

Chỉ Là Hoàng Hậu

Contents

Chỉ Là Hoàng Hậu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	20
4. Chương 4	31
5. Chương 5	40
6. Chương 6	50
7. Chương 7	62
8. Chương 8	76
9. Chương 9	87
10. Chương 10	96
11. Chương 11	105
12. Chương 12	116
13. Chương 13	128
14. Chương 14	141
15. Chương 15	154
16. Chương 16	166

Chỉ Là Hoàng Hậu

Giới thiệu

Truyện Chỉ Là Hoàng Hậu là một câu chuyện với những tình tiết thật hấp dẫn và mới lạ mà tác giả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-la-hoang-hau>

1. Chương 1

Tên cô là Từ Đạt.

Chỉ là Từ Đạt mà thôi.

Thiên hạ sinh bốn nước, Tây Huyền cùng Đại Ngụy, Bắc Đường, Nam Lâm đất đai liền mạch, phong tục cởi mở, vẫn hay kiêu ngạo về tài năng của mình. Phàm những con cháu có tài cán của các bậc quan lớn hay quý tộc đều thích thêm hai chữ Tây Huyền vào trước tên để tự xưng, theo thời gian, dần trở thành một loại thông lệ đáng tự hào của Tây Huyền.

Chẳng hạn, Tây Huyền Từ Trực. Chẳng hạn, Tây Huyền Từ Hồi.

Một khi không phải là kẻ tài năng xuất chúng, tuyệt đối không thể thêm hai chữ Tây Huyền vào được.

Ví dụ như, Từ Đạt.

Từ Đạt sinh ra trong danh môn thế gia, bảy đời tổ tiên người nào người nấy đều oanh oanh liệt liệt, không phải là trụ cột triều đình tận tụy cống hiến đến tận khi nhắm mắt thì cũng là mãnh tướng đầy nhiệt huyết đi đầu nơi biên cương.

Tiên đế từng tình cờ nhắc đến

Một người con gái Từ gia, nhập vào hậu cung gần gũi Hoàng đế, là nỗi căm giận của Tây Huyền.

Từ đó về sau con gái Từ gia không phong phi, không phân biệt nam nữ, không có gì bất ngờ xảy ra, tính mạng, sinh tử đều tận hiến vì Tây Huyền.

Mãi đến đời Từ Đạt.

Năm ấy cô mới năm tuổi, các thần sư xem bói xem tướng từ khắp nơi tề tụ về kinh đô. Tây Huyền rất coi trọng thần sư, hết lòng tin tưởng rằng đời người nên có những thời khắc huy hoàng xán lạn, bắt đầu từ lúc sinh mệnh khởi chạy đã ghi hồn khắc cốt.

Từ Trường Phong cũng giống những người Tây Huyền khác, nhân dịp hôm đó vừa vặn là sinh nhật trưởng nữ Từ Trực, thỉnh mời thần sư đến xem mệnh cho thế hệ mới của Từ gia.

Các vị thần sư được mời sau khi tính ra hậu vận của Từ Trực, lấy bút mực ra, lưu loát như mây bay nước chảy viết kín một cuộn giấy. Từ Trường Phong lật từng tờ, liếc mắt qua Từ Trực, khẽ mỉm cười.

“Vây là tiền đồ của Đại tiểu thư lớn lao đến mức khó đo được đó.” Trong tân khách có người cười nói.

“Có thể dâng hiến tài năng cho Tây Huyền, là phúc khí của Từ Trực.”

Tiếp theo, chư vị thần sư sau khi tính mệnh của bé gái Từ Hồi, Từ Trường Phong nhận lấy tờ giấy cũng chỉ chít chữ kia, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nhìn về phía tiểu Từ Hồi.

“Tương lai của Tam tiểu thư...”

“Ha ha, không nói được không nói được.” Tuy bảo vậy, nhưng Từ Trường Phong từng khước mắt đuôi mày đều cực kỳ hài lòng.

Khi ông nhận lấy tờ giấy ghi hậu vận của thứ nữ Từ Đạt, bỗng thấy có chút kỳ lạ, thần sư bây giờ viết rất nhanh thì phải...

Trên tờ giấy mỏng manh, chỉ có hai hàng chữ.

Dứt khoát mở ra, nhìn thật kỹ hai hàng đó.

Ngay lập tức, ông biến sắc, liên tục đọc suốt chín tờ giấy của chín vị thần sư, thấy không sai biệt gì lắm. Ông theo bản năng liếc nhìn cô bé năm tuổi Từ Đạt.

Từ Đạt chột dạ, cũng theo bản năng lảng tránh ánh mắt sắc bén của phụ thân, rất muốn lùi lại nấp sau Từ Trực và Từ Hồi, miễn sao người khác đừng để ý là được.

Trong tân khách có kẻ biết có chuyện không vừa lòng, liền đứng ra hòa giải:

“Thần sư Tây Huyền từ trước đến nay không bao giờ nói dối, nhưng những vị ở đây chưa phải là xuất sắc. Từ đại nhân, nếu bàn về thần sư giỏi nhất Tây Huyền thì không ai ngoài Viên Đồ đại sư, nghe nói bây giờ ông ấy cũng đang ở kinh đô, hay là...”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo quả là ở ngoài cửa chờ. Từ Trường Phong đã sớm đưa thiệp mời bị thần sư đầu bạc này ghé phủ một lần, thấy ông ta khoan thai đến chậm, không giận mà mừng, năm đó chính vị đại sư Viên Đồ này đã đoán mệnh ông không sai một ly, vậy thì tính hậu vận cho ba đứa con gái này dù ít dù nhiều cũng phải chính xác.

“Ta đã xem mệnh cho ba vị tiểu thư trước cả rồi, bây giờ là đặc biệt đến để nhìn diện mạo thôi.” Vị đại sư đó cười bảo, đi đến trước mặt trưởng nữ, giọng nói mang vẻ khen ngợi: “Đại tiểu thư tài ngang nam nhi đương thời, tính tình quả quyết, nếu đi theo văn lộ, tương lai nhất định sẽ được Hoàng Thượng trọng dụng.”

“Đúng vậy. Tiểu nữ vốn không thích võ, lúc hai mươi hai còn đang ê a đọc thơ, nó đã có thể viết được văn chương.” Từ Trường Phong lại nghe đại sư trầm trở về tài năng trưởng nữ, tiền đồ tương lai rạng rỡ xán lạn lưu danh sử sách vân vân vũ vũ.

Viên Đồ đại sư lại quay sang cô bé Từ Hồi.

Nhìn từ trên xuống dưới vài lượt, ông thở dài: “Âm phủ (Âm gian –) tướng quân, ngoài cô bé này ra không còn ai khác.”

Lời này vừa dứt, mọi người ồ lên.

Từ Trường Phong không giấu được sắc mặt vui mừng. Lúc trước chư vị thần sư viết đều hết sức hàm súc, duy chỉ có Viên Đồ một lời nói thẳng sự thật, khiến ông thực rất có mặt mũi. Vị Âm phủ tướng quân đời trước của Tây Huyền cũng đã là năm mươi năm trước, tuổi hai mươi lăm đã mất, tuy số mệnh Âm gian tướng quân vốn là thế, nhưng có thể có được một vị Âm phủ tướng quân nữ thì chắc chắn là vinh quang vô hạn của Từ gia.

Từ Trường Phong vui vẻ nhìn đứa con gái nhỏ Từ Hồi, quay sang Từ Đạt. “Đạt nhi, lại đây.”

Từ Đạt trong lòng vô cùng không muốn, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng bước tới.

“Viên Đồ đại sư, đây là thứ nữ Từ Đạt...”

Viên Đồ nhìn Từ Đạt, mặt lộ vẻ kỳ dị.

Từ Trường Phong thần nhiên liếc qua Từ Đạt, nói: “Đại sư xin cứ nói thẳng, không sao.”

“Đại nhân... Hay nói thẳng đi?”

Từ Trường Phong lập tức khẽ biến sắc, nhìn thấy trong tân khách người người tò mò không thôi, lại cố cười nói:

“Không sao không sao, đại sư cứ việc nói đi.”

“Chỉ có bốn chữ.”

“Bốn chữ?” Từ Trường Phong lấy làm lạ hỏi. So với hai hàng hình như càng ít?

“Một đời Nhị tiểu thư, bình thuận, ôn lương.”

Gió xuân khẽ lướt, nhẹ nhàng thổi cát bay xa.

Thanh niên mặc cẩm y đưa tay áo rộng thênh lên che gió, vén tấm màn hồng, đi vào gian lều màu đỏ cười nói:

“Dung Trị huynh, có cho tiểu đệ mượn cái gì xem đấu vật được không, chỗ này đúng hướng gió, mũi phủ đầy bụi bây giờ đây.”

Thanh niên bị gọi là Lý Dung Trị, ung dung tao nhã cười nói:

“Đồng dao Tây Huyền thường bảo vui tiết xuân khiến người ta hóa con nít, quả nhiên không sai. Lâm Tú, còn không mau chuyển ghế dựa cho Bắc Đường Vương gia.”

Gian lều này là sở hữu của Đại Ngụy chất tử [1] Lý Dung Trị, còn kẻ tới chơi không ai khác là Bắc Đường chất tử Ôn Vu Ý.

Tuy rằng thiên hạ chia thành bốn quốc gia lớn, nhưng những nước nhỏ ở biên cương vẫn muốn tồn tại. Từ trăm năm trước bốn nước đã có chủ trương trao đổi chất tử mong hòa bình, nay kinh đô Tây Huyền không thiếu chất tử từ các nước khác tới. Đương nhiên, chất tử của các nước nhỏ thì đãi ngộ không thể bằng với chất tử của tứ quốc, mà Đại Ngụy cùng Bắc Đường thì đúng là hai trong số đó.

Ở Tây Huyền, hoàng tộc, dân chúng đều rất thích đấu vật, mỗi lần đến dịp đấu là cả kinh thành đổ xô ra đường, mấy hôm nay ngong ngóng đến trận chung kết, khu lều bên trong đã bị hoàng tộc chiếm sạch, khu đất bên ngoài dành cho dân chúng. Người hầu Lâm Tú vội vàng đưa ghế dựa, bỏ đệm gấm, châm thêm trà, không dám chậm trễ.

Ôn Vu Ý khẽ cười, vén áo ngồi xuống, lười biếng nói:

“Tháng trước trong phủ Dung Trì huynh có trộm, nghe nói tên trộm đó ngộ sát một người hầu trong phủ, cuối cùng trốn không thoát liền cắn lưỡi tự sát, đúng không?”

“Chuyện gì cũng không thoát khỏi mắt cậu.” Lý Dung Trì thân thiết mỉm cười, quay sang bảo Lâm Tú: “Gió lặng rồi, kéo màn ra đi.”

Bức màn đỏ chắn gió được kéo ra, từ góc độ này nhìn ra ngoài, đúng là chỗ tốt nhất để quan sát.

“Hai thằng đàn ông khóa thân kéo lên đẩy xuống, đẹp đẽ gì mà xem?” Ôn Vu Ý nói, nhưng vẫn hăng hái chăm chú nhìn, còn thông thêm một câu: “Nếu con gái Tây Huyền cũng khóa thân đấu vật, vậy mới là đáng ngó. Bốn vương chắc chắn sẽ chú tâm thưởng thức, đảm bảo không bỏ qua.”

Lý Dung Trì chỉ mỉm cười. Hai người giữa sân đang đấu sức, bỗng một tráng hán bắt được điểm sơ sẩy của đối phương, mượn lực nâng thân hình khổng lồ kia vút ra ngoài, hét lớn: “Tiếp!”

Bỗng chốc, chỉ thấy giữa sân cát vàng cuộn cuộn, trống vang từng hồi giục giã, dân chúng phấn khích ồn ào.

Lý Dung Trì tuy ngồi xem, nhưng cảnh bạo lực như vậy không hợp với tính tình của hắn, chẳng mấy chốc đã thấy hắn không thèm chú ý nữa, có khi còn lướt mắt nhìn chỗ khác.

Người hầu trong lều liếc nhìn nhau, âm thầm cảm thán chủ tử nhà mình quả là người tốt, thiện lương hiền từ hết sức nói.

Bắc Đường Ôn Vu Ý trào phúng cười, hết nhìn đông lại ngó tây. Bên cạnh giá để trường đao có bóng người quen mắt. Đôi mắt đẹp của hắn lập tức sáng ngời, cười nói: “Dung Trì huynh, huynh xem, ai vậy kia?”

Lý Dung Trì nhìn lại. Dáng người kia nhìn quả rất quen, hai năm nay có thay đổi, giao tình cũng rất tốt, thấy nàng liền khiến người ta vui vẻ. Hắn cười nói: “Hóa ra là Từ nhị cô nương.”

“Đúng vậy, khó lắm mới thấy Từ Đạt xuất hiện ở trường đấu vật đó nha. Khoảng cách xa như vậy, huynh đoán xem làm sao tôi nhận ra được đó? Các cô gái Tây Huyền thích mặc Khúc cư thẩm y [2], tuy nửa thân cũng không chịu lộ ra ngoài, nhưng vòng ngực vòng eo đều trông cực đẹp, trên xiêm áo của nàng không có một hoa văn phượng hoàng nào, đây mới là mấu chốt để bốn vương nhận ra.” Ôn Vu Ý lấy con mắt của một kẻ thưởng thức mỹ nhân ngó chăm chăm Từ Đạt. Vòng eo kia, dáng người trong xiêm y đang đứng kia đều mỹ lệ như thế, tại sao lại không bị tên đàn ông nào phát hiện ra?

Ôn Vu Ý lại nói: “Ai cũng bảo các mỹ nhân trong phủ bốn vương đều xinh đẹp kiêu diễm nhất nhì Tây Huyền, tuy vậy bốn vương lại thấy, mỹ nhân tuy là mỹ nhân, mặc xiêm y Tây Huyền thì đẹp thật, nhưng sau khi cởi sạch ra lại mất đi vài phần nhan sắc. Còn Từ Đạt này, theo kinh nghiệm đã trải qua vô số phụ nữ của bốn vương, sau khi cởi xiêm y, thân thể chắc chắn vẫn yếu điệu mềm mại...”

Lý Dung Trì thản nhiên liếc hắn một cái.

Ôn Vu Ý khẽ sựng lại, gấp cán quạt gõ vào miệng. “Bốn vương lỡ lời.” Giọng điệu hết sức chân thành, làm cho người ta tin thật là hắn chỉ vô ý nói vậy thôi.

Lý Dung Trì cười nói: “Nhị cô nương là một cô nương tốt, Vương gia sau này nói chuyện phải cẩn thận.” Hắn quay đầu nhìn qua bọn người hầu, nhẹ nhàng bảo: “Hôm nay không nghe thấy điều gì cả, biết chưa?”

Tất cả người hầu đều dạ.

“Ai!” Ôn Vu Ý thở dài: “Dù có nói gì thì vận mệnh cũng là vậy thôi, phải không? Dung Trĩ huynh, huynh đến vào năm Đức Tồn thứ hai mươi ba, sau ta tận hai năm, bỏ lỡ mất màn kịch vui lúc đó. Năm ấy Từ gia đưa thiệp mời đến tận tay ta, ta thích náo nhiệt phải đi, tiện thể xem xem Từ gia Tây Huyền rốt cuộc sẽ ăn nói thế nào? Lúc lão Viên Đồ đó bảo Từ Đạt cả đời bình thuận ôn lương, ta nhìn mặt Từ Trường Phong xem thử thì, chắc chắn, xanh như tàu lá chuối, còn đáng tiếc tiểu Từ Đạt lúc ấy một câu cũng không dám phát ra khỏi miệng.” Mới nháy mắt đó mà nay đã trở thành mỹ nhân tuyệt sắc nha! Ôn Vu Ý cười đến híp cả mắt, chăm chú nhìn cô gái xinh đẹp đang xem đấu vật kia.

Lý Dung Trĩ từ chối cho ý kiến, cùng hẩn nhìn về phía Từ Đạt.

Ôn Vu Ý múc một muống canh sò trong chiếc bát trên bàn đưa vào miệng. Chép miệng một cái, hẩn cười nói:

“Bình thuận, ôn lương mặc kệ ở Đại Ngụy hay là Bắc Đường, đối với các cô gái mà nói đều là chuyện tốt, nhưng khổ nỗi là nàng xuất thân Tây Huyền. Người Tây Huyền hết lòng tin vào phượng hoàng tắm lửa, con cháu các đời Từ gia có ai không phải người tài ba? Mấy cái tên thần sư đó nói chuyện cũng không ngó chỗ mà nói, giống như không hủy cả đời một cô gái thì không chịu được vậy. Nàng bị phán một đời tầm thường, tính tình do dự thiếu quyết đoán, không phải loại người tự tin hùng dũng, ngay cả cộng lòng phượng hoàng cũng không thể chạm tới, thực là vô cùng đáng thương.”

Lý Dung Trĩ chân mày khẽ nhíu, nhưng vẫn không hề tiếp lời.

Đột nhiên, Từ Đạt gặp phải ánh mắt Ôn Vu Ý, hẩn cười vui vẻ, vẫy vẫy tay với cô, ý muốn cô lại đây cùng hàn huyên vài câu. Cũng không biết từ đâu thói quen này từ đâu mà có, hai năm nay mỗi khi nhìn thấy Từ Đạt là phải trò chuyện cùng cô mới thấy dễ chịu.

Hẩn liếc qua Lý Dung Trĩ. Lý Dung Trĩ cũng không phản đối hẩn mời Từ Đạt đến. Đúng rồi, phàm là người thông minh đều nên giữ một mối giao tình tốt với Từ Đạt mà.

Từ Đạt nhậm chức Phụng Vũ Lệnh, bổng lộc ngàn thạch [3], tuy rằng chức danh rất êm tai, nhưng thật ra hoàng đế Tây Huyền lại vì chuyện đó mà vô cùng phiền não. Kinh đô vốn là đại bản doanh của hoàng tộc, bổ nhiệm chức quan nào cũng phải ngó trước nhìn sau kẻo không hiềm người khó chịu, vậy mà hết lần này đến lần khác đều là người Từ gia... Vì thế không còn cách nào khác đành phân ột vị trí nhỏ bé, quân Phụng Vũ chuyên lo việc lật vật trong phủ các chất tử ở kinh đô, chẳng hạn tháng trước một tên trộm không được thông minh cho lắm bò vào phủ chất tử Đại Ngụy, vừa vặn gặp Phụng Vũ Lệnh Từ Đạt đang ăn cơm trong đó, kịp thời bảo vệ Lý Dung Trĩ, tên đó mới giết nhằm người hầu Đại Ngụy rồi tự sát.

Lại như tháng trước, chất tử Bắc Đường Ôn Vu Ý từ vườn hoa một nhà giàu trong kinh thành trèo tường chạy ra, quần áo xốc xếch xộc xệch, cả người sực nức mùi son phấn, mà ngay đằng sau vườn hoa lại là phòng cô sủng thiếp của tên nhà giàu đó. Lúc đó Từ Đạt đang đứng dưới tán cây trú mưa, cú nhảy vượt rào đó suýt chút nữa đè chết cô.

Thế là hai người nhìn nhau trong câm nín, cuối cùng người phụ trách “Gia vụ tiểu sự nhân thân tiểu an toàn” Phụng Vũ Lệnh Từ Đạt kiên trì thuyết phục, tài khoản Ôn Vu Ý bổng chốc bay vèo hai ngàn lượng, còn cô sủng thiếp của tên nhà giàu đó vô cùng hạnh phúc bước vào phủ của chất tử Bắc Đường, trở thành phu nhân thứ mười tám.

Trong mắt mọi người, Phụng Vũ Lệnh chuyên lo mấy việc lòng gà vồ tỏi kiểu như thế, còn ngày thường về để đô quản việc trị an dưới quyền Chấp kim ngô [4] Tần Đại Vĩnh, nếu kinh thành có sự kiện lớn về trị an, chỉ cần quan Phụng Vũ không bận bịu nhất định sẽ giúp một tay.

“Huynh có để ý thấy, từ khi Từ Đạt nhậm chức Phụng Vũ Lệnh, các chất tử ít có người gặp chuyện không may?” Ôn Vu Ý giống như lắm bầm lâu bầu, cố ý hạ giọng không để người hầu nghe thấy.

Động tác uống trà của Lý Dung Trĩ bỗng hơi khựng lại.

“Rất nhiều việc lại thần kỳ như vậy đó, một người cả đời an yên nhàn tản, nhưng cũng có thể làm cho người bên cạnh nhàn tản an yên, Dung Trĩ huynh, huynh có thấy thực không hiểu nổi?” Ôn Vu Ý cười, lại cảm khái: “Ai, mỹ nhân ơi mỹ nhân à, tại sao nàng lại gọi là Từ Đạt vậy hả?”

Từ Đạt đang cúi người bước vào lều nghe vậy, cười đáp: “Mẫu thân đặt tên như vậy, Từ Đạt không thể sửa được.”

“Nếu nàng không phải là Từ Đạt, ta đã rước nàng về nhà từ lâu rồi, a hay là nàng biến dạng đi một chút, ta cũng sẽ bớt ham muốn đi đó.” Lời nói rất có vẻ tiếc nuối.

Da mặt Từ Đạt căng ra. Mỗi lần vị chất tử Bắc Đường Vương gia nhìn thấy cô là lại nói những câu đầy mờ ám như vậy, cô cũng chỉ có thể mắt điếc tai ngơ.

“Nhị cô nương vất vả rồi.”

Từ Đạt quay đầu thấy Lý Dung Trị âm áp ân cần thăm hỏi, trong lòng bỗng chốc vui vẻ hẳn lên. Cô cười nheo mắt: “Không vất vả không vất vả, đây đều là bổn phận của tỳ chức mà!”

Ôn Vu Ý ngồi nhìn, tựa tiểu phi tiểu. “Tần Đại Vinh đâu? Trận đấu vật này hình như là hoàng thất Tây Huyền làm chủ, hẳn không đến mà được sao?”

“Tẩu tử sau khi sinh bị phong hàn, bệnh cũ tái phát, thủ lĩnh đã vào cung xin phép ở nhà với chị ấy hai ngày.”

Ôn Vu Ý nhướn hàng mi đen như mực, chăm chú nhìn khuôn mặt đầy nét cười của cô. “Sinclair hay gái?”

Từ Đạt kinh ngạc liếc hẳn một cái, đáp: “Trai.”

“Cô đã đi thăm chưa?”

“...Vẫn chưa.”

“Từ Đạt, nghe nói Tần phu nhân không thích cô, đúng không?”

Từ Đạt ngẩn ra, lập tức tươi cười rạng rỡ nói: “Trên đời này làm gì có ai được tất cả mọi người đều thích?”

Lý Dung Trị không phản ứng gì, quay đầu nhẹ nhàng nói với người hầu: “Các người đi xuống chuẩn bị kiệu trước đi. Lát nữa khi tàn trận, người ta chắc chắn sẽ chen lấn nghẹt đường, không bằng cứ đi trước thì hơn.”

Từ Đạt lập tức hai mắt sáng rực rỡ, cảm động nhìn Lý Dung Trị đắm đuối. Nếu cô có một cái đuôi, chắc giờ phút này đã vẫy vẫy lấy lòng.

Đợi cho người hầu ra ngoài hết, Ôn Vu Ý mới tỏ vẻ không bằng lòng: “Dung Trị huynh chẳng tốt gì hết, ta chẳng qua chỉ muốn nói rằng Tần phu nhân dung mạo thanh tú vẫn đồ kị với vẻ đẹp của Từ Đạt thôi, hai người lại nghĩ đến đâu vậy?”

Lý Dung Trị cong cong khóe mắt, cười nói:

“Người nói vô tâm, kẻ nghe cố ý. Lỡ như truyền ra tin đồn nhị cô nương thích Cháp kim ngô, chẳng phải làm hỏng cả danh tiết của nàng hay sao?”

Từ Đạt mở miệng muốn nói, Ôn Vu Ý lại lười biếng đáp:

“Chỉ bằng hắn? Luận tướng mạo, luận gia thế, luận học thức, hắn vạn vạn lần không bì kịp bổn vương. Ngay cả Dung Trị huynh.....” Hắn thản nhiên đánh giá Lý Dung Trị, cười nói: “Ngoại trừ tấm thân trong sạch thì cũng không có điểm nào tốt hơn ta đâu!”

Từ Đạt mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm. Trước kia cô không biết tâm tư các chất tử như thế nào, nhưng hai năm sau khi nhậm chức, tiếp xúc nhiều ở phủ các chất tử, phát hiện ra tài năng diễn kịch của các Vương gia chất tử vô cùng tốt, dù trong tim tiềm tàng địch ý, ngoài mặt vẫn có thể hết như huynh đệ.

Đương nhiên, chất tử Đại Ngụy, Vương gia Lý Dung Trị là ngoại lệ. Hắn là chất tử mà cô thấy tính tình thân thiết dễ chịu nhất... Không, phải nói hẳn phẩm tính ôn nhuận như ngọc, thanh khiết cao thượng, đẹp tựa như hoa lan, không có chút sắc nhọn, chỉ có gió xuân dịu dàng thổi tới, khiến người an tâm không cần phòng bị, là người được lòng cô nhiều nhất.

Nếu cưới, phải cưới Lý Dung Trị.

Đây là tiếng lòng của cô, mỗi khi vừa thấy hắn, cô sẽ theo bản năng chỉnh sửa y phục một lượt, lấy diện mạo xinh đẹp nhất đến gặp hắn.

Nghĩ đến đó, cô khẽ kéo ống tay áo, xác định sắc áo hôm nay mặc nhìn không đen da. Màu da của cô so với các cô gái Tây Huyền có sạm hơn một chút, nếu màu sắc quần áo không hợp, rất dễ trở thành cái cây bị sét đánh cháy thui.

Chợt cô đưa mắt nhìn lướt qua bàn, sững sốt.

“Ồi ời, ai sáng mắt lên vậy kia?” Ôn Vu Ý cười nói.

Lý Dung Trị cũng cười, nét cười thanh nhã nhàn nhạt, dịu dàng tựa ánh trăng, hắn đưa bát canh sò qua bên kia bàn. “Sáng nay thương nhân Đại Ngụy đưa đến chỗ ta, mỗi gian lều đều có một phần, đã nguội rồi, nhưng nếu nhị cô nương không chê thì xin mời dùng thử.”

Cô nuốt nuốt nước miếng, lẩm bẩm:

“Hèn gì tôi cứ nghĩ thấy mùi hải sản... Hóa ra là vị Vương gia nào cũng có...” Tây Huyền không giáp biển, hải sản không nhiều, cho dù có, hương vị cũng còn lâu mới bì kịp hải sản Đại Ngụy.

Đại Ngụy kề biển, hải sản các loại nhiều đến nỗi ăn cả ngày cũng không hết – cô nghe thương lữ nói như vậy. Cô cũng đã được Lý Dung Trị nhiệt tình mời đến phủ để ăn hải sản mấy lần. Các thức đó đều là thương nhân Đại Ngụy mang đến, quả thật có nhiều loại cô chưa từng thấy qua, hương vị ngon hơn nhiều so với Tây Huyền, nhưng Lý Dung Trị nói, vẫn chưa bằng được các thứ tươi sống ở Đại Ngụy.

Thực làm cô nhung nhớ nha... Mỗi khi thèm ăn lại nhìn về phía Đại Ngụy mà tưởng tượng.

Ôn Vu Ý nhìn cô đang rág hết sức che giấu sự háu ăn của mình, ha ha cười:

“Ăn đi ăn đi, nhìn cô như thế này bỗng vương không dám giật của cô đâu.” Hắn vừa nhìn qua Lý Dung Trị, vừa cười: “Hèn gì mấy lần ta mời tới phủ ăn dạ tiệc, Từ Đạt cô đều lấy cái gì mà không xứng, không đáng ra để từ chối, mà lại đi nhận lời Dung Trị huynh... Dung Trị huynh, thủ đoạn của huynh cũng thật là cao đó.”

Lý Dung Trị chỉ cười không nói.

Da mặt Từ Đạt nhẹ hồng lên. Cô mỉm cười than thở: “Cũng không thể nói như vậy. Yến hội của Vương gia nếu mời nhiều người đi, Từ Đạt đi, chỉ sợ người khác không vui; còn nếu chỉ mời mỗi Từ Đạt... Từ Đạt e các phu nhân hiểu lầm, vậy thì thực không tốt.”

Ôn Vu Ý chớp chớp đôi mắt đẹp, cười nói:

“Cô sợ bỗng vương quản không nổi bọn họ sao? Dù ngày mai bỗng vương lại tiếp tục nạp thiếp, bọn họ có ai dám hé răng một tiếng?”

“Ai không dám hé răng một tiếng vậy?” Rèm đỏ bị kéo lên, một nam tử trẻ tuổi mặc quần áo Tây Huyền thêu hoa văn phượng hoàng đỏ thẫm đi vào lều. Hắn nói: “Ta nghe nói Đại Ngụy Vương gia đã chuẩn bị kiệu, đêm nay phủ ta tổ chức yến, người sao lại rời đi trước như vậy hả?”

Lý Dung Trị cùng Ôn Vu Ý đứng dậy, nói: “Nhị hoàng tử.”

Nhị hoàng tử Tây Huyền nhìn trên bàn, lại nhìn về Lý Dung Trị. “Đại Ngụy Vương gia thật được lòng người, mỗi gian lều đều có một mâm như vậy, những chất tử không có tác dụng gì cũng có cả.”

Lý Dung Trị khoe miệng khê cong, đáp:

“Thứ này ăn quá nhiều một lúc cũng không tốt, chi bằng cứ chia đều ra ngoài. Nhị hoàng tử nếu thích, lần tới khi thương lữ Đại Ngụy đưa đến nữa, ta sẽ bảo họ đem tới chỗ người nhiều hơn.”

Nhị hoàng tử không nói gì, lại đánh giá Lý Dung Trị. Hắn nhếch nhếch miệng: “Bất cứ lúc nào gặp người, ta đều thấy cái cách tao nhã lịch thiệp này không hợp với người Tây Huyền.” Khoe mắt gặp phải cái gì, hắn quay đầu nhìn lại, thoáng kinh ngạc.

“Người ở đâu ra thế này? Các người giấu cô gái này ở đây hả?”

“Ty chức Từ Đạt.” Cô cúi đầu đáp.

“...Từ Đạt?” Hấn ngẩng ra. “Từ gia... Từ Đạt?”

“Đúng là ty chức.”

Cô thứ nữ Từ gia này luôn ở ngoài trung tâm quyền lực hoàng thất, hấn chỉ nhớ dáng vẻ lúc nhỏ của cô cũng khá dễ nhìn, còn hiện tại – “Người ngẩng đầu lên.”

Lý Dung Trị nhìn nhị hoàng tử, Ôn Vu Ý cúi đầu nghịch cây quạt.

Từ Đạt vâng lời, khẽ ngẩng đầu, nhưng ánh mắt vẫn nhìn xuống. Thị vệ trong cung có nói Nhị hoàng tử rất tử tế tốt bụng với Từ Trực, một gã đàn ông tự nhiên quá tốt bụng với một cô gái, thậm chí hèn mọn lấy lòng, chắc chắn dù ít dù nhiều cũng có ý đồ.

Từ gia tất nhiên là việc người ai người nấy lo, cô mặc dù nghe vậy nhưng cũng không nói gì, hướng chỉ hai năm trước cô đã chuyển ra khỏi Từ phủ, thiếu liên hệ với Từ gia, nếu Từ Trực có việc chắc cũng không tìm đến cô.

Ánh mắt Nhị hoàng tử Tây Huyền dán dính vào gương mặt xinh đẹp của cô, lướt trên da thịt mềm mại được chăm sóc kỹ lưỡng, dừng lại ở vòng eo thon thả mảnh khảnh...

Từ Đạt chỉ cảm thấy ánh mắt đầy tà dâm như rắn trườn khắp người. Cô cũng hiểu được Nhị hoàng tử đang tưởng tượng đến cái gì. Dù sao hấn nghĩ cái gì cũng là chuyện riêng nhà hấn, không liên quan tới cô...

“Người...”

Lý Dung Trị tiến lên một bước, nhìn về phía bãi đấu. “Nhị hoàng tử đoán thử xem trận này ai sẽ thắng?” Làm như không biết mình đã cắt đứt ánh mắt của gã hoàng tử này.

Từ Đạt cảm lạnh hét to: Chàng trai tốt trên trời dưới đất khó có nha! Đuổi cái con rắn này đi lẹ đi! Cô nguyện làm trâu làm ngựa... Lúc về sẽ lập tức viết thư cho Từ Trực, bảo đại tỷ có muốn cưới chồng cũng tuyệt đối không được cưới cái loại dám ngo em vợ tương lai kiểu này.

Nhị hoàng Tây Huyền tử lạnh lùng nhìn Lý Dung Trị, hừ giọng trả lời: “Đấu vật trình độ này mà cũng cần ta đoán xem ai thắng sao... Đúng nha, nếu cho cô gái xinh đẹp này vào đấu trường, nhất định sẽ vô cùng thú vị.”

Mặt Từ Đạt tái mét. Bảo cô cởi quần áo thi đấu vật trước bao nhiêu người xem, cô thà một đao chém chết tên Nhị hoàng tử này rồi tự sát cho xong.

Lý Dung Trị cười nói: “Cô ấy nếu lên sân khấu bây giờ thì có chút mất thể thống, nhị hoàng tử nếu hứng thú, có thể bảo các phi tử trong phủ làm thử một lần cũng được.”

Nhị hoàng Tây Huyền tử khẽ nhướn mày. “Đại Ngụy Vương gia không biết vui về gì hết. Cũng thật là, người đến giờ vẫn lẻ loi một mình chưa từng tiếp xúc thiếu nữ, thực vô cùng đáng thương nha, nghe nói vì tổ huấn của Đại Ngụy người cũng không thể lấy vợ sinh con ở Tây Huyền được, đúng không? Còn Bắc Đường Vương gia ở Tây Huyền lại thoải mái hưởng phúc, thế thiếp thành đàn thế nào.”

“Vương gia của chúng tôi đương nhiên là có tiếp xúc với các cô gái, chỉ là Vương gia giữ mình trong sạch...” Người hầu Lâm Tú nhin không được xen mồm vào.

“Lâm Tú!” Lý Dung Trị quát khẽ.

Tây Huyền nhị hoàng tử cười nói: “Người quả thực là thanh nhã như lan lại vô cùng khiêm tốn, ai cũng có ấn tượng tốt, ngay cả cung nữ đệm nhạc trong cung cũng lên xì xào rằng người quân tử nhả nhận gì đó, mà ta thấy, ngay cả thất bại mới của Từ gia – Từ Đạt, cũng bị người mê hoặc mất rồi. Quỳ xuống.”

Từ Đạt nghe vậy, chậm rãi quỳ xuống.

Lý Dung Trị không quay lại, Ôn Vu Ý vẫn tiếp tục nghịch nghịch cây quạt trong tay.

“Chẳng qua chỉ là một con đàn bà mà thôi.” Nhị hoàng tử vẫn cười.

Ôn Vu Ý không ngẩng đầu, ở sau lưng hấn nhẹ giọng nhắc nhở: “Nhị hoàng tử, cô ấy là người Từ gia.”

Nhị hoàng tử ha ha cười: “Từ Trường Phong mười năm qua đã không hề nhắc đến đứa con gái này rồi, nếu không phải phụ hoàng nhớ tới, kinh đô hôm nay làm sao còn có Từ Đạt? Ta nói, chẳng qua chỉ là một con đàn bà mà thôi mà thôi, một con đàn bà vẻ ngoài xinh đẹp thì có tác dụng gì? Các người cũng nên biết thế. Như vậy đi, hai vị Vương gia tỷ thí thử xem, ai thắng sẽ được hưởng thụ Từ Đạt một đêm.” Hân hưng phấn nói.

Lý Dung Trị không hề hé răng.

Ôn Vu Ý thở dài: “Ta vốn mảnh khảnh yếu ớt lại đi tìm người thách đấu vật, không phải là tự đâm đầu vào khổ ải sao?”

Lâm Tú đồng tình nhìn Từ Đạt, nhìn lại Vương gia nhà mình, khẽ nói: “Đại Ngụy không có đấu vật, Vương gia nhà tôi trời sanh tính tình lương thiện, không thích động thủ với người khác.”

“Phải không?” Nhị hoàng tử hừ hừ. “Hai vị cũng đánh giá thấp mình quá rồi đó. Nếu không tỷ thí, Từ Đạt, người theo ta đi xem trận cuối này. Người chưa hôn phối, ta sẽ tìm người giúp người, đảm bảo toàn là công tộc đệ tử, gia đình danh vọng trong sạch thật sự, ai thắng sẽ mang người đi.”

Từ Đạt mắt nhìn mũi, mũi nghĩ thầm: “Nhị hoàng tử, tạm thời bất luận ty chức là người đứng đầu Phượng Vũ, thánh tổ Tây Huyền có dặn, con gái Từ gia đều được tự do hôn phối, con cháu hoàng thất không thể xen vào. Tôi mặc dù bất tài vô năng, nhưng ngài cũng không thể phán bảo hôn nhân của tôi như đúng rồi thế chứ, xin nhị hoàng tử giơ cao đánh khẽ, tha cho Từ Đạt này đi.”

“Nếu ta tham gia thì...”

Lý Dung Trị cười khỏ: “Nhị hoàng tử đã thích xem đấu vật, làm sao để người ngoàn vô tội bị liên lụy?” Dứt lời, quay sang Ôn Vu Ý: “Vu Ý huynh có sẵn lòng đấu với Dung Trị một phen?”

Ôn Vu Ý buông chiết phiến, cười đáp: “Dung Trị huynh nếu muốn tỷ thí, tiểu đệ tất nhiên là cầu còn không được.”

Lý Dung Trị lại nói với Nhị hoàng tử: “Nhị cô nương xử lý những chuyện trong phủ chất tử rất tốt, nếu trở thành phần thưởng của trò chơi thì thật lãng phí một nhân tài, cũng mất lòng Tây Huyền Thánh Thượng. Ở Đại Ngụy, nam tử thi đấu không cần phần thưởng.” Hân khẽ khom người, dịu dàng nói với Từ Đạt: “Nhị cô nương có trang sức tùy thân hay không?”

Từ Đạt ngay cả mí mắt cũng không nháy, hết sức phối hợp, sờ tới sờ lui, nhưng chẳng thấy gì. Cô do dự trong chốc lát, cho tay vào túi lấy ra một vật.

Ôn Vu Ý thấy thứ đó được gói kỹ trong lụa mềm, không khỏi tò mò, cúi người về trước nhìn thử.

Từ Đạt cẩn thận đặt trên hai tay trình lên. “Ty chức đang làm công vụ, trên người không mang theo trang sức gì cả, chỉ có thứ này, mong Vương gia không chê.”

Lý Dung Trị thấy vật, ngẩn người.

Lâm Tú đang chờ bên ngoài lều trộm liếc mắt một cái, cũng ngẩn ngơ.

Ôn Vu Ý lấy làm lạ, “Là dây tết [5] Đại Ngụy, phải không? Dây tết Đại Ngụy có cả trăm ngàn loại, lần trước mấy người thiếp trong phủ ta cầm một đồng bảo ta mang trên người, nói cái này mang lại bình an, cái kia như ý cát tường gì gì đó.” Chiếc dây tết này thoát nhìn rất đơn sơ.

Lý Dung Trị mắt trong như nước, mỉm cười tiếp nhận dây tết đỏ thắm, xoay qua Nhị hoàng tử Tây Huyền. Hân nói: “Nam tử Đại Ngụy thường nhận từ vị cô nương mình thích một vật trang sức để mong may mắn, hôm nay ta đấu trận đấu vật đầu tiên ở Tây Huyền, tất nhiên là muốn dùng phương thức cầu bình an của Đại Ngụy.”

Ôn Vu Ý gật đầu. “Thú vị thú vị. Vậy ta cũng muốn dùng cách cầu bình an của Đại Ngụy đó.”

Hân bước đến trước mặt Từ Đạt, khom người cười nói: “Từ Đạt, ta thấy cô toàn thân từ trên xuống dưới không còn gì khác nữa, hay là vậy, cứ cho là cô chúc ta thắng lợi đi.” Đôi mắt đẹp đang nhìn xuống ánh lên một tia sáng yêu thương, hân nhặt lên bao hồng kết lụa mỏng nhét vào lòng.

Ôn Vu Ý lại bảo Lý Dung Trị đang đầy hứng thú: “Chúng ta thử xem Từ Đạt chúc phúc thì ai sẽ thắng?”

Lý Dung Trị ôn nhả cười. “Được, xin Vương gia thử hạ lưu tình.”

Lâm Tú cùng người hầu Bắc Đường bước vào, giúp hai người cởi bớt áo. Chắt tử dù sao cũng là Vương gia cao quý, y bào chỉ cởi đến bên hông, giày cũng tháo ra.

Từ Đạt theo bản năng liếc trộm một cái, chỉ thấy trên nền cát trước mặt cô một đôi chân của nam nhân, ngón chân tròn trặn mượt mà như châu ngọc, da dẻ láng bóng, cơ bắp mạnh mẽ đầy sức lực.

Hai chân này, là chủ nhân của tấm bào trắng, tuy vô cùng đẹp để bắt mắt, nhưng Từ Đạt có chết cũng không dám ngẩng đầu nhìn Lý Dung Trị khỏa thân nửa người trên.

Bình thường quan niệm của cô vốn khá là phóng khoáng, thấy nam tử trần truồng cũng sẽ chăm chú nhìn với ánh mắt thưởng thức cái đẹp, nhưng, cô không muốn Lý Dung Trị coi cô là Nhị hoàng tử thứ hai, coi ánh mắt thưởng thức của cô là ánh mắt đầy tà niệm, như vậy thì thực vô cùng oan uổng đó.

Một đôi chân đẹp để sạch sẽ khác lại chui vào tầm nhìn của cô, làm Từ Đạt thoáng phiền muộn. Hoàng tộc, đến ngay cả bàn chân cũng đẹp, chẳng giống cô, lúc nhỏ vì học cưỡi ngựa, ngã không biết bao nhiêu lần, chỉ có một chữ miêu tả, xấu.

“Đi thôi đi thôi.” Ôn Vu Ý cười. “Nếu chúng ta bêu xấu, nhị hoàng tử đừng cười.”

“Bình thường hai vị Vương gia quần áo dày dặn, nhìn không biết cũng cường tráng lắm đó.” Nhị hoàng tử thản nhiên.

Từ Đạt nghe ba người vừa nói cười vừa bước ra khỏi lều, âm thanh dần dần xa khuất, tiếng Ôn Vu Ý dứt quãng còn truyền vào trong lều –

“Nhị hoàng tử, lúc này ở trong lều trước mặt Từ Đạt ta không tiện nói... Người không phải có cảm tình với Từ Đạt tiểu thư sao? Nhưng mà... Hình như cô ấy đối xử với người cũng không tốt lắm á...”

“Ba tỷ muội Từ gia vốn đều vô tình... Cho dù Từ Đạt có ngày phạm tội, Trục cô nương chắc cũng không hề liếc mắt một cái...”

Hai chân Từ Đạt đã tê rần, đành phải ngồi xuống. Cô mới ngược lên nhìn ra phía ngoài, đã thấy Lâm Tú bước vào lều.

“Nhị cô nương, Vương gia bảo tôi trở về nói với cô, nhị hoàng tử Tây Huyền không trở lại đâu, cô không cần quỳ nữa... Tôi nghĩ, Vương gia thực lo xa quá đi.”

“Không đâu.” Từ Đạt phỉ phỉ quần áo, đứng dậy cười nói: “Vương gia thiện tâm, còn nghĩ đến Từ Đạt. Từ Đạt vô cùng cảm kích.”

“Vương gia nhà tôi trời sinh thiện tâm, đối với ai cũng vậy cả.” Lâm Tú lại nói: “Vương gia ra lệnh, mời Nhị cô nương tới trước đường ở cửa Bắc, chờ hộ tống ngài hồi phủ.”

Từ Đạt hai mắt sáng lên, ôm quyền nói: “Ty chúc kính cẩn tuân theo chỉ lệnh của Vương gia.” Quả là nam nhân tốt nha, Lý Dung Trị sợ cô ở lại trường đấu, nhị hoàng tử nếu thấy gì không đúng lại đến tìm cô gây phiền hà, gọi cô đi luôn cho xong.

Lâm Tú trước khi rời khỏi, thương cảm nhìn cô một cái, nói: “Nhị cô nương thực biết chịu đựng.”

Cô chỉ lơ đãng cười đáp: “Không sao, quen rồi quen rồi.”

“Đây là thói quen cả đời của cô, người Tây Huyền thọ trung bình cũng từ năm mươi đến sáu mươi tuổi, trước mắt cô còn một chuỗi ngày dài dặc, nếu là tôi thì chắc đã...” Đã sớm nổi điên. Lâm Tú ngậm miệng kịp lúc, giấu vẻ mặt tươi cười của cô, sửa lời: “Nếu ở Đại Ngụy, hành vi ức hiếp kiểu này tuyệt đối không thể có, đáng tiếc nhị cô nương lại là người Tây Huyền. Vương gia nhà tôi từng bảo, nếu con cháu hoàng tộc mười kẻ mà có năm sáu kẻ ý thể hiếp người, hoàng thất đó sợ đã lâm vào nguy hiểm. Vương gia nhà tôi còn quá quyết sau này sẽ không cho phép cái ngữ dựa thế làm cần đó tồn tại trong hoàng thất nữa.”

Từ Đạt khẽ nhủ mày, không bình phẩm gì về cái mà Lâm Tú gọi là “sau này”. Người chắt tử nào lại không muốn trở về đất nước của mình? Nhưng đều đến lúc tóc bắt đầu muối tiêu, tuổi đã trung niên mới có thể

quay lại. Lý Dung Trị vốn là người hòa ái dễ gần, chuyện không thể nói tuyệt đối sẽ không đề cập nhiều, người bên cạnh hẳn cũng vâng theo mệnh chủ, lâu dần thành thói quen không vọng ngôn.

Lâm Tú lần này bật thốt, mơ hồ đã cho thấy quyết tâm trở về Đại Ngụy của Lý Dung Trị, hơn nữa là, ngày đó đã sắp tới.

Lâm Tú rời đi rồi, cô vén rèm, chăm chú nhìn trận đấu giữa hai người trong sân.

Thật ra thị lực của cô tốt hơn người khác rất nhiều, lúc nhỏ cô cứ tưởng ai cũng có thể nhìn mọi vật ở xa thực rõ, sau mới phát hiện hóa ra không phải ai cũng được như vậy... Giống như bây giờ.

Cô thấy rõ rệt, Lý Dung Trị đang đứng giữa sân đấu vật. Gương mặt từ đầu đến cuối vẫn nhẹ mím cười, khóe miệng cong cong tựa vầng trăng khuyết, sống mũi tuyệt đẹp, cử chỉ tao nhã... cùng với thân thể rắn chắc không ngờ. Cô chớp mắt, vô cùng lịch sự dời ánh nhìn đi chỗ khác, ngắm đường chân trời xa thẳm, hòng tránh xuân tâm nhảy nhót.

Thị lực tốt thì có ích lợi gì? Vãn không bằng Từ Trực, võ không bằng Từ Hồi, có cặp mắt tinh tường này chẳng lẽ chỉ để dùng vào việc nhìn những thứ không nên nhìn hay sao? Từ Đạt buồn rầu nghĩ.

Cuối trời mây dày như biển, nhưng vẫn chưa thoát khỏi địa phận Tây Huyền, Lý Dung Trị cùng Ôn Vu Ý đều suy nghĩ, nàng sống trên đất Tây Huyền, bị người cười nhạo bất tài vô năng, làm cách nào để trải hết một đời?

Lúc đầu cô quả thực không phục, nhưng lâu ngày... cũng nhận ra được phần nào. Người vốn khó chống mệnh trời, cô lại chỉ là người thường, cho dù cố hết sức học tập, văn kinh võ lược cũng chẳng thể bì kịp ai.

Ồ không bằng Từ Trực, mạnh mẽ cương quyết không bằng Từ Hồi. Thuở nhỏ, một lần có đạo tặc lên vào biệt viện của Từ gia, Từ Hồi mắt không chớp, không hỏi nguyên nhân giết ngay tại chỗ, lúc đó Từ Trực đứng cạnh chỉ nhìn, sắc mặt không chút thay đổi.

Còn cô, sững sờ tại chỗ, không thể động đậy. Tuy ngoài mặt cố sức giữ bình tĩnh, nhưng trong lòng chấn động thất điên bát đảo, hoàn toàn không nói nổi một lời.

“Từ Đạt, chị do dự một khắc, hẳn sẽ cầm đao chém chị. Chị muốn mình chết hay hẳn chết?” Từ Hồi thấy được sự khiếp đảm, không đành lòng của cô, lạnh lùng nhắc nhở.

Đúng vậy, có một số việc, một số người, không phải vùi đầu cố gắng là có thể đạt được, từ nay về sau, cô buông tay.

Trong mắt người Tây Huyền, cô chẳng khác chi một hạt vụn trong những viên minh châu chói mắt của Từ gia, sẽ bị xem thường như vậy suốt năm mươi năm sao...

“Nhưng ai nói, người ta không thể không sống đến tuổi năm mươi?” Cô rung đùi đắc ý cảm khái. Vốn đang ngắm trời, nhưng sau đó tiếng trống như sấm dậy, cô cuối cùng không nén nổi, ánh mắt bay bay~, bay tới anh chàng khỏe mạnh hùng dũng đang đứng giữa sân...

[1]: Chất tử – : hoàng tử của một nước được gửi tới nước khác để làm con tin. Thời xưa thì mấy anh như này khá phổ biến.

[2]: Khúc cư thẩm y – .

[3]: Thạch: đơn vị đo lường cũ của Trung Quốc. Đong thì 100 thăng gọi là một thạch, cân thì 120 cân gọi là một thạch.

[4]: Chấp kim ngô – – một chức quan nhà Hán lo việc an ninh, tương đương với chức tư lệnh cảnh vệ thủ đô hiện nay.

[5]: Dây tết (kết –): dạng như này này...

2. Chương 2

Tà dương ám áp của Tây Huyền rơi trên người hắn, tựa như mạ vàng tượng Phật...

“Khụ.” Cô che miệng nở nụ cười.

Lý Dung Trị đang đi đằng trước chợt dừng lại, quay đầu hỏi cô: “Nhị cô nương?”

Cô lại che miệng khụ một tiếng, đáp:

“Có thể do bị Nhị hoàng tử làm hoảng hốt, không cẩn thận nên nhiễm phong hàn.” Cô bước nhanh đuổi kịp Lý Dung Trị, thật cẩn thận giữ khoảng cách nửa bước chân. Lại cười: “Nhắc đến người đó, lúc trước cũng nhờ Vương gia giúp đỡ nhiều lần.”

Lý Dung Trị biểu tình điềm đạm, khẽ cười, nhẹ nhàng trả lời: “Chỉ là việc vặt thôi mà.”

Không, không phải việc vặt. Lý Dung Trị là chất tử Đại Ngụy, đang ở nước khác tất nhiên phải vô cùng cẩn thận, hẳn lại vì cô mà xuất trận.

Nói cho đúng ra, Nhị hoàng tử Tây Huyền không phải quá háo sắc, hắn rất thích Từ Trực, thậm chí đôi khi còn lấy lòng, nhưng với những cô gái xinh đẹp khác lại vô cùng tàn nhẫn. Nguyên do là khi hắn còn nhỏ, tiên đế vốn chính trực lại sủng ái một quý phi ác độc, cuối cùng tuy rằng sống sót nhưng đối với hắn, các cô gái xinh đẹp đã trở thành tối kỵ, không thể chịu nổi.

Từ Đạt lại lên ngắm Lý Dung Trị, tưởng tượng một người ôn nhuận như ngọc, trong veo như nước đó làm thế nào nuôi được vậy? Chẳng lẽ phong thủy của Đại Ngụy tốt hơn Tây Huyền? Nuôi được hoàng tử tốt bụng vị tha hơn Tây Huyền?

Đại Ngụy có câu: Bụng tử tướng có thể chèo thuyền [1]. Theo cô thấy thì, trong bụng vị hoàng tử Đại Ngụy Lý Dung Trị này, có thể chèo được tới mấy trăm chiến thuyền hải thuyền lận đó.

Thi đấu vật với Bắc Đường Vương gia, tuy thua nhưng hắn hoàn toàn không hèn học, cô đứng ngoài xem, nhận thấy hắn đã cố gắng hết sức. Nếu Lý Dung Trị cố ý thua, cô phải nói, nam nhân này rất có kỹ xảo giả vờ thua, không khiến người ta thấy hắn không cố sức, cũng không thấy hắn quá mức xuất sắc.

Cô lại ngắm trường bào hoa lệ của hắn, vật xong cả người sùng sinh mồ hôi, Bắc Đường Vương gia Ôn Vu Ý đã đưa tới áo choàng sạch sẽ. Rõ ràng trường bào hoa văn màu sắc lòe loẹt là phong cách của Ôn Vu Ý, nhưng mặc trên người Lý Dung Trị cũng không có gì không đẹp, chỉ là trên áo có hương thơm thoang thoảng, không hợp lắm với một đại nam nhân như hắn.

Men theo con đường nhỏ quanh co rời khỏi nơi của các quý tộc, hiện giờ đã vắng người trong đấu trường, bên đường có binh lính thủ vệ, ra đến đường cái, Lý Dung Trị đột nhiên dừng bước, quay đầu cười với cô:

“Đúng rồi, suốt đường vừa rồi có binh lính, không trả lại cho cô được.” Hắn lấy từ bên hông ra cái dây tết đỏ thắm, đưa cho cô. “Vật này có lẽ rất quý giá đối với Nhị cô nương, nay ‘Nguyên bích quý Triệu’ [2].”

Từ Đạt mắt sáng ngời, hai tay cẩn thận nhận lấy. “Đa tạ Vương gia.”

Lý Dung Trị thấy cô vô cùng quý trọng đồng tâm kết (dây tết tặng người yêu) này, mỉm cười, dịu dàng nói:

“Hóa ra Nhị cô nương rất có hứng thú với dây tết của Đại Ngụy.”

“Hai ngày trước thấy người ta bán chiếc dây này, tò mò nên hỏi mua.” Cô hơi ngượng ngùng, lấy lại dây tết, lại nhìn hắn thấp giọng hỏi: “Xin hỏi Vương gia... Dây tết này có thực sự linh nghiệm không?”

Lý Dung Trị ngẩn ra, phân vân nói: “Chuyện này... Ta cũng chưa dùng lần nào...”

“Nghe nói linh nghiệm lắm á.” Lâm Tú đứng cạnh vô cùng vừa lòng khi thấy cô biết thời biết thế, không tìm mọi cách dúm dây tết cho vương gia nhà hắn. “Lúc trước, tôi vẫn hay thấy các nha hoàn trong phủ tặng dây tết cho người yêu, đồng tâm hợp ý, nắm tay đến bạc đầu, không có ngoại lệ.”

Từ Đạt nghe xong thực thỏa mãn, khóe miệng nhếch lên.

“Nhị cô nương đã có người trong lòng?” Lý Dung Trị hỏi.

“Vẫn chưa.” Cô thản nhiên cười đáp: “Nhưng tôi cũng muốn đến tuổi hai mươi, là lúc tìm trai để ngủ.”

Lý Dung Trị xoắn não một trận. Con gái Từ gia ở Tây Huyền hành động cởi mở, nhưng mà... Tìm trai để ngủ? Mí mắt của hắn không kìm nổi mà run lên.

Kiệu của phủ chất tử đã đến, Từ Đạt cười mỉm thở dài cáo từ.

Lý Dung Trị đã cho nâng kiệu lên, đang định bước vào, nhìn lại chợt thấy cô bước đến trước bâng cáo thị của kinh thành nhìn một hồi lâu, rồi xé xuống.

“Từ Đạt! Cô làm gì vậy? Đó là bả Hỏa Phượng mà!”

Lý Dung Trị nghe thấy thế, nhìn về phía nam tử cao lớn vừa xuất hiện đầu hẻm. Nam tử kia, không ai khác chính là Chấp kim ngô Tây Huyền Tần Đại Vinh, ngày thường lưng hùm vai gấu, tướng mạo ngay thẳng, nhìn có vẻ dữ tợn. Lý Dung Trị đã từng trò chuyện cùng y, là một người không tệ nhưng đáng tiếc quan niệm chấp pháp lại có chút cổ hủ.

Hắn thấy Từ Đạt nhiệt tình khác thường, cười nói với nam nhân kia:

“Thủ lĩnh, tôi biết là bả Hỏa Phượng, thì sao chứ? Âm phủ tướng quân đã chuẩn bị trở lại rồi sao?”

“Cũng không phải mà, hóa ra trong mắt huynh tôi lại là một kẻ vô dụng đến vậy...” Từ Đạt cười không quá để tâm, không thấy nam nhân đứng trước cổ kiệu phía sau lưng cô đang đánh giá bọn họ.

“Không không, ta không có ý đó.” Tần Đại Vinh hơi luống cuống tay chân. “Người xé hoàng bả, ít nhất phải có trong tay một đội binh mã mới có thể tỷ thí, Từ Đạt muội... luôn luôn một mình một người, nào có ai...” Chịu vì muội mà bán mạng?

Lâm Tú đứng bên cạnh Lý Dung Trị nói nhỏ:

“Bả Hỏa Phượng này chỉ dùng để tìm ra Âm phủ tướng quân. Vương gia, nghe nói Âm gian tướng quân của Tây Huyền này chuyên lo việc binh đao, đạp dưới chân là xác người chết đông, sát sinh rất nhiều, không quá tuổi hai mươi lăm đã xuống Âm phủ chịu phán xét. Tôi thực không biết, người Tây Huyền sao lại thích đi tìm chết đến vậy?”

Lý Dung Trị suy nghĩ một lát, lại nhìn về phía Từ Đạt. Cô đang vỗ vỗ vai Tần Đại Vinh, tựa như bảo y an tâm, bỗng quay người lại, gặp phải trọn vẹn ánh mắt hắn.

Cô nhẹ ngẩn ra, nhoẽn miệng cười, cất bước đi tới. “Vương gia còn có việc gì sao?”

Nét cười này tuy rạng rỡ, nhưng vẫn còn cách xa lắm cái cười nồng nhiệt của cô với Tần Đại Vinh, Lý Dung Trị thầm nghĩ trong lòng như vậy, nhưng ngoài miệng vẫn mỉm cười: “Nhị cô nương tính tình lạc quan, có thích hợp với chức Âm phủ tướng quân không?”

Từ Đạt ngượng ngùng cười đáp:

“Vương gia, ngài cứ việc nói thẳng đi, ngài cũng cho rằng tôi không thể vượt khỏi lời tiên tri về số phận của Viên Đồ đại sư, phải không? Tôi chẳng qua chỉ là thích náo nhiệt, mở rộng tầm mắt, cũng không phải xé bả Hỏa Phượng là chắc chắn trở thành Âm phủ tướng quân mà.”

“Bổn vương cho rằng đó không phải là số mệnh, chỉ là lời tiên đoán của Viên Đồ mà thôi, tiên đoán là để người ta phá vỡ, không phải là để đi theo nó.” Hắn dụ dằng nói.

Từ Đạt nghe vậy, thâm thúy liếc hắn một cái, lại vui vẻ cười nói:

“Vương gia nói đúng, tiên đoán vốn là để cho người phá vỡ, thật ra Viên Đồ đại sư sau khi tiên đoán đã lên an ủi Từ Đạt, người Tây Huyền sống năm mươi sáu mươi năm, lúc giờ chết điểm, sau khi đầu thai là một thân thể phàm tục khác, nhưng kỳ thực linh hồn vẫn không thay đổi. Nếu đời trước suốt kiếp mừng vui hoan hỉ, đến kiếp sau nhất định sẽ vui vẻ không tiếc nuối, ông ấy nói đời trước của tôi chính là loại người vui vẻ hạnh phúc đó, còn đời này, chính là bộ dáng gió thổi bất động, nhân nhả cho qua, không có cách nào sửa lại rồi, ai bảo đời trước của tôi tốt quá làm chi?”

“Thế thì tốt.” Lý Dung Trị bị giọng điệu của cô làm không nén được nở nụ cười.

Từ Đạt quá sức sầu não đi, cái người này ngay cả khi tươi cười cũng có tác dụng trấn an kẻ khác. Nếu hấn không phải chất tử thì hay rồi, cô sẽ đem thẳng về nhà ngủ. Cô nâng kiệu lên giúp, chuẩn bị đưa hấn đi, lại buồn bã giùm mình một chút.

Muốn tìm một nam nhân hòa nhã thân thiết như Lý Dung Trị ở Tây Huyền, so với lên trời còn gian nan hơn nhiều!

Cô đang chờ hấn lên kiệu, lại phát hiện hấn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Vương gia?” Cô biết có điều lạ, cảnh giác xoay người, nhìn theo ánh mắt hấn.

Cầm cô rút bịch xuống đất.

Cả đường im phăng phắc, rõ ràng có người, nhưng ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Không biết từ khi nào, giữa ngã tư đường một chiếc xe kéo đang đậu, trên xe có một mảnh vải đen lớn phủ lên lồng sắt, người kéo xe vắng mặt, mà lồng sắt đang mở...

Một con mãnh hổ đang chậm chậm đi ra.

Dùng từ “mãnh” này, là bởi vì Từ Đạt căn bản chưa thấy qua hổ thật. Mười chín năm qua cô chỉ quanh quẩn trong kinh thành, chưa bao giờ đi săn cùng con cháu hoàng tộc, cũng chưa từng xem biểu diễn xiếc hay ảo thuật, chỉ thấy được hổ qua sách vở. Bây giờ tận mắt nhìn thấy, cô chỉ cảm thấy đầu rần rần rung động...

To quá nha!

Bây giờ đầu vật đã chấm dứt, trên đường cái dân chúng thưa thớt hơn thường ngày, người người hoảng hồn ngồi bệt xuống đất, không dám động đậy. Các cửa hàng hai bên đường khiếp hãi đi đến rón rén khép cửa lại; những người bán hàng rong nín thở chui xuống gánh hàng núp kỹ; người qua đường run lấy bầy, có kẻ còn trợn ngược hai mắt ngất đi...

“Kẻ nào làm...” Tần Đại Vĩnh đứng mé xa xa bên kia sắc mặt đại biến, định rút đao ra giết hổ.

“Thủ lĩnh đừng nhúc nhích!” Từ Đạt quát khê, ánh mắt vẫn đuổi theo con hổ đang hiện ngang khí phách dạo chơi trên đường cái. “Lỡ như làm người dân vô tội bị thương thì không ổn... Ừa, là ảo giác của tôi hay sao vậy? Nó đi tới hướng này hả?”

Lý Dung Trị cười khổ: “Hình như là thế.”

Vậy lại càng không ổn. Đừng nói chỗ này đang có một chất tử Vương gia, nếu nó vọt đến đường vào đấu trường, bên trong có bao nhiêu hoàng tộc và dân chúng?

Cô lại do dự trong chốc lát, hỏi mà không quay đầu lại: “Thủ lĩnh, huynh đã giết hổ lần nào chưa?”

“... Chưa.” Tần Đại Vĩnh nhìn chằm chằm con hổ đang đi tới, quyết tâm bước đến trước.

Lý Dung Trị nói: “Khi ta còn nhỏ đi săn đã thấy một con nhỏ hơn con này, lúc đó nó bị thương nặng phát cuồng, phải ba cấm vệ quân đã được huấn luyện mới bắt được, nhưng hơn mười người bị thương.”

Từ Đạt cảm khái trong lòng, người tâm ý tương thông với cô thực chẳng ai khác ngoài chất tử Đại Ngụy, hiểu rằng cô muốn giết hổ mà không làm hại đến dân chúng... Cô theo bản năng nhìn lại Lý Dung Trị, khoe miệng đuôi mắt hấn vẫn cong cong, dường như cho rằng chẳng có gì cả. Là hấn tươi cười đã thành thói quen, hay thực tình nghĩ rằng đây là chuyện nhỏ?

“Vương gia... có cách nào bắt con hổ dữ này mà không làm tổn hại đến dân chúng không?” Cô khiêm tốn thỉnh giáo.

Lý Dung Trị suy nghĩ một lát, cười đáp: “Không có.”

“...”

“Khoan nói trên đường cô phải xấp lá cà đánh một trận sống mái với nó, cho dù cô có cung tên để ngắm bắn từ xa, cũng phải chắc chắn một tên giết chết, nếu không, nhất định sẽ có dân chúng không kịp chạy mà bị vạ lây.”

“...” Từ Đạt sắc mặt suy sụp. Con hổ kia không thêm liếc một cái qua những người run rẩy ngồi bệt trên đường, ngược lại cứ nhắm hướng này đi thẳng tới. Nếu cô đứng bất động, để con hổ đi qua luôn, có phải là cách tốt không?

Lý Dung Trị có chút đăm chiêu, nâng tay áo lên ngửi ngửi.

“Nhị cô nương.” Hần nhẹ giọng nói.

“Vương gia có thượng sách?” Cô tràn đầy mong đợi nhìn hần một cái.

“Ta nhớ, Nam Lâm có một loại mùi hoa rất cuốn hút mãnh thú, giới quý tộc khi săn bắn thường thích dùng nó, sau đó Nam Lâm có một đạo luật, những quý tộc phạm trọng tội, mặc quần áo có mùi hoa, bước vào đấu cùng mãnh thú, nếu thắng được sẽ mặc nhiên trở thành vô tội và được phóng thích.” Hần bình tĩnh nói.

Từ Đạt nghe hần bỗng nhiên “kể chuyện lịch sử”, thoáng kinh ngạc, lại nhìn người hầu Lâm Tú bên cạnh sắc mặt tái mét, cô ngẩn ra, qua chớp mũi có mùi hương thoang thoang... Cô im lặng nhìn chiếc trường bào hoa lệ hần đang khoác trên người.

Lý Dung Trị khoe miệng khe khẽ, nói: “Nhị cô nương, có lẽ áo choàng trên người ta đã dẫn dụ mãnh hổ.”

Chiếc áo choàng này là do chất tử Bắc Đường đưa tới, mùi thì đến từ Nam Lâm, nhưng, nếu không do nhị hoàng tử, Lý Dung Trị sẽ không thể nào đi đấu vật, làm sao lại thay áo mới? Từ Đạt ngẩng mặt, nhìn chăm chăm vào đôi mắt vẫn đang chứa đựng nét cười.

Giờ này khắc này, thần sắc hần vẫn tĩnh lặng, mặt mày không chút kinh hoàng luống cuống... Cô thử hỏi:

“Vương gia đã nghĩ ra biện pháp nào chưa?”

Hần hơi trầm ngâm, hết sức ân hận lắc đầu.

“Vương gia, cởi áo ngoài đưa cho Lâm Tú!” Lâm Tú đột nhiên nói: “Lâm Tú sẽ dẫn con hổ kia đi chỗ khác, bảo vệ Vương gia và dân chúng chu toàn!”

Từ Đạt thầm giật mình, không khỏi quay đầu nhìn người thiếu niên như cùng tuổi với mình nọ. Về mặt của hần quyết không chùn bước, trung can nghĩa đảm, làm cô thêm vài phần kính trọng. Bỗng nhiên, cô nhớ ai ai cũng bảo chất tử Đại Ngụy đối xử với kẻ hầu người hạ vô cùng tử tế, làm người ta cam tâm tình nguyện vì hần máu chảy đầu rơi... Hôm nay, xem như cô đã được thấy tận mắt.

“Nói bậy.” Lý Dung Trị thần nhiên trách mắng: “Cậu có bao nhiêu sức lực bốn vương không phải không rõ, còn nữa, đường ở kinh thành cậu không hề biết, muốn bốn vương trở mắt nhìn cậu chui vào miệng cạp sao?”

Từ Đạt chột dạ, da đầu hơi run lên.

“Để tôi!” Tần Đại Vĩnh đứng cách một quãng nghe bọn họ nói chuyện, trầm giọng nói: “Tốt xấu gì tôi cũng là Chấp kim ngô Tây Huyền, an nguy của dân chúng kinh thành nên do tôi phụ trách mới đúng. Xin Vương gia cởi áo ra đưa cho tôi, tôi sẽ dẫn con hổ kia đi chỗ khác, đến lúc đó Từ Đạt hộ tống Vương gia lui về cửa dẫn đến đấu trường, lập tức đóng cửa lại!”

Từ Đạt nhả mặt.

Lý Dung Trị lộ vẻ phân vân, lại nghe Tần Đại Vĩnh nói: “Vương gia xin đừng lãng phí thời gian, nếu trên người ám hương từ ngoại bào, Vương gia chạy cũng không thể thoát nổi con hổ, lúc đó sẽ càng phức tạp, dân chúng trên đường đều lâm vào nguy hiểm, mong Vương gia lấy đại cục làm trọng.”

Lý Dung Trị nghe vậy, lập tức không hề do dự, hết sức nhẹ nhàng cởi áo ra.

Tần Đại Vĩnh ở phía sau hần, cầm ngoại bào ném tới. Đột nhiên, một bàn tay ngọc mềm mại chặn lại đường ném.

Lý Dung Trị khựng lại, chậm rãi giương mắt, gặp phải một đôi thu thủy sóng sánh lo âu.

“Từ Đạt!” Tần Đại Vĩnh khẽ gọi: “Muội đang làm gì vậy?”

Từ Đạt nén tiếng thở dài, vẫn nhìn Lý Dung Trị, cười khổ: “Thủ lĩnh, xét về tốc độ chạy, tôi nhanh hơn huynh một chút, vả lại Bắc quân vốn dưới quyền chỉ huy của huynh, tôi không điều khiển được, nhiệm vụ dụ hổ này ngoài tôi ra không ai hợp hơn.”

“Nói vậy, mau đưa áo lại cho tôi!”

“Tôi quả thực không điều khiển được Bắc quân. Thủ lĩnh, huynh nghĩ cho kỹ đi, nếu huynh đi dụ hổ, không có ai tới tương trợ, rồi vô duyên vô cớ hy sinh, vậy thực quá oan uổng... Nếu anh hùng chết trận, còn cho là chết có ý nghĩa, tẩu tử cũng quang vinh, nhưng việc này mà không xử lý ổn, sẽ...Tẩu tử lại vừa mới sinh cháu, huynh muốn chị ấy một đời u uẩn, một đời cô độc nuôi con?” Cô thuyết phục, phát hiện ánh mắt Lý Dung Trị vẫn đặt trên mình không rời.

Cô mỉm cười với hắn một nụ cười trấn an. Phía sau không còn tiếng nói, hiển nhiên đã bắt đầu dĩ chấp nhận phương sách của cô, Từ Đạt muốn kéo ngoại bào qua, lại phát hiện hắn vẫn nắm ngoại bào không thả.

“Vương gia?” Cô lại dùng lực kéo kéo. Hắn muốn có người đi dụ hổ mà? Cô muốn đi dụ, sao hắn vẫn còn siết áo?

“...” Hắn chậm chậm buông tay, ôn nhu nói: “Mùi vào nước sẽ mất. Nhị cô nương trăm ngàn cẩn thận.”

Vào nước sẽ mất? Từ Đạt nghe vậy, trong não lập tức hiện ra bản đồ địa hình kinh thành.

“Sông đào bảo vệ thành!” Cô cùng Tần Đại Vĩnh đồng thanh bật thốt. Trong đầu cô ngay tức khắc vẽ ra con đường tắt ít người đi nhất. Cô nói: “Tôi kêu lên một tiếng, Vương gia quay lại đường đến đầu trường, cửa sẽ lập tức đóng lại; thủ lĩnh đi tập hợp Bắc quân, chờ tôi chỗ sông đào bảo vệ thành, như vậy được không?”

Tần Đại Vĩnh thuận theo lời cô, đáp: “Được.” Nhìn những vệ binh canh cửa đang run run sợ hãi, y lạnh giọng: “Vương gia vừa vào, lập tức niêm phong cửa, không cho phép bất cứ ai từ trong đi ra cho đến khi ta trở về, nghe chưa?”

“Dạ!”

Từ Đạt ngo con hổ, nuốt nước miếng, rất muốn có thêm thật nhiều thời gian để nói lời trấn trối, nhưng lại sợ càng lúc chân sẽ càng nhũn ra.

Cô giơ tay lên, tấm áo tung bay, nhanh chóng mặc vào, hét lớn một tiếng: “Đi!”. Tay áo phát phơ, xoay người sải bước chạy.

Khóe mắt cô liếc qua người hầu bên cạnh Lý Dung Trị đang kéo tay áo hắn, chạy vào đường dẫn đến cửa. Cô cố gắng khua khoắng thật mạnh để con hổ chú ý, ống tay áo giữ phần phật, mùi hương nhanh chóng tản ra, cô nén tiếng hét, liều mạng chạy nhanh tới trước.

Thủ lĩnh, Từ Đạt phải nhờ ngài cứu mạng rồi!

Văng đến tai tiếng cửa khép lại, cô không khỏi thở dài một hơi, nhưng ngay lập tức lại hít thật sâu, nhanh chóng chạy vào một ngõ nhỏ.

Lúc đầu, mấy nhà trên phố còn để cửa mở, nghe cô hét to hổ đến đấy, vội vàng sập hết cửa lại, vài người đi đường lập tức leo lên cây trốn, thế nên cô chạy hết con phố mà ngay cả một người cũng không có, hoàn toàn không!

Cô không dám lãng phí thời gian quay đầu nhìn thử, cũng biết con hổ kia đang bám sát phía sau.

Tại sao cô vẫn chưa gục ngã? Tại sao cô vẫn chưa bị cắn chết? Mỗi một lần chớp mắt, cô đều nghĩ ngay lập tức thôi mình sẽ chui vào bụng con hổ, nào biết vẫn còn có thể giữ được cái mạng chó đến bây giờ! Thấy mình dám chạy thi với đầu trâu mặt ngựa mà cô thực muốn nhờ ỉn ít nước mắt xót xa thương cảm.

Ba cô con gái Từ gia, trưởng nữ Từ Trục đã sớm tiến cung trở thành nữ học sĩ duy nhất Tây Huyền, năm nay triều đình treo bằng Hỏa Phụng, mở cho Từ Hồi một con đường thuận tiện nhất, ai ai cũng biết kể cuối cùng lấy được bằng Hỏa Phụng chỉ có thể là Từ Hồi đã được Viên Đồ đại sư tiên đoán mà thôi, trận thử sức này chẳng qua là để kéo kỳ nhân dị sĩ về dưới trướng của Từ Hồi.

Còn cô thì sao? Chưa làm nên sự nghiệp gì đã bị hổ cắn chết, cô vĩnh viễn chỉ là một người con gái Từ gia, cả đời không có gì đặc biệt, trên bia mộ chắc chỉ tro tro hai chữ Từ Đạt, hàng năm chỉ có thủ lĩnh nhớ đến để dâng hương...

Cô cười cay đắng, không biết có phải là may mắn hay không, ít nhất có một kẻ chân thành dâng hương cho cô mỗi năm, vậy cũng không phải là thịnh vượng biến mất chẳng để lại gì trên đời.

Sông đào bảo vệ thành đã ngay trước mặt, nhưng hai chân cô đã mềm nhũn, dưới chân đã có hơi hướm chùn lại.

Vài lần cô cảm giác được đầu trâu mặt ngựa phía sau đã tiến sát, lông tơ đều dựng đứng cả lên, trong lòng tự hỏi: tại sao cô vẫn chưa đầu rơi máu chảy? Tại sao cô vẫn còn hì hục thở...

Cô đang mơ hồ muốn bỏ cuộc, chợt thấy cung thủ đã ở sau tường thành.

“Từ Đạt, không được! Gần quá!” Tần Đại Vĩnh hét lớn: “Nó ở ngay phía sau ngươi, gần quá, ngươi sẽ dễ bị trúng tên... Nhảy xuống sông! Nhảy xuống sông!”

Cô vừa nghe tiếng thủ lĩnh, trong lòng mừng như điên, kìm lại một hơi, dùng toàn lực lao thẳng đến sông đào bảo vệ thành.

Đến mép sông, cô không nhảy, để người lao thẳng vào nước. Khoảnh khắc rơi xuống nước, cô quay người lại, thân hình con hổ đang lao tới cản mất phần lớn năng lượng chiếu vào mắt, Từ Đạt mới biết được nó lớn đến chừng nào, cô nhiều lần thoát chết, quả thực ngay cả bản thân cô cũng khó mà tin được.

Vút vút pháp pháp, hơn mười mũi tên dài xuyên thấu thân thể con vật khổng lồ.

Động tác cô liền mạch lưu loát, vốn định khi vào nước sẽ nhanh chóng bơi lên, nhưng cô chợt nghĩ, lỡ nó không chết mà chỉ bị thương, vậy chẳng phải uống công hay sao? Vì thế, cô rút trường đao bên người ra, lúc con hổ đang thoi thóp rơi xuống nước, đem hết toàn lực đâm nó, vĩnh viễn hậu họa.

Lập tức, cô tâm thần buông lỏng, trước mắt chỉ còn một màu đen, mất đi ý thức.

...

Từ Đạt cười toe toét.

Thật cẩn thận, cô vuốt ve phượng hoàng bào được ngự ban.

Đây là chiếc áo lần đầu tiên cô được vua ban suốt mười chín năm qua đó!

Cô chum chim cười, đi đến trước gương đồng mặc thử phượng hoàng bào vừa được thưởng. Sắc áo đen như mực, lấy chỉ kim tuyến đặc biệt thêu hình phượng hoàng, lúc đi tựa như phượng hoàng đang vỗ cánh bay lượn giữa trời đêm, vạt áo dài phủ trên đất một thước [3], đi lại thực không tiện, nhưng rõ ràng vinh dự vô cùng.

Trong các thức nhà vua Tây Huyền ban thưởng, phượng hoàng bào là vật danh giá nhất, áo của các quan viên, vạt áo càng dài công lao càng lớn. Từ Trục đã có áo bốn thước, phụ thân mười thước, trường bào ba mươi thước là hoàng đế khai quốc ban cho tổ tiên Từ gia, chỉ duy một người.

Cô cười khúc khích, xoay người một vòng, đập lên tà áo, loạng choạng một bước vội vàng đứng vững lại. Không biết năm đó vị tổ tiên ấy làm sao mặc được phượng hoàng bào ba mươi thước để dự đại lễ hằng năm, cô nghĩ ngợi, tưởng tượng, lại rúc rích cười.

Sau khi cất kỹ trường bào được ngự ban, thực hiếm thấy, căn nhà nhỏ của cô có người tới thăm.

“Thủ lĩnh!”

Từ phủ ở kinh thành tọa lạc tại một nơi khác, từ khi cô trở thành Phượng Vũ Lệnh đã thuê một căn nhà nhỏ, bình thường rất ít về phủ. Tình cảm giữa cô và người trong gia đình không thân thiết, ngay cả khi cô được ban trường bào một thước, phụ thân cô cũng chẳng vui mừng gì nhiều, ngay cả thăm hỏi cũng không. Cũng phải, chỉ mới một thước mà. Trong triều đình bấy phần quan viên đều có áo bào một thước trở lên. Chỉ là cô hơi kinh ngạc không hiểu tại sao hôm nay thủ lĩnh lại đến tìm cô.

Cô nhớ rõ tàu tử không hề thích cô, lúc trước cô nhiễm phong hàn ở nhà mấy ngày, thủ lĩnh có đến thăm một lần đã là rất rất giỏi, lần này cô nghỉ hẳn nửa tháng, y lại đến lần thứ hai.

Một nô tỳ dâng lên trà nóng, Tần Đại Vĩnh kỳ quái nhìn tỳ nữ kia rồi đi rồi quay lại hỏi:

“Từ Đạt, muội mua người hầu lúc nào vậy?” Y nhớ rõ trong nhà chỉ có một bà vú già thôi mà.

Cô sờ sờ mũi, mỉm cười ngồi xuống. “Là Vương gia Đại Ngụy nói tôi có ân với anh ta, nên chọn một tỳ nữ trong phủ chất tử đưa đến giúp tôi chăm sóc vết thương.”

“Vết thương của muội? Vết thương ở đâu ra?” Y nhíu mày. Hôm đó lúc y đích thân nhảy xuống sông vớt cô lên, cả người cô bê bết máu, làm y sợ tới mức nghĩ rằng cung tiễn bắt sai đích, sau khi đưa cô về nhà mới phát hiện máu đó đều là của con hổ.

“Bởi vì không có thương thế gì nên mới muốn tìm người đến giúp. Mấy ngày nay tôi bảo vú già về quê nghỉ ngơi rồi.” Từ Đạt cười nói: “Cũng không sao, chỉ là đổi người chăm tôi dăm bữa thôi.”

Tần Đại Vĩnh trầm ngâm trong chốc lát, gật đầu đồng ý, nhưng không khỏi có chút cảm giác bị theo dõi. Từ Đạt không tổn hại gì, vốn là chuyện tốt, nhưng con hổ này lai lịch không rõ, không thể điều tra được là ai đã để nó vào thành, nếu cấp trên biết Từ Đạt không có một chút thương tổn, chưa biết chừng lại nghĩ Từ Đạt vì ham lập công mà diễn kịch – ngày đó Lý Dung Trị không biết vô tình hay cố ý nhắc nhở, y mới không bấm báo lên trên.

“Mới vừa rồi lúc ta tới, nghe người bán hàng đầu ngõ nói, mấy hôm nay Vương gia Đại Ngụy thường xuyên lui tới?”

“Đúng vậy. Anh ta nói tôi có ân với anh thôi.” Từ Đạt lơ đãng đáp.

“Hôm ấy anh ta tới rất nhanh, khi ấy muội còn hôn mê, anh biết được muội không hề bị thương, trên mặt có chút sưng sốt.” Đúng vậy, ngay cả y cũng sưng sờ, sao lại có thể? Một người dưới móng vuốt của hổ mà một chút thương tổn cũng không có.

“Hả? Thủ lĩnh, huynh vừa nói gì?” Từ Đạt cười, vẫn đang đắm chìm trong hạnh phúc được ngự ban trường bào một thước.

“Lúc anh ta đến, thường nói gì với muội? Làm những chuyện gì?”

Từ Đạt ngẩn ra, nhìn vào mắt y.

Tần Đại Vĩnh vội vàng nói: “Không phải ta nghĩ ngợi gì, chỉ là thấy hơi kỳ lạ. Không chỉ chất tử Đại Ngụy, ngay cả chất tử Bắc Đường đều thăm viếng thường xuyên, Từ Đạt, muội có giao tình rất tốt với bọn họ?”

Từ Đạt suy nghĩ, thẳng thắn trả lời: “Cũng chỉ là qua lại mà thôi. Tôi nghĩ, bình thường tôi quản lý chuyện trong phủ chất tử, cho nên bọn họ cũng biết điều đối xử, đi thăm tôi cho phải lễ đó mà.”

“Ồ... nhưng muội đừng lún quá sâu đó.” Tần Đại Vĩnh đột nhiên nói.

Cô chớp chớp mắt.

“Hai vị Vương gia chất tử đáng vẻ xuất chúng, Lý Dung Trị phẩm tính như ngọc, Ôn Vu Ý đẹp tựa thiên nhân, bọn họ nếu là hoàng tử Tây Huyền, chắc hoàng tử của chúng ta không thể sánh kịp. Muội...” Tần Đại Vĩnh tạm dừng trong chốc lát, nói tiếp: “Nghe nói Vương gia Bắc Đường rất say mê Thanh Phong đầu bảng Túy Tâm lâu, trong phủ cũng có hơn mười phu nhân rồi... Tóm lại, bọn họ dù sớm hay muộn đều phải về quốc gia của mình, người Từ gia há có thể đi với người ngoại quốc, muội còn không mau tìm tiểu quan đi.”

Từ Đạt rề rà uống trà, khóe môi cười nhẹ, nhẹ nhàng đáp: “Đúng vậy. Tôi cũng đang có ý định này.”

Tần Đại Vĩnh ngẩn ra, cười to:

“Tàu tử của muội nghĩ đúng thật nha! Nàng ấy bảo ta khuyên muội tìm tiểu quan sớm một chút, nhờ sau này có bệnh tật gì cũng có người chăm sóc, không nghĩ muội cũng có ý này rồi.”

Từ Đạt cười rạng rỡ, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy. Tôi nghĩ, không bằng đêm nay đi luôn.”

“Đêm nay?”

Cô gật gật đầu. “Tôi nghĩ, tôi đã xé bằng Hỏa Phượng, nếu may mắn, nói không chừng đến hai trăm tuổi đã oanh oanh liệt liệt quy tiên, phải lo tìm tiểu quan trước mới được.”

Tần Đại Vĩnh khẽ nhún mày. Từ gia là ngoại lệ duy nhất Tây Huyền, con gái Từ gia nếu không thành thân, có thể quang minh chính đại đến kỹ viện để tìm tiểu quan, từng có một nữ tử Từ gia khi về già đã mua một tiểu quan làm kẻ bầu bạn sớm tối; Cũng từng có kẻ gia thế trong sạch đang hoàng tự nguyện hiến thân, thể hầu hạ đến trọn đời không cần danh phận.

Nhưng bây giờ Từ Đạt muốn tìm người làm bạn, điều kiện thực rất giới hạn. Y đã âm thầm hỏi thăm giúp cô, vài người thử hạ xuất sắc đều từ chối. Những người này quả là trăm miệng một lời, mơ hồ cho thấy không muốn cưới vợ bị kỳ thị, sau này ở trong quân doanh sẽ không tốt.

“Muội định bảo... sẽ tìm tiểu quan để thành thân? Tiểu quan để chăm sóc muội hay ngủ qua đêm thì có thể, nhưng thành thân là chuyện trọng đại...” Thực không ra thể thống gì, không ra thể thống gì.

“Có thành thân hay không không quan trọng, miễn tôi thấy thích là tốt rồi. Tôi đã chuẩn bị sớm rồi, trùng hợp sao huynh cũng nói vậy, tối nay tôi phải đến Túy Tâm lâu đã, thủ lĩnh về nhớ chuyển lời bảo tẩu tử đừng lo lắng cho tôi.” Cô thâm thúy nói.

“Tối nay á...”

Cô nhướn mày cười. “Có sao không?”

“Không sao hết... Đúng rồi, nhớ tìm tên tiểu quan nào trong sạch một chút, có thể hiểu được muội. Nếu gặp Vương gia Bắc Đường ở Túy Tâm Lâu, nhớ né hẳn xa ra một chút, ta thà để muội tìm một lúc mấy tên tiểu quan cũng không thể tới gần hẳn.”

Từ Đạt đang uống nước, suýt nữa phun hết ra. “Thủ lĩnh ơi, một người là đủ rồi, không cần vài người đâu. Tôi đâu có khỏe như vậy.”

Tần Đại Vĩnh cười to nói: “Phải phải. Ta còn muốn khuyên muội, tìm tiểu quan nào gia thế trong sạch, ngây thơ đơn thuần, sau này muội có trở thành Âm phủ tướng quân bất hạnh chết sớm thật... phải bắt hẳn thủ tiết vì muội ít nhất vài năm mới được.”

Chuyện xa lắc xa lơ như vậy cũng tính tới, Từ Đạt cười nói: “Thủ lĩnh, huynh rất tin tưởng tôi nha.”

“Ta biết muội luôn muốn gây dựng đại nghiệp.” Tần Đại Vĩnh thở dài đáp: “Bởi vì không thể kháng cự vinh quang, cho nên biết rõ Âm phủ tướng quân chỉ có thể sống đến hai mươi lăm, muội vẫn muốn thử sức một trận. Người có thể chết, đầu có thể rơi, nhưng công danh không ai không muốn, đây đúng là lòng kiêu ngạo ghi xương khắc cốt của người Tây Huyền, ta cũng vậy thôi.”

Từ Đạt nhìn y kỳ lạ.

Tần Đại Vĩnh cười nhẹ: “Ta đã sắp bốn mươi, muội cũng biết quan chế của Tây Huyền rồi đó. Từ khi Thánh Thượng đăng cơ, ở kinh đô có thêm vài tên giáo úy, bọn chúng tuy danh nghĩa là dưới quyền ta, nhưng, kỳ thật đã phân tán hoàn toàn thực quyền của ta, ta bây giờ danh lớn quyền nhỏ rồi. Đại tẩu của muội luôn lấy làm tiếc, nếu ta sinh ra sớm hơn vài mươi năm, quyền lực có thể đã rất lớn. Con mới sinh, nàng bảo ta phải làm được chuyện đại sự gì đó, khiến Hoàng Thượng nhận ra được năng lực của ta, ít nhất, phải tốt hơn so với bây giờ.”

“Thủ lĩnh, huynh muốn làm đại sự gì?” Trong lòng cô thấy hơi khác thường.

Tần Đại Vĩnh đắc ý cười đáp: “Vài ngày nữa muội sẽ biết.”

Từ Đạt đang muốn truy vấn, đột nhiên Tần Đại Vĩnh vỗ vai cô vài cái thật mạnh. “Nếu thật có kết quả, ta nhất định sẽ nói uội. Vả lại, muội tìm tiểu quan xong, hai ngày nữa qua tìm ta, ta muốn tổ chức một bữa tiệc nhỏ, để đứa bé nhận muội làm mẹ đỡ đầu, sau này muội có đi nó cũng có thể thay muội chăm sóc gia đình.”

“...” Cô còn chưa có đi mà, biết không hả? Có khi, thực cảm thấy thủ lĩnh ăn nói thẳng tuột quá sức. Người ruột để ngoài da như vậy ở chốn quan trường không hợp lắm thì phải.

Tần Đại Vĩnh lại tán gẫu cùng cô một lúc, mãi đến khi y rời đi, Từ Đạt vẫn không thể cạy miệng ra là rốt cuộc y muốn làm cái đại sự gì. Tây Huyền hiện nay, có cái đại sự gì thích hợp để y làm cơ chứ?

Y luôn cố ý nói lảng sang chuyện khác, đến phút cuối, cô chỉ hỏi được một câu: “Đêm nay thủ lĩnh đi đâu?”

Y hăng hái cười nói:

“Chính là làm cái đại sự đó đó. Muội đừng hỏi ta làm ở đâu nhé, cứ chờ thành công rồi đến chúc mừng ta thôi.” Y không nói, vốn là Tam hoàng tử bí mật mưu phản, Nhị hoàng tử muốn y tìm Phượng Vũ Lệnh Từ Đạt cùng vài tên thuộc hạ có năng lực đến giúp đỡ, nhưng đêm nay Từ Đạt muốn đến tiểu quan quán, y cũng không muốn ngăn lại; hơn nữa, nhiều ngày nay Từ Đạt và chất tử Vương gia có hơi gần gũi, lỡ như không cẩn thận tin tức phong thanh truyền ra ngoài thì thực không tốt.

Y tin tưởng Từ Đạt, y chỉ sợ Từ Đạt bị lừa. Lại nhớ tới lời thề tử, có chuyện gì nguy nan thì phải nêu gương cho binh sĩ, đến lúc có công lao thì chiếu cố cho cấp dưới, chẳng phải rất tốt hay sao? Đúng vậy, ngày ấy Từ Đạt thay y dụ hổ, tuy là biện pháp tốt nhất trong tình thế cấp bách đó, nhưng y vẫn luôn canh cánh trong lòng, bảo vệ thuộc hạ vốn là việc y nên làm nha!

Y chợt phân vân, lại thấy cô tỷ nữ kia bận rộn suốt sân trong nhà ngoài, nhìn như đang làm việc, nhưng có trời biết chất tử Đại Ngụy đưa một người đến cạnh Từ Đạt nhằm mục đích gì?

Vì thế, trong lòng y thầm quyết định, chờ xong việc sẽ lại đến tìm cô chúc mừng.

Y lại chuyện phiếm vài câu, khiến Từ Đạt tưởng y thực chỉ đơn giản đến thăm cô mà thôi. Về mặt cô mừng rỡ, rõ ràng số người tới thăm cô ít đến đáng thương. Nhớ tới gia thế của cô cùng nhân tài bất thành... Y thở dài, trước khi đi lại dặn dò:

“Muội phải nhớ, tìm một tiểu quan trong sạch mang về nhà, không cần dính líu gì đến chất tử nước khác, tương lai bọn họ đều phải về quốc gia của mình. Người Tây Huyền nên chết trên đất Tây Huyền, một khi rời Tây Huyền đi, lúc về đến nhà không biết là bao năm sau nữa.”

Từ Đạt nghe vậy, lòng chợt mềm ra. Cô làm sao không biết, trên đời này người người tiếp cận cô đều có mục đích, chỉ có vị thủ lĩnh không chút tâm cơ đã thân thiết hai năm nay mới có thể thật tình chân ý quan tâm đến cô.

Cô vô thức xoa chiếc dây tết cộm lên bên hông, trịnh trọng trả lời:

“Được, tôi nhớ rõ, chắc chắn sẽ tìm tiểu quan người Tây Huyền mà.”

[1]: Tể tướng đồ lý hảo xanh thuyền (– có thể chèo thuyền trong bụng tể tướng), là một vế của câu “Trán tướng quân có thể phi ngựa, bụng tể tướng có thể chèo thuyền”, ý nói người lãnh đạo phải có lòng dạ rộng lượng, khoáng đạt, biết tha thứ.

[2]: “Nguyên bích quy Triệu” – (hay “Hoàn bích quy Triệu”): một điển tích, chỉ việc đem đồ vật nguyên vẹn về trả lại cho chủ cũ.

[3]: Thước: đơn vị đo độ dài cũ, tương đương 1/3 mét.

3. Chương 3

Túy Tâm Lâu, là nơi truy hoan yên hoa lớn nhất kinh đô Tây Huyền.

Từ cửa lớn bước vào, đi lên hai mươi bốn bậc cầu thang, rẽ phải là gian của các cô gái, quẹo trái là gian của các tiểu quan, tầng hai tấp nập các tiểu quan, cô nương đi lại. Ánh đèn rực rỡ, hương thơm tràn ngập, vô cùng dễ ngủ, thơm đến mức toàn thân dễ chịu sướng khoái, không biết loại hương này có bán không nhỉ? Từ Đạt trầm nghĩ, đồng thời gồng mình chịu đựng cảnh bàn dân quần chúng nhìn chăm chăm, cố im lặng nhất có thể, khoanh tay bước lên hai mươi tư bậc thang.

May mắn da cô vốn có màu bánh mật, nếu không bây giờ không biết giấu mặt vào đâu.

Ngay từ lúc Từ Đạt mới bước lên tới bậc thang thứ mười, tú bà đã bị tiểu quan vội vã lôi ra. Bà sững sờ nhìn Từ Đạt, lẩm bẩm: “Cuối cùng... cũng đến ngày này sao? Nhị tiểu thư... Người đến đây...”

“Ừ.” Từ Đạt đáp cho có, da mặt nóng lên, lại vô thức sờ sờ dây tết đeo bên hông.

Hôm nay, cô đặc biệt thay một bộ Khúc cư thâm y mới, màu sắc hoa văn so với ngày thường sắc sỡ hơn nhiều, tóc chải nhẹ để xõa đen óng ả như lụa, khiến bản thân nhìn xinh đẹp vô ngần – cô vốn hy vọng người khác sẽ chú ý vào sắc đẹp bé nhỏ của cô một chút, giờ lại thấy việc cô tên là Từ Đạt tàn khốc biết bao.

Tú bà vẫn chưa kịp hồi phục tinh thần. Các cô gái Từ gia tìm tiểu quan là điều đương nhiên, nhưng đời bà chưa thấy việc này bao giờ, lúc trước còn tiện tay bói hồng bài đoán thử, Nhị tiểu thư Từ gia thế hệ này có tỷ lệ cơ hội tiến đến hôn nhân không cao, rất có khả năng sẽ tìm tiểu quan làm bạn cả đời, nào biết hôm nay cô đã tới.

“Xin hỏi...” Tú bà háng giọng, uyển chuyển hỏi: “Nhị tiểu thư muốn bao nhiêu người?”

Cô nghe vậy, bật cười khê. “Một người là đủ.”

“Một người? Thay đổi định kỳ hay mua cả đời?”

Muốn thảo luận ngay tại đây hả? Dù sao đây cũng là lần đầu tiên mà, cô trong lòng muốn khóc, ngoài mặt lại cố tỏ vẻ phóng khoáng, cười đáp: “Cả đời.”

“Có những điều kiện gì?”

Từ Đạt mặt như gấc chín, lẩm bẩm: “Không đòi hỏi gì nhiều... Đúng rồi, tuổi đừng nhỏ quá.” Cô cũng không muốn dẫn em trai về nhà nuôi. Trong thoáng chốc, cô chỉ cảm thấy tất cả tiểu quan đang đứng trên hành lang đều mất sáng rực nhìn cô.

Tú bà khê lồm rồm: “Yêu cầu này không cao nhỉ...” Quả thực là căn bản không soi mói. Bà nhìn sang nhóm tiểu quan đứng trên hành lang đang nháy mắt liên tục, khụ một tiếng, quay đầu cười hỏi: “Nhị tiểu thư, xin hỏi... Hôm nay chỉ có mỗi cô tới đây?”

“Hả?”

“Tôi muốn hỏi, đại tiểu thư với tam tiểu thư... Tương lai có đến lâu chúng tôi chọn nam tử về nhà không?”

Từ Đạt đầu tiên là ngẩn ra, nhiệt khí trên mặt trong chốc lát tiêu hết, cổ họng nghe hơi chất, ngực âm ỉ đau. Cô cười đáp: “Chuyện này ta thực không rõ, bình thường cũng không nghe hai người đó nhắc đến.” Tuy rằng bị đặt dưới hai vị tỷ muội trong mọi chuyện đã gần thành thói quen, nhưng cô không nghĩ ngay cả tìm bạn, cũng phải kiểm tra luôn hai người còn lại.

Nếu hai người đó không thành thân, nếu hai người đó cũng đến đây chọn bạn đời, cô nghĩ hôm nay dù là một người cô cũng không chọn được. Cô cúi đầu cân nhắc một lát, tiểu quan cũng không phải lựa chọn cuối cùng của cô, mấy ngày gần đây ở kinh thành có một đám khát cái muốn bán mình làm tôi tớ, nếu bọn họ không ngại, thật ra cũng có thể mua một người về nhà, chỉ là việc đó sẽ khiến phụ thân không hài lòng, hay là nhờ Từ Trực nói hộ trong cung, hủy bỏ thân phận nô tì, nếu không sau này cô bất hạnh ra đi chắc hẳn phải tiếp tục làm ăn mày.

Nghĩ đến đó, cô thả bàn tay đang đặt trên túi xuống, cười bảo tú bà:

“Ta không vội. Ma ma cho ta một phòng trống, ta có thể sẽ đợi đến trời sáng để suy nghĩ thật kỹ đã. Bà không được nói dối, phải nói cho rõ ràng, là Từ Đạt ở kinh thành, nếu tiểu quan mới tới không biết Từ Đạt là ai, bà phải kể lại tường tận cho hẳn nghe, không cần nói tốt một câu nào hết. Dù sao để chung sống lâu dài, phải cam tâm tình nguyện mới được.” Nội tâm cô rất kiên cường, cho nên tuyệt không để bụng.

“Được được... Tôi sẽ lập tức sắp xếp, ha ha, ngay lập tức.”

Từ Đạt nghe vậy, hài lòng cười một tiếng, lại nghĩ vợ vẫn, quay qua những tiểu quan đứng trên hành lang lịch sự mỉm cười. Lúc trước cô có hơi gấp gáp, nhưng giờ không ôm hy vọng gì nữa, tâm tình thoải mái hẳn lên.

Tất cả các nam tử đều sững sốt, có người chăm chăm nhìn cô, có kẻ trong ánh mắt đầy tính toán, có kẻ vô thức cười đáp lại rồi vội vã quay đi, sợ cô nghĩ hấn có cảm tình với cô.

Từ Đạt không chú ý tới ánh mắt này, giờ phút này cô đang trừng mắt nhìn nam tử trẻ tuổi đứng trong bóng tối, hấn là Điều gia...

“Nhị tiểu thư, mời.”

Tú bà phải nói hai lần, Từ Đạt mới lấy lại tinh thần, đang định bước theo bà vào phòng, gian bên phải của các cô gái lại truyền ra tiếng vui đùa ầm ĩ, cô chuyển mắt qua đó, ngăn ra.

“Aiz, hôm nay chơi đùa quá trớn rồi thì phải? Lúc trước Bắc Đường Vương gia đâu có như thế đâu.” Tú bà bực mình khề làu bàu.

Từ Đạt hơi trở mắt ra, nhìn các cô nương áo quần xộc xệch đang vừa cười vừa chạy tán loạn, lại nhìn Ôn Vu Ý đang bịt mắt quơ tay lung tung bắt quỷ. Cô biết trong phủ hấn đã có mười tám vị phu nhân, tiếp tục chơi kiểu này, người thứ mười chín và hai mươi chắc chắn cũng có luôn.

Hấn nập thiếp, không hề có hỉ kiệu nghênh đón, hơn phân nửa là tổ chức hỉ yến mời người quen đến dự, ngay cả quân Phụng Vũ chuyên lo việc trong phủ chất tử cũng mời, trong hỉ yến người thiếp mới không xuất hiện, làm vài lần cô tưởng mời khách đến chỉ để ăn tiệc uống rượu mà thôi.

Lúc này, hấn đang ôm một cô gái xinh đẹp, ái muội cười nói: “Cuối cùng cũng tóm được nha. Nàng nói đi, lúc này nàng bảo nếu bốn vương bắt được, nàng thưởng cho bốn vương cái gì nào?”

“Khụ.” Từ Đạt che miệng ho nhẹ một tiếng. Tư thế ôm ấp kia chẳng văn hóa chút nào.

Ôn Vu Ý vốn đang bịt mắt, đột nhiên kéo dài bằng che xuống, quay lại nhìn. Trong khoảnh khắc, mặt hấn hiện vẻ khác thường, bật thốt: “Từ Đạt? Sao cô lại tới đây?”

“Vương gia không cần lo lắng, không phải các phu nhân bảo Từ Đạt đi tìm Vương gia đâu.”

Thần sắc hấn vẫn có chút kỳ lạ, nhìn cô, lại nhìn tú bà, cuối cùng dừng ở gian phòng tiểu quan. Hấn chậm rãi buông vòng ôm, hỏi:

“Như vậy cô tới là để...”

“Nhị cô nương tới tìm tiểu quan.” Tú bà nhiệt tình nói.

“...” Hấn đang run rẩy, bỗng nhớ tới của tác phong đặc biệt các cô gái Từ gia Tây Huyền. Hấn à một tiếng, trong chốc lát vẫn chưa gọi hồn về, hỏi tiếp: “Đêm nay cô rảnh nên mới đến?”

“Đêm nay Từ Đạt không có công việc gì. Vương gia, có gì không ạ?”

“Tại sao cô lại quyết định đêm nay đến?” Hấn không đáp mà hỏi ngược lại.

Từ Đạt mặc dù thấy hành vi của hấn hơi khác thường, nhưng không thể chỉ thẳng vào mũi hấn bảo mắc gì ngại đi lo chuyện của tôi. Vì thế, cô cười đáp: “Trời đẹp, không mưa, nên đến đây.”

“... Trời đẹp, không mưa, nên đến đây?” Hấn ngẫm nghĩ thật kỹ, đột nhiên vỗ tay cười to: “Hay! Thực rất hay! Trời đẹp, không mưa, nên đến đây! Quả là Từ Đạt cả đời an yên nhàn tản!” Hấn cười đến đôi mắt đẹp lấp lánh, tiện thể gọi một cô gái xinh xắn đang bước tới. Nói: “Hôm nay không chơi nữa, cô đi đổi cho ta một gian phòng trống. Từ Đạt, có phải đi ngay không?”

“...Không.”

“Vậy lại đây đi.” Thấy cô không nhúc nhích, hấn ha ha cười, chủ động tiến lên kéo cô qua.

Từ Đạt mặt nhăn mày nhú, quay lại nói với tú bà: “Vương gia có việc nhờ ta làm, ta đi lát sẽ về, bà cứ giữ phòng đó cho ta, ta chờ đến buổi sáng.”

Ôn Vu Ý nghe thấy từ “buổi sáng”, thần sắc rất có biểu cảm kiểu không biết nên khóc hay nên cười. Hấn kéo cô đi vào một gian phòng rộng rãi, nói: “Mang lên một hồ rượu cùng mấy đĩa thức ăn, bốn vương không cần hầu hạ, lui xuống hết đi.”

Bước vào phòng, Từ Đạt bất động thanh sắc rút tay lại. “Vương gia xin mời ra lệnh.”

Ôn Vu Ý vén mái tóc dài, sắc mặt khoải trá ngồi bên cạnh bàn. “Vốn đêm nay ta đến đây ngồi nhớ một người bạn cũ, không ngờ cô cũng đến, vậy ta không nhớ nữa.”

Lời hần nói trước sau chẳng hề ăn nhập với nhau, cô cũng không muốn bình luận gì thêm.

Rượu và thức ăn được dọn lên, Ôn Vu Ý tâm trạng rất tốt, cười bảo cô gái bưng đồ ăn:

“Cô đến báo cho Thanh Phong, đêm nay bốn vương không đến phòng cô ấy.” Hần chỉ vào Từ Đạt, cười: “Không phải là bốn vương lưu lại Từ Đạt, mà là cô ấy tự đến tìm tiểu quan, ở lại chắc cũng phải đến sáng. Cho dù ma ma tìm tiểu quan giúp ngay bây giờ, đêm nay cũng là đêm động phòng hoa chúc của cô ấy.”

Từ Đạt nghe vậy, nhìn thoáng qua Ôn Vu Ý, lại nhìn cô tỳ nữ.

Tiểu tỳ nữ cúi đầu kính cẩn nói: “Thanh Phong cô nương nói, Vương gia đã đến đây, chẳng lẽ đến nhìn cô ấy một lát cũng không được? Có ra ngoài cô cũng không có mặt mũi gặp ai nữa, xin Vương gia ghé phòng một lát đi ạ.”

Hần nhếch miệng, vẫy tay. “Bốn vương đã biết, lát nữa sẽ qua.”

Tiểu tỳ nữ cúi đầu lui ra.

Ôn Vu Ý cười nói: “Ngồi đi... Trong lâu này cô thích tiểu quan nào, ta giúp cô hỏi thăm, xem thử nhân phẩm, năng lực hần ra sao?”

Từ Đạt ừ một tiếng, theo lời ngồi xuống.

“Sao? Tiểu quan nào?”

“Vẫn chưa xác định.”

“Tại sao vẫn chưa xác định chứ? Nếu không, gọi ma ma bảo tập trung tất cả tiểu quan ở đại sảnh, ta giúp cô chọn. Ánh mắt của ta không tệ hơn cô đâu.” Hần hưng trí bưng bưng.

Từ Đạt ừ hử, da mặt căng ra, cười nói: “Chuyện trai gái, tóm lại cam tâm tình nguyện vẫn tốt hơn. Tôi đây, không biết chọn người thế nào, cũng không biết người được chọn có nguyện ý hay không, thôi thì cứ để bọn họ chọn trước đi.”

Ôn Vu Ý hơi ngẩn người, hiểu được ý của cô, trong thoáng chốc, mặt hần lộ vẻ vô cùng tiếc hận, thở dài: “Rõ ràng là một đại mỹ nhân như vậy...”

“Đa tạ Vương gia ca ngợi.”

Hần liếc cô một cái. “Đáng tiếc, bốn vương không có cách nào khác cũng không muốn nạp cô vào phòng, bằng không...”

Từ Đạt cười nói: “Vương gia đừng hại tôi. Lời này nếu để Thanh Phong tiểu thư nghe thấy, chắc tôi gặp nguy. Ngày khác nếu Thanh Phong tiểu thư trở thành phu nhân thứ mười chín, Từ Đạt chắc chắn sẽ mang lễ vật đến phủ.”

“Cô ta là cái gì chứ? Ngay cả làm kỹ nữ dưới chân bốn vương cũng không xứng!” Ôn Vu Ý lạnh lẽo nói. Hần luôn luôn lịch sự với phụ nữ, không nói những câu độc địa, lần này không do dự thể hiện sự căm ghét, Từ Đạt mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, coi như đang nhập thiền.

Hần nhìn cô một cái, bỗng nhiên bật cười: “Từ Đạt, cô không sao chứ?”

“Không sao.” Cô nâng cốc rượu lên nhấp một ngụm, phát hiện rượu này thực ngon.

“Nàng ta là gián điệp Bắc Đường, Từ Đạt, ngay cả ta cũng bị cô ta giám thị.” Hần thấy tay cô run lên, rượu trong cốc sánh ra ngoài. Hần khoải trá nói tiếp: “Giờ cô có định báo chuyện này lên cấp trên không?”

“...Vương gia uống nhiều rồi, rượu vào dễ nói lời không đầu. Từ Đạt cũng uống nhiều rồi, dễ nghe nhầm bí mật của Vương gia.” Nói xong, cô vội vã uống liền mấy chén, thừa dịp tự chuốc rượu chính mình.

“Con hồ cũng là do ta đưa tới.”

“Vương gia, rượu này thật không tệ nha! Không giống như của Tây Huyền làm, từ Bắc Đường đem đến đúng không?”

“Tên trộm đột nhập phủ chất tử Đại Ngụy lúc trước cũng là do bốn vương giả trò, ý bốn vương muốn thử xem có thể diệt Lý Dung Trị hay không.”

“Hóa ra thức ăn ở Túy Tâm lâu cũng ngon như vậy, không biết đầu bếp rốt cuộc đến từ đâu?”

“Cô lại rót nữa, sắp say thật rồi.”

Từ Đạt hạ tay xuống, cười rạn rở với hắn. “Thế này càng tốt, Vương gia nói gì tôi cũng không nghe rõ, tôi về phòng chờ ma ma thôi...”

Ôn Vu Ý không hề giữ cô lại, thấp giọng nói như lẩm bẩm:

“Vài trăm năm trước, tứ quốc trao đổi chất tử tử lòng vĩnh viễn không xâm phạm nhau. Những kẻ làm chất tử hơn phân nửa không thể chạm tay vào ngôi vị hoàng đế, nhưng, không biết là Lý Dung Trị Đại Ngụy quá dã tâm, hay là môn khách hắn nuôi ở Đại Ngụy quá lợi hại, mấy tháng trước, thái tử Đại Ngụy thất đức, hoàng đế Đại Ngụy giận dữ phế hắn đi, vốn tưởng chỉ là một thời gian ngắn, nào biết bỗng nhiên trao lại ngôi cho Lý Dung Trị ở Tây Huyền.” Hắn nhìn cô ngồi trở lại ghế, cười khê: “Từ Đạt, rốt cuộc ta không bằng Lý Dung Trị chỗ nào, tại sao ta thấy cô lại có cảm tình với hắn đến thế?”

Từ Đạt ngưng ngưng cười cười: “Trong lòng tôi, Vương gia và Đại Ngụy Vương gia đều là những hoàng tộc rất tốt. Chỉ là Từ Đạt luôn hiếu kỳ với những chủng loại hải sản phong phú ở Đại Ngụy thôi.”

Hắn cười nhạt, nói: “Chẳng lẽ ngay cả một lời thật lòng cô cũng không thể nói cho bốn vương hay sao?”

Cô thầm thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói:

“Từ Đạt luôn hơi nhạy cảm. Từ Đạt vốn bất tài, lúc bị người đời cười nhạo, hai vị Vương gia luôn che chở tôi.” Cô đứng dậy thở dài. “Lúc đầu vật, nhị hoàng tử làm khó dễ Từ Đạt, may có Vương gia và Đại Ngụy Vương gia ở đây tôi mới an toàn, tôi vẫn luôn nhớ trong lòng, chỉ là... Vương gia Đại Ngụy ngoại trừ bảo vệ Từ Đạt, chưa từng hòa với người khác chế giễu Từ Đạt bao giờ.”

Ôn Vu Ý ngẩn ngơ.

“Trước năm tuổi, ai ai cũng đối xử tốt với Từ Đạt, ai ai cũng cười nói với tôi, chưa bao giờ có một chút cợt nhại. Mỗi khi thấy Đại Ngụy Vương gia, tôi lại nhớ đến khoảng thời gian trước năm tuổi đẹp đẽ này.”

“Cô... cũng biết, ta và hắn bảo vệ cô là có mục đích?”

Từ Đạt cười nói: “Vương gia hôm nay làm sao vậy? Ngài tiết lộ một số chuyện vốn không nên tiết lộ rồi. Có một số việc, tốt nhất nên để yên như vậy, đừng bới ra, để người còn có được ảo tưởng đẹp đẽ.”

“Hóa ra, cô thà để mình bị lừa cũng không muốn bỏ đi tất cả.”

Từ Đạt mỉm cười, “Bị lừa thì ngày cũng trôi.” Chẳng lẽ bảo cô ngày nào cũng khóc lóc tố cáo họ lợi dụng cô? Bởi vì cô là Từ Đạt, nên càng dễ lợi dụng. Từ nhỏ đến lớn, cô chẳng qua chỉ là quân cờ để người khác mượn sức. Có kẻ nghĩ cô cả tin, lợi dụng cô để bước vào Từ phủ; có kẻ muốn mượn cô để kết giao với hoàng thất, loại này thì nhiều không kể xiết. Đây là điểm khác biệt giữa cô và Từ Trực, Từ Hồi, họ chỉ lợi dụng người khác, giống như cô...

Kỳ thật hai vị chất tử Vương gia đối xử tốt với cô, lấy lòng cô, thỉnh thoảng lợi dụng cô một chút, cô không ngại, chất tử bên ngoài, luôn luôn vất vả, ngay cả... ngay cả ngày ấy gặp hổ, trong lòng cô cũng biết Lý Dung Trị đã tự bảo vệ mình rất tốt rồi, cho dù cô không muốn bước ra dự hổ, hắn cũng sẽ sử dụng lợi dụng trách nhiệm lương tâm của cô với dân chúng kinh thành.

Cô có thể không thực thông minh, nhưng đã bao nhiêu năm gặp nhiều chuyện như vậy, nếu cô nhìn không ra thì cũng quá ngu đi.

Nói đi nói lại, vẫn chỉ có thủ lĩnh đối xử tốt với cô một cách vô tư, nghĩ vậy, tâm tình cô chợt hứng khởi hẳn, trên đời này, cuối cùng cũng còn một người tốt chân thành yêu quý đối đãi cô, cho nên, cô không chú ý lắm đến chuyện bọn Lý Dung Trị lợi dụng mình nữa.

Cô nghe Ôn Vu Ý nói:

“Chắc chỉ một hai tháng nữa Lý Dung Trị sẽ trở về.”

Vậy thì tiếc thật, cô nghĩ thầm. Nhưng miệng vẫn cười bảo: “Vậy phải chúc mừng Đại Ngụy Vương gia thôi.”

“Trăm năm nay, hần là hoàng tử đầu tiên có thể về cố quốc trong tuổi thanh niên. Vì ngôi vị hoàng đế này, hần quả thực đã dụng tâm lương khổ.” Ôn Vu Ý trào phúng cười, thấy Từ Đạt có vẻ tò mò, hần như đứa con nít chồm tới trước, cười đầy vẻ bí mật: “Từ Đạt, cô đã nghe nói tổ chế của Đại Ngụy vốn là một vương một hậu, còn gọi là quy chế song vương?”

Cô cười gật đầu. “Tôi có nghe nói, nhưng ở Đại Ngụy chỉ có lúc ban đầu là như thế thôi, về sau tất cả hoàng đế đều nạp thêm phi tử, chỉ là không nhiều như tam cung lục viện ở ba nước còn lại, tôi còn nhớ, hoàng đế Đại Ngụy đời này có tổng cộng một hậu mười hai phi, ở Đại Ngụy mà nói thì cũng không phải ít.”

“Đúng vậy.” Cứ hễ bàn chuyện người khác là hần lại cảm thấy hứng thú. Hần chớp chớp đôi mắt đẹp, cười: “Quy chế của tổ tiên là thế, nhưng muốn tuân thủ hay không, còn tùy mọi người. Nhưng có điểm không đổi là, Đại Ngụy một đế một hậu, quy chế song vương, hoàng tử trước đại hôn phải giữ mình trong sạch, con vợ kế không thể kết hôn sớm hơn trưởng tử, tuy quy củ nhưng thật ra cũng rất hòa hợp. Trước khi thái tử kế vị, bên cạnh các hoàng tử đều có tiểu quan riêng ghi lại chuyện phòng the của bọn họ, để phòng khi thái tử vi phạm còn lập thái tử khác, tiếc là thái tử Đại Ngụy cường tráng quá mức, bây giờ lỗ thất đức, để Lý Dung Trị được lợi...”

Từ Đạt nghe vậy, lập tức nhớ đến người hầu Lâm Tú bên cạnh Lý Dung Trị.

Ôn Vu Ý lại cười:

“Tiếc là Lý Dung Trị đến Tây Huyền khi vẫn còn thiếu niên, chưa kịp bị chỉ hôn; tiếc là Đại Ngụy vẫn còn lưu lại cái tổ huấn nhằm nhí này, giữ mình trong sạch là để tôn trọng hoàng hậu – một bề hạ khác, nhưng nay có ai còn thực đối đãi với hoàng hậu Đại Ngụy như vương thượng? Tiếc là Lý Dung Trị trời sinh chính là một tên ngốc chăm chăm tuân thủ tổ huấn; tiếc ột thằng đàn ông tha hương lúc hữu tình vẫn phải cẩn thận từng ly, không được nạp thiếp, cuối cùng đành phải đi tìm tiểu quan...” Hần liếc qua, thấy Từ Đạt phun thẳng ra một ngụm rượu.

Cô vội vàng lau miệng, lẩm bẩm: “Chuyện này tôi chưa hề nghe qua...”

Ôn Vu Ý ha ha cười:

“Hần vốn trầm tính, không ung dung tự tại như ta, chắc sẽ không quá vài lần. Nhưng, chỉ cần người có tâm, chắc chắn không thể không thấy hành vi của hần. Từ Đạt, cô không ở trong trung tâm quyền lực hoàng thất, nhưng sinh ra trong thế gia chính trị như Từ gia, làm sao không biết thế cục trước mắt, chỉ là thường ngày cô bo bo giữ mình mà thôi. Cô có biết ta phục cô nhất ở điểm nào không?”

“Đêm nay Vương gia nói... nhiều thật.”

“Ta khâm phục nhất, chính là Viên Đồ vốn bảo một đời cô ở Tây Huyền bình thuận vô năng, nhưng cô không vì lời ông ta mà buông xuôi, ngược lại cố học văn học võ để tăng năng lực bản thân. Ta nghe nói cô xé bằng Hỏa Phượng, muốn tham dự cuộc tuyển Âm phủ tướng quân, vốn lòng ta vô cùng tiếc nuối, nếu cô có thể trở thành Âm phủ tướng quân thật, chẳng phải tánh mạng ngàn người? Nhưng, bây giờ ta lại cảm thấy, cô đi con đường này, đối với cô là tốt nhất, tuyệt đối sẽ không bị người lợi dụng nữa.”

Ngữ khí kia vô vàn tiếc nuối, Từ Đạt biết có chuyện khác thường, nhưng trong chốc lát vẫn không thể thấu nổi ngụ ý của hần. Đêm nay Ôn Vu Ý, hoàn toàn không giống bình thường, bình thường hần hay trêu ghẹo, hay nói bá láp bông đùa, vờ như thật tình lại là giả ý, đêm nay không biết là cố ý hay vô tình ám chỉ cho cô cái gì đây.

Người hai nước khác biệt, tâm sự gì cũng đến đó mà thôi, Ôn Vu Ý thân phận rất đặc biệt, nói quá nhiều chuyện bí mật tức là phạm vào húy kỵ.

Ôn Vu Ý nhấp môi chén rượu, cười nói:

“Ta nhớ nhưng người bạn cũ, chính là nghĩ đêm nay cô sẽ rơi vào cạm bẫy người khác, từ nay về sau lâm vào lốc xoáy triều đình, không bao giờ còn được là một bằng hữu đơn thuần như bây giờ nữa. Từ Đạt, thật ra cứ như cô hiện tại cũng tốt lắm, đúng không?”

Cô suy nghĩ một lát, thủy chung vẫn không nắm được ý nghĩa lời nói của hắn, đành phải rót rượu cho hắn rồi nói lảng sang chuyện khác:

“Vương gia, thôi cứ uống rượu đi. Đêm nay coi như tôi ngễnh ngãng, nói gì cũng không nghe được.”

Hắn lười biếng liếc nhìn cô, cười một tiếng, rồi thở dài:

“Từ Đạt, cô có một điểm đáng ghét. Ở trong lòng cô, quá mức coi trọng Tây Huyền, căn bản không coi người từ các quốc gia khác là tri kỷ, vậy tại sao cô lại trách người khác không thật tâm mà đối xử với cô?”

Cứu mạng!

Chưa từng có thời khắc nào như bây giờ, Từ Đạt chột vật thế này, không, phải nói là, chưa từng có thời khắc nào như bây giờ, cô được mọi người chào đón như lúc này.

May mà ánh nến trong tiểu quan quán chỉ lập lòe không tỏ, nếu không giờ phút này cô đã thân vùi trong đàn sói. Cô khe khẽ cười khổ, bỗng nghe tiếng bước chân lên lầu, cô ngừng thở.

“Từ nhị tiểu thư nói là đi hít thở một cái, tại sao mới nháy mắt đã không thấy người đâu nữa?” Hai gã tiểu quan lên lầu tìm người, hết nhìn đông lại ngó tây.

“Không phải là bị mấy tên khác kéo vào phòng rồi chứ?”

“Vậy thì tệ quá, khó lắm mới có cơ hội rời khỏi đây, nếu kẻ khác nhanh chân đến trước mà cướp mất, ta thực không cam lòng.”

“Nghe nói Từ Tam cô nương không gần nam sắc, nhưng lại là nhân vật vô cùng quan trọng trong triều đình Tây Huyền, nếu có thể mượn đường Nhị tiểu thư mà tiếp cận Tam tiểu thư, vậy cũng rất có lời.”

Từ Đạt liên tục cười khổ, đúng là như thế, xem ra cô quả là khờ, vốn tưởng đêm nay sẽ không có tiểu quan nào tới cửa, nào biết đã có hơn mười người đứng ở ngoài.

Ôn Vu Ý hàn huyên cùng cô đến hơn nửa đêm, mới tâm không cam, lòng không muốn đến chỗ Thanh Phong cô nương, còn cô trở về phòng định chợp mắt một lát đến sáng sẽ rời đi, ai ngờ vừa đẩy cửa, bên trong đã đầy phòng tiểu quan đang đợi cô.

Có kẻ vốn không thích chốn gió trăng, nhưng vì khốn khó mà phải bán mình, muốn mượn cô rời khỏi nơi đây; có kẻ muốn mượn cửa cô hồng bước vào hoàng thất hoặc Từ gia, thậm chí còn coi cô là ván cầu, dụ dỗ Từ Trục hay Từ Hồi.

Cô thầm thở dài, bọn tiểu quan miệng mồm trơn tuột, nhưng cô không phải kẻ ngốc, sao lại nhìn không ra được cơ chứ?

Đợi cho hai gã tiểu quan kia đi khuất, cô mới bước ra từ chỗ tối đang nấp, cúi đầu trầm tư. Chẳng lẽ, thật muốn tùy ý chọn một người?

Cô mặc dù đến nay không có duyên với tình yêu chân chính, nhưng cũng thật sự nghiêm túc muốn chọn một người làm bạn. Yên cầu của cô rõ ràng là không à, thậm chí có chút tàn tật cũng không sao hết, chỉ cần đối phương thực lòng để ý đến cô, cho cô được một chút ấm áp, vậy là đủ rồi.

Nghĩ đến đó, cô có hơi mất hy vọng.

Cô lại nghe thấy hai tên tiểu quan ở dưới lầu nói với nhau: “Hay là bỏ đi, có nên không nhỉ?” Ngữ khí hình như lại càng toan tính hơn, cô thót tim, thực không muốn phải giáp mặt bọn họ, nghe bọn họ uốn lưỡi ngọt ngào nữa.

Hai gã tiểu quan này lúc này trước mặt cô thì bô lô gì mà “Nhị tiểu thư, quả là trăm nghe không bằng một thấy, hôm nay gặp cô mới biết kinh thành lan truyền toàn tin vệt...” vân vân, rồi cả chìm sa cá lặn gì cũng lòi ra nốt, so với lời nói thật bụng lúc này thì cách xa một vạn tám ngàn dặm.

Hai gã tiểu quan lại bước lên cầu thang, cô hoảng hốt liếc nhìn bốn phía. Nơi này chỉ có một cánh cửa, từ khe cửa thấy một khoảng đen như mực không có ánh đèn, cô cắn răng hạ quyết tâm, đẩy cửa bước vào, rồi lập tức khép lại.

“Người nói cô ta trốn? Tại sao lại phải trốn? Rõ ràng bây giờ cô ta có thể tùy ý chọn, về sau chưa chắc có được cơ hội này đó. Nhìn xem, không có người...”

“Không phải là ở trong phòng này chứ?”

Cô trợn to mắt, nghe tiếng cửa gỗ cọt kẹt mở ra, cô bất giác chạy vào phòng, vén màn che trèo lên giường lần một vòng, chột đưng vào một thân hình.

“Ừ...”

Trên giường có người! Cô kinh ngạc, nhưng vẫn lẩn đến bên cạnh người nọ, che lại làn môi mát lạnh của kẻ đó, nói nhỏ: “Đừng nhúc nhích, đừng kêu lên, để tôi trốn một chút, tôi không có ý gì khác.”

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra.

“Không có người thật mà...”

“Gian phòng này hình như là... Đi ra mau, cô ta không thể trốn ở đây được đâu!”

Cửa lập tức bị đóng lại.

Từ Đạt đợi một lát nữa, xác định hai người bọn họ sẽ không vào lại, mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Cô vội vàng buông tay, ngồi dậy.

“Thực xấu hổ, không phải tôi cố ý quấy rầy anh...” Ai vậy nhỉ? Tiểu quan? Hay là đại gia đến chơi?

“Cô...”

Âm thanh kia khàn đặc, giống như đang bị cảm lạnh. Nếu là đại gia tới đây chơi, sao lại không có người chăm sóc? Vậy thì chắc là tiểu quan bị ốm nên nghỉ ngơi ở đây, đêm nay mới không xuất hiện ở đại sảnh. Cô càng tỏ vẻ hối lỗi, thấp giọng nói:

“Tôi họ Từ, chuyện đó... Đêm nay anh cho tôi trốn đỡ ở đây được không?”

“...Trốn? Nhị cô nương đang trốn ai?”

Cô ngẩn ra. “Anh biết tôi là ai?”

“Nữ tử bước vào tiểu quan quán chỉ có người Từ gia. Nhị hoàng tử và thái tử có cảm tình với Đại cô nương, há lại để cô ấy đi tìm tiểu quan; Tam cô nương một lòng sùng võ, nếu chọn tiểu quan chắc cũng phải ngoài hai mươi tuổi, bỏ đi hai người này, chỉ còn lại Nhị cô nương.” Hắn che miệng ho khan vài tiếng.

Cô chớp mắt liên tục mấy cái. “Hóa ra các anh cũng nghiên cứu vấn đề này nhỉ... Anh tên gì?”

“...Tôi?” Âm thanh kia có chút kinh ngạc. “Chẳng lẽ cô định...”

Từ Đạt hơi xấu hổ cười nói: “Anh đừng lo lắng, không phải tôi muốn chọn anh. Nếu anh không muốn, tôi sẽ không ép buộc.” Cô ngồi trên giường, không cần thận đưng phải bàn tay hắn dưới lớp chăn, cô sửng sốt, theo bản năng bắt lấy bàn tay nóng bỏng của hắn. “Anh tới đại phu khám chưa vậy?”

“...Vẫn chưa.”

“Còn chưa á? Sao ma ma ở đây không tìm đại phu cho anh?” Nói xong, cô cảm thấy không ổn, xoay người xuống giường. Theo cô đoán, tiểu quan trước mặt này không phải kẻ nổi bật, nên không được ma ma quan tâm. “Aiz, để tôi đi tìm người nói họ mời đại phu đến đây nhé.”

Hắn giơ tay ra nắm lấy tay cô. “Nhị cô nương, cô không phải đang trốn người sao?”

“Trốn người sao quan trọng bằng chữa bệnh?” Cô cười khổ.

Hắn vẫn không buông tay. “...Không cần tìm đại phu đâu... Chẳng qua mấy ngày vừa qua tôi quá mệt mỏi nên cảm lạnh một chút... Nếu để cho người khác biết, sợ là sẽ... Bệnh càng thêm bệnh, xin Nhị cô nương đừng mời đại phu.”

Bệnh càng thêm bệnh? Từ Đạt bưng tỉnh, mặt lộ vẻ thân thiết đồng tình. Hóa ra, tiểu quan quán cũng có chuyện riêng, hơn nữa nam tử trên giường bệnh này đã trải qua kinh nghiệm xương máu, mới có thể ngay cả sinh bệnh cũng sợ có người hạ độc được.

Cô thở dài, phân vân một lúc lâu, dịu dàng nói: “Được, tôi không mời nữa, anh buông tay ra đi, tôi đi rót cho anh chén nước. Lúc bị bệnh phải uống nhiều nước mới có lợi cho thân thể.”

Người kia hình như cũng do dự trong chốc lát, bàn tay nóng bỏng mới từ từ thả tay cô ra. Cô bước đến bên bàn, rót nước ra chén, nhấp một ngụm nhỏ. Là nước, không phải trà, hơn nữa nước này vẫn còn ấm.

Cô khẽ thở phào, ngồi trở lại bên giường, lại đụng tay hắn, ý bảo hắn bưng nước uống.

“Công tử, như vậy đi, anh cho tôi trốn nhờ một đêm, tôi chăm sóc anh một đêm, thế nào?”

Bên kia không có động tĩnh.

Cô vội vàng giải thích: “Tôi sẽ không để ma ma hiểu lầm đâu. Trời sáng hẳn rồi, tôi sẽ âm thầm đi, không cho ai biết anh đã ở cùng tôi suốt một đêm... Đến lúc đó, nếu anh vẫn chưa bớt ốm, anh nói triệu chứng cho tôi biết, tôi sẽ tự mình đến hiệu thuốc bảo đại phu bốc thuốc, rồi nhờ người đưa đến tận tay anh. Tuy rằng anh với tôi chưa hề gặp nhau, Từ Đạt cũng không phải nhân tài kiệt xuất, nhưng Từ gia ngay tại đó, sao lại không giúp được, tôi cũng sẽ không hại anh, anh có thể tin tôi mà.”

“... Nhị cô nương hà cớ gì phải tự làm mình cực khổ như vậy?”

Hắn không trả lời thẳng, cô cũng coi như hắn đã ngầm đồng ý. Cô lấy cái chén từ giữa không trung để lại trên bàn, lại trở về bên giường, sờ trán hắn, phát hiện hắn muốn né tránh, cô lập tức thu tay lại.

Cô nghe ngoài cửa lại có tiếng người đi, lòng khẽ run lên, thả rèm che giường xuống, nhảy một bước vào trong giường ngồi.

“Công tử chớ hoảng sợ, tôi chỉ là sợ đột nhiên có người tiến vào, với lại, người anh nóng sốt, rèm che giường nên buông xuống thì tốt hơn. Tôi sẽ không làm gì xằng bậy với anh hết.” Dứt lời, cô bật cười. Cô nói cứ như mình là một tên hái hoa tặc dâm đẳng vậy á.

“Nhị cô nương đã đến tiểu quan quán, chính là đến chọn người, sao lại coi bọn họ như rắn rết vậy?”

“Aiz, tôi chỉ muốn chọn kẻ thích mình, mà mình cũng thích người đó.” Cô khẽ mỉm cười, trong lòng tự biết đêm nay không thể có người nào thích được, mà có lẽ, sau này cũng không có đâu.

Cô lại chạm đến tay hắn, thở dài náo ruột: “Công tử xin yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không đụng đến anh... Tôi đến tiểu quan quán tìm bạn, chẳng qua cũng chỉ là muốn trải nghiệm một chút cảm tình mà đời người nên có mà thôi, không có tâm địa ác độc hồ báo gì. Anh có thể nằm xuống, tôi tuyệt đối không làm gì anh.” Lòng cô hơi chua chát, nhưng vẫn cười, bỏ tay hắn vào trong lớp chăn bông.

Cô cảm giác được hắn chậm rãi nằm xuống, tiện tay giúp hắn đắp chăn, đang muốn rút tay lại, chợt nghe hắn ôn nhu nói:

“Nhị cô nương xin đừng hiểu lầm... Chỉ là tôi... chưa bao giờ chung giường chung chăn với cô gái nào cả.” Âm thanh kia có chút không được tự nhiên.

Từ Đạt khựng lại một chút, miệng ả một tiếng, đáp: “Nếu công tử không có hứng thú với phụ nữ, vậy thì chưa từng chung giường chung chăn với cô gái nào cũng không phải là lạ.”

“... Tôi không thích nam tử.”

Từ Đạt lại khựng một chút, lại ả một tiếng. Bàn tay đàn ông nóng bỏng nằm trong bàn tay cô, cô bỗng chần chờ, ma xui quỷ khiến vẫn chưa buông tay. Nếu không thích cô, chắc hẳn đã nói ngoa rằng mình rất thích nam tử, nhưng giờ hắn lại giải thích... là có hàm ý khác sao?

Người này nói chuyện nhã nhặn có lẽ, không giống như phần lớn người Tây Huyền, không hề sắc bén, làm cô cảm thấy rất tốt.

Lúc vừa mới nghe vị tiểu quan này tự giới thiệu, anh ta đều so sánh tới so sánh lui. Tuy rằng người Tây Huyền nói chuyện có đặc biệt đôi chút, nhưng, vì thường xuyên bị người khác so sánh, nên Từ Đạt khá nhạy cảm.

Lúc nghe tên nam kỹ này giới thiệu, có vẻ như y biết rất rõ, tuy nói những nữ nhân Tây Huyền luôn có những đặc điểm giống nhau này, nhưng nghe những lời so sánh như thế, trong lòng nàng cũng có chút khó chịu.

Cô có nên buông tay hay không nhỉ? Hắn cũng không giãy mà... Mặt cô hơi hơi nóng lên, lại nghe thấy hắn nói:

“Nhị cô nương, điều kiện chọn người của cô là gì? Ngày khác nếu thấy được người thích hợp, tôi sẽ làm trung gian kết nối cho cô, để đền ơn cô chăm sóc hôm nay.”

“...” Hóa ra hắn chẳng có ý định gì với cô nha, là cô nghĩ nhiều.

Cô chậm rãi thả tay ra, miệng hơi mỉm cười. Một lát sau, cô chợt nhớ ở đây tối đen như mực, cho dù cười hay không cũng không thấy được, nhưng cô vẫn theo thói quen mà cười như vậy.

Cô rũ mắt xuống. Nếu nhân sinh có thể đến một lần nữa thì tốt rồi, nếu vậy, trước khi cô đầu thai, nhất định phải khẩn cầu ông trời ban cho cô cuộc đời thông thả ung dung nhất.

Nếu cuộc đời như vậy không thể có được, ít nhất cũng ban cho cô tính phóng khoáng, không đem bất kỳ kẻ nào đặt trong lòng.

Chỉ cần một chút vô tình của Từ Hồi cũng tốt, không cần để ý cái nhìn người khác, chỉ cần mình sống tốt, vậy là đủ.

“...Nhị cô nương?”

Hắn còn đang bệnh nữa, bệnh nhân hình như đều rất cô đơn? Cô nhớ rõ, trước kia khi mình sinh bệnh, không đến mức không dám mời đại phu như hắn, là con gái Từ gia, ai dám phớt lờ? Chỉ là, khi đó cô tuổi nhỏ, nằm ở trên giường lê loi đến muốn chết, ngày nào cũng nằm nhìn cửa, lúc nào cũng ngóng trông phụ thân xuất hiện đến nhìn cô một cái.

Ít nhất, trước lúc năm tuổi, nếu cô không khỏe, phụ thân sẽ đến thăm cô vài lần, nào biết những lần nhiễm bệnh sau năm tuổi luôn luôn chỉ một mình một người...

Trong trớ trêu những ngày bị ốm đó, cô hoàn toàn tự để tâm đến mình, thậm chí, còn có khi khủng hoảng đến hơi buồn cười, sợ mình bệnh đến chết cũng không có người để ý, cho nên, bắt đầu từ đó cô luôn chăm sóc chính mình thật tốt, không muốn cảm giác như vậy sẽ xảy đến lần nữa.

Suy bụng ta ra bụng người, vậy nên cô hiểu. Cô dịu dàng nói:

“Điều kiện của tôi cũng rất đơn giản. Tuổi đừng nhỏ quá, diện mạo không quan trọng, gia thế không quan trọng, chỉ cần hắn hiểu được đối tượng là Từ gia Từ Đạt là tốt rồi.” Tạm dừng một chút, cô lại cười: “Đương nhiên, cũng không cần hắn chung sống cả đời, chỉ khoảng năm, sáu năm là đủ. Trong năm sáu năm đó chỉ cần hắn toàn tâm toàn ý mà đối đãi với tôi, sau, nếu tôi bất hạnh mất đi, hắn cũng không phải chờ đến khi mãn tang tôi, cứ đi tìm người khác ngay cũng được. Lúc tôi còn sống, tôi cũng sẽ toàn tâm toàn ý đối xử với hắn, khụ, bình thường tôi thích ăn hải sản, chuyện này thì hắn không thể quản, nhưng những chuyện khác nếu hắn muốn nghiêm quản tôi cũng theo hắn cả, không đối gạt công tử, thật ra ngay bài tổ tình tôi cũng đã chuẩn bị cả rồi.”

“Bài tổ tình?”

“Đúng vậy.” Cô cười đến thực vui vẻ, nhớ tới thời gian luyện tập này lại hết sức khoái trá, bởi vì cô thật sự nghĩ có thể tìm được một người tốt để làm bạn.

Nam nữ Tây Huyền tỏ tình, hơn phân nửa là từ nam nhân, tỏ ý yêu em bảo vệ em cả đời. Cô yêu cầu nhiều nên đương nhiên phải chủ động, cô nguyện lúc mình còn sống sẽ che chở yêu quý duy nhất người đó, chỉ cầu người đó thật tâm thành ý đối đãi cô.

Cô thở sâu, cười nói: “Còn công tử thì sao? Công tử vốn không thích nam sắc, phải “công tác” ở chốn này quả là tra tấn á, anh đã có đủ tiền chưa?”

“...Ừ.” Hấn đáp cho qua.

“Vậy thì tốt, rời khỏi nơi này sớm đi. Nếu có ngày anh chịu đựng không nổi, cũng có thể đến Từ Đạt tôi...” Cô bỗng chốc không biết nên nói thêm gì nữa, đành phải hỏi lại: “Công tử thích cô gái như thế nào?”

Trong bóng tối, nam tử đang nằm rõ ràng ngẩng ra, cô chờ một lát, đến khi tưởng hấn ngủ rồi, hấn mới chậm rãi nói:

“Tôi vẫn chưa nghĩ tới...”

“Chưa nghĩ tới sao. Anh là người Tây Huyền hả? Khẩu âm của công tử giống người Tây Huyền, nhưng vẫn có chút khác biệt...”

“...Tôi là người ngoại quốc đến Tây Huyền đã lâu...”

“Thì ra là thế, hóa ra nam tử ngoại quốc cũng có người nhã nhặn lịch sự như công tử...” Dừng lại một chút, cô nhớ tới Lý Dung Trị cũng hết như hấn vậy. “Công tử đến từ Đại Ngụy?”

“...Ừ.”

“Ngần dậm xa xôi nha, nam tử ở Đại Ngụy quả nhiên thấp nhuệ như ngọc, anh thực giống như Vương gia hoàng thất Đại Ngụy của các anh, là một nam tử sáng ngời ấm áp như ánh trăng vậy.”

Hấn chần chờ một chút, hỏi lại: “Như ánh trăng?”

“Ánh mặt trời làm người rất bỏng, nhưng công tử có từng nghe ánh trăng cũng có thể chiếu chết người?” Cô bật cười. “Chỉ là so sánh mà thôi, công tử đừng cho là thật. Nói như vậy, sau này công tử muốn về nước chọn con gái Đại Ngụy?”

“... Có lẽ là vậy.”

“Không biết các cô gái Đại Ngụy nhìn như thế nào?”

“... Nhìn như thế nào á?” Cuối cùng hấn cũng hơi khẽ cười. “Tôi rời nhà lúc chỉ mới mấy tuổi, chưa kịp tư xuân đã phải đến Tây Huyền, làm sao nhớ rõ các cô ngày thường như thế nào? Tôi chỉ nhớ, các cung... tỳ nữ hầu hạ tôi từ nhỏ đáng vẻ mềm yếu nhu nhược, vóc người không cao, thân có mùi hương mà thôi.”

Nghe thực mê người nha. Chim nhỏ nép vào người, chính là sở thích của nam nhân, mấy lần Ôn Vu Ý vừa nghe đến con gái Đại Ngụy, cả mặt sáng rực lên, hấn còn than thở bảo con gái Tây Huyền cao quá, bảo người cô dài lòng không quá.

Xét về chiều cao, cô tất nhiên không thể hơn Ôn Vu Ý, nhưng hấn chủ trương con gái thì đỉnh đầu tốt nhất chỉ tới ngực hấn, như vậy mỗi lần ôm, cảm mới không thấy khó chịu.

Lúc đó hấn chỉ đang tưởng tượng, cũng thấy mái đầu nho nhỏ kia thực xinh đẹp hết chỗ chê.

“Nghe nói nam nữ Đại Ngụy đều rất đẹp.” Cô tưởng tượng.

“Nhị cô nương nếu không ngại xuất ngoại, có lẽ sẽ có cơ hội gặp được.” Hấn nói bằng giọng đùa.

Anh chàng này nói không sai, nhưng nếu khuyên cô rời khỏi kinh thành, có khác chi phải sống một cuộc đời mới, cô cười: “Cá không thể ra khỏi nước, tôi luyện tiếu nơi này. Huống chi, nếu đi thực thì có thể gặp được gì không? Có thể trở về hay không cũng là vấn đề...”

Sinh ra, lớn lên, và chết ở đây, đó là mong muốn của cô. Viên Đồ đại sư nói đúng, cô chính là kiểu như vậy, hoàn toàn không có ham muốn hay trông chờ bản thân trong tương lai sẽ oanh liệt rạng rỡ.

Cô nghe thấy hấn ho khan vài tiếng, hoàn hồn, nói nhỏ: “Để tôi rót chén nước khác cho anh.”

“Không cần đâu.” Hấn giữ chặt tay cô. “Không làm phiền Nhị cô nương, tôi không khát.”

“Vậy chắc anh cũng mệt rồi, hay nhắm mắt lại ngủ đi?” Cô mới nói đến đó, chợt nghe âm thanh cửa bị đẩy ra, cô sững sốt, lại nghe có tiếng người nói: “Trong này không có người...”

Cô hoảng sợ, nghe ra kẻ đó đúng là một tiểu quan, vừa kịp chớp mắt, cửa lại bị mở ra, một luồng sáng chiếu đến giường.

Cô bị hù chết rồi, những người này muốn đốt đèn tìm cô hả? Hăng hái quá đó nha! Cô chính là Từ Đạt đó, có là ván cầu cũng không thể để bọn họ nhảy lên. Rèm che giường là tơ mỏng, nếu ánh nến chiếu vào, bóng cô tất sẽ lộ ra. Cho dù không tìm được ai làm bạn, cô cũng không muốn để người khác coi mình là ván cầu.

Cô nằm xuống thật nhanh, dùng âm thanh chỉ có hấn nghe thấy nói: “Xin lỗi, cho tôi trốn nhờ một chút.” Cô vén chăn lên chui vào, ngay cả đầu cũng che kỹ.

Hấn lúc đầu ngẩn ra, há miệng muốn nói, sau đó thấy cô trốn quá tích cực, giành mất hơn nửa cái chăn của hấn. Hấn suy nghĩ một lát, nắm tay cô siết nhẹ để trấn an. Muốn tìm bạn, lại tìm thấy nỗi uất ức như cô, đời này thực ít thấy. Hấn nghe thấy ngoài cửa có tiếng người lạnh lùng nói:

“Các người đang làm gì?”

4. Chương 4

“Minh Nguyệt công tử! Trong này đen thui như mực, tôi tưởng các ngài đi rồi chứ...” Tiểu quan trẻ tuổi hoảng hồn, vội vàng rời đi. “Không phải tôi cố ý mạo phạm, tôi chỉ là muốn... Không biết Từ Nhị tiểu thư có mệt mỗi, mượn phòng này nghỉ ngơi, tôi định bước vào xem thử một chút mà thôi.”

“Nơi này không có ai là Từ Nhị tiểu thư hết. Nếu còn đến một lần nữa, ta nói a ma biết, bảo bà đuổi các người đi.” Cửa nhẹ nhàng đóng lại, một bóng người cao gầy đi đến trước bàn, đặt khay xuống.

“Vương...”

Người trên giường che miệng khụ một tiếng. “Để thuốc đó là được rồi, Minh Nguyệt, người ra ngoài trước đi.”

Người nọ ngay cả mí mắt cũng không chớp, ngẩng đầu nhìn rèm giường đang buông. “Được, ngài nhớ uống thuốc, tôi trở về nghỉ ngơi.”

“Ừ.”

Cửa lại một lần nữa khép lại.

Từ Đạt lúc này mới từ trong giường bước ra. Cả mặt cô đỏ bừng, xấu hổ hết sức. Vừa rồi trong chăn nóng hầm hập, tất cả đều là nhiệt độ cơ thể hấn, cô ngang qua hấn xuống giường, thấp giọng nói: “Đa tạ công tử.”

“... Đùng khách khí.”

Cô bưng thuốc đặt trên bàn tới. “Cái người tên Minh Nguyệt đó là bạn anh hả? Thuốc hấn đem đến có thể uống được không?!”

“Được. Hấn chăm sóc tôi toàn bộ.”

“Vậy... Anh tự uống có được không?” Cô ngồi ở mép giường, thấy hơi chênh vênh, bèn xích vào trong một chút, tự giễu nói: “Nghĩ cảnh lần này tôi đi tìm tiểu quan thực là tự chuốc lấy khổ.”

Hai tay hấn đã cầm đến chiếc bát to, cô ngập ngừng một lát, dịu dàng nói: “Bát này hơi nặng, để tôi bưng giúp cho, anh cầm thìa uống đi.”

“... Đa tạ Nhị cô nương.”

Cô lẳng lẳng bưng chiếc bát, khéo miệng hơi mỉm cười, cảm giác hần đang từng ngụm một cố uống thuốc. Thực kỳ lạ, cô không hề ghét phải hầu hạ hần. Trong lòng khẽ thở dài, nếu hần có thể chấp nhận mình thì thật tốt.

Hần có nét giống Lý Dung Tri, nhưng không có sự toan tính như y. Y là chất tử hoàng thất, cho dù lợi dụng cô, cô cũng không thể nói gì, vả lại làm người ai cũng có nỗi khổ. Nhưng, người này, cô thật sự rất thích.

Có lẽ hần không chú ý, nhưng từ khi “gặp mặt” tới nay, hần không có một câu nào châm biếm hạ bệ cô, càng không có dấu hiệu muốn lợi dụng cô.

Người ôn hòa như vậy, nếu có thể chân thành đối xử tốt với cô thì tuyệt biết bao nhiêu? Thậm chí, hiện tại cô chỉ cảm thấy hần đã rất tốt với cô rồi, đời này không cần gì thêm, chỉ cần có người chung sống cùng cô là được. Miệng cô giật giật, nhưng rốt cuộc vẫn không dám đường đột.

“Sao? Nhị cô nương có chuyện muốn nói?”

“Anh... Mẹ anh trông như thế nào?”

Đang uống thuốc, hần hơi dừng lại, đáp: “Mẹ tôi rất đẹp.”

Vậy thì dung mạo người này chắc cũng không tệ, cô thầm tưởng tượng.

Hần lại nói tiếp: “Đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh, bà bị người hãm hại, liều chết bảo vệ tôi, sau đó... sau đó...”

“Không muốn kể thì đừng kể nữa.”

Hần cười: “Việc này đa số người dân Đại Ngụy đều biết, không cần phải giấu diếm. Sau đó, có người lật lại án này, nhưng có được gì đâu? Nhà có tiền thì cũng không ngừng kiếm quyền, tính mệnh của tôi luôn nguy hiểm, nên lúc có thể đi, tôi lập tức đi ngay...”

“Rồi lưu lạc đến tiểu quan quán?”

“... Cũng có thể nói như vậy.”

Cô suy tư trong chốc lát, nói: “Những kẻ giàu có luôn như thế. Muốn bình an, trừ phi một nhà hoà thuận vui vẻ không mâu thuẫn. Công tử không cần buồn quá làm chi, cứ nghĩ, xét về xui xẻo thì ở Tây Huyền còn có Từ Đạt cùng xui xẻo với anh. Tốt xấu chi anh còn có chuyện tranh quyền đoạt lợi, còn tôi, Viên Đồ đại sư vốn chẳng cừu hận gì, cứ như vậy quăng một lời như sét đánh xuống đầu con bé năm tuổi, chẳng phải tôi oan ức hơn? Huống chi... Ít nhất mẹ của anh cũng biết anh bình an sống sót, còn mẹ tôi, ngày bà mất là lúc tôi vẫn không khác gì Từ Trực, Từ Hồi, bà tưởng ba đứa con gái vậy là đã ổn, nào hay có đứa lại bị sét đánh đập tạc như vậy, chắc đang nguyên rửa Viên Đồ đại sư ở dưới đó á.”

“... Chúng ta đang so sánh mức độ bị thảm?”

Cô nghe ngữ khí tự nhiên của hần, cười: “Cái này gọi là tìm vui trong khổ.”

“Tôi nghe khi cô nhắc đến Hứa phu nhân, âm điệu rất có cảm tình.”

“Đương nhiên thôi. Trước lúc tôi năm tuổi mẹ tôi đã qua đời, còn không biết cô thứ nữ như thế nào, nhưng lúc còn sống bà thương yêu tôi lắm, còn có Tần Đại...”

Hần nhìn về phía cô, chờ câu tiếp.

Cô mơ hồ nói: “Dù sao trên đời này, rất nhiều chuyện là vậy đó, số tốt, muốn cái gì được cái đó; vận xui như tôi, muốn tìm người mình thích cũng khó... Đúng rồi, lại nói, buổi tối lúc tôi đến tiểu quan quán còn thấy một người...”

Hần nhíu mày. “Người nào?”

Cô không phát hiện ra hần cảnh giác, cười khổ: “Người này, mệnh cũng xui xẻo y hệt tôi. Quả nhiên cha tôi nói đúng, cho dù tôi cưỡi ngựa bắn cung còn hơn Từ Trực, văn chương còn hơn Từ Hồi thì thế nào chứ? Người xuất sắc thực sự, luôn quyết định thật nhanh, nắm giữ cơ hội ngay lập tức. Công tử, trong triều đình một đêm xuống chó là chuyện thường, có thể sánh với chuyện các nhà giàu dùng tiền kiếm quyền. Nửa năm

trước Ô đại nhân bị bỏ tù, một nhà ba mươi khẩu toàn bộ sung quân biên cương, một người con ở lại kinh thành hát rong khát thực. Cả đời không thể trở lại làm bình dân. Chuyện này anh đã nghe qua chưa?”

“Ô?” Hần nghĩ nghĩ, nói: “Ô Đồng Sinh?”

“Đúng rồi, chắc anh đã nghe. Ô Đại công tử nổi danh khắp kinh đô, tiền đồ rực rỡ như vậy lại bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, có mấy lần tôi đi ngang miếu khát cái, luôn thấy anh ta... luôn thấy anh ta, vốn ăn xin lại không đi ăn xin, bất lúc nào cũng trống không. Quý tộc phát cháo từ thiện, cũng không thấy anh ta tới nhận; có người quăng chiếc bánh bao bắn vào bát anh ta, tên khát cái khác lại tới cướp mất. Tôi luôn luôn nghĩ: mình có nên bước tới hay không? Tôi và anh ta đã từng gặp mặt, lúc đó anh ta cao cao tại thượng, nếu giờ tôi tiến lên bỗ thí, nếu anh ta quăng cơm lại vào mặt tôi, chắc tôi cũng không biết phải làm gì mới tốt, cứ do dự như vậy, anh ta... anh ta đã vào tiểu quan quán.” Cô cúi mặt, thở dài: “Hóa ra, là vì tôi do dự, bỏ lỡ mất cơ hội cứu anh ta rồi.”

Hần trầm mặc một lát, đáp: “Nhị cô nương, nếu hôm nay tôi là cô, chắc cả đời anh ta vẫn ở đây.”

Cô ngẩn ra.

“Nếu cô không để tâm tới hần, chắc chắn sẽ không quan sát cẩn thận đến vậy. Tôi nghĩ, nếu là Từ Đại cô nương, chắc là từ đầu đến cuối chưa bao giờ chú ý đến một khát cái; nếu là Từ Tam cô nương, thì chắc là chuyện người nào người đó lo, còn để tâm làm gì? Nhị cô nương đã có tính toán gì trong lòng chưa?”

“... Có thì đã có, chỉ sợ anh ta không chịu.”

“Cô không thử thì làm sao biết được?”

Cô lại ngẩn ngơ. Đúng vậy, không thử thì làm sao biết Ô Đồng Sinh nhận hay không nhận ý tốt của cô? Cô vốn sợ bị từ chối, cho nên từ rất sớm trước kia đã biết cách nhìn mặt đoán lòng để quyết định bước tiếp theo của mình... Cô đụng vào đồng tâm kết (dây tết tặng người yêu) đeo bên hông.

Không thử... Làm sao biết hần có thay đổi tâm ý mà thích cô không?

Cho dù bị từ chối... Cô cũng không phải là trốn trong góc phòng quẹt nước mắt, mà có thêm một lần nữa cũng không bị mất miếng thịt nào.

Trong cơn xúc động, cô chột buông chén thuốc, lấy ra dây tết trong túi bên hông, mặt dày mảy dạn đặt lên tay hần.

“Đây là...”

“Đây là đồng tâm kết, công tử từ Đại Ngụy đến, chắc là hiểu được... anh có đồng ý hay không... Tôi hát bài tỏ tình cho anh nghe nhé?”

Cặp mắt đen láy của hần nhìn chằm chằm vào cô.

Cô vội vã cười nói: “Anh không cần lo lắng, không cần gấp gáp. Tôi tuy không có tài, nhưng, tuyệt đối không xử tệ với anh, anh có thể về Đại Ngụy... sau năm, sáu năm đi, tôi xé bằng Hỏa Phượng rồi, làm Âm phủ tướng quân thì chắc chắn tuổi thọ không quá hai mươi lăm, nhưng trước đó, anh với tôi... tất nhiên sẽ bồi đắp tình yêu trai gái, lúc tôi đi rồi, anh bán cái nhà mang tên tôi đi, cầm bạc mặc áo gấm trở về nhà ở Đại Ngụy, vậy... cũng hay.” Tim cô ngừng đập, như một cô nhóc hồi hộp đến nỗi cả người run nhè nhẹ.

Hơn nữa thấy hần cũng không nhúc nhích, không coi đồng tâm kết như củ khoai lang phồng tay quăng trở lại mặt cô, trong lòng cô mừng như điên. Có cơ hội, có cơ hội! Ông trời không tệ với cô, không tệ với cô.

“... Tôi... chỉ có thể có một vợ...”

“Công tử đừng lo lắng. Tôi không phải là vợ anh, chỉ muốn anh sống cùng tôi thôi... Không cần con cái gì hết. Tôi tuyệt đối không bạc đãi anh.” Lát sau, cô lại ôn nhu nói: “Ngày nào tôi còn sống, tuyệt đối không để những người khác lấn anh hại anh, mẹ anh vì bảo vệ anh mà mất, tiếp theo tôi sẽ bảo vệ, che chở đến khi tôi chết mới thôi, anh không cần lo lắng chi cả, chỉ là... chỉ là anh coi có thể rằng thích tôi, được không?”

Bên kia vẫn rất yên tĩnh, cô giờ vẫn còn run nhè nhẹ, rất sợ đồng tâm kết đặt trong lòng bàn tay hần sẽ bị vứt mất.

Bờ vai em đây mạnh mẽ hơn người, vòng tay em đây rộng ấm hơn người, người có nguyện lòng dựa vào em không...Cô yên lặng nhớ kỹ, thở sâu, sợ lúc hát ra lại không hay như vậy.

Khúc tỏ tình của Tây Huyền khi được hát lên, ít người có thể từ chối. Cô không tin số mình hên đến như thế, nhưng, vẫn muốn đánh cuộc một keo.

“Tôi... hôn anh, được chứ?” Cô mặt dày nói, giọng rất bình thản, nhưng mi mắt run rẩy như cánh bướm vỗ gập, bị suy nghĩ hấn có thể từ chối bất cứ lúc nào hù chết.

Hắn vẫn không lên tiếng.

Cô hơi giật thột, chậm rãi cúi người về trước, không cẩn thận hôn lên chóp mũi nhẵn mượt của hắn, cô ngượng ngùng cười cười, thấp xuống một chút, chạm đến cánh môi mềm mại.

Cô biết hắn còn sốt, cho nên làn môi cực nóng, chứ không phải tự tâm hắn có nhiệt tình, nhưng đã đủ khiến tim cô nở hoa. Hắn không chủ động đáp lại, nhưng cũng không lùi lại, vậy đã là vô cùng tốt, vô cùng tốt...

Cô không dám làm bấy lúc hắn đang bệnh, đỏ mặt nói nhỏ: “Tôi hát khúc tỏ tình cho anh nghe, nhé? Sáng mai tôi chuộc anh ra trước, rồi anh có thể tìm chỗ ở. Ở chung với tôi, chắc chắn có người chế giễu anh, đến lúc đó anh đừng để ý...”

Miệng hắn giật giật, còn chưa kịp nói, rèm giường đột nhiên bị hất lên, sát khí xuất hiện.

Từ Đạt vô thức lướt qua hắn, lấy thân bảo vệ hắn, cổ tay bị chặn lại, âm ỉ đau. Người tới mang chủ thủ!

Cô không học võ công, bởi vì cái loại này thì phải tốn vài thập niên mới đại thành công phu thần kỳ, phải khổ luyện mỗi ngày. Cô không có thời gian khổ luyện, ô và hoàng tử các quốc gia học đều là đánh giết. Phát hiện đối phương hình như sử dụng võ công, thăm kêu tiêu rồi, nếu không chặn được người này, cô có thể thành hồn ma dưới dao mắt.

Hai tay cô đều bị chặn, nghe người phía sau kêu khẽ: “Đừng đánh! Người mình!”

Không biết hắn nói đừng đánh, là chỉ ai đánh ai? Nhưng câu sau của hắn thì cô hiểu, chủ thủ của đối phương sừng lại trước cổ cô, cô không thể động đây, nhưng cũng không có dấu hiệu tránh ra.

“Hắn là bằng hữu của công tử?” Cô hỏi.

“Là bằng hữu của tôi. Minh Nguyệt, cô ấy là Nhị tiểu thư Từ gia Tây Huyền, người không được làm bị thương cô ấy.”

“Từ Đạt? Cô ta ở trên giường của vương... của ngài làm cái gì?”

Từ Đạt nghe được hai lần chữ “Hoàng” [1], đoán hắn họ Hoàng. Người này tên là Minh Nguyệt, xem ra cũng là người của tiểu quan quán, lúc vừa rồi bưng thuốc vào, vậy là đã nghi ngờ trên giường có người, im lặng đi ra ngoài, rồi lặng lẽ trở lại, lại có võ nghệ rất tốt...

Cô tiếc nuôi quá đi. Thế cục trước mắt, mật thám thám tử của các quốc gia ẩn núp khắp nơi, tiểu quan quán có thám tử nước khác cũng là chuyện có thể. Nhưng mà...

“Anh...” Cô quay đầu nhìn hắn, khẽ hỏi: “Anh là thám tử hả?”

“... Không.”

“Còn anh ta?”

“Anh ta... Là người trong phủ tôi.”

Cô tin lời hắn vậy. Lại cười: “Đồng tâm kết kia đâu rồi?”

“... Vẫn ở đây.”

Cô nghe vậy, mừng lên chín tầng mây. Cô xuống giường, mặt mày hớn hở bảo người tên Minh Nguyệt kia: “Từ nay về sau anh có thể yên tâm, tôi sẽ bảo vệ chủ tử của anh.” Người này quả là trung can nghĩa đảm nha, vì bảo vệ tiểu chủ nhân an toàn mà đồng ý bán thân cho tiểu quan quán.

Cô nhắm xem bạc của mình có đủ không, tính chuộc cả anh chàng Minh Nguyệt này ra ngoài luôn. Cô cười nói: “Tôi đi làm chuyện này chút, anh bảo vệ chủ tử anh nhé. Lúc anh nói chuyện cứ ho khục khặc suốt, chắc là rất khó chịu, để sáng mai tôi đi cắt mấy thang thuốc bổ, bồi bổ sức khỏe cho anh.” Cô cười đến tí mắt, quay lại người trên giường, chân thành nói: “Hoàng công tử, nếu anh mệt thì nghỉ đi, khúc tở tình đó lát nữa tôi quay lại... Khụ, lát nữa thuốc hạ anh đi rồi tôi hát, tôi sẽ đối xử với anh rất rất tốt, anh nhất định sẽ không hối hận đâu.”

Nói dứt, cô phấn khích ra khỏi phòng. Dưới chân như mây bay, từng bước như nhún nhảy, cô hoàn toàn không nghĩ, trong đầu khổ lại có mầm hy vọng... Thực hoàn hảo so với tưởng tượng của cô.

Cô thấy, anh chàng Hoàng công tử đó không phải hoàn toàn vô tình, vun đắp tình cảm suốt năm sáu năm, chắc anh sẽ... chắc anh sẽ...

Gặp tụi tiểu quan vừa tìm cô cả đêm, cô hết sức vui sướng tươi cười cho biết đã chọn được người.

Tiểu quan kia không giấu nổi thất vọng, nhưng vẫn hống hách hỏi: “Là ai?”

“Là...” Cô nghĩ nghĩ, hần vẫn còn đang bệnh, lỡ mấy người này đến quây thì không ổn, lập tức sửa lại: “Là Minh Nguyệt.”

“Minh Nguyệt?” Tiểu quan tròn mắt. Cái anh chàng tiểu quan không bán thân thanh nhã mà lạnh lùng? Hần đồng ý?

Cô lại hỏi đường đến chỗ tú bà, tiểu quan ngây ngốc đáp trả. Cô cười cảm ơn, nói chuyện với tú bà một lát, rồi tới phòng trà tìm vị nam tử trẻ tuổi cao quý tài giỏi kia.

“Ô Đại công tử!”

Ô Đồng Sinh đang nấu nước trà, tay toàn vết sẹo do phỏng nước sôi. Hần nghe có người gọi họ trước kia của hần, theo trực giác quay lại.

“Đại công tử! Tôi là Từ Đạt, đây là khế ước bán mình của anh!” Cô vui vẻ lấy từ trong túi ra tờ giấy mỏng, nhét vào tay hần.

Trong phút chốc, mặt hần tràn đầy xấu hổ, ngay cả ý muốn chết cũng có.

Tiểu quan đang bám đuôi Từ Đạt vừa thấy thế, bụng bảo dạ cái cô này tham lam quá mức, hết đòi Minh Nguyệt lại muốn cả anh chàng nô lệ vừa vào tiểu quan quán học tập kia.

Từ Đạt vẫn không dừng lại, làm tới luôn, cười bảo hần: “Đại công tử, đừng hiểu lầm, không phải tôi muốn anh... Không nói gạt anh, triều đình đã yết bằng Hỏa Phượng để tìm Âm phủ tướng quân thực sự. Từ Đạt đã xé bằng, bắt buộc phải tham gia rồi, nhưng, một phần bằng Hỏa Phượng có nói ngoại trừ thủ lĩnh, bảy nhân sĩ một lòng phò trợ. Nếu chỉ có một mình tôi, chắc chắn sẽ bị loại, nghe nói Đại công tử văn võ danh chấn kinh thành, có thể giúp Từ Đạt một tay hay không?”

Sắc tuyệt vọng trên mặt chợt tan mất, hần giương cặp mắt trong veo lấp lánh ngơ ngác nhìn cô.

“Từ Đạt mặc dù bất tài, nhưng nếu có người tài ba tương trợ, cơ hội thành công sẽ tăng lên rất nhiều. Chỉ là chuyện nhà Đại công tử hơi phức tạp, phải làm nô bộc, xin Đại công tử tạm thời chịu thiệt về dưới danh nghĩa Từ Đạt, đợi đến ngày sau lập công, bệ hạ chắc chắn sẽ hủy bỏ nô tịch cho Đại công tử.”

“... Cô... Âm phủ tướng quân?” Âm thanh kia rất thấp, còn có vài phần không thực. “Chỉ bằng Từ Đạt cô?”

“Người thấp kém cũng có giấc mộng của mình, Đại công tử nhất định cũng có, đúng không?” Cô cực kỳ sáng khoái nói, toàn thân dào dạt chờ mong cùng hưng phấn.

“... Thủ hạ của Từ Nhị tiểu thư còn có những người nào khác?”

“Không có ai hết. Nếu Đại công tử sẵn sàng chịu thiệt, Từ Đạt tất nhiên chuyện gì cũng trọng ý của anh.” Cô lấy từ tay áo ra một tấm bài bằng gỗ nhét vào hai tay hần, nắm chặt tay hần, nhìn thẳng hần nói: “Đây là lệnh bài qua cửa mà triều đình ban, một khi đã xé bằng bước vào thi, sinh tử tự gánh vác, Từ Đạt tự nhận không giới giang gì, nhưng lại luôn rất đầy nhiệt huyết...” Cô phân vân nói tiếp: “Chủ nhân bất tài,

hạ nhân luôn luôn vất vả, có lẽ Đại công tử muốn đầu quân cho Từ Hồi hơn... Nhưng Từ Hồi từ nhỏ đã tiếp xúc với rất nhiều kỳ nhân dị sĩ, giờ không biết đã có bao nhiêu vị...”

Ô Đại công tử vẫn không hé răng, nhìn cô không chớp mắt.

Từ Đạt lại hơi do dự, nói: “Âm phủ tướng quân sống không quá hai mươi lăm, người dưới trướng cũng đều chết cả. Mặc dù người ta nói những người này được mời xuống địa phủ làm binh lính tướng quân, nhưng, tóm lại vẫn chết sớm. Nếu Ô Đại công tử kiên kị, vậy coi như Từ Đạt chưa bao giờ nói qua. Xin Đại công tử cân nhắc kỹ lưỡng, nếu không muốn, lệnh bài qua cửa này cứ nhờ người đem về chỗ tôi.” Nói xong, cô nghĩ nghĩ, lại từ tay áo lấy ra một túi tiền dúi vào tay hắn, sáng khoái nói một tiếng cáo từ, rồi nhanh chóng rời khỏi phòng trà.

Đêm nay cô thật sự rất hài lòng, chẳng những rốt cục đã hết lòng với Ô gia mà còn tìm được kẻ bầu bạn trọn đời, lúc bước qua tiểu quan đang nghe lén, cô không kìm nổi cười rạo rờ với hắn. Tiểu quan kia lúc đầu sững sốt, rồi sau đó đỏ mặt cúi đầu, đầy mắt hiện một tia hối hận.

Cô vui vẻ đến phòng bếp, nhìn đầu bếp nấu một chén cháo, rồi bưng về phòng của Hoàng công tử. Cô vẫn chưa biết trên đời này cái gọi là thích vô cùng nó tròn méo ra sao, nhưng đêm nay, cô nghĩ, cô đã đạt được hạnh phúc cao nhất cả đời mình.

Mình giống y con ngốc vậy, cô thầm nghĩ, vẫn không tìm được khúc khích cười. Thật tình chân ý thế nào, cô đã quên mất cảm giác được người ta dùng thật tình chân ý mà đối đãi mất rồi... Thủ lĩnh mặc dù tốt, nhưng dù sao cũng đã vợ con, huống chi, cô thấy tiểu tử không thích cô cho lắm, cô thật sự không muốn làm thủ lĩnh khó xử thêm nữa.

Đi vào cửa phòng, thấy có ánh sáng mờ mờ bên trong, cô giật mình, vốn không nghĩ sẽ nhìn thấy dung mạo hắn sớm như vậy.

Cô cong khóe miệng, nhớ tới cái hôn đó, lại cười khờ. Cô định mở cửa thật khẽ, giả dờ vô tội đi vào, rồi tranh thủ liếc qua một cái, đừng dọa hoảng người ta... Bỗng nghe một câu: “Tắt nến đi.”

Cô chớp mắt mấy cái. Hơi tiếc nha...

“Vương gia...”

Cô khựng lại.

“Cô ấy vẫn chưa biết ta là ai, tắt nến đi. Đêm nay, ta giữ cô ấy ở lại qua đêm.”

“Nhưng mà... Đêm nay Vương gia ở đây lánh nạn, nếu để Nhị hoàng tử biết được người giữ lại Từ Nhị tiểu thư, khi Vương gia trở về Đại Ngụy, có thể sinh chuyện không cần thiết.”

“... Cô ta có thể dùng được. Đêm nay cô ta bắt ngờ tránh được kế hoạch của Nhị hoàng tử Tây Huyền, có thể thấy lời Viên Đồ cũng có vài phần sự thực. Khi trở về Đại Ngụy chắc chắn nhiều gian khó nguy hiểm, nếu có kẻ số mệnh bình thuận bên người, cũng không phải là không tốt đối với bốn vương...” Giọng nói kia vẫn khàn khàn vì cảm lạnh, nhưng đã có ngữ khí bình thản của Đại Ngụy Vương gia.

... Hóa ra... Hóa ra là... Lý Dung Trị sao...

Hóa ra... cuối cùng... chỉ là một giấc mộng đẹp. Cô có chút hoảng hốt, bỗng nhiên nhớ tới những việc lúc nhỏ, rất nhiều người, nhiều chuyện, lúc bắt đầu cô luôn tràn đầy hân hoan hy vọng, nhưng về sau, toàn là công dã tràng.

Không hề có ngoại lệ.

Ai ai cũng lừa gạt cô, lợi dụng cô.

Nhưng mà, cô không nghĩ người vừa rồi muốn lừa gạt cô đâu... Hắn nhận đồng tâm kết rồi mà? Vẫn là Hoàng công tử chứ?

Cô lui ra phía sau một bước, kinh ngạc nhìn cửa phòng. Cô muốn chắc chắn, gian phòng này là đi nhầm, Hoàng công tử thực là ở gian khác kia.

Ánh nến tắt.

“Người đi trước đi, sáng mai ta sẽ vào cung gặp Nữ hoàng Tây Huyền.”

“Dạ.”

Tiếng bước chân lại gần, cô vẫn đang ngơ ngẩn, chưa thể hoàn hồn.

Minh Nguyệt vừa mở cửa, nhìn thấy Từ Đạt cười rạng rỡ đang định đẩy cửa bước vào. Từ Đạt kinh ngạc bật thốt: “Anh... Minh Nguyệt?”

Minh Nguyệt nhú mào rất nhẹ, đoán xem cô đã đợi ở ngoài bao lâu. Cô nhìn đầy vẻ tò mò, hình như rất tiếc nuối vì chưa nhìn thấy được dung mạo thực của Vương gia, chắc là chưa nghe được đoạn đối thoại lúc này.

“Cháo nóng xong rồi, tôi mang vào trước.”

Hắn tránh qua bên, để cô vào phòng. Cô nói: “Hoàng công tử, tôi nghĩ anh chỉ uống thuốc, chắc đói bụng rồi, bảo đầu bếp nấu cháo. Chính mắt tôi nhìn rất kỹ, không có vấn đề gì đâu.”

Minh Nguyệt nhìn cô chằm chằm cả một lúc lâu, mới lặng lẽ lui ra.

Cô ngồi ở mép giường, bàn tay không đặt nhẹ lên trán hắn. “Vẫn khó chịu lắm hở?”

“Khó chịu thì không có gì, chỉ là làm phiền cô thôi.”

“Để tôi bưng bát giúp cho.” Cô dịu dàng bảo: “Anh phải ăn nhiều một chút. Ăn nhiều, người cũng nhiều thịt. Thịt nhiều, thân thể có vẻ cường tráng, làm chuyện gì cũng tiện lợi.”

Hắn mỉm cười, cầm lấy thìa, từ từ ăn. “Lời này của cô hết như mẹ tôi hay nói.”

“Giống mẹ anh thì có sao.” Cô cười trả lời, một tay bưng bát, tay kia sờ soạng lần mò trên giường.

“Đang tìm cái gì vậy?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

“... Tôi không biết, đồng tâm kết đâu rồi?”

“Vẫn ở trong tay tôi.”

“Hoàng công tử quý trọng như thế, tôi thực vui mừng.” Cô cười, chờ hắn ăn hơn nửa bát, mới đi đến bên bàn thả bát xuống, hơi khom người.

“Nhị cô nương?”

Cô đè ngực đang rất đau, thở sâu, cười nói: “Đây là bệnh cũ, vài năm nay hiếm khi tái phát, có thể do đêm nay tôi vui quá thôi.” Cô mỉm cười ngồi trở lại mép giường, chăm chú nhìn dáng người mơ hồ trong bóng tối.

Hoàng công tử của cô, dáng vẻ thực sự là như thế nào? Mới vừa rồi cô còn tưởng tượng ra trăm ngàn dáng vóc, bây giờ lại không nghĩ được gì nữa.

Cô thở dài, lại cười: “Công tử, tôi có một chuyện muốn hỏi.”

“Nhị cô nương xin cứ hỏi.”

“Nếu hôm nay Từ Trực, Từ Hồi và Từ Đạt đều đứng trước mặt anh, anh sẽ chọn đồng tâm kết của ai?”

Hắn không nói.

Từ Đạt chờ, đến lúc nghĩ hắn không đáp, hắn mới khẽ nói: “Tất nhiên là của Nhị cô nương.”

Cô cười nhợt nhạt, kéo tay hắn. Trong nắm tay hắn là đồng tâm kết của cô. Cô khẽ khốc nói: “Công tử cũng lựa chọn tôi, tôi vui đến không nói nên lời. Tôi còn nhớ, lúc trước, ở Từ gia không hề thiếu môn khách. Phụ thân ở rể, thanh danh không được như mẫu thân, sau khi mẫu thân tạ thế, môn khách đã vắng đi không ít. Khi đó Từ Hồi còn nhỏ đã kết bạn với không ít kỳ nhân, họ đều cam nguyện đầu quân dưới trướng em ấy. Nhưng điều làm người ta ngạc nhiên là cũng có người muốn đầu quân cho tôi. Công tử, lúc đó tôi vẫn chưa hiểu được, trong tim cũng vui mừng như hôm nay vậy, mãi đến sau này tôi mới biết, tôi đã gây rắc rối cho Từ Hồi. Kể đó bắt tài, coi tôi như vấn đề, người hắn thực sự muốn đầu quân là Từ Hồi

kia.” Cô chậm rãi kéo nắm tay hắn mở ra, xoa lên đồng tâm kết đã có chút hơi ấm. “Tối hôm nay tôi quá thật rất vui, đã gặp được Hoàng công tử trong lòng mình.”

Cô muốn rút đồng tâm kết ra, lại cảm giác tay hắn hơi cử động, giống như muốn cầm nó, nhưng lại dừng vì động tác của cô.

Thật lâu sau, hắn mới nhẹ giọng nói: “... Sao lại lấy đi?”

Cô áp chặt đồng tâm kết vào ngực, tim co thắt từng cơn, rất đau. Cô cười: “Tôi nghĩ kỹ lại rồi, đồng tâm kết này thật ra tôi đã giữ hai năm, màu sắc đã phai nhiều, để lần sau tôi đổi cái mới cho anh.”

“... Thật không? Mà... không phải cô muốn hát khúc tỏ tình sao?”

Cô nhếch miệng cười: “Ngay tại tiểu quan quán này mà hát cho công tử nghe, quả thực là làm nhục công tử. Đợi ngày mai công tử rời khỏi tiểu quan quán, tôi sẽ lập tức hát cho anh nghe. Công tử cứ nghỉ sớm đi.”

Hắn im lặng một lúc lâu, mới ôn nhu nói: “Cô không xích vào trốn người sao?”

“Không cần, tôi ngồi bên giường được rồi...” Cô đem ghế đẩu đến cạnh giường ngồi xuống, mỉm cười: “Công tử yên tâm, tôi ngồi nguyên đây coi sóc anh, trừ phi sau này anh và tôi công khai danh phận, không thì tôi sẽ không tùy tiện nói chuyện này cho ai đâu.”

“... Từ Đạt...”

Cô cắt lời hắn. “Nhà giàu luôn mệt mỏi, nhưng mà số tôi cũng may, trong nhà ít người thân thiết, tôi thích lộng bông bên ngoài bao nhiêu cũng được. Sau này công tử áo gấm về nhà, nắm quyền làm chủ, lúc đó chắc sẽ “Cao xứ bắt trắng hàn” [2], công tử có lẽ nên tìm vài người tri kỷ, vậy thì lúc nào cũng có người lo lắng cho anh.”

“Người tri kỷ?” Hắn khẽ cười, nằm xuống, để Từ Đạt cẩn thận đắp chăn giúp. Mùi hương thoang thoang trời sinh của cô, mấy sợi tóc cứ quanh quẩn trên mặt hắn, hắn cảm giác được tiếng hít thở đều đặn, không hề kích động muốn bay lên trời như lúc trước.

Cô ngồi trở lại, nhẹ nhàng nói: “Ngủ đi, tôi ở đây.”

Âm thanh kia, trong tai hắn lại bay đi xa vắng. Bỗng dưng, hắn giơ tay cầm tay cô, rõ ràng cảm thấy cô sưng sốt, nhưng sau đó lại bình tĩnh cười nói: “Công tử sợ tôi đi mất? Vậy anh cứ nắm đi.” Ngỡ khí lại bình thản như trước. Cô kéo chăn găm qua một chút, che đi cái nắm tay của hai người bọn họ, rồi lập tức nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hắn im lặng nhìn cô, cũng chậm rãi khép mi lại.

Ánh sáng chiếu vào mắt cô, lời ý thức của cô từ trong mộng ra ngoài.

Từ Đạt vẫn đang ngái ngủ nhìn chằm chằm đỉnh giường nửa ngày, mới che miệng ngáp rồi ngồi dậy. Cô phát hiện mình đang nằm trên giường, chân đắp trên người, ngó quanh xem thử, trong phòng không người, cửa cũng đóng chặt.

Lúc gần rạng sáng, cô cố tình dựa vào mép giường ngủ. Ngủ một mạch, lúc tỉnh dậy đã không thấy người trên giường, cũng tiện cho hắn khẽ khàng rời đi, tránh cho hai người khó xử.

Đại Ngụy Vương gia, nếu cô không đến, hắn cũng không cần cô.

Cô vươn mình, cảm thấy tâm trạng rất tốt. Ồ, trời đất mệnh mông, đau lòng đến mức nào vẫn phải sống tiếp. Cô vượt ngực, đến giờ vẫn còn âm ỉ đau, nhưng chắc rất nhanh sẽ không sao nữa.

Cô mở lòng bàn tay ra, đồng tâm kết cô nắm chặt vẫn ở nguyên đó. Cô nhìn chằm chằm một lúc lâu, vốn định tháo chiếc kết này ra, từ nay về sau không ảo vọng gì nữa, nhưng đúng là vẫn còn luyến tiếc, lại bỏ nó vào túi bên hông.

Cô dùng tay vuốt lại mái tóc dài, búi sơ lên, bước ra khỏi cửa phòng. Sáng sớm, cả Túy Tâm lâu vẫn còn tĩnh lặng, bọn tiểu quan đều đang ngủ say.

Cô đi một đường không gặp gì trở ngại, thẳng đến cửa, bước xuống hai mươi tư bậc cầu thang, thấy tú bà, cười nói: “Đêm qua làm phiền ma ma rồi.”

“Nhị tiểu thư đúng là làm cho chỗ này của chúng tôi gà bay chó sủa, suýt nữa chẳng làm ăn gì được.” Tú bà có chút oán giận.

Cô cười đáp: “Thiệt là xấu hổ quá. Đúng rồi, Ô Đại công tử đâu?”

Tú bà ngăn ra. “Tối hôm qua anh ta đã đi rồi. Nhị tiểu thư, cô không định hỏi mua Minh Nguyệt hả? Hắn là tiểu quan số một số hai của chúng tôi đó, giá cả cũng chẳng thể so sánh với bọn nô tài vừa vào cửa đâu.”

Từ Đạt bật cười. “Bà không nói tôi cũng quên mất, ngày mai tôi sẽ đến mua.” Túy Tâm lâu này quả thực là ngựa hổ tàng long, thám tử các quốc gia không ít, cho dù ngày nào đó ma ma này nhảy tới nói bà là thám tử của Nam Lâm, cô cũng có thể mặt không đổi sắc cười nói: Tôi biết từ lâu rồi kìa.

Cũng nên cảm ơn Lý Dung Trị, đập cô từ trong mộng ra đời, nếu không, lỡ như chọn một tiểu quan đem về nhà thật, chắc cô phải đi xin lỗi Tây Huyền mất.

Cô đang định rời đi, lại nghe thấy tú bà lẩm bẩm: “Hôm nay không biết có chuyện gì vậy? Trên đường quân binh nhiều ghê...”

Từ Đạt nghe vậy, chân vẫn không ngừng bước, ra khỏi Túy Tâm lâu, đang muốn đi bộ về nhà, bỗng nhiên thấy đầu đường có người giục ngựa tới gần.

“Từ Đạt!”

Cửa sổ lầu hai của Túy Tâm Lâu hé ra, có người ngồi cạnh cửa sổ lơ đãng nhìn xuống dưới.

Từ Đạt ừ một tiếng, nhận ra kỵ sĩ là thuộc hạ của thủ lĩnh, thuộc Bắc quân.

Người nọ vội vàng xuống ngựa, chạy vội tới trước mặt cô nói gấp gáp: “Sao cô lại ở chỗ này? Có biết Nhị hoàng tử đang tìm cô không?”

“Tìm tôi? Có chuyện gì quan trọng sao?” Nếu đã tìm cô, chắc chắn sẽ liên quan đến chuyện các chất tử. Là vị chất tử nào đã xảy ra chuyện?

“Tần thủ lĩnh tối hôm qua định mưu thích Tam hoàng tử, người cuối cùng hắn gặp chính là cô, Đình úy [3] nghi ngờ cô là đồng lõa, đang muốn xin Nhị hoàng tử hạ lệnh bắt!”

Cô sững người, vội vàng hỏi: “Thủ lĩnh làm sao có thể đi mưu thích Tam hoàng tử được? Trong chuyện này nhất định có người giả họa!” Đình úy đừng vội, cô bụng bảo dạ, tội tày trời cũng phải xử theo một trình tự nhất định, dù Đình úy đã định tội, cũng phải trình báo lên cấp trên, vẫn còn thời gian. Tam hoàng tử? Thái tử xưa nay không hợp, thủ lĩnh mặc dù có khuynh hướng nghiêng về thái tử, nhưng tuyệt đối không thể có khả năng làm chuyện đại nghịch bất đạo này.

Đột nhiên, cô nhớ tới dáng vẻ muốn nói lại thôi của thủ lĩnh ngày hôm qua. Nếu lúc ấy cô cẩn thận hỏi lại một câu thì tốt rồi, nếu lúc ấy...

“Tần thủ lĩnh đã nhận tội ngồi tù. Thái tử vào trong ngục, lại bị hắn làm trọng thương, nghe nói cánh tay khó thể giữ được... Hoàng Thượng tức giận hạ chỉ, để Nhị hoàng tử tra rõ!”

Đáy tim Từ Đạt thịch một tiếng, lắp bắp hỏi: “Vậy Tam hoàng tử đâu? Sống hay chết?”

“Hiện vẫn còn ở trong phủ hoàng tử chưa biết chết sống, nay Bắc quân tạm thời do Nhị hoàng tử điều khiển. Từ Đạt, rốt cuộc hôm qua Tần thủ lĩnh nói với cô chuyện gì?”

Nhị hoàng tử chưa rõ sống chết, thái tử bị trọng thương, thủ lĩnh lại nhận tội! Hoàng thất Tây Huyền nắm quyền lực cực cao, loại chuyện vương tử phạm pháp chịu tội như thứ dân là không bao giờ xảy ra, thủ lĩnh sợ không còn đường sống! Từ Đạt trong lòng hoảng hốt đến cực độ, giờ còn ai cứu được thủ lĩnh... Cô bỗng đứng hoàn hồn, kêu lên: “Cho tôi mượn ngựa!”

Cô nhảy lên, thúc hông ngựa, phóng thẳng ra phố.

“Từ Đạt!” Binh sĩ nọ hét một tiếng, làm hoảng hồn mấy gian Túy Tâm lâu để ngỏ cửa sổ.

Một gian trong đó, Minh Nguyệt đang đứng cạnh cửa sổ. Hấn vừa khê hé ra một chút, kịp lúc thấy bóng Từ Đạt xa mất hút.

Hấn lại nhìn về hướng cửa sổ một gian nơi Bắc Đường vương gia đang ngồi cùng mấy cô gái, Bắc Đường Vương gia cũng đang nhìn theo Từ Đạt. Ôn Vu Ý kia đắm chìm trong ôn nhu hương suốt một đêm mà chẳng thấy chút mệt mỏi nào.

Minh Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, cực kỳ xem thường tật phóng đảng của hấn ở Tây Huyền, đành nhìn hấn còn lâu mới bằng Đại Ngụy vương gia của bọn họ.

Chất tử Đại Ngụy Ở Tây Huyền trở thành thái tử, muốn thuận lợi trở về Đại Ngụy, Tây Huyền phải dàn xếp cho đi. Tuy nhiên bất luận hai bên có thỏa thuận ngầm gì, Bắc Đường Nam Lâm đều không hài lòng. Bọn họ đã tra ra con hổ dữ nửa tháng trước là do Bắc Đường Vương gia chỉ thị thả ra, nhưng cũng chỉ có thể im lặng.

Chất tử ở đất khách quê người, vốn phải nhường nhịn mọi chuyện vì lợi ích toàn cục. May mà, bọn họ được chủ thượng để tâm đến, sắp sửa trở về Đại Ngụy, không bao giờ nữa phải chịu cái khổ tha hương nữa.

[1]: Chữ “Vương” (– wáng) và chữ “Hoàng” (– huáng) phát âm khá giống nhau.

[2]: Cao xứ bất thắng hàn – : Nơi cao luôn phải chịu gió lạnh, ý nói người địa vị cao, tài giỏi... thường cô đơn.

[2]: Đình úy – : chức quan coi Hình ngục.

5. Chương 5

Trời còn tinh mơ, trên đường dân chúng vẫn đang thưa thớt, vừa thấy Từ Đạt thúc ngựa đuổi qua, tất cả đều giật mình tránh lệ. Quân binh cấm vệ của hoàng thất muốn tránh kinh động đến dân chúng, chỉ rải quân lác đác trong thành, vừa thấy là cô, thấy đều án binh bất động.

“Nhị hoàng tử có lệnh, không được chặn tiểu thư lại.”

Từ Đạt giục ngựa thẳng đến nhà mình. Vó ngựa chưa ngừng, cô đã từ lưng ngựa nhảy xuống, trao dây cương cho tỳ nữ vừa ra cửa nghênh đón.

Từ Đạt vội vã chạy vào nhà, thẳng tới khuê phòng, lấy phượng hoàng bào quý giá cất trong tủ ra. Cô đang định chạy gấp ra ngoài, chợt thấy trường đao tùy thân trong phòng, chỉ chần chờ trong chốc lát, lập tức cất mất đi, vội ra ngoài nhảy lên ngựa đi tiếp.

“Đợi chút, tiểu thư, người còn chưa buộc thắt lưng.” Tỳ nữ vội vàng nhặt lên sợi dây rơi trên đất, nhưng Từ Đạt đã mất hút. Cô tỳ nữ biết có chuyện khác thường, hấp tấp bước ra cổng, nhắm hướng phủ chất tử Đại Ngụy đi thẳng tới.

Từ Đạt khoác phượng hoàng bào ngay lúc ngồi trên lưng ngựa, chẳng thềm đếm xía áo có bị bẩn hay không. Vừa đến cửa ngục, cô lập tức nhảy xuống ngựa hô to: “Tây Huyền Từ Đạt, phụng mệnh Từ Thái Sư đến giải tù phạm Tần Đại Vĩnh.”

Mấy tên lính giữ ngục sững sờ, nhìn thật kỹ cô gái mặc phượng hoàng bào được ngự ban trước mắt.

Tóc dài xõa tung không búi, tóc mái bình thường rẽ ngôi nay lại hầu như che khuất cặp mắt đen láy, nhưng dưới tóc là ánh sắc bén kinh người. Phượng hoàng bào ngự ban mặc trên người trăm kẻ đều cao quý tao nhã, nhưng áo choàng một thước người này đang mặc, thắt lưng còn chưa buộc, không cao quý cũng chẳng phong nhã nổi, quả thực là bôi xấu cái áo choàng... vậy mà lại khiến quan ngục bắt giác im thin thít...

Khóe miệng quan ngục khê giật giật, gã nhìn một lúc lâu mới nhận ra người đến là ai.

“Từ Nhị tiểu thư? Tần Đại Vĩnh phạm trọng tội, không có lệnh bài của Đình úy tuyệt đối không thể gặp, huống chi án phạm của Tần Đại Vĩnh do Nhị hoàng tử phụ trách, không có mệnh lệnh của Nhị hoàng tử, cho dù là Thái Sư cũng...”

Từ Đạt không nhìn thần sắc khẩn trương của ngục quan, trầm giọng quát: “Không thấy cái ta đang mặc trên người là gì sao?”

“Nhị tiểu thư, không có lệnh của Nhị hoàng tử, thật sự...”

“Từ Nhị tiểu thư.” Một ngục quan khác bước ra từ cửa, hết sức lúng túng, “Hiện tại người cô muốn gặp, đã chết rồi.”

Từ Đạt chấn động cả người.

Ngục quan nhìn cô từ trên xuống dưới, hừ giọng: “Chúng tôi đang thẩm vấn, cô hét lớn một tiếng, Tần Đại Vĩnh lập tức cắn lưỡi tự sát. Vậy là muốn tội tôi tố chúng tôi bầm báo lại như nào đây? Chẳng lẽ... bảo chúng tôi cứ thế mà nói, Tần Đại Vĩnh nghe cô hét to, lập tức dốc sức trốn tội? Chi tiết thực sự trong đó, đành xin Nhị tiểu thư kể rõ cho Nhị hoàng tử hiểu mới được.”

Đã chết? Thủ lĩnh đã chết! Từ Đạt không để ý tới ngục quan, chạy thẳng vào trong.

Vừa vào cửa ngục, chính là hình thất. Đầu tiên một mùi tanh nồng nặc xộc vào mũi, tiếp theo, cô thấy một hán tử nằm trong vũng máu..., đó không phải thủ lĩnh, cô không thể nhận ra nữa. Tra tấn đến mức như vậy, rõ ràng không phải để lấy khẩu cung, mà là để ép người này chết.

Cô chậm rãi ngồi xuống, ngón tay nhẹ nhàng phớt qua máu tươi lầy lội trên đất. Máu chưa đông lại, vẫn còn chút hơi ấm. Nếu có thể làm cho chúng chảy trở về, nam nhân trước mắt chắc có thể sống lại...

Cô nghĩ cô đã đến rất nhanh, chuyện liên quan đến quan lại, hoàng thất, Đình úy sao có thể dễ dàng kết án? Cho dù là muốn vu oan cũng phải sắp xếp tình huống, thảo sẵn lời khai mới thành. Thủ lĩnh trong lòng cô, cho dù là chặt đứt tứ chi, cũng không thể đi thừa nhận chuyện hán chưa làm bao giờ.

Thật cẩn thận, cô đưa tay, chạm vào thi thể ngũ quan mờ mịt kia.

“... Là tôi... không tốt... Từ Đạt bắt tội đến mức này... Ngay cả chuyện cứu người... cũng không làm được...” Từng lời vỡ vụn, như dao đâm vào vết hầu, đau nhói.

Sống mười chín năm, rốt cuộc cô đã thật sự làm được chuyện gì? Nếu người thủ lĩnh kết bạn hôm nay không phải Từ Đạt, mà là Từ Hồi, Từ Trực, có thể nào mạng hán đã được cứu đúng lúc rồi không?

Nếu thủ lĩnh thật sự nghe tiếng gọi của cô ngoài cửa ngục mà cắn lưỡi tự sát, vậy trong lòng thủ lĩnh chắc hẳn là muốn bảo vệ cô... Kể đứng sau lưng đó muốn giết tất cả những người có thể biết thủ lĩnh muốn làm chuyện đại sự, y không muốn liên lụy đến cô... Ai có ư quyền che trời như vậy...

Cô đột nhiên đứng dậy.

Ngục quan run lên, theo bản năng lui ra phía sau, miệng lắp bắp: “Nhị tiểu thư, phượng hoàng bào nếu dính máu nơi này, là có tội...”

Từ Đạt hoàn toàn không nhìn hán, cười ngựa đi thẳng. Trong đầu cô chỉ có một đích đến.

Lúc cô cười ngựa ngang qua Túy Tâm lâu, vài gã tiểu quan ngáp dài mở cửa sổ, thấy phong thái oai hùng lướt qua như gió, tưởng mình hoa mắt, vừa gọi hồn lại, hoảng hồn bật thốt: “Từ Nhị tiểu thư!” Gã trợn to mắt, hét: “Thiệt không vậy, hay tôi ngó nhầm, tay cổ, áo cổ bê bết máu!”

Ôn Vu Ý đang mặc quần áo, nghe tiểu quan bên ngoài làm ầm ĩ, dừng lại.

“Vương gia?” Thanh Phong đang dụ dằng giúp hán chỉnh sửa trang phục.

Hán đẩy cô ra, đi vội đến đại sảnh, hỏi: “Từ Đạt đi về phía nào?”

Tiểu quan vừa thấy là hán, nghĩ nghĩ, đáp: “Chắc là đến đường Tây Thông.”

Đường Tây Thông? Đường Tây Thông có cái gì? Có... nhà của Tần Đại Vĩnh! Ôn Vu Ý hơi giật mình, cô gái này không phải thường ngày đều bo bo giữ mình sao? Đáng lẽ sau khi đến ngục nhỏ vài giọt lệ thương nhớ, cô nên tiếp tục cuộc sống an yên như cũ chứ?

Hay là, cô vốn khác người, tình nguyện vì Tần Đại Vĩnh kia làm bất cứ chuyện gì?

“Vương gia!” Thanh Phong đuổi tới, lấy giọng cực nhỏ nhẹ nhàng nói: “Đây là chuyện riêng của Tây Huyền, Vương gia tối hôm qua tới đây tránh họa, nay tội gì lại dây vào? Nếu có thể giao hảo với Từ gia thì không còn gì tốt hơn, nhưng hai năm nay Vương gia chỉ kết bạn với Từ Đạt, tránh né những người Từ gia khác. Vương gia làm vậy, chẳng lẽ đó là chân tình?”

Ôn Vu Ý liếc cô một cái, cười lạnh: “Chân tình? Người Bắc A cũng có chân tình sao? Đừng nói ta, người đã được ai thật lòng quý mến chưa? Nhất cử nhất động của bốn vương đều không thoát khỏi mắt người, nay người còn muốn ngăn cản hành động của bốn vương?” Nói xong, phất áo đi.

Bước ra Túy Tâm lâu, vừa vặn có một công tử quý tộc muốn rời đi, Ôn Vu Ý cười to, cướp ngựa chạy thẳng: “Người anh em, tối nay ngựa sẽ lại về hầu cậu!”

Hắn thẳng đến đường Tây Thông, đôi mắt sắc khê liếc qua những đội cấm vệ của hoàng thất đang lẫn vào phố thị không dấu tích. Lúc hắn một đường thuận lợi bước vào Tần trạch [1], Từ Đạt đang định đẩy cổng Tần trạch ra. Hắn nhảy xuống ngựa, chạy tới giữ chặt cổ tay cô.

Tay cô toàn là máu!

“Từ Đạt, đi theo ta!”

Cô hét ra. Hắn giật tái mặt, lạnh giọng: “Từ Đạt! Chuyện không liên quan đến cô, cô càng muốn rước vào thân sao? Cô đã tránh được, tại sao còn muốn đâm đầu vào chỗ chết?”

Cô khựng lại, chậm rãi quay đầu nhìn hắn. Gió sớm thổi tung mái tóc dài của cô, lộ ra đôi mắt đỏ rực đầy thẳng thốt.

Hắn kinh ngạc. Thần sắc cô dường như chờ đợi.

Cô chậm chạp nghĩ ngợi, suy tư một lát, mới khàn khàn nói: “Nhà Tần Đại Vĩnh mấy đời đều chỉ một con, Từ Đạt nếu không giúp đỡ vợ con huynh ấy, sau này xuống cửu tuyền làm sao gặp lại người anh em đó được?”

“... Chỉ là huynh đệ, mà cô vẫn thấy chết không sờn, mạng cũng sẵn sàng vứt bỏ?”

Tiếng hắn thủy chung vẫn lảng đãng quanh người, cô nghe không rõ, cũng không để tâm lắng nghe. Cô quay đầu đi vào Tần trạch.

Trong trạch im tĩnh, cô chỉ ghé qua hai lần, nhưng thấy tẩu tử không vui, vậy nên từ đó về sau cô không hề bước chân tới đây.

Cô nhìn nô tỳ bị độc chết ngã lán trên đất, lưng lạnh run từng đợt. Đi thẳng tới, thấy cửa tắm phòng vợ chồng họ Tần mở toang hoác, thần sắc chờ đợi rất cuộc cũng có biến chuyển, khàn khàn kêu lên: “Tẩu tử!” Cô lao vào nhà, ôm lấy người phụ nữ mặc áo trắng, dung mạo bình thường.

“... Từ Đạt?” Thế xác nhìn tường đã tắt thở kia trợn trừng mắt.

“Là tôi! Tẩu tử!” Từ Đạt vui mừng quá đổi. “Để tôi bế chị với cháu đi tìm đại phu!” Cô định dùng lực ôm lấy tẩu tử, lại phát hiện tẩu tử nắm chặt lấy vai cô, nắm ngón tay bấm đến hằn sâu vào da thịt.

“Tẩu tử?”

“... Đại Vĩnh đã chết rồi sao? Đại Vĩnh thật sự đã chết sao? Vì sao cô còn sống? Từ Đạt, vì sao cô vẫn chưa bị bắt?”

“Tôi... Tẩu tử, là lỗi của tôi, đêm qua lẽ ra tôi nên đi theo thủ lĩnh...” Cô hối hận không thôi. Sớm biết như thế, cô sẽ không đến Túy Tâm lâu! Nếu thời gian có thể xoay ngược lại, cô thà cô độc cả đời để bảo vệ thủ lĩnh!

“... Bọn họ bức ta sợ tội tự sát... Ngay cả con ta cũng phải uống rượu độc... Con ta đâu? Con ta đâu?”

Từ Đạt kinh hoàng nhìn xung quanh, cuối cùng có người bế đến trước mặt cô, ghé vào tai cô nhẹ giọng nói: “Đứa trẻ mới sinh này cũng bị trúng độc, có lẽ không sống được.”

Cô nghe vậy, ngơ ngác nhìn đứa trẻ đang được đưa vào lòng tẩu tử. Cô lần đầu tiên nhìn thấy con của thủ lĩnh, hóa ra, trẻ con mới sinh đều như vậy... Không khí tĩnh lặng.

“... Từ Đạt, con ta không chết chứ? Ta che chở nó, ta vẫn che chở cho nó... Cần uống rượu độc, ta sẽ uống, nó là con duy nhất của Đại Vinh, ta không để nó có chuyện gì... Nó không thể có chuyện gì...” Cô cố hết sức giương mắt nhìn Từ Đạt. “Có phải do ta muốn Đại Vinh giao hảo với con cháu hoàng gia, bắt chàng đi làm đại sự, vậy nên mới hại chàng...”

“Không phải... Không phải...”

“Vậy, chính là cô!” Người phụ nữ đột ngột buông đứa trẻ ra, bám chặt lấy cánh tay Từ Đạt. Từ Đạt vội vàng đỡ lấy đứa bé, người phụ nữ như không thấy, chỉ oán hận trừng mắt nhìn cô. “Có cô, Đại Vinh nên vô sự mới phải chứ?”

Ôn Vu Ý ở bên cạnh nghe hết thấy, tuấn mục hơi nheo lại.

“Không phải thần sư đã bảo cô cả đời an yên sao? Cô nhậm chức quan này hai năm, chàng không có cả một lần thương nặng, cười bảo cô là phúc tinh, ta nghĩ có khi chàng nói cũng có lý, vì sao lần này cô không cứu chàng? Không cứu chàng?”

Ôn Vu Ý đánh giá sinh mệnh người phụ nữ này đã sắp tàn, không thể là nói nhảm, khe thở dài.

“Tẩu tử, tôi...” Từ Đạt không biện bạch gì, lòng tràn đầy áy náy.

Cô ta gân xanh nổi mạnh, trừng mắt nhìn chòng chọc Từ Đạt. “Không phải cô thích chàng sao? Không phải cô say mê chàng sao? Vì sao không cứu chàng? Vì sao không cứu chàng?”

Từ Đạt ngây người, lập tức liên tục lắc đầu. “Tẩu tử, chị hiểu lầm! Hiểu lầm!”

Bày tay đầy móng dài kia bấu mạnh vào tay Từ Đạt một phát. Cô ta ráng hít một hơi cuối cùng, nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Từ Đạt, nếu cô thực thích Đại Vinh, hãy bảo vệ con của chàng!”

“Tôi nhất định sẽ bảo vệ con của thủ lĩnh!”

“Cô định bảo vệ như thế nào? Từ Đạt, cô định bảo vệ như thế nào? Trên đời này ngoại trừ Đại Vinh, ta không tin ai khác, cô định làm thế nào để ta tin?” Mắt cô ta đã lời hằn ra.

Từ Đạt cố tìm cách để khiến cô ấy an tâm lìa đời, trong chốc lát không nghĩ ra, quơ lấy bình rượu độc còn một nửa đang đổ nghiêng bên cạnh đưa lên miệng uống cạn.

“Từ Đạt!” Ôn Vu Ý sắc mặt đại biến.

Từ Đạt siết chặt đôi tay lạnh lẽo của người phụ nữ, thành thật nói: “Tẩu tử, từ giờ trở đi, tánh mạng của tôi và đứa bé đã là một, tôi được cứu chắc chắn nó sẽ được cứu. Từ Đạt nếu bất hạnh bỏ mình, thì sẽ xuống cửu tuyền đền tội với một nhà ba người của chị!”

Phu nhân lúc đầu khiếp sợ nhìn cô, sau đó thần sắc dần dần an ổn, nước mắt chảy ướt gương mặt xám như tro tàn.

“... Cô xuất thân Từ gia Tây Huyền, Từ gia chắc chắn sẽ cứu cô... Đại Vinh không nhìn lầm người... Con ta... giao cho cô...” Dứt lời, thân mình đổ lệch, trút hơi thở cuối cùng.

Ôn Vu Ý nhẹ đá thi thể người phụ nữ ra, kéo Từ Đạt. “Đi, ta dẫn cô đi tìm đại phu!”

Cuộc nói chuyện cùng Tần thị lúc này đã hao tổn hết hơi sức của Từ Đạt. Cô chăm chăm nhìn đứa bé trong tay nửa ngày, lẩm bẩm: “Vương gia, tối hôm qua ngài và Đại Ngụy vương gia ở Túy Tâm lâu suốt cả một đêm, là để tránh nạn? Từ Đạt có chết cũng muốn làm quý biết chuyện, ngài nói cho tôi biết, Tần Đại Vinh rốt cuộc là vì sao mà chết?”

Ôn Vu Ý thấy cô hành động kiểu chẳng thèm đếm xỉa đến thân mà tức. Hắn đáp: “Còn vì sao mà chết nữa? Cùng lắm là vật hy sinh trong nội đấu giữa các hoàng tử thôi.”

“Nội đấu của các hoàng tử? Tam hoàng tử với... Ai?” Đầu óc của cô đang rất hỗn loạn, mịt mờ không hiểu.

“... Có kẻ... Có kẻ vốn muốn cho Tần Đại Vĩnh dẫn cô theo luôn, từ nay về sau phải bán mạng cho hắn... đúng hơn là muốn mượn dòng họ cô, ép buộc Từ gia đứng sau lưng cô về với phe của hắn. Không ngờ tối qua cô không đi, ta đoán kẻ đó đâm lao phải theo lao, trước lửa Tần Đại Vĩnh rằng Tam hoàng tử có mưu loạn để khử hắn, sau lại đổ tội cho Tần Đại Vĩnh, chuyện này thực không biết chi tiết... Từ Đạt, dù cô không nghĩ ình, cũng phải nghĩ cho đứa bé!”

Hắn lại định kéo cô, cô lại lui từng bước.

Từ Đạt thì thảo tự nói: “Thái tử vốn coi trọng thủ lĩnh, mọi người đều biết, huynh ấy sao có thể làm trọng thương thái tử? Thái tử vào tù gặp huynh ấy... Không phải vì cứu thủ lĩnh, mà là tự cắt tay mình để thoát khỏi hiềm nghi?” Cô cúi đầu cười khê.

“Đến cùng, huynh đã vì loại người như thế sao?”

“Từ Đạt!”

Cô đột nhiên ngừng đầu. “Vương gia so với người vu hãm kia còn tốt hơn, cho nên biết kế hoạch này, và tối qua đến Túy Tâm lâu để tránh ngờ vực?”

Ôn Vu Ý không đáp, mặc nhiên thừa nhận.

Từ Đạt thấy thế, ngay cả cảm giác bị ai cũng không có, không biết nên khóc hay nên cười. Hóa ra, hắn sớm biết cô đáng ra đã dính vào cạm bẫy, nên lúc thấy cô mới kinh ngạc như vậy.

Còn Lý Dung Trị? Cũng thế ư?

Từ đầu tới đuôi, cô chỉ là quân cờ để người khác lợi dụng? Cái họ Từ này, hại chết người duy nhất trên đời đối xử tốt với cô. Cái họ Từ này, còn muốn bám theo cô đến khi nào?

“Hắn lợi dụng cô, nên tuyệt đối sẽ không tổn hại đến tính mạng của cô.” Ôn Vu Ý nhẹ giọng nói: “Giỏi đó, đưa cô vào quyền lực hoàng thất Tây Huyền, để cô không còn những ngày tiêu dao như dĩ vãng nữa mà thôi...”

Không hại đến tính mạng cô, bởi vì cô họ Từ. Nhưng lợi dụng người không phải họ Từ thì không chùn tay hạ sát?

Cô cúi đầu nhìn đứa trẻ đang hôn mê trong lòng, biết là không thể tỉnh lại được – “Độc được hoàng thất sao... Hiệu thuốc dân gian làm sao giải được? Nay tôi cũng trúng độc, cho dù tình cảm phụ tử vốn bạc bẽo, phụ thân chắc cũng không để tôi chết trước mặt ông chứ?” Cô lầm rầm tự thuyết phục mình, xoay người dợm lao đi.

Ôn Vu Ý lập tức chắn trước mặt cô, giữ lấy cánh tay cô đang ôm đứa bé.

“Từ Đạt, đưa đứa bé cho ta, đừng để nó cản trở cô.”

Cô không buông tay.

“Cô có thể chịu đựng, nhưng nó thì không thể một khắc nào nữa. Phủ ta có linh chi từ Bắc Đường, có thể giúp nó thêm một lát. Cô đi trước, ta bế nó theo sau.” Thấy cô vẫn ôm chặt không buông, hắn khê cười khô: “Hai năm nay, cho dù không thể thật tâm đối đãi với nhau, nhưng ta đã thực sự hại cô lần nào chưa?”

Nỗi hoảng hốt của cô hơi dịu xuống, cuối cùng cũng thả tay, giương mắt nhìn hắn, khàn khàn đáp: “Đa tạ Vương gia!”

Nãy giờ cô vẫn cúi gầm mặt, phút này vừa ngẩng lên, Ôn Vu Ý đầy hoảng hốt. “Cô...”

Cô không để tâm đến vẻ kinh sợ của hắn, không hề chần chừ một khắc, chạy thẳng ra khỏi Tần phủ, leo lên ngựa lao đi tiếp.

Trên đường trước nay chưa hề có bóng râm... Trước kia chưa cảm thấy, bây giờ cô chỉ thấy gió lạnh ào ào thốc vào mặt, mắt không thể mở nổi.

Cô quay lại, mái tóc dài cùng phượng hoàng bào phát phới bay.

Người gọi cô là một nam tử trẻ tuổi. Cô nhận ra đó là thế tử tiểu quốc, hằng năm tiểu quốc trợ cấp tiền bạc không nhiều, nên đời sống chất tử tiểu quốc này cũng không thoải mái cho lắm. Cô sợ chất tử chết đói ở Tây Huyền, thường lấy một ít tiền từ lương tháng của mình đưa cho chất tử tiểu quốc đó sống qua ngày.

Thế tử tiểu quốc vừa thấy mặt cô, sợ tới mức ngồi bệt xuống đất. Ngay sau đó, hấn hoàn hồn, run run há mồm, hô to: “Tôi... Tôi... Tôi thấy Nhị tiểu thư Từ gia nè! Ở đây! Ở đây! Người đâu mau tới! Là tôi thấy! Là tôi thấy trước!”

Rõ ràng trong lòng nên cảm thấy bi thương, nhưng giờ phút này một chút cảm giác cô cũng không có. Vó ngựa không chậm một giây, cô thu hồi ánh mắt, thẳng đến Từ phủ ở phía nam kinh thành.

Bên ngoài Từ phủ, cấm vệ quân hoàng thất đã kín đặc. Cô nhìn như không thấy, lúc xoay người xuống ngựa, hơi lảo đảo, thiếu chút nữa đã gục xuống, cuối cùng phải giữ chặt cương ngựa mới đứng vững lại.

Cô không chút do dự đi vào cổng lớn Từ phủ, nhưng không có kẻ nào cản cô lại. Lão bộc canh cửa vừa thấy mặt cô, lập tức choáng váng.

“Nhị... Nhị...”

“Phụ thân ta đâu? Ở trong phủ sao?” Rõ ràng miệng đã cử động, cô lại phát hiện phải một lúc sau cô mới nghe được lời nói của mình.

“Lão gia ở đại sảnh... Nhị tiểu thư... Người... Người...”

Cô bước ngang qua lão, thẳng hướng đại sảnh. Ngoài cửa sảnh, cấm vệ quân hoàng thất chen chúc, cô cũng làm như không thấy, bước luôn vào trong.

“Cha, con gái đã về.” Cô nhìn chằm chằm vào người đàn ông.

Từ Trường Phong nhìn cô, trầm giọng hỏi: “Tối hôm qua con đi đâu?”

Từ Đạt nhìn ông một cái thật sâu, chậm rãi đảo mắt qua những người khác trong đại sảnh... Từ Trực, Từ Hồi, còn có một người đàn ông mặc hồng bào đang đứng ngắm cây cảnh.

Cô cũng tài đức ghê nha? Có thể khuấy động không khí lên như vậy, ngay cả Từ Hồi cũng mang Âm đao theo người kìa.

Cô lại nhìn người đàn ông vẻ mặt hồ hững trước mắt. Người này, rõ ràng đã năm mươi lăm, tướng mạo nhìn như mới chỉ ngoài bốn mươi. Từ khi mẫu thân qua đời, ông luôn muốn kiếm một đứa con trai, một đứa con thực sự mang họ của Từ Trường Phong, đáng tiếc, đến nay mấy thiếp thất đầy phòng của ông vẫn chưa hứa hẹn sẽ sinh ra được đứa nào.

Ba đứa con gái của ông, Từ Trực, Từ Hồi vốn lạnh lùng, không thân thiết với ông, mà muốn thân thiết với ông, ông cũng xem thường.

Đột nhiên, má cô hơi hơi ngứa, có cái gì từ khóe mắt chảy xuống má, cô ngẩng đầu nhìn trần nhà, đâu có nước đâu... Cô lau, nhìn ngón tay nửa ngày mới nhận ra thứ dính trên mặt là cái gì. Cô mỉm cười, quỳ phục xuống, giọng khô khốc: “Cha, là con gái sai rồi! Con gái không nên đến Túy Tâm lâu, bỏ lỡ đại sự. Vốn nên tự trách tội, nhưng con gái uống phải độc dược, xin cha mau mau mời Thái y đến phủ chữa trị.” Ngực cô có vẻ rất sợ chết.

“Con cũng biết Tần Đại Vinh phạm tội gì? Hình như thường ngày, con và hắn rất thân thiết?”

Tí tách tí tách, nước từ trên mặt cô rỏ xuống, dần dần tụ lại trên đất thành một vũng đậm màu máu, nhìn lâu, cảnh vật trước mắt đều hóa thành màu đỏ, Từ Đạt cúi mặt khăn giọng nói:

“Thường ngày con gái không có bằng hữu, Tần Đại Vinh là thủ lĩnh của con, không hề có tình cảm gì hơn.” Mặt cô lộ vẻ hấp tấp, đang quỳ lại muốn tiến tới trước, nhưng hai đầu gối không còn sức lực, cả người rập

xuống, tỏ ý ham sống tốt cùng. Cô run rẩy nói: “Chẳng lẽ cha định trơ mắt nhìn con gái chết ở đây thật sao? Con chưa muốn chết! Xin cha cứu con!”

Từ Trường Phong không hề hé răng, thậm chí, không nhìn cô lấy một lần.

Từ Hồi ngồi bên cạnh, chậm rãi đứng thẳng dậy, rút trường đao ra.

Người mặc hồng bào này giờ vẫn đứng ngấm chầu mẫu đơn, rốt cục cũng dời sự chú ý sang hướng này. Hấn chậm rãi bước tới, hơi khom xuống bên cạnh Từ Đạt, dịu dàng nói:

“Nhị cô nương sao phải khổ sở như thế? Có gì cô phải nhảy vào cái vũng bùn này? Tàn Đại Vinh kia hại người quả là không ít, liên lụy đến cả Từ gia. Đình úy vốn định mời Nhị cô nương qua để hỏi tỉ mỉ xác thực, nhưng Nhị cô nương là người thế nào? Nếu để đám người hạ lưu đó làm tổn hại đến một sợi tóc của cô, hoàng thất Tây Huyền phải làm sao để tạ lỗi với Từ gia?”

Từ Đạt trong lòng run lên, tay nắm chặt. Ôn Vu Ý không nói rõ, nhưng cô làm sao không biết kẻ đứng sau màn này là ai?

Từ Trực đang đứng cạnh Từ Trường Phong trầm giọng nói khẽ: “Nhị hoàng tử nói quá lời. Hậu nhân Từ gia nếu làm ô nhục tên tuổi tổ tiên, dù là tội chết, chúng ta cũng sẽ tự mình giải nó đến trước mặt Vương gia.”

Người đàn ông mặc áo màu đỏ chính là Nhị hoàng tử Tây Huyền. Hấn vẫn có vài phần tình ý với Từ Trực, lấy lòng cô: “Nhị cô nương sao có thể làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo này được? Người đâu, mau đi mời Thái y đến, không thể chậm trễ một khắc! Nhị cô nương đứng lên trước đi. Phụ thân đã giao việc này cho bốn vương điều tra rõ ràng. Yên tâm đi, bốn vương chắc chắn sẽ không nhìn lầm người tốt.” Hấn tốt bụng lạ thường, đưa tay ra ý muốn đỡ cô đứng dậy.

“... Đa tạ Vương gia.”

Nhị hoàng tử lơ đãng liếc qua đôi tay Từ Đạt đang vịn để đứng dậy. Sắc da hơi đen, vài vết máu dập dính, tuy rằng đường cong của xương cực đẹp, nhưng lại có chút thô ráp của người luyện võ. Miệng hấn khê cong lên, phảng phất cười:

“Hôm qua Nhị cô nương đến Túy Tâm lâu để tìm tiểu quan phải không? Sao rồi? Không tìm được?”

Hấn vốn chỉ thuận miệng hỏi, cũng không nghĩ cô trả lời, nhưng, cô bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn hấn, cười rạng rỡ:

“Có tìm! Tôi tìm rồi! Vốn tôi còn lo lắng, vị Hoàng công tử này không thể bầu bạn với tôi cả đời, giờ là tôi nghĩ nhiều. Tôi nghĩ, là tôi lo lắng nhiều quá thôi.”

Nhị hoàng tử Tây Huyền mặt nhăn mày nhú, suy nghĩ một lát, lại nói:

“Cô cũng biết, tất cả người thân tín với Tàn Đại Vinh đều là đồng phạm, bọn họ đều đã sợ tội tự sát, bốn vương cũng là vô cùng bất đắc dĩ, mới tự mình đến hỏi cô...”

Hấn nói chưa dứt, đã thấy Từ Đạt trừng mắt với hấn.

Tóc mái xòa xụi che khuất mắt, nhưng máu từng dòng từ khóe mắt chảy xuống, rõ ràng cả thất khiếu [2] đều rỉ máu, lan tràn khắp mặt, vì sao cô ta vẫn còn chịu đựng được lâu như vậy? Sợ chết đến ngay cả nhắm mắt cũng không dám sao? Hay là... Hấn nheo mắt, nhìn lại cặp thu thủy nổi sóng hận thù kia, tự nhiên chột dạ.

Hấn nhớ rõ nửa tháng trước lúc gặp Từ Đạt, chẳng qua chỉ thấy được một người đẹp da đen nhìn khá là vừa mắt. Bây giờ cô cả mặt đầy máu, làm hấn không thấy rõ diện mạo, lại làm hấn nhớ tới bức chân dung trong thâm cung mà hấn có xem qua một lần thuở nhỏ.

Bức vẽ đó, nghe nói là Thái Tổ [3] hoàng đế muốn chôn cùng, nhưng không biết sao cuối cùng lại được cất ở trong cung. Người trong tranh nhìn như võ tướng mà lại như không phải, không rõ nam hay nữ, tư thế oai hùng, khiến người ta nhìn thấy mà sợ, sinh kính trọng, sinh... Mãi đến khi hấn thấy Từ Trực có vài phần rất giống người đó, hấn mới biết người trong bức họa từ xưa truyền lại kia là tổ tiên Từ gia.

Tay hần nhói đau, hần phải bỏ vôi tay cô ra, cúi đầu vừa thấy, mu bàn tay đã bị cô bấu chặt đến trầy xước. Từ Đạt đã sớm không còn sức chống đỡ, cô ngã xuống, trước mắt chỉ thấy một màu đỏ rực, không trông rõ bất kỳ ai.

“Nhị cô nương quen biết những kẻ đó?” Tiếng của Nhị hoàng tử Tây Huyền từ tí xa xăm vang vọng tới.

“... Không có...” Không có, có hay không... Tiếng thở mỏng mảnh này, là của cô.

“Nhị cô nương phủ nhận thực nhanh đó.” Âm thanh kia giống như đang giễu cợt.

Giễu cợt cô sợ chết sao? Đúng vậy, cô sợ chết đến nỗi một chút xấu hổ cũng không có. Cô sững sờ, không hề ngẩng đầu nhìn phụ thân, cúi đầu giữ chút hơi sức cuối cùng, chờ Thái y.

Nhị hoàng tử Tây Huyền lại hỏi cô vài câu, nhưng cô như mất thính giác, hoàn toàn không phản ứng. Hần quay đầu nhìn nhìn Từ Trực và Từ Hồi, họ đều không để ý thấy tính mạng Từ Đạt đang bị đe dọa... Chẳng lẽ lời đồn đại là thật, không có cảm xúc gì, không có chút tình chị em nào?

Hần bỗng trầm ngâm, không biết có nên nắm giữ quân cờ Từ Đạt này không?

Vừa lúc này, Thái y đã tới. Từ Đạt vừa nghe, lập tức giương mắt nhìn về cửa đại sảnh.

“Thái... y đến rồi sao?” Âm thanh mừng rỡ bị cắt ngang bởi một bóng máu phun ra, vỡ vụn.

Thái y vội vàng bước tới, chăm chú nhìn, sợ đến mức suýt nữa hồn phi phách tán, may nhờ nam tử bên cạnh đỡ lấy mới không ngã.

Nam tử kia, chính là Lý Dung Trị. Hần nhẹ lướt mắt qua Từ Đạt, một lát, lại nhìn vào mắt của Nhị hoàng tử Tây Huyền, cười khổ: “Ta gặp thái y ở trước cửa Từ phủ, tiện thể vào cùng, muốn mời ông ấy xem bệnh hộ.”

Tiếng hần vẫn còn chút khàn khàn vì cảm lạnh, Từ Đạt giật mình, khẽ nghiêng đầu, mí mắt run rẩy, tựa hồ muốn nhìn thấy hần.

“Đại Ngụy Vương gia vì sao đến Từ phủ? Có việc?” Nhị hoàng tử Tây Huyền nhíu mày.

Lý Dung Trị hơi mỉm cười, nhìn Từ Đạt, cặp mắt đen tỏ rõ vẻ không đành lòng. Hần nói: “Thái y mau xem đi, Nhị cô nương cô ấy... Thái Sư, bốn vương tử Nhị cô nương đứng lên, được chứ?”

Từ Trường Phong liếc nhìn Nhị hoàng tử đang im lặng không lên tiếng, đáp: “Sao phải làm phiền Vương gia?” Ông bước lên trước, nâng Từ Đạt dậy, thân mình hai người đều cứng ngắc, vừa đỡ cô ngồi xuống ghế, đôi tay lập tức buông ra.

Từ Đạt gằm mắt, không cảm ơn.

Lý Dung Trị vẫn mềm lòng, đi qua thì thảo bên tai cô: “Nhị cô nương, không có chuyện gì đâu. Ráng chịu đựng một chút.” Hần xăn tay áo lên giúp, nâng cánh tay lạnh như băng của cô lên để Thái y bắt mạch.

Hần lại nhìn Nhị hoàng tử Tây Huyền, nhẹ giọng giải thích: “Hai năm này toàn nhờ Nhị cô nương giải quyết mọi chuyện trong phủ chất tử, Dung Trị vẫn có ý muốn cảm tạ cô ấy. Lần này Tam hoàng tử đã trọng thương, chỉ nhờ Nhị hoàng tử làm sáng tỏ mọi chuyện, giải oan cho Nhị cô nương.”

“Vương gia quá mềm lòng rồi. Thường nghe, người ở Đại Ngụy cũng đã từng suýt bị người ta hại chết, cuối cùng nhờ Đại Ngụy nương nấng hy sinh tánh mạng mới giữ nổi mệnh của người, chắc hần người cũng đồng cảm được.”

Lý Dung Trị thở dài: “Chỉ là chuyện cũ, Dung Trị đã sớm quên rồi.” Thấy mặt Từ Đạt bê bết máu, hần tỏ vẻ xót xa, lấy ra một chiếc khăn sạch sẽ nhẹ nhàng lau giúp cô.

Nhị hoàng tử hơi nhíu mày, trào phúng cười. Chất tử Vương gia đến từ Đại Ngụy quả là một kẻ lòng dạ mềm yếu, người như thế trở về đăng cơ hoàng đế, sớm hay muộn cũng sẽ trở thành con rối để người khác khống chế, lúc đó chớ trách tại sao Tây Huyền lại thả hần trở về.

Lão Thái y sắc mặt trắng bệch đã chẩn đoán xong. Từ Đạt trúng độc, rõ ràng là loại độc mà hai ngày trước trong cung đã âm thầm sai người đến lấy, lão trừ trừ một lát, quay đầu nhìn Nhị hoàng tử.

Nhị hoàng tử bĩu môi, nói: “Chữa đi.”

Độc từ Thái y viện mà ra, đương nhiên thuốc giải cũng phải có, Thái y lập tức lấy từ hòm thuốc ra một chiếc bình ngọc.

Từ Đạt bỗng nhiên mở lớn đôi mắt đỏ rực, tỏ vẻ rất sợ chết, ráng hết sức cướp lấy bình thuốc trong tay lão. “Uống thế nào?” Cô gấp gấp hỏi.

“Hai viên là được, chận bớt độc tính, rồi điều dưỡng thêm...”

Từ Đạt cử động rất nhanh, đổ từ bình ra hai viên thuốc, ngửa đầu nuốt.

Từ Hồi đang đứng phía trước cô, thấy rõ từng động tác, thoáng chốc cả kinh ngáy người.

Lão Thái y vội vàng đón lấy bình thuốc, đếm số viên xác định lại, mới cầm trở về.

“... Đại Ngụy Vương gia?” Cô lẩm bẩm.

“... Ta đây.” Đáy mắt Lý Dung Trị xôn xao gợn sóng, nhưng lập tức tan đi. Hắn nắm lấy bàn tay cô vươn đến, hai nắm tay siết chặt lấy nhau dưới lớp áo che khuất.

Từ Đạt kiên quyết dúi viên thuốc vào lòng bàn tay hắn, nhẹ giọng nói:

“Đại Ngụy Vương gia đã từng đến tiểu quan quán, chắc là hiểu được tâm lý các tiểu quan. Từ Đạt tối hôm qua đã có tình cảm với một tiểu quan họ Hoàng... Ngài bảo, nếu hắn biết Từ Đạt đã mất giá trị lợi dụng, có còn nguyện ý giúp Từ Đạt một tay, lúc Từ Đạt đang trong tình cảnh cùng quẫn như vậy?”

“... Hắn tất nhiên là nguyện ý.”

Cô nghe vậy, mỉm cười nhắm mắt lại – hoặc là, cô nghĩ mình đang cười, khóe miệng cố cong lên, thấp giọng nói:

“Vậy thì thực tốt, cuối cùng... Cuối cùng cũng có người... Nguyện ý vì tôi mà không hề có mục đích... Tôi thực cảm động... Xin Vương gia nói cho hắn, tôi đã xin Bắc Đường Vương gia đưa trâm Bắc Đường cho hắn... Xin Hoàng công tử phải tự tay mình lấy... của tôi... để lại “tiền” cho hắn...”

Tiếng cô quá nhỏ, ngay cả Lý Dung Trị cũng phải cúi đầu xuống lắng nghe. Nhị hoàng tử Tây Huyền tiến lên một bước, loáng thoáng nghe cô nói cái gì tiểu quan quán, nhếch mép cười.

Hắn lại thấy Lý Dung Trị cúi mắt. Nét mặt Lý Dung Trị rạng rỡ như ngọc, một đôi mắt đen láy sáng ngời, giờ đang dừng lại trên mặt Từ Đạt.

Nhị hoàng tử nhìn theo ánh mắt, chỉ thấy một gương mặt lem nhem máu và... miệng ngậm một nụ cười an ổn như hoa.

Từ Trực lướt mắt nhìn chỗ khác. Từ Hồi chậm rãi bước tới, vươn tay chạm khẽ mí mắt Từ Đạt đang khép lại.

Từ Đạt như đang biết ai vừa chạm vào mình, khẽ động dậy, nói gì đó vào tai Từ Hồi.

Từ Hồi lạnh lùng nhìn Lý Dung Trị, đỡ lấy sức nặng của Từ Đạt trên người mình, giúp cô quỳ trên mặt đất.

Từ Đạt cúi đầu, tóc buông chấm đất, che khuất vẻ mặt của cô. Hình như cô còn nói thêm điều gì, Từ Hồi cúi người về trước, vừa nghe vừa thuật lại:

“Con gái không biết lần này chết hay sống, giờ đành bái biệt cha trước. Mệnh người Tây Huyền nhiều nhất sáu mươi, Từ Trực, Từ Hồi đều là nhân tài anh kiệt, có chí lớn, tất không muốn chăm sóc cha, con gái luôn luôn bắt tài vô hướng, vốn định hai năm nữa, sẽ trở về săn sóc cha và tìm kiếm hạnh phúc gia đình... Nay xem ra, chỉ còn lại tiếc nuối.” Từ Hồi lúc thuật lại đến đây, nghe Từ Trường Phong thản nhiên “Ừ” Một tiếng, liền lạnh giọng nói: “Từ Đạt nói đúng. Hạnh phúc gia đình gì đó, Từ Hồi còn chưa bao giờ nghĩ đến.”

Lý Dung Trị vén gọn áo bào, nửa ngồi xuống, kề chén vào môi Từ Đạt, nhẹ giọng nói:

“Nhị cô nương, lúc trước Bắc Đường Vương gia đã cho ta xem cây trâm đó, chuyện của cô ta sẽ lo ổn thỏa, uống nước đi.”

Từ Đạt nghe vậy, khẽ âm ừ. Chút lòng trắc ẩn của Lý Dung Trị này cuối cùng cũng làm cô có thể ngậm cười mà chết. Cô có thể giả bộ một chút, kỳ thật Hoàng công tử tối qua đó là kẻ có thật, hơn nữa còn đặc biệt đưa cô đến cuối đường... Ảo tưởng ảo tưởng, tìm vui trong khổ một chút cũng tốt, hôm nay hoan hỉ tiêu sái, kiếp sau mới có cuộc đời thông dong.

Cô không đành phụ ý Lý Dung Trị, cánh môi hơi mở ra, để hần từ từ rót vào miệng.

Không biết là do máu tan loãng vào nước, hay là ảo giác của mình, cô cảm thấy nước trà này có mùi lạ... Một chút vị thuốc?

Bỗng chốc, miệng cô hơi ngậm lại.

Từ Hồi liếc nhìn vài mặt vụn bột trắng đang chao trên mặt nước trà, kinh ngạc nhìn Lý Dung Trị.

Lý Dung Trị đem nước trà giao cho Từ Hồi, quay lại bảo Thái y:

“Thái y xin ra ngoài trước chờ bốn vương. Đợi bốn vương mượn người của Thái sư xong, mời ông giúp bốn vương chẩn trị phong hàn. Lâm Tú, dẫn Thái y ra ngoài, rồi báo với Bắc Đường Vương gia chuẩn bị trà cho tốt.” Ánh mắt lơ đãng của hần đảo qua hòm thuốc trong lòng Thái y, đứng sát bên Từ Đạt, nói từng chữ từng câu thực rõ ràng.

Lời này của hần là đang báo cho cô biết, hần có thể lấy thuốc được sao? Từ Đạt sững sốt, theo bản năng muốn ngẩng đầu nhìn hần, lại nghe Từ Hồi nói: “Uống nước.” Cô chần chờ một lát, cuối cùng há miệng chậm rãi uống.

Lâm Tú bất động thanh sắc gạt đầu, mời Thái y ra khỏi cửa.

Nhị hoàng tử Tây Huyền hồ nghi nhìn về phía Lý Dung Trị, hỏi: “Mượn ai?”

Lý Dung Trị mỉm cười, từ trong tay áo túi rút ra thủ dụ [4] hoàng thất Tây Huyền. “Bốn vương sắp sửa trở về Đại Ngụy, Tây Huyền bệ hạ cho phép bốn vương mang theo một người Từ gia đi cùng. Không, chính xác là, mời một người Từ gia hộ tống bốn vương trở về Đại Ngụy.”

“Bậy bạ... Có đúng là thủ dụ của Hoàng thượng?”

Lý Dung Trị đưa đến trước mặt Nhị hoàng tử, nhợt nhạt cười: “Khẩu dụ [5] của bệ hạ, thái tử viết giùm.”

Nhị hoàng tử đoạt lấy nhìn kỹ, quả nhiên là bút tích của thái tử. Trong khoảnh khắc, mặt hần lộ vẻ dữ tợn, cắn răng cười nói: “Tay hần ta đã trọng thương, còn có thể viết chữ nhỉ. Bây giờ thái tử... Ở trong cung?”

“Ngài ấy đang ở trong cung giúp đỡ bệ hạ.”

Nhị hoàng tử biến sắc, thở sâu, cười lạnh: “Thực rất hay. Một tên Tần Đại Vĩnh nhãi nhép há có thể làm hồng tình phụ tử của bọn họ, cánh tay thái tử bị thương, quả là bị thương cũng rất tốt! Nói vậy nếu Tam Hoàng đệ đang bị thương nặng biết được, trong lòng chắc cũng rất khuây khỏa đó!” Hần đi đến trước mặt Từ Đạt, từ trên cao nhìn xuống cô. “Từ Đạt nghe chỉ!”

“... Thần nghe chỉ.”

“Xưa kia hần là Đại Ngụy Vương gia tạm cư ở Tây Huyền, ngày nay hần là thái tử Đại Ngụy. Từ gia vốn là trợ thủ đắc lực mà Tây Huyền rất nể trọng, từ giờ phút này về sau, người chính là người Từ gia theo Đại Ngụy Vương gia, đi cùng với hần, bảo vệ hần an lành bình yên, không cần quay về Tây Huyền. Chỉ mong Tây Huyền, Đại Ngụy vĩnh kết Tần Tấn chi hảo [6].”

Từ Đạt ngẩng đầu.

Nhị hoàng tử Tây Huyền lạnh lùng nói:

“Lệnh Hoàng Thượng, tức là người liên quan tới chuyện này hay không đều phải đi. Đại Ngụy Vương gia bản lĩnh cũng thực lớn, có thể đem Từ Đạt đi như vậy.” Khóe miệng hần cong lên, khom người xuống, thì thào vào tai Từ Đạt: “Tam Hoàng đệ xưa nay vốn được Hoàng Thượng sủng ái, bên cạnh Tần Đại Vĩnh có người, lão nhân gia hần không thể trừng trị, bất luận người có tội hay không, hần cũng không muốn nhìn thấy người ở kinh thành. Có kẻ nghĩ đến việc đó nên cứu người, không biết thiên tính của người Tây Huyền, rễ đã trốc thì chỉ có thể khổ sở suốt đời. Từ Đạt, từ giờ phút này, người vĩnh viễn bị Tây Huyền trục xuất.”

Dứt lời, hần lại nhìn cặp mắt đỏ như máu đang thất thần của cô, nhớ tới kẻ trong bức họa cổ kia, không chịu nổi, phất áo đi thẳng.

[1]: Tần Trạch: Trạch () là nhà ở, Tần Trạch là nhà họ Tần. Nhà của bạn Từ Đạt cũng hay được viết là tiểu Trạch...

[2]: Thất khiếu: bảy lỗ trên mặt gồm hai mắt, miệng, hai lỗ mũi và hai tai.

[3]: Thái Tổ () là miếu hiệu của một số vua chúa trong lịch sử Việt Nam, Trung Quốc và Triều Tiên. Những vị vua có miếu hiệu Thái Tổ thường là người khai sáng ra triều đại đó.

[4], [5]: Thủ dụ – : chỉ dụ viết tay, khẩu dụ – : chỉ dụ truyền miệng.

[6]: Tần Tấn chi hảo – : thành ngữ này vốn nói về hai nước thông gia hữu hảo. Nhưng ngày nay người ta vẫn thường dùng nó để chỉ về nghĩa tình hôn nhân.

6. Chương 6

Ba ngày sau, mới tờ mờ sáng, gió lạnh thấu xương, cửa thành hé mở, đoàn xe trở về Đại Ngụy chậm rãi ra khỏi kinh thành.

Lâm Tú thấy gió sớm nay thực quá ư giá buốt, lấy ra một cái áo choàng màu bạc đuổi theo chiếc xe lớn nhất trong đoàn, nhẹ nhàng nhảy lên, hé cửa xe, thấp giọng nói:

“Vương gia, hôm nay gió lớn, chắc sắp mưa tối nay, ngài mặc nhiều áo một chút.” Cậu bắt gặp ánh nhìn về phía Từ Đạt vẫn đang mê man, lại nói: “Có cần thêm chăn bông không ạ?”

Lý Dung Trị mỉm cười đáp: “Lấy thêm cái chăn bông đi. Lâm Tú, vất vả cho cậu rồi.”

Không vất vả, so với Vương gia hoàn toàn không vất vả. Lâm Tú định đáp như vậy, nhưng ghìm lại đúng lúc, ánh mắt rơi trên gương mặt Từ Đạt đang hôn mê.

Cậu không thể không thừa nhận, vị cô nương Từ gia này quả thực là một mỹ nhân... Nhưng có là mỹ nhân cũng không thể phóng khoáng như vậy chứ, cậu lén liếc cánh tay của Vương gia nhà cậu đang ở trong chăn bông.

Đương nhiên, cậu sẽ không cho rằng Vương gia là đồ lãng tử, rờ rẫm con gái nhà người ta đang bất tỉnh, mà là Từ Đạt từ khi hôn mê vẫn túm chặt lấy tay Vương gia nhà cậu... Cậu quạu quọ hừ một tiếng, lại hỏi: “Có cần gọi thêm tỷ nữ tới không ạ?”

Lý Dung Trị cười khổ: “Chờ một chút đi, có khi lát nữa cô ấy sẽ buông tay ra.”

Lâm Tú nghe vậy đáp vâng, vội vã đi lo việc khác.

Lý Dung Trị buông rèm xuống che đi cửa xe, ngăn bớt gió lạnh. Trong xe mát mẻ chỉ có hần với Từ Đạt đang nằm, ánh mắt hần dừng lại gương mặt Từ Đạt, đưa bàn tay còn trống ra vén một sợi tóc vương trên mặt cô.

Tay trái ảm áp dễ chịu, hần đã không biết mấy lần định rút tay lại, nhưng hai tay cô giữ chặt gần chết... Cô có biết mình đang nắm lấy ai không? Lúc này, người trong mộng đó của cô là Lý Dung Trị, hay là cái gã tiểu quan tên Hoàng công tử tối hôm nọ?

Cho đến bây giờ, nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, trong đầu hần vẫn hiện lên hình ảnh Từ Đạt đầm đìa máu tươi ngày đó. Máu chảy như trút như vậy, lại luôn kiên cường chịu đựng, tất cả đều là vì... Tần Đại Vĩnh ư?

Vì một kẻ Tần Đại Vĩnh đã không còn giá trị lợi dụng?

Công bằng mà nói, cô không hay quấy nhiễu, đối xử với người khác cũng tốt. Tuy lợi dụng cô, hấn cũng đồng cảm với cảnh ngộ của cô ở Tây Huyền. Lúc hấn không có nguy hiểm gì, giúp cô một chút cũng được, hai năm nay ở chung thuận hòa vẫn có chút tình cảm. Khác thường là ở chỗ, có lẽ thật tình mà đối đãi với nhau, nhưng hấn tự hỏi nếu gặp hoàn cảnh như vậy, có thể liều chết xin thuốc giúp cô không.

Đem cô từ Tây Huyền đi quả thực mạo hiểm vô cùng, cái hấn muốn chẳng qua chỉ là... sự bình thuận của cô thôi. Một người ngay cả uống thuốc độc đến trào máu thất khiếu vẫn không chết, còn không phải là phúc dày mạng lớn sao? Tại sao khắp Tây Huyền chẳng có ai thấy được điều đó?

Hấn lại vô thức giúp cô gạt bớt mái tóc dài, nhớ lại hình ảnh cô đầy mặt vết máu kia, khó có thể quên rung động khi mới nhìn thấy.

Tần Đại Vĩnh kia rốt cuộc đã làm sao để cô rút ruột rút gan ra mà đối xử với hấn như vậy?

Nếu... Nếu, cô cũng có thể vô tư đối xử với hấn như thế?

Lâm Tú ở ngoài cửa gọi khẽ: “Vương gia, chặn bông đây.” Cậu leo lên xe, muốn đắp cho Từ Đạt, nhưng Lý Dung Trị đã chủ động cầm lấy, phủ lên người cô.

Lâm Tú thấy thế, nhẹ giọng nói: “Vương gia đối xử với Từ Nhị tiểu thư thật tốt.”

Lý Dung Trị hơi nheo mắt. “Ta đối xử với cậu không tốt sao?”

“Cũng rất tốt. Vương gia đối xử với ai cũng rất tử tế, nhưng mà vì tốt quá, tôi lo sau khi Nhị tiểu thư tỉnh lại có thể hiểu lầm. Vương gia, chiếu lệnh của Tây Huyền kia hơi mập mờ, tựa như cố ý biến Nhị tiểu thư thành người của Vương gia vậy. Vương gia từng nói muốn vâng theo tổ chế, chỉ có một hậu, nhờ cô ấy nghĩ đối tốt với cổ là vì muốn nạp cổ thành phi, vậy thì...”

Lý Dung Trị cười: “Nhị cô nương nhất định sẽ không nghĩ như thế.” Sóng mắt hấn lướt đến chiếc túi nhỏ trên xe. Hôm đó áo cô toàn máu, lúc thay xong, tất cả đồ vật trong túi áo đều được lấy ra, trong đó còn có một chuỗi đồng tâm kết...

Đồng tâm kết của cô, chỉ muốn đưa ột tên tiểu quan không biết từ đâu tới, chứ không chịu trao ột hoàng tử Đại Ngụy.

Lâm Tú lăm bầm lăm bầm lui ra ngoài.

Mấy hôm nay Lý Dung Trị không bao giờ say ngủ, chỉ sợ nhờ có chuyện gì đột xuất. Hôm nay, hấn thừa lúc đoàn xe ra khỏi kinh thành, nhắm mắt nghỉ ngơi, tay trái bị nắm ấm áp vô cùng, tràn ngập khắp thân thể.

Hấn nâng má, lông mi thực dài khê run như cánh bướm phe phẩy, hấn nhẹ nhường mi mắt, nhìn nơi ấm áp kia. Từ Đạt đang rúc mặt vào chăn, bàn tay hấn bị cô ôm dựa sát vào mặt.

Thân thể mềm mại dưới chăn bông cuộn lại như con tôm, ngay cả lúc hôn mê vẫn đề phòng như thế sao? Đề phòng ai? Lý Dung Trị hơi ngáp ngừng trong chốc lát, lại khép mắt, bàn tay cảm nhận rõ gò má nhỏ cùng từng hơi thở yếu ớt của cô.

Một lát sau, Lâm Tú lại gọi khẽ ở ngoài cửa:

“Vương gia. Thế tử Tiểu Chu Quốc cầu kiến.”

“Tiểu Chu Quốc?”

“Dạ, hấn nói hai năm nay thường xuyên được Từ Nhị tiểu thư quan tâm, hôm ấy hấn thấy Nhị tiểu thư đổ máu thất khiếu, nghĩ là thân mình bị thương, cho nên đưa tới bí được của Tiểu Chu Quốc, có thể bổ nguyên khí.”

Lý Dung Trị trầm ngâm trong chốc lát, không muốn kinh động đến Từ Đạt, nhẹ giọng nói:

“Ta nhớ ra rồi, chính là thế tử Tiểu Chu hôm đó vội vàng đi khai báo Từ Đạt để lĩnh thưởng?”

“Dạ.” Lâm Tú đáp nhỏ: “Không biết hấn nghe tin này từ đâu, biết được Từ Nhị tiểu thư bị trục xuất... Bị bắt làm người của Vương gia, nên lên lút đến đây.”

“Cũng đúng. Nếu hần giống trống khua chiêng mà đến, tương lai ở Tây Huyền chắc không thể chịu nổi một ngày. Cậu đi nói lại cho hần, cô ấy có bệnh trong người không thể tiếp được, bổn vương thay mặt cổ nhận thuốc, sau khi Nhị cô nương tỉnh dậy sẽ tự mình giao lại cho cổ, cũng sẽ kể cho cổ biết thể tử Tiểu Chu khó xử. Hoàng tử Tây Huyền nếu biết sợ sẽ gây sức ép, xin thể tử Tiểu Chu mau chóng về phủ chất tử để tránh hậu họa.”

Không bao lâu sau, Lâm Tú đưa vào một vò thuốc.

“Tiểu Chu thể tử nói, nếu là ngoại thương, một ngày bôi ba lần; nếu là nội thương, hòa vào nước uống.”

Lý Dung Trị ừ một tiếng, mỉm cười đón lấy. Hần lại nhìn về phía thân thể đang cuộn trong chăn kia, đặt bình thuốc xuống, nhẹ nhàng xúc một góc chăn lên, để đầu cô lộ ra ngoài, kéo cô nghệt thở mà chết.

Bình thường nhìn cô rất có vẻ chị cả trong nhà, lúc ngủ trên giường mặt lại có chút trẻ thơ. Hần thấy bàn tay mình bên cạnh khuôn mặt bánh mật của cô trông càng trắng sáng hơn, làm người ta có một loại xúc động muốn nhìn hai bàn tay này mơn trớn từng tắc từng phân da thịt của cô, hần thoáng nghĩ, mặt lộ một chút nghi hoặc với chính mình, vội vã đưa mắt qua chỗ khác, dừng trên bình thuốc, lại mỉm cười.

“Người cô gặp, đều là những kẻ lợi dụng cô lúc đầu, sau đó lại cảm thấy hối lỗi.” Hần ôn nhu nói, lập tức gọi khê: “Lâm Tú.”

“Lâm Tú đây ạ.”

“Tiểu Chu thể tử đi rồi sao?”

“Cậu nói, thuốc của Tiểu Chu tốt hơn hay của Đại Ngụy tốt hơn?”

“Nếu bàn về y thuật, Tiểu Chu cùng Tây Huyền không chênh nhau bao nhiêu, Đại Ngụy lại tốt hơn Tây Huyền rất nhiều, các vị thuốc cũng vậy, nếu không, sẽ không có cảnh đại phu Tây Huyền, Tiểu Chu lũ lượt đến Đại Ngụy học hỏi kinh nghiệm như thế.” Lâm Tú đáp, nhìn thấy từ cửa xe đưa ra bình thuốc của Tiểu Chu thể tử, vội vàng đón lấy.

“Nếu không tác dụng gì nhiều với Nhị cô nương, vậy cậu tặng cho người khác hoặc đem về dùng đi.”

“Dạ.”

* * * *

“A...”

Có người xúc màn xe lên, khê khàng nói, như không muốn làm kinh động ai:

“Làm sao vậy... Người đứt thể nào vậy hả? Sao bắn tung tóe nước ướt hết cô ấy như thế?”

Tiếng ai vậy nhỉ? Có chút tức giận.

“Lâm Tú đại nhân, nô tỳ đã đứt thuốc rất cẩn thận, nhưng Nhị tiểu thư uống ba ngụm thì có hai ngụm quên nuốt, tất nhiên giờ cả người cổ đều...”

“Không phải là trúng độc nên đầu óc có vấn đề chứ?” Người nọ nghe thấy tiếng bước chân, nhìn lại. “Vương gia...”

Vương gia? Ai thế?

“Đêm nay nghĩ cách nấu chút canh cá đi.” Tiếng nói êm ái rỉ rả vào ý thức của cô.

“Canh cá? Vương gia, chúng ta đang trên đường đi mà...”

Có người bước lên xe ngựa, ngồi xuống trước mặt cô. Hần nhẹ nhàng nói:

“Nhị cô nương, nếu mệt thì cứ nghỉ ngơi, tối nay canh nấu xong hãy ăn. Cô thích hải sản, không thể bỏ qua nhé.”

Trước mắt cô rất mờ, có bóng một người đang nói chuyện, cô nhìn không rõ, nhưng cũng biết giọng nói nhẹ nhàng đó xuất phát từ người này. Âm thanh tựa ánh trời ngày xuân thuở cô chưa lên năm, ấm áp dịu dàng, vỗ người an ổn.

Cô có chút mệt mỏi, nằm trên tấm chăn mềm.

“À, có muốn cầm tay ta không?” Một bàn tay giơ lên trước mặt cô.

Cô theo bản năng tóm lấy tay người này áp vào má, đồng thời cuộn mình thật chặt, tự biến thành con tôm, mới an tâm nhắm mắt ngủ.

“Vương gia, mấy ngày nay cô ấy đều là như thế... Có ảnh hưởng gì đến đầu óc không?”

“Không có gì đáng ngại. Cậu đi làm chuyện của cậu đi, người cũng lui xuống.”

* * * *

Chỗ cô nằm vẫn nhẹ nhàng đong đưa, mỗi lần hé mắt ra, đều thấy một người mặc áo bào trắng ngồi ngay bên cạnh. Diện mạo người này cô không thấy rõ, nhưng rất tốt với cô... Tốt lắm...

“Cô ăn hết sạch.” Người này đặt bát xuống, mỉm cười thay cô dếm chăn. “Nhưng cô chỉ ăn mỗi canh cá, ta trộn cái gì vào trong canh cô cũng nhè ra. Nhị cô nương, hóa ra cô chọn kỹ thực đồ.”

Cô không trả lời hắn, bụng rất no, rất buồn ngủ, ôm lấy tay người này ghì vào lòng, tiếp tục nhập mộng.

Hắn cũng không ngăn cản, chỉ thỉnh thoảng thay đổi tư thế để cô dễ chịu.

“Vương gia, Ô Đại công tử cầu kiến Từ nhị tiểu thư.” Có người nói nhỏ.

“Tây Huyền Ô Đồng Sinh sao...” Giọng nói ảm áp hơi trầm ngâm, sau đó cười khỏ: “Bổn vương nên tự mình gặp hắn, nhưng Lâm Tú cậu xem, giờ ta không thể đi được. Cậu đi nói cho Ô Đại công tử, đây là đường về Đại Ngụy. Mặc kệ Nhị cô nương nói với hắn cái gì, hắn vẫn là người Tây Huyền, không thể đi theo nữa, mời hắn trở về đi.”

“... Vương gia... Tuy rằng nói cho dễ nghe là Nhị tiểu thư hộ tống ngài về Đại Ngụy, nhưng kỳ thật là Vương gia bảo vệ cô, chứ cô đã không về được nữa. Nay cổ đàn độn, mỗi ngày ngoại trừ ăn uống, ai nói chuyện với cổ cổ cũng không để ý, Vương gia còn lo lắng chăm sóc cổ như thế... Lỡ như Nhị hoàng tử Tây Huyền đổ điên, đuổi theo...”

Đáy tim cô run lên. Sinh làm người Tây Huyền, chết làm quỷ Tây Huyền, cô vẫn nghĩ vậy, cả đời cô là vậy. Nhưng hiện tại, người tốt nhất với cô đã đi rồi, nơi chôn rau cắt rốn của cô cũng bị tước đoạt rồi... Thế giới của cô đã sụp đổ... Cô còn sống sao? Còn sống thì có nghĩa gì chứ?

“Lâm Tú, năm đó lúc chúng ta rời Đại Ngụy, dù biết rõ một ngày kia chắc chắn trở về cố thổ, cậu vẫn không kìm được tiếng khóc. Nay Nhị cô nương vĩnh viễn không thể trở lại quê hương, nếu cậu là bổn vương, cũng sẽ làm như thế mà thôi.”

“Vương gia tâm địa thiện lương, Lâm Tú xấu hổ không bằng.” Giọng nói trở thành uể oải. Mân cũng buông xuống.

Cô muốn cười ra tiếng. Bảo vệ cô? Ai vô tư bảo vệ Từ Đạt? Người này có lẽ tâm địa thiện lương, nhưng, tâm cơ vẫn thâm trầm, chỉ sợ dù là lúc hắn đối mặt với thuộc hạ cùng chung hoạn nạn vẫn không nói lời thật lòng.

Người bảo vệ cô thực sự, đã cắn lưỡi tự sát trong nhà ngục Tây Huyền rồi! Trên đời này còn ai bảo vệ cô nữa?

Còn sống, chẳng qua chỉ để người ta lợi dụng, chẳng qua chỉ làm một mặt tro trong thế giới này mà thôi. Ai thật tâm đối tốt với cô? Nếu ngày đó... Có một vị Hoàng công tử thực sự? Nếu ngày đó... Vị Hoàng công tử đó có thể đi với cô thì thật tốt... Cho dù rời khỏi Tây Huyền, chỉ cần có một người chân tình ở bên cạnh cô, bọn họ có thể từ từ hòa nhập vào cuộc sống mới, nếu... Nếu vị Hoàng công tử kia có thực thì tốt biết mấy... Tại sao lại không có?

Cô chậm rãi buông hai bàn tay trong lòng ra.

Bỗng dưng, chủ nhân của đôi tay kia phát hiện động tác khác thường của cô, dùng sức siết chặt tay cô.

Chủ nhân đôi tay đó, khẽ cúi đầu xuống, dịu dàng nói:

“Nhị cô nương, ta là Lý Dung Trị. Cô mệt mỗi bao nhiêu năm, không sao hết, ngủ bao lâu cũng không sao hết, nhớ tỉnh lại là được rồi.”

* * * *

Âm một tiếng, xe ngựa rung mạnh.

Canh cá bắn tung tóe khắp nơi, người dứt cô ăn khê thở dài một tiếng, đặt bát sang một bên, lấy khăn nhẹ nhàng lau mặt cho cô.

Ánh mắt cô động lại trên chiếc bát không màu sắc.

“Hai ngày nay khẩu vị của Nhị cô nương cải thiện nhiều, đây là chuyện tốt.” Người nọ âm áp cười, giúp cô gạt một sợi tóc. “Đợi đến Đại Ngụy, nhị cô nương muốn ăn bao nhiêu hải sản cũng được.”

Ánh nhìn của cô chậm rãi chuyển qua khuôn mặt mơ hồ của hắn.

Khóe môi hắn luôn luôn cong, cả người tro bụi mù mịt nhìn không rõ sắc thái gì. Ai vậy? Hoàng công tử?

Xe ngựa lại rung một cái, cô ngã nhào vào lòng hắn. Hắn theo bản năng đưa hai tay che đầu cô lại, đợi cho xe ổn định mới đỡ cô ngồi xuống, cười hỏi: “Không việc gì chứ?”

Có người tốc màn xe, kêu: “Lý Dung Trị!”

Người đàn ông trước mắt cô vẫn không ngừng đầu, cẩn thận nâng hai tay cô lên, giúp cô lau ráo từng giọt nước.

Ánh sáng lóe lên, thu hút chú ý của cô, cô muốn quay đầu nhìn lại, người đàn ông dịu dàng này lại giơ tay che khuất hai mắt cô, không gợn chút hoảng hốt nói: “Ấy, đừng nhìn. Nhị cô nương còn đang tỉnh dưỡng, không chịu được kích thích đâu.”

Keng một tiếng, âm thanh vang tới từ nơi ánh sáng phản xạ, cô không cẩn thận nghe được, liền nhẹ nhàng kéo hai bàn tay đàn ông đang che xuống, ịn mũi vào trong lòng bàn tay đó.

Miệng hắn hơi cong lên, mặc kệ hành động trẻ con của cô, hoàn toàn không nhìn tử thi đang nằm bên cạnh xe. Khi hắn phát hiện cô không phải đang ngửi mùi canh cá vương trên tay mà là đang hôn lòng bàn tay hắn, khóe miệng hắn vốn đang cong lên chợt cứng đờ.

Hắn đang mở miệng định nói, ngoài xe có kẻ lòi mảy thi thể đi chỗ khác, kêu lên:

“Vương gia không việc gì chứ ạ?”

“... Không có việc gì. Lâm Tú, có kẻ nào còn sống không?” Hắn nhìn động tác của cô, nhẹ nhàng nói: “Đừng liếm, vẫn còn canh, để ta dứt cho cô.” Hắn rút tay ra, rũ đôi mắt dài xuống, nâng bát canh lên.

“Đều chết sạch.” Lâm Tú nghiêng răng nghiêng lợi. “Bọn này không phải sơn tặc, rõ ràng là mạo danh sơn tặc, thực tế là...”

“Nếu đều là sơn tặc, tức là bốn vương đã giúp Tây Huyền trừ họa trên thảo nguyên, triều đình Tây Huyền lý ra không thể truy cứu.”

“... Vương gia, Ô Đại công tử đi theo chúng ta đã hơn một tháng, tôi vốn không kiên nhẫn với hắn, nào biết thân thủ hắn địch nổi trăm người như vậy, hèn chi người Tây Huyền bảo hắn là chiến tướng trời sinh. Lúc này cũng nhờ hắn bảo vệ đoàn xe này... Nhưng biên giới đã ngay trước mặt, mà hắn dù sao cũng là người Tây Huyền...”

“Hử?” Lý Dung Trị không chút để ý. Nhìn cô ăn canh ngon miệng, hắn cười rất vui.

“Thuộc hạ thấy, thân thủ tuyệt đỉnh, khắp cả tứ quốc người có thể hơn hắn chắc không tới vài vị. Một thương của hắn trong nháy mắt đâm xuyên ba người, Tây Huyền không thể có tướng mạnh như vậy được! Môn hạ của vương gia tuy cũng tài giỏi, nhưng thực lực như hắn thì hình như không có ai, Vương gia tại sao không thu nhận hắn?”

Lý Dung Trị cười nói: “Ô công tử đồng ý không?”

“Tôi nghĩ hần đồng ý! Ở Tây Huyền, hần chỉ có thể hát rong khát thực, nếu không theo Vương gia rời khỏi Tây Huyền, chẳng lẽ muốn cùng... cùng... Nhị cô nương sao?”

Lý Dung Trị buông bát, nhìn Từ Đạt, mỉm cười nói: “Nếu là kẻ tầm thường, bốn vương cho dù coi hần như khách qua đường, hần cũng sẽ tìm cách tiếp cận bốn vương mưu cầu tiền đồ tốt đẹp; nếu là người tâm cao chí lớn, ta lại không tìm cách thuyết phục, nàng sao có thể để ta vào mắt được.”

Lâm Tú sững sốt, chỉ cảm thấy lời này của Vương gia tựa hồ có hàm nghĩa khác.

“Lâm Tú, cậu bảo, Ô Đồng Sinh là loại người thế nào?” Hần lơ đãng hỏi. Đến lúc hoàn hồn, hần phát hiện chính mình đang nhẹ nhàng tháo chiếc khuyên tai vướng víu của cô ra, kéo cô vô ý kéo giật làm bị thương mình.

Hần hơi sững sốt, ngón tay bỗng nhiên dừng lại.

“Chuyện này...” Hơn một tháng nay, vị Ô Đại công tử kia bám theo đoàn xe, nhưng chưa từng xun xoe bọn họ một lần. Cậu chưa bao giờ trò chuyện với Ô Đồng Sinh câu nào, nhưng, một người có thể đi theo bọn họ hơn một tháng chỉ vì một lần gặp Từ Đạt, vừa thấy bọn họ có sức chống đỡ sơn tặc, lập tức xông ra bảo vệ cho cả đoàn người trong đó có Từ Đạt, cậu nghĩ chắc cũng không thể là người thường.

“Hần đã giúp bốn vương đánh lui sơn tặc, vậy bốn vương sẽ thực hiện một nguyện vọng của hần. Cậu đi hỏi hần, hần muốn cái gì? Bảo hần suy nghĩ cho kỹ.” Lý Dung Trị nhẹ giọng nói.

Lâm Tú vui mừng quá đổi, linh mệnh đi, chỉ chốc lát sau đã trở về, nói:

“Vương gia, Ô Đại công tử nói không có nguyện vọng gì, chỉ mong có thể gặp mặt Nhị tiểu thư một lát.”

“Thật không?” Hần không ngạc nhiên chút nào. “Tình trạng bây giờ của Nhị cô nương không được tốt, cậu đã nói rõ với hần chưa?”

“Tôi đã bảo hần, Nhị tiểu thư thời gian này dần dần, ngay cả ăn uống cũng phải có người trông chừng. Hần nói vậy cũng không sao.”

Thần sắc Lý Dung Trị chợt thoáng qua một biến đổi khó thấy, nhưng vẫn nói: “Bảo đoàn xe cứ tiếp tục đi, mời Ô Đại công tử đến xe này. Nếu áo quần hần lấm máu nhiều, phải đi tìm cái áo khác cho hần khoác kéo Nhị cô nương hoảng sợ.”

Lâm Tú lại vâng lời.

Lý Dung Trị khẽ thở dài trong lòng, rồi chợt ngăn ngại, không hiểu tại sao mình lại thở dài.

Khóe miệng lại khẽ cong, hần dịu dàng giúp cô kéo phẳng áo khoác. “Nhị cô nương nghỉ ngơi đã hai tháng rồi, cũng đến lúc nên tỉnh lại thôi. Nếu...” Hần định nói, nếu không thì chắc là, cô muốn tiếp tục tình trạng như vậy hoài ta cũng sẽ không ngăn cản, nhưng lời chưa thoát ra khỏi họng đã thấy kỳ lạ.

Chừng đó thời gian hần nhường cơm sẻ áo chăm sóc cho cô, không phải là chờ cô tỉnh lại, để cô chân thành bán mạng cho hần sao?

Tựa như... Cô đối với Tần Đại Vĩnh vậy... Không phải thực muốn cô chết vì hần, mà là... Chỉ là đối đãi bằng cả trái tim như với Tần Đại Vĩnh thôi...

Nếu không tỉnh lại, làm sao làm việc cho hần? Xét thân phận cùng hoàn cảnh bây giờ của hần, căn bản không thể trường kỳ chăm sóc một cô nhóc nhỏ nhắn không tỉnh được.

“Cô quả thực là phúc tinh, đúng không? Xem xem, ta lên chiếc xe có cô ngồi, ai cũng không thể làm ta bị thương, là kẻ tài dân Tây Huyền không nhận. Nhân tài chân chính cũng phải có nơi thích hợp thì tài năng mới phát triển. Từ Đạt, cô không phải là không xuất sắc.” Lát sau, hần nhìn cô, thở dài: “Trong giấc mộng của cô đang có Hoàng công tử? Nếu là vị Hoàng công tử trong cảm nhận của cô kia, vậy có thể chăm sóc cô cả đời.”

Từ Đạt vốn đang rũ mắt nhắm đái lưng trên áo, không hiểu sao, ánh nhìn lại chậm rãi nâng lên, dừng lại trên mặt hần, bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt kia mơ mơ màng màng, tựa như không biết mình đang ở đâu, như thế nào. Hắn nhợt nhạt cười, cúi xuống món trang sức bên hông, đeo lên thắt lưng của cô, dịu dàng nói:

“Lúc trước Nhị cô nương có nói, ở Đại Ngụy, hải sản, phong tục, dân tình đều phong phú, lại quên Đại Ngụy và Tây Huyền vốn một trời một vực. Tây Huyền chủ trương phượng hoàng tắm lửa, nhưng Đại Ngụy không như vậy, thiên tử Đại Ngụy cầm tinh con rồng, bên cạnh kim long (rồng vàng) là dơi. Dơi ở Đại Ngụy biểu tượng cho hồng phúc, Nhị cô nương, trong lòng ta cô chính là như thế. Đại Ngụy là quê nhà ta... Với ta mà nói, đó là nơi tốt đẹp hơn Tây Huyền trăm ngàn lần, có lẽ lúc đầu cô chưa quen kịp, nhưng dần dần chắc hẳn sẽ thích một nơi như vậy.” Ngần ngừ một lát, lại giúp cô vén mấy sợi tóc mai đổ xuống. Tiếp theo, hắn giơ bàn tay ấm áp ra che khuất mắt cô.

Hắn đưa mắt đi chỗ khác, khe khẽ nói:

“Đừng nhìn ta như vậy... Cô nên tỉnh lại, ta không cách nào săn sóc cô được như thế nữa đâu...”

* * *

Một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai bước lên xe ngựa. Đầu tiên, hắn nhìn Từ Đạt đang ngồi phía trong một cái, rồi liếc về phía Lý Dung Trị.

Lý Dung Trị cười như gió mát, nói:

“Nếu là lúc bình thường, người muốn nói chuyện gì với Nhị cô nương, bốn vương đều không có quyền hỏi đến, nhưng hôm nay cổ hơi mơ mơ hồ hồ, không thể tự chủ được hành vi. Bốn vương nếu đã đại diện cho cổ gặp người, tất nhiên nên ở bên cạnh coi sóc. Lỡ có sai lầm gì, bốn vương không thể đền bù cho Nhị cô nương nổi.”

Ô Đồng Sinh thu hồi ánh mắt lạnh đậm. Hắn ngồi đối diện Từ Đạt, lấy tay trong lòng ra lệnh bài đen mun, đặt ở giữa hai người.

Tiếp theo, hắn bình tĩnh nhìn cô.

Lý Dung Trị cũng không nói gì. Đôi đồng tử ôn nhuận đưa ánh nhìn lảng đãng ngoài cửa sổ. Bên ngoài là giang sơn Tây Huyền hùng vĩ, mưa phùn đan chéo không trung, khiến dãy núi trùng điệp phía xa xa tựa như có sương trắng mơ màng quấn quanh. Đây vốn là cảnh núi rừng đẹp đẽ, làm người ta thích thú ngắm nhìn, nhưng bây giờ đoàn xe chỉ lặng lẽ, đều tăm tắp di chuyển tới trước.

Mưa bụi đan qua cửa sổ, Lý Dung Trị mới hơi hoàn hồn, để ý thấy ngón tay mình đang gõ nhịp lên đầu gối. Thông thường, chỉ khi buồn phiền hoặc bất an hắn mới có cử chỉ vô thức này, nhưng hiện tại chẳng có nguy cơ đe dọa gì, tại sao hắn vẫn làm như thế?

Hắn chưa kịp ngẫm nghĩ, chợt thấy mưa bụi từ cửa sổ tạt vào người Từ Đạt, không nói hai lời, sập cửa lại.

Ánh nhìn Từ Đạt ngập tràn mưa bay. Cô hơi lo lắng, vì màn bụi trước mắt như phủ kín giường cô, làm cô muốn ngủ cũng không được.

Cô cúi đầu, bị vật trang sức hình dạng giống như con dơi đeo bên hông cuốn hút, giơ tay kéo kéo, nghe thấy người ngồi bên cạnh dịu dàng cười nói:

“Ấy, đừng kéo.” Một đôi tay tiến vào tầm nhìn của cô, ngăn cô giật nó ra.

Đôi tay màu xám tro này, cô nhìn rất quen mắt. Chủ nhân đôi tay này ngày nào cũng dứt cơm cho cô ăn. Cô luôn thầm gọi hắn một tiếng Hoàng công tử.

Cô mệt mỏi muốn ngủ, muốn lôi đôi tay này áp vào má để nhập mộng, không ngờ từ giữa lòng bàn tay lạnh lẽo đang nắm lấy tay cô này, một khối gỗ rơi vào lòng bàn tay cô.

“Nhị tiểu thư, Ô Đồng Sinh đã đến đúng hẹn, cô còn nhớ được chuyện lệnh bài qua cửa ngày đó?” Giọng nói sâu kín xa xôi.

Cô không hiểu lắm... Không nhớ rõ...

“Nhị tiểu thư, nếu ở Tây Huyền, tôi có thể chờ cô bình phục lại, nhưng nay đã sắp tới biên giới giữa Tây Huyền và Đại Ngụy rồi. Vừa vào Đại Ngụy, Nhị tiểu thư chắc chắn sẽ vướng vào cuộc tranh đua ngôi vị

hoàng đế ở Đại Ngụy.” Ô Đồng Sinh không để ý tới Lý Dung Trị đang nghe bên cạnh, nói thẳng: “Cho nên, Ô Đồng Sinh không thể không tìm cách gặp mặt tiểu thư một lần.”

Cô cúi mặt, tuy rằng đôi tay người này lạnh như băng, thấu đến tận tim cô, cô vẫn không tìm cách rút tay về.

“Tiên phụ bị giam vào ngục, không chịu nổi nhục hình tra tấn đã phải cắn lưỡi tự sát, sau khi chết tử thi bị đưa đi diễu hành khắp phố, lúc đi tới đường Trường Hiếu, con ngựa kéo xác cất vó hí vang không chịu đi nữa, việc này đồn vào trong cung, mọi người ai nấy đều cho rằng việc này do quỷ thần quấy phá, liền sai người thu táng tiên phụ qua loa, tiểu thư còn nhớ rõ việc này?”

Từ Đạt đầu tiên là nghe được bốn chữ “cắn lưỡi tự sát”, trong đầu tràn ngập cảnh tượng máu tươi lênh láng nền đất, lại nghe hần nhắc tới chuyện đó, một chuỗi những hình ảnh u ám hiện lên trước mắt, cánh môi khẽ giật giật.

Ô Đồng Sinh lại nói:

“Ngày diễu phố đó, cô và Tần Đại Vĩnh đều có mặt. Tiên phụ trước khi vào tù có nói, một khi đã thất thế thì không thể có ngày gượng dậy, thương cho đứa con trai độc nhất của ông tài hoa một đời, tiền đồ xán lạn cuối cùng chỉ như đèn cạn hết dầu. Ông từng dặn dò con trai độc nhất, nếu Ô gia vạn hạnh mà giữ được đứa con trai này, lưu lại được huyết mạch cuối cùng trên đời, không cần chà đạp nhân cách tự trọng đi xun xoe bợ đỡ triều đình để cầu lấy một chức quan. Ông đếm hết một lượt các quan viên trong triều, khi đếm tới Từ gia, tiên phụ thở dài bảo Từ Thái sư vốn là ở rể, sẽ không nhúng chân vào vũng nước đục này, các cô gái Từ gia đều là nhân trung long phượng (rồng phượng giữa loài người), cũng giống như con trai duy nhất, cao ngạo đến độ không bao giờ để tâm đến thăng trầm thế gian, chỉ duy có Từ Nhị tiểu thư mới có thể đồng cảm giúp đỡ Ô gia, nhưng Nhị tiểu thư tài năng không đủ, quả thực đáng tiếc.” Hần dừng lời, âm điệu lạnh như băng bỗng hạ xuống, nhìn cô không chớp mắt, nói: “Ngày đó, Ô Đồng Sinh làm ăn xin trên đường Trường Hiếu, bị bắt phải tận mắt nhìn thân xác tiên phụ bị giày vò như thế nào. Ngày đó, hần nghĩ đời vốn chẳng hơn gì như thế, cùng lắm thì vứt bỏ tính mệnh này là xong. Nào biết, lại xảy đến sự tình này, hần không tin quỷ thần, lập tức Nhị tiểu thư có mặt ở đó, hần lại nghĩ Chấp kim ngô Tần Đại Vĩnh thậm chí không đành lòng hạ thủ.”

Cô hốt hoảng nhớ tới, chuyện đó quả thực là do chính mình gây nên.

Khi đó, cô ngần ngừ thật lâu, trên đường Trường Hiếu có người con trai, nếu phải tận mắt thấy cha mình ra nông nổi như vậy, làm sao mà chịu nổi? Dù có trăm sai ngàn sai đi nữa, người cũng đã chết rồi, tội gì liên lụy đến con cái của họ?

Lúc ấy, cô còn nghĩ, nếu là Từ Hồi hoặc Từ Trực, nhất định có thể nghĩ ra trăm ngàn phương pháp tốt hơn nhiều, không cần lén lút âm thầm như cô...

“... Quả nhiên... Là Nhị tiểu thư sao...”

Thanh âm kia nhẹ nhàng lạnh lạnh, hai má cô cũng lạnh lạnh. Cảnh sắc mờ mịt bụi mù trước mắt cô bỗng bắt đầu chuyển động chao đảo.

“Con cháu Ô gia một đời hát rong khát thực, Nhị tiểu thư mặc dù đã chuộc Ô Đồng Sinh ra, nhưng hần vẫn mang thân phận nô lệ, lần này ra khỏi kinh thành là hần lén lút đi theo. Nếu như Nhị tiểu thư muốn ở lại Tây Huyền, bất luận hoàng thất Tây Huyền hại cô ép cô như thế nào, hần đều liều mình bảo vệ. Nếu Nhị tiểu thư thật sự trở thành lực bình không rẽ trôi dạt, vĩnh viễn không trở về Tây Huyền nữa, Ô Đồng Sinh cũng sẽ như cô, biến thành kẻ có nhà không thể về, kẻ không tổ tông nguồn cội.”

Nước mắt của cô như những viên trân châu đứt chỉ không ngừng hạt, từng giọt từng giọt thỉnh thoảng rơi xuống áo bào. Sắc bụi mịt mờ mông lung trước mắt bị cắt mạnh một góc, lộ ra màu máu khô đậm.

Những hình ảnh rời rạc hiện lên.

Lúc cô năm tuổi bị Viên Đồ đại sư tiên đoán số phận, hạnh phúc, sầu não, bị lợi dụng, bị so sánh.

Đêm hôm đó ở tiểu quan quán, cô những tưởng mình đã tìm được bạn đời, cuối cùng cô độc vẫn hoàn cô độc. Cô không cần hần lấy vai trò của một người đàn ông để bảo vệ cô, chỉ cần hần chấp nhận cô, không

sợ lời ra tiếng vào, chỉ cần hẩn thật tình vô tư làm bạn bên cạnh cô, nào biết, ông trời vẫn luôn thích đùa giỡn cô.

Chẳng những khiến cô từ hạnh phúc ngã xuống hố sâu thất vọng, còn làm người duy nhất thật tình đối xử với cô chết oan chết uổng.

Vì một đêm hôm đó, thế giới yên bình của cô đã hoàn toàn sụp đổ, cô thà chết vì con của thủ lĩnh, cũng không muốn rời khỏi Tây Huyền; Cô thà nhận hết những kỳ thị do lời tiên đoán của Viên Đồ đại sư, chỉ cần Tần Đại Vĩnh sống sót.

Cô chấp nhận giấc mộng tìm bạn đời tan tành sụp đổ, chỉ muốn được trở lại như ngày xưa!

Cô không muốn thấy, nhưng cảnh vật trước mắt đã bắt đầu hiện lên từng sắc thái khác nhau.

Màu sắc đầu tiên len vào đôi mắt đắm lệ của cô, là một sắc trắng trắng nhàn nhạt, ở bên phải.

Lý Dung Trị.

Màu của chiếc xe ngựa, lệnh bài đen như mun trong tay, áo choàng xanh biếc như ngọc, còn có tà áo trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng của Ô Đồng Sinh ngay trước mắt.

Thần sắc cô rất khó dò, ánh mắt lại bắt đầu mù mịt sương.

Cô... đã nghĩ cô hẳn phải chết, không thể nghi ngờ. Cô... đã nghĩ rằng cô chết có ý nghĩa. Cô... đã nghĩ khi cô phục hồi lại tinh thần, chính là một cuộc đời khác, rồi cuộc cũng có thể vui mừng hoan hỉ mà sống, không còn bị hai chữ Từ Đạt hành hạ nữa.

Hóa ra, sau khi tỉnh lại, cô vẫn là Từ Đạt...

Vẫn là Từ Đạt bị người lợi dụng mà thôi.

* * * *

Gió đêm thổi vào trong xe, cô mở mắt, chăm chú nhìn nóc xe một lúc lâu mới ngồi thẳng dậy.

Ngủ bên cạnh là cô tỳ nữ chăm sóc cô ở Từ trạch, có thể thấy cô gái này được Lý Dung Trị tin tưởng trọng dụng vô cùng, mới có thể mang thẳng về Đại Ngụy như vậy.

Xe ngựa hết sức rộng rãi, ngủ hai người cũng không có vấn đề gì, hiển nhiên Lý Dung Trị đã coi cô hẳn như chủ xe. Cô cúi đầu, thấy trên người vẫn là y phục Tây Huyền như trước, cảm thấy hơi lạnh lạnh, thuận tay cầm lên chiếc áo khoác sẫm màu. Thoáng nhìn qua chiếc túi nhỏ trên xe, cô lấy từ đó đồng tâm kết nhét vào trong lòng, đẩy cửa xe ra nhảy xuống.

Đưa mắt nhìn bóng đêm thăm thẳm, chỉ có ánh trăng, lửa trại bập bùng chiếu sáng. Cô khê nheo mắt, thử nhìn ra phía xa, lại phát hiện thị lực của mình không rõ ràng như lúc trước, xe ngựa chỉ khoảng mười chiếc... Đoàn xe này thật là ít nha. Cô cứ nghĩ, đoàn xe trở về cố quốc của thái tử Đại Ngụy hẳn phải hùng hậu lắm, tại sao lại... chỉ đơn giản như vậy?

Một mùi thơm đưa tới làm con sâu trong bụng cô réo ầm ĩ. Cô đi đến bên cạnh đồng lửa trại, tìm thử xem đêm nay có còn cơm canh thừa gì hay không. Mắt cô hơi sáng lên, ánh nhìn dừng lại trên một chén canh sò còn sót.

Cô không cố tình đi lén lút, vài người đang thiu thiu ngủ thấy cô đến, lại nhắm mắt lại.

Lâm Tú đến phiên trực đêm, vừa thấy Từ Đạt tự mình xuống xe, lắm bả:

“Thực là lạnh lợi nha...” Cô gái thường ngày đần độn này có mấy lần nửa đêm đói bụng, biết tự mình xuống xe kiếm đồ ăn. Lần đầu tiên còn đá đổ cái nồi trên bếp lửa, bị thương hai tay, làm cả Vương gia cũng hoảng hốt, nhìn chăm chăm bàn tay cô cả nửa ngày. Sau đó còn sai một tỳ nữ coi sóc cô, nếu cô nửa đêm đói bụng, sẽ bảo tỳ nữ hầm một bát canh để cô ăn.

Cậu không biết có nên nói hay không, rằng thực ra cô gái này mạng rất lớn, đói cũng không chết được đâu.

Tuy vậy, cậu vẫn bước tới trước, cẩn thận múc canh giúp cô. “Nhị cô nương bỏ bữa chiều, biết cô chắc chắn sẽ đói, Vương gia vẫn giữ nồi hầm này liu liu lửa không tắt. Buổi chiều cô khóc đến như vậy, còn tưởng cô

tỉnh táo lại rồi chứ.” Ai ngờ cô khóc xong ngủ luôn, cuối cùng Vương gia vẫn không nói một lời, đỡ cô nằm xuống.

Từ Đạt không để ý cậu đang suy nghĩ rất lung, tay bưng bát tiến vào tíu sâu trong rừng. Cô tìm một tảng đá to, nơi ánh trăng xuyên qua tán lá chiếu xuống để ngồi, đưa lên miệng một muỗng canh nhỏ.

“...” Khuôn mặt xinh đẹp của cô hoàn toàn suy sụp. “Vương gia, đây thật sự là món canh mà mấy hôm nay ngày nào tôi cũng ăn sao?”

“Lúc đầu canh cá là hàng thật giá thật, nhưng sau thực sự tìm không ra, đành phải mua mắm sò [1] ở chỗ thương lữ dùng tạm.” Âm thanh ầm ập vang lên từ sau lưng cô.

Miệng cô hơi giật giật. Tuy biết hẳn đã cố gắng hết sức, nhưng cứ nghĩ đến canh suốt mấy hôm nay mình coi cái món này là canh cá thơm ngon, cô cứ cảm thấy như đang bị lừa dối trắng trợn thê thảm.

Cô thích ăn hải sản, nhưng ở Tây Huyền hải sản rất ít, hoặc nếu không thì cũng quý hiếm vô cùng. Tuy cô biết hương vị của mắm sò không thể nào so sánh với hải sản tươi sống, vẫn ráng vét hết tiền để dành, ôm hết các thể loại mắm có ở Tây Huyền về để vụng mai chỉ khát [2].

Thiệt tình... Rất khó ăn, bởi vậy có thể thấy được mấy người sống mà cứ mơ mơ màng màng thì dễ bị lừa hết chỗ nói... Nhưng năng lực tưởng bở của cô cũng thực giỏi giang, cho nên, cô vẫn tiếp tục ăn!

Lý Dung Trị vén áo bào, ngồi xuống tảng đá bên cạnh cô.

Ánh trăng rười rượi soi xuống đỉnh đầu cô, khiến quanh người cô như được bao phủ một vàng sáng lấp lánh bạc. Cô mặc phượng hoàng bào một thước, sắc áo đen thẫm, hoa văn chim phượng thêu bằng chỉ kim tuyến dưới ánh trăng tựa như đang giang cánh sắp bay, quán quýt bên cạnh cô gái có gương mặt tĩnh lặng.

Đúng vậy, tất cả sóng gió đều đã bị cô chìm xuống dưới khuôn mặt thản nhiên đó, cô không còn là cô nhóc ngày đó bị thương cần người chăm sóc nữa, không bao giờ.

Nghĩ đến đó, Lý Dung Trị đưa mắt đi chỗ khác, không nhìn cô nữa.

Từ Đạt lẳng lặng cười, khẽ nói:

“Vương gia, tôi thủy chung vẫn không hiểu, làm hoàng đế Đại Ngụy thì có gì tốt cơ chứ? Ngài chỉ được cưới một vương hậu, không thể so với phú hộ bình thường ba vợ bốn thiếp, càng không bì được hoàng thượng Tây Huyền tam cung lục viện. Làm hoàng đế, ăn cũng ăn không ngon, rau quả đương mùa chẳng thể nếm một lần, càng không có cách nào ngủ được cho đầy giấc, mỗi ngày trời chưa rạng sáng đã phải trở dậy lên triều. Thống trị thiên hạ, nhìn có vẻ như là quyền lợi cao nhất, kỳ thật những tâm huyết, những cái giá phải trả trong đó thì không phải thứ người bình thường có thể chịu đựng được. Từ Đạt thấy Vương gia cũng không phải hạng người ngu ngốc tham lam gì, con đường tương lai này thực rất khó đi đó.”

Lý Dung Trị nghe vậy, nhẹ nhàng cười đáp:

“Đúng vậy, làm hoàng đế Đại Ngụy thì có gì tốt cơ chứ? Nhưng con đường này ta không thể không đi được.”

Từ Đạt mỉm môi: “Vương gia có muốn nghe một vài câu chuyện lúc Từ Đạt còn nhỏ?”

“Dung Trị rất muốn được nghe.”

“Ồ, chuyện tôi được đoán mệnh thọ năm tuổi chắc hẳn Vương gia đã biết. Khi đó, đặt trước mắt Tiểu Từ Đạt chỉ có một con đường bắt tài tâm thường, trong lòng nó rất không phục, rõ ràng đều là chị em một mẹ sinh ra, tại sao lại kém cõi hơn chứ? Cho nên Tiểu Từ Đạt luôn cố gắng học tập, văn tốt võ hay, nghi lễ hoàng cung, thể cục tứ quốc, đều tận tâm trau dồi... Đáng tiếc vẫn không bằng hai chị em ruột, nó nhớ rõ một năm nào có kẻ môn khách nổi danh bảo muốn đầu quân vào dưới trướng, nó vô cùng mừng rỡ, nghĩ rằng những phần đầu của mình cuối cùng cũng được đền đáp, nào hay...” Cô nhếch miệng cười: “Nào hay Đường Quy bảo Từ Hồi chuyển lời lại, vị nhân tài kia chẳng qua là kẻ tham quyền khát thế, từng muốn vào dưới trướng Từ Hồi nhưng không có kết quả, muốn thông qua Từ Đạt để bước vào Từ phủ.”

“Từ Hồi ngay từ lúc nhỏ đã kết giao cùng các kỳ nhân dị sĩ có thể kêu gọi quỷ thần, Đường Quy là một kẻ trong đó. Nàng ta không thích tôi lắm, ừ, nên khiến mọi người cũng không muốn tới gần tôi, có một lần, tôi chẳng qua chỉ tiến gần một chút, nàng ta liền nhin không được phun ra, ối lên khắp cả người tôi.” Cô thở

dài, nhắc đến đoạn đầy xấu hổ này, trong lòng đã vô cùng bình tĩnh, đây có phải là cô đã triệt được không ít thất tình lục dục [3]? Cô bật cười, lại nói: “Vương gia, còn nhớ giao thừa năm ấy tôi nhậm chức Phụng Vũ Lệnh, ngài biết nhất định tôi sẽ ở Bách Lạc Quán, chỗ của các chất tử, vì thế bất động thanh sắc cố ý đòi tỷ thí ở Bách Lạc Quán, lấy bảo đao làm phần thưởng... Quả nhiên, cây bảo đao kia thực may mắn đã rơi vào tay tôi.”

Thần sắc Lý Dung Trị không thay đổi, vẫn âm áp hòa nhã như trước.

Cô cười:

“Vương gia đang ở tha hương, lại quan tâm đến cả những việc bé mọn của một Từ Đạt nhỏ nhoi bên cạnh, quả thực vất vả vô cùng. Ngài biết tôi thuận cả tay trái tay phải, luôn luôn tìm kiếm một cây trường đao thích hợp cả hai tay. Ngài tìm bảo đao cho tôi, chăm sóc lấy lòng như vậy, Từ Đạt quả thực là ‘thụ chi hữu quý’ (xấu hổ mà nhận), hai năm này chỉ tiếc cũng không bù đắp được hết công săn sóc của Vương gia.” Lát sau, cô vẫn mỉm cười, bảo: “Tôi nghĩ Vương gia đã hay, vài ngày trước Bắc Đường Vương gia có gặp qua tôi. Ngài ấy biết Từ Đạt vì lời tiên đoán của Viên Đồ mà phải chịu khổ sở, định đích thân đi tìm Viên Đồ đại sư tính mệnh bầy bạ kia, đánh lão một trận để giúp tôi trút giận. Aiz, phương pháp lấy lòng của các ngài cũng thực phức tạp khiến tôi quý trọng, quả là cảm mến thực sự, Từ Đạt có tài đức gì chứ? Có tài đức gì chứ?”

“Lúc xưa, tôi luôn luôn mơ vọng trở thành phượng hoàng, thực ra chỉ là một con quạ đen tự lừa mình dối người thôi. Quạ đen sao có thể biến phượng hoàng, đạo lý này tôi rất cục đã hiểu.” Cô cúi xuống vật trang sức hình dơi đeo bên hông, đưa tới trước mặt hẳn. “Vương gia chắc hẳn cũng chưa từng nghe chuyện quạ đen biến thành phượng hoàng nhỉ.”

Đôi mắt đen trong veo nhuần nhả chăm chăm nhìn cô, không hề nhận lấy.

Cô cười, khê khom người về trước đeo con dơi vào bên hông hẳn. Cô ngẩng đầu, mắt sáng rực, nói:

“Con dơi bên cạnh rồng vàng tuyệt đối không phải Từ Đạt, nhưng Từ Đạt có ân tât báo. Từ cái ngày Từ Đạt uống thuốc độc ở Tây Huyền kia trở về sau, coi như đã chết một lần. Vương gia muốn lợi dụng Từ Đạt thì cứ lợi dụng hết mình đi. Nếu Từ Đạt một đời bình thuận, có thể làm cho Vương gia thuận lợi lên ngôi, vậy Từ Đạt dù chết cũng sẽ giúp Vương gia đăng cơ Hoàng đế.” Dứt lời, cô lại lấy từ trong lòng ra chiếc đồng tâm kết, cười, ngay trước mặt Lý Dung Trị, không một chút do dự tháo ra.

Chỉ chốc sau đồng tâm kết đã trở thành một sợi dây đỏ bình thường.

Cô sáng sảng cười: “Nếu trên đời này đã không có người thật tình đối đãi, có nó thì có tác dụng gì chứ?”

Lý Dung Trị nhìn chăm chăm sợi dây đỏ thắm kia trong chốc lát, lại chậm rãi giương mắt chăm chú nhìn cô.

“Vương gia?”

“... Sao?”

“Lúc Vương gia nói chuyện, luôn mỉm cười, Từ Đạt không thể nhìn ra đó là chân tình hay giả ý, nhưng thời gian này Vương gia tự mình chăm sóc Từ Đạt là sự thật. Vương gia đối đãi với người ngoài luôn luôn chân thật, cho dù là lấy lòng một kẻ cũng sẽ dành không ít tâm huyết, nhưng, tâm huyết trao đi quá nhiều, cần thận kéo ngay cả chính mình cũng vô thức đắm vào. Từ Đạt tự mình hiểu được, không phải vô đoán, nhưng tương lai chắc chắn phải có phượng hoàng hoặc con dơi thực sự đáng giá với công sức bỏ ra, Vương gia lúc đang chuộc lòng người bất cần dọa vào mê muội, muốn thoát ra cũng rất khó.” Cô thực tâm thực ý nói.

Hai tháng này cô chỉ mơ mơ hồ hồ qua ngày, nhưng nhất cử nhất động bên ngoài cô vẫn nhớ rất rõ ràng. Lý Dung Trị không để tay người khác chăm sóc cô, chính là đánh cược xem trong thời gian đó cô có thể cảm giác được ai đối tốt với mình không, không phải sao?

Chẳng lẽ ở Tây Huyền hẳn sống quá suôn sẻ, không có ai coi hẳn là cái đinh trong mắt. Hẳn giao hảo cực tốt cùng các quan viên, thái tử, người hầu đầy tớ đều nguyện bán mạng vì hẳn, bởi vì hẳn lấy “chân tình” để chuộc lòng người, thành thực trả giá như vậy... Nếu hẳn không lừa chính mình thật tâm trước, sao có thể cảm động đến người khác?

Cô phải nói, cô bị thu mua thực thành công, nếu hấn không phải hoàng tử, cô thật đúng là nguyện ý cứ bị lừa như vậy, lôi thẳng hấn đến một đỉnh núi nào đó ở Đại Ngụy chung sống cả đời.

“Sắc mặt Nhị cô nương có chút thờ thẫn, không bằng về xe nghỉ ngơi trước đi.” Hấn nhẹ giọng nói.

Cô gật đầu đáp vâng, đảo mắt qua hấn một cái, rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nhìn hấn.

“Sao?” Hấn dịu dàng mỉm cười.

“... Vương gia có vẻ rất vui.” Vừa rồi hình như cô nhìn lầm rồi, trên gương mặt tuấn tú của Lý Dung Trị có một mặt tiếu nuối cực đậm mà giờ đã bị xóa sạch. Hấn còn có cái gì để mà tiếu nuối? Không phải cô đã cam tâm tình nguyện bán mạng cho hấn sao?

“Đúng vậy, nay Nhị cô nương đã hoàn toàn bình phục, lại quyết định theo ta về Đại Ngụy, ta tất nhiên là vui mừng.” Hấn nhẹ nhàng đáp.

Cô nhìn hấn, không để tâm thêm nữa, đi theo hấn trở về trại.

Lúc thấy Ô Đồng Sinh đang ngồi dưới một gốc cây phía xa đường thần, sắc mặt cô dịu hấn xuống, bước nhanh đến trước mặt hấn.

“Ô Đại công tử... Vất vả cho anh rồi.”

“Nhị tiểu thư đã tỉnh lại rồi sao?”

Cô nhìn thẳng hấn, nói: “Ô Đại công tử xin đừng để chuyện cũ trong lòng. Nếu đổi lại là Từ Trực, Từ Hồi ở đây, nhất định sẽ làm được nhiều việc hơn tôi gấp trăm ngàn lần. Ngày đó Từ Đạt cho anh một lời hứa hẹn, nhưng bây giờ...” Cô cười khổ: “Chỉ toàn là công dã tràng. Nếu Đại công tử không chê, vậy cùng đi Đại Ngụy với tôi đi.”

Đôi mắt đen thẫm hàm chứa một ý tứ nào đó, lạnh lùng lướt qua cô nhìn Lý Dung Trị, nói:

“Nhị tiểu thư có biết rõ, nếu theo hấn trở về Đại Ngụy thì sẽ gặp phải những chuyện gì?”

Cô thở dài một tiếng: “Từ Đạt bất tài bất tài, được Vương gia giúp đỡ ít nhiều, có ân không báo không phải tính cách Từ Đạt. Đợi sau khi Vương gia đăng cơ, Từ Đạt liền rời khỏi đất nước ngài ấy. Thiên hạ to lớn, chẳng lẽ không có được cho Từ Đạt một chỗ dung thân?”

“Nhị tiểu thư nếu đã quyết định, Ô Đồng Sinh chắc chắn sẽ vâng theo.”

Từ Đạt thực sự cảm thấy tiếc hận cho anh chàng ‘thiên chi kiêu tử’ (con cưng của trời) này. Rõ ràng nên ở Tây Huyền giang cánh trên chín tầng mây, lại bị phụ thân liên lụy hát rong khát thực. Nếu người gặp ở Túy Tâm lâu hôm đó không phải cô, mà là Từ Trực, hôm nay hấn tuyệt sẽ không phải lưu lạc khỏi nơi chôn rau cắt rốn, thậm chí mai này nắm xương tàn cũng nằm lại nơi đất khách.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô thực áy náy. Lòng đã xấu hổ, nét mặt lập tức cũng mềm xuống, người Tây Huyền trong một nhà đương nhiên không cần câu nệ đại tiết tiểu tiết, cũng không phân chia nam nữ gì nữa. Cô gơ tay ra cho hấn.

Ô Đồng Sinh nhướng mi, nhẹ đến nỗi không nhận ra được, cũng chậm rãi gơ tay ra.

Cô nắm chặt lấy, sức lực kia làm Ô Đồng Sinh không thể không sử dụng một lực tương tự siết chặt.

“Đại công tử, tội danh ngoài thân này chẳng liên quan gì đến anh cả, anh tâm chí cao thượng, đi theo Từ Đạt tuyệt đối là ủy khuất Đại công tử. Anh ráng nhịn một chút, sau này trong triều nếu có ai lật lại bản án của Ô đại nhân, anh liền có thể quang minh chính đại trở về. Lần này anh cứ cho là đi du lịch, tư tưởng sẽ thoáng đáng hơn. Viên Đồ đại sư từng nói, nhân đạo luân hồi, cuối cùng vẫn liên quan với nhau, đời này anh vui mừng hạnh phúc, kiếp tới nhất định nhân sinh viên mãn. Nếu đời này đắng ngọt gì cũng phải nếm, vậy cứ để mình hoan hỉ một chút mới hay.” Cô thành khẩn nói.

Gió đêm lướt qua mặt, giữ bay chiếc áo bào trắng tuyết của hấn, tà áo đen như đêm của cô chưa buộc, nhuộm sắc vào ánh trăng sáng rõ, như bầu trời sao lặng lẽ đổ xuống sông khuya.

Ánh mắt Ô Đồng Sinh sáng ngời, dừng mãi trên gương mặt tươi cười của cô. Hắn nhớ, lúc ở kinh đô Tây Huyền gặp phải cô, thầm nghĩ phượng hoàng sinh quạ đen, vì thế khinh thường quay bước tránh né. Mãi đến giờ phút này, hắn mới thực sự hiểu được Tây Huyền Từ Đạt.

“Nhị tiểu thư, tôi hiểu rồi.” Hắn đáp.

Cô nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm: “Hiểu được là tốt rồi, hiểu được là tốt rồi.” Cô cười híp mắt, xoay người bước về xe ngựa, thấy Lý Dung Trị vẫn đứng phía sau cô, tay áo bào trắng lất phất bay, trong cao quý đẹp để lại có vài phần cô tịch. Cô lúc đầu ngẩn người, sau đó ôm quyền thở dài, nói: “Vương gia đi nghỉ sớm đi, thời gian này quả là vất vả cho ngài rồi.”

Nói xong, cùng hắn sóng bước về xe nghỉ ngơi.

[1]: Mắm sò: raw là – cấp lị thang, convert là tương sò... Minh tra chữ “tương” trong Thiều Chửu thì nó ra như vậy:

1: Dùng các thứ đậu, ngô, gạo, ngâm ủ nấu gạn, uối vào để chấm ạn gọi là “tương”.

2: Các món đồ ăn đậm nết.

Còn tra Baidu thì ra món này: baike.baidu /view/6072076.htm

Nên mạn phép để là “mắm” vậy, dù mình biết Việt Nam không có mắm sò ; ;

[2]: Vọng mai chỉ khát () – trông mơ dĩ khát: Trong tiểu thuyết “Tam quốc diễn nghĩa” của Trung Quốc có một đoạn kể về chuyện Tào Tháo dẫn đại quân hành quân đường xa. Dọc đường, trời nóng nực, xung quanh không có nước, tướng sĩ ai cũng khát khô họng. Tào Tháo bèn nghĩ ra một cách, bảo rằng: “Phía trước không xa có rừng mơ”. Mọi người nghe nói, chợt nghĩ đến vị chua của mơ, ai cũng đều ứa nước bọt, thấy dĩ khát. Đó chính là điển tích “vọng mai chỉ khát” được nhiều người biết tới. Cụm “vọng mai chỉ khát” thường được dùng với nghĩa lấy ảo tưởng để tự an ủi.

[3]: Thất tình lục dục: thất tình gồm có: Hỷ, Nộ, Ái, Ố, Ai, Lạc, Dục (mừng, giận, thương, ghét, buồn, vui, muốn). Lục dục gồm có: Sắc dục: ham muốn nhìn thấy sắc đẹp; Thính dục: ham muốn nghe âm thanh êm tai; Hương dục: ham muốn ngửi mùi thơm dễ chịu; Vị dục: ham muốn món ăn ngon miệng; Xúc dục: ham muốn xác thân sung sướng; Pháp dục: ham muốn ý nghĩ được thỏa mãn.

7. Chương 7

“Lấy sông Lệ làm ranh giới, kia chính là Đại Ngụy, nhưng mấy năm nay sông Lệ đã kiệt nước, không cần dùng thuyền, đi thẳng luôn cũng được.” Lý Dung Trị hướng mắt nhìn sắc trời ngoài xe, bảo người đánh xe. “Đêm nay không cần đi nữa, ngủ lại ở thị trấn nhỏ gần đây, sáng sớm mai sẽ qua sông.”

Thị vệ bên ngoài vâng lời bước đi.

Từ Đạt ngồi ở một góc bên trong xe, cười nói: “Đa tạ Vương gia quan tâm.”

“Nhị cô nương nhìn có vẻ đã hồi phục tốt, nhưng khuôn mặt vẫn còn tái nhợt, trên đường có nhiều bất tiện, không thể tìm đại phu giỏi để khám, chờ về đến Đại Ngụy phải mời đại phu kiểm tra toàn bộ một lần mới được.”

Cô liếc mắt nhìn hắn, trong lòng biết hắn không hề tin tưởng đại phu Tây Huyền. Phần lớn người Tây Huyền sống chỉ khoảng đến năm mươi tuổi, có thể đạt ngưỡng sáu mươi đã là hiếm, nhưng Đại Ngụy không như vậy –

Cô hơi khom về phía hắn, hỏi thực thần bí:

“Vương gia, nghe nói người già ở Đại Ngụy thực sự có kẻ sống đến bảy, tám mươi?”

Dáng vẻ cô như con nít tò mò, làm khoe miệng hần khe nhếch. Hần nói: “Nhân sinh thất thập cổ lai hy [1], nhưng ở Đại Ngụy quả thật không chỉ có một người sống đến bảy mươi, ta còn nhớ năm đó trên đường đến Tây Huyền, từng gặp vài người tám mươi tuổi trên đất Đại Ngụy.”

Cô chớp mắt mấy cái, hơi không tin nổi, lại hỏi: “Nếp nhăn đầy mặt?”

Hần bị biểu tình của cô làm không kìm được nở nụ cười. “Nếp nhăn đầy mặt.”

“Răng rụng hết trơn?”

“Chuyện này thì ta không để ý.” Hần cười thành tiếng.

Cô hơi nhướng mi, không bình luận gì thêm. Cô là ếch ngồi đáy giếng, ở kinh đô Tây Huyền mười chín năm, chưa từng gặp qua ai sống đến bảy mươi hết. Ở Tây Huyền vương mười đã tính là già, mặt mày phụ thân tuy được chăm sóc kỹ lưỡng, nhưng đằng nào đã năm mươi lăm rồi, đây cũng là nguyên nhân hai năm nay phụ thân bỏ cuộc trong việc tạo lại một em bé khác.

Già như vậy thì sống làm gì nhỉ? Mặt nhăn đến mức người thân ngó không ra, răng cở rụng sạch sẽ, ngay cả giường cũng lên không được, đời lúc đó thực là chán nản. Chẳng như người Tây Huyền, thiêu đốt thanh xuân ngày tuổi còn xanh đến hầu như cạn kiệt.

Cô lại lên lút liếc Lý Dung Trị một cái. Thử tưởng tượng một chàng trai tuấn tú tao nhã tuyết trần như vậy lại trở nên nếp nhăn đầy mặt như hoa cúc xòe rộ, cô thiệt tan vỡ cõi lòng.

Cơ mà rõ ràng là, hoàng thất Tây Huyền vô cùng thích thú với hình dáng hoa cúc xòe cánh trên mặt, lúc nào cũng phái thầy thuốc qua Đại Ngụy học hỏi kinh nghiệm, mong mỗi sẽ có nhiều hoa nở trên mặt hơn nữa.

Cũng khó trách Lý Dung Trị không thể nào tin cậy thầy thuốc Tây Huyền. Đại phu ở Tây Huyền lúc kê đơn chữa bệnh hay bốc những loại thuốc rất nặng, để trong thời gian nhanh nhất giúp cơ thể hồi phục về trạng thái gần như ban đầu. Y như cô bây giờ vậy, chẳng ai nhìn ra mấy tháng trước cô đã thất khiếu ùn ùn máu đổ cả.

Cô lại chớp chớp đôi mắt hơi mờ mờ, rồi quá không có việc gì làm nên bảo Lý Dung Trị giảng giải cho cô về quy chế pháp luật ở Đại Ngụy.

Chế độ ở Đại Ngụy không khác với Tây Huyền cho lắm... À, phong tục hơi bảo thủ, làm khó hoàng tử Lý Dung Trị vốn bảo thủ nhưng lại sống ở đất Tây Huyền phóng khoáng nhiều năm như vậy.

Quy chế pháp luật không đề cập đến ân oán tình cừu trong hoàng thất Đại Ngụy hiện giờ, cô chỉ tình cờ nghe Lâm Tú nhắc tới. Đại Ngụy một vương một hậu mười hai phi, năm hoàng tử, Lý Dung Trị đứng hàng thứ ba, vốn là vô duyên với ngôi vị hoàng đế, nhưng năm ngoài thái tử Đại Ngụy thất đức, long nhan (mặt rồng, ý chỉ vua) giận dữ vô cùng phế bỏ thái tử, vốn có ý lập Nhị hoàng tử lên, nhưng cuối cùng năm nay lại ban chỉ lập Lý Dung Trị thành thái tử.

Cô nhớ rõ, lúc Lâm Tú nói đến đoạn này, khéo léo né đi nguyên nhân. Cô nghĩ, có lẽ là Lý Dung Trị đã ngầm mưu mô gì đó, cũng có thể là, người bị hần mua chuộc trong triều đình Đại Ngụy quá nhiều đi...

Các quốc gia trong thiên hạ đều có thỏa thuận ngầm, nếu chất tử thành vua sẽ được đưa trở về, chọn hoàng tộc hoặc thế tử khác đảm nhiệm vai trò chất tử. Nhưng chuyện này cũng chỉ là thỏa thuận miệng, chưa từng xảy đến bao giờ, bởi vì hầu hết các chất tử bị trao đổi đều không có cơ với tay đến ngôi vị hoàng đế.

Hần cười nói: “Nhị cô nương sao lại nhìn ta như vậy?”

Cô nghiêng đầu, mái tóc đen tự do xòa tung trên sàn xe. Nói:

“Từ Đạt nghĩ... Lúc xưa ở Tây Huyền từng nghe nói quy chế Đại Ngụy một vương một hậu, tuy đã có vài quân vương không hề theo chế độ này, nhưng việc hoàng đế Đại Ngụy ghênh chính hậu trước, rồi mới nạp phi tử sau thì hoàn toàn không thay đổi. Tình hình nam nữ của quân vương trước khi đón chính hậu, tất nhiên sẽ có người ghi lại rành mạch, trước khi đại hôn trình phần ghi chép này cho Hoàng hậu coi... Vương gia, việc này đối với đàn ông mà nói thì thực khó khăn nhỉ.”

Lâm Tú ở ngoài cửa xe nghe thấy thế, ho khan liên tục vài tiếng.

Phong tục bảo thủ, phong tục bảo thủ nha! Từ Đạt quan sát Lý Dung Trị đang cười không nói.

Từ sau khi cô bình phục, một ngày thì Lý Dung Trị đã ở chung xe ngựa với cô hết nửa ngày, rèm xe đều vén lên, chứng tỏ sự trong sạch thuần khiết.

Đương nhiên, cái gọi là chứng tỏ sự trong sạch thuần khiết đó, không bằng cứ nói luôn là sự trong sạch của Lý Dung Trị đi. Cô coi cái xe ngựa thên thưng này, hai người ở bên trong lẫn hai vòng cũng được, lại dò xét gương mặt tuần tú, cử chỉ lịch lãm của Lý Dung Trị đang ngồi kia.

Ít nhiều ý chí cô cũng kiên định lắm đó, hoàng hậu Đại Ngụy tương lai nên cảm tạ cô mới phải. Nếu không, phương pháp lấy lòng của Lý Dung Trị thân thiết đến vậy, cô muốn mở miệng bảo buông màn xe xuống, hai người trên xe lẫn một vòng. Không biết vị hoàng đế tương lai này có chịu dùng phương pháp hỷ sinh một chút này để thu phục cô hoàn toàn hay không? Cô miên man suy nghĩ, lại chợt cảm thấy buồn cười.

Cô có chút ử rũ, chống má dựa vào bàn nhắm mắt lại.

Ánh mắt ảm áp dừng lại trên mặt cô, không cần nghĩ cũng biết là ai đang nhìn. Nhìn đi nhìn đi, cô chẳng để ý gì nữa đâu.

“Mắt Nhị cô nương cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn mới tốt.”

Miệng cô lên tiếng đáp cho có, ý thức chậm rãi trở nên mơ hồ.

Có cái gì đó ảm áp nhẹ phớt qua má cô, cô theo bản năng nắm chặt lấy.

Thực sự chỉ khi chìm vào mê man cô mới có cảm giác ảm áp, chỉ có tại lúc đó, không ai làm cô tổn thương được, cũng chẳng ai lợi dụng cô được hết. Chỉ hận những ngày như vậy quá ngắn, nếu cả đời đều có thể quên rằng tên mình là Từ Đạt thì thực tốt biết bao. Vui mừng hạnh phúc, vô ưu vô lo, nhưng cũng, thực đáng tiếc... Hiện tại chỉ có thể tìm một chút ảm áp trong cõi mộng.

“Vương...” Lâm Tú há miệng muốn nói.

Lý Dung Trị nhìn hẩn một cái, mi mắt khẽ nhú, ý bảo Lâm Tú buông màn xe xuống, che bớt ánh nắng mặt trời.

Lâm Tú luôn luôn trung thành, cho dù cảm thấy không ổn cho lắm, vẫn cẩn thận thả rèm xuống.

Ánh mặt trời lập tức biến mất khỏi bên trong xe, hai người âm thầm mơ màng trong thế giới được che chắn kín đáo.

Lý Dung Trị nhìn thần sắc cô giấu một chút thỏa mãn, tay phải của mình bị cô ôm kỹ, chợt khát khao vuốt ve từng vết thương trong đáy tim cô... Hơi thở nhẹ nhàng của cô đột nhiên phất qua tay hẩn, làm ngón tay bỗng run lên.

Hẩn thu lại ý muốn, tay phải vẫn để mặc cô ôm, tiếp tục lật sách.

...

Đây là người Tây Huyền, đó là người Đại Ngụy, này là người Đại Ngụy, kia là người Tây Huyền... Từ Đạt nhìn đến không rồi để chớp mi, phải nói là hoa cả mắt.

“Biên giới hai quốc gia luôn như thế, cưới hỏi, mua bán với nhau, thậm chí hôm nay ăn lễ bên này, ngày mai qua sông ăn Tết ở Đại Ngụy cũng có.” Lý Dung Trị ngồi tại một trạm nghỉ đơn sơ trong trấn, ảm áp cười nói: “Nhị cô nương muốn phân biệt cũng dễ lắm, nhìn quần áo là biết ngay.”

Từ Đạt đáp lời, quan sát một lúc, cười bảo:

“Người Tây Huyền cao, người Đại Ngụy hơi thấp.”

Lâm Tú đứng bên cạnh da mặt căng ra, lưng thẳng băng.

Lý Dung Trị chỉ mỉm cười.

Cô lại nói: “Cảm giác như, phụ nữ Tây Huyền không bị gò bó, phụ nữ Đại Ngụy hơi tinh tế cẩn thận.”

Da mặt Lâm Tú giật giật hai lần, nhìn về phía Vương gia tốt tính nhà mình.

“Đàn ông Tây Huyền bước chân rất dài, đàn ông Đại Ngụy bước đi rất vắn nhả.”

Lâm Tú cuối cùng vẫn không nín được xen mồm vào: “Lời này của Nhị cô nương chắc không tránh khỏi thiếu sót. Hôm nay tối như vậy, cô đã nhìn cẩn thận chưa?”

Từ Đạt liếc cậu một cái, chĩa chĩa Lâm Tú, lại chĩa chĩa Ô Đồng Sinh đang ngồi một mình ở một bàn khác.

“Lúc xuống xe ngựa tôi có để ý, Đại công tử đi hai bước, cậu đi tới ba bước, tôi quả đã tính toán cẩn thận lắm rồi.” Gương mặt thanh nhả của Lâm Tú như nứt ra.

Lý Dung Trị bật cười nói: “Lâm Tú chỉ biết mấy bộ công phu, quyền cước, đao kiếm, Ô Đại công tử là thiên tài bẩm sinh, võ nghệ siêu quần, không thể so sánh được.”

“... Vị người hầu này của ngài không phải là...” Cầm miệng đúng lúc.

“Hả?” Lý Dung Trị thấy cô ngượng ngùng, bèn cười: “Cứ nói đừng ngại, Lâm Tú cũng muốn biết.” Lâm Tú không nén được tò mò, gật đầu: “Nhị cô nương mời nói.”

“À... Cậu không phải công công hả?”

Lâm Tú đen mặt.

Lý Dung Trị mỉm cười trả lời: “Lâm Tú là thư đồng thuở nhỏ của ta, lúc ta đến Tây Huyền cậu ấy cũng xin đi cùng, không phải thái giám.”

“Thì ra là thế.” Cô hơi lơ đãng, thuận tay buông đôi đũa xuống. Cơm tối khô khốc, cô không thích cho lắm, lừa đại mấy miếng cho xong.

Lý Dung Trị nhìn trên bàn trong bát đều không còn một miếng hải sản nào, miệng giật giật, cuối cùng đành mặc kệ cô.

“Khách quan, vừa vặn hôm nay là lễ hội tỏ tình của thôn chúng tôi.” Chủ quán cười he he dâng lên mấy cái mặt nạ làm từ mây tre lá cỏ. “Nè, đeo mặt nạ này vào, tối nay ai cũng sẽ tỏ tình với quý vị.”

Từ Đạt sững sốt. “Tỏ... tình? Chuyện này...” Hai ngón tay xoắn vào nhau. “Một nam một nữ, trắng trợn tỏ tình như vậy?”

Lý Dung Trị che miệng ho nhẹ một tiếng.

Ô Đồng Sinh ngồi mé xa xa bên kia nhìn thoáng qua phía này.

Chủ quán hết sức nhiệt tình gật đầu lia lịa. “Cô gái xinh đẹp à, năm nay rất hiếm các thiếu nữ, cô có muốn tham gia cùng không? Chỉ cần đeo mặt nạ chính là nam nữ tham dự lễ hội, cô thích ai lập tức bước tới tỏ tình. Nhớ rõ, không tìm thì sẽ không đổi mặt, mấy anh chàng Đại Ngụy hay e lệ toàn là chờ tới dịp này mới đi tỏ tình hết. Đến khi trời sáng rõ, hai bên vẫn chưa rời đi, bước tiếp theo có thể bàn luôn việc cưới hỏi. Không phải tôi muốn nói chứ, năm trước đã có ít nhất vài cặp thành thân rồi đó. Đi đi, cô chắc rất thích mà đúng hông, ở đây tôi vẫn còn mấy cái mặt nạ, mọi người đi hết cũng được, nhưng mà... năm nay mấy cô gái ít lắm.” Ngụ ý chính là bảo mấy anh chàng trong đoàn khách này ngồi nguyên tại chỗ, nhường cơ hội cho người địa phương.

Từ Đạt thấy chủ quán nhiệt tình đến mức ngay cả chỗ nào tỏ tình hấp dẫn lôi cuốn nhất cũng chỉ tuốt tuột, còn nói làm sao để được thoải mái nhất...

“Thiệt là quá phóng khoáng đi...” Cô khen ngợi, đôi mắt to sáng ngời cũng lấp lánh, cảm thấy hứng thú vô cùng. Dù sao suốt kiếp này tình yêu trọn đời cô đã không thể có, loại nhân duyên phù du này có lẽ cũng không tệ.

Cô định sờ sờ chiếc mặt nạ, Lý Dung Trị nghĩ cô muốn mang, ngón tay giơ ra chặn lại.

Cô giương mắt nhìn hấn.

Hấn tươi cười nói: “Người nơi này, có kẻ nào xứng đôi với Nhị cô nương?”

“À...” Cô mỉm cười rút tay lại. “Cũng phải, tôi không nên tham lam, nơi này mọi người đều là người trong sạch, đừng mất công với tôi, đợi đến Đại Ngụy...” Không biết Đại Ngụy phong tục bảo thủ có tiểu quan quán không nhỉ?

Lý Dung Trị nhướn mi, ôn nhu nói: “Là bọn họ không xứng với Nhị cô nương.”

Cô cười, uống cạn cốc trà, nói: “Đêm còn dài, ngày mai sẽ vào Đại Ngụy. Tôi ra ngoài đi dạo một chút, ra ngoài đi dạo một chút.” Lại lưu luyến không rời nhìn chiếc mặt nạ kia, lắc đầu khoanh tay bước ra ngoài.

Lý Dung Trị nhìn thị vệ đang đứng ngoài cửa, thị vệ kia lập tức đi theo.

Lâm Tú đuổi chủ quán đi, nhìn chiếc mặt nạ, thở dài.

“Ở kinh đô Tây Huyền thì không có cảm giác gì, nhưng, sao ý nghĩ của người Tây Huyền lại khác chúng ta nhiều như vậy?”

“Phong tục khác nhau thôi.” Lý Dung Trị cười đáp: “Vứt mặt nạ đi, đừng để Nhị cô nương thấy.” Đột nhiên, từ bàn phía sau hân vang lên một âm thanh lạnh nhạt:

“Nhị tiểu thư mặc dù chịu kỳ thị nhiều năm, nhưng ở phương diện trai gái này thì quan niệm không có gì khác với người Từ gia. Không biết Đại Ngụy có tiểu quan quán hay không? Dù sao vẫn không thể để Nhị cô nương không công mà đến, uống phí mà đi, ngay cả một chút vui thích cũng chưa có, điều này nếu để người khác biết được, đối với cô ấy là sỉ nhục rất lớn.”

Gương mặt tuấn nhã của Lý Dung Trị khẽ động, nhớ tới đêm đó ở tiểu quan quán cô đã chủ động hôn môi. Phóng khoáng, nhiệt tình là điểm chung của nam nữ Tây Huyền, nhân duyên phù du họ cũng không cự tuyệt, nguyên nhân chính là mạnh dạn như vậy, còn có cả án cướp cô dâu ở Tây Huyền, hẳn đã sớm thấy nhưng không thể trách... Cũng không thể để cô đi tìm cái loại nhân duyên một sớm một chiều này ở Đại Ngụy thực nha...

Ngoài cửa bỗng ồn ào. Có người bên ngoài nói: “Bổn vương tới tìm chủ tử nhà người, tránh ra.”

Lý Dung Trị mặt không đổi sắc, nhìn lại phía cửa –

Chính là mỹ nhân Bắc Đường Ôn Vu Ý diễm lệ khác thường.

...

Định cư ở địa phương này cũng không tệ nha.

Hai mắt Từ Đạt tỏa sáng. Phía đông một tổ tổ tình, phía tây một nhóm e lệ đến yên lặng không nói gì chỉ đắm đuối nhìn nhau. Cô đi trên chiếc cầu cong cong, vài cái lồng đèn cũ treo trên cây, phát ra quang sáng nhợt nhạt loang lổ.

Cô cười, ngồi xuống thành cầu hơi chênh vênh, chớp chớp nhai hạt dẻ rang đường [2], nhìn trai trai gái gái đang bận rộn.

Hình như hội tổ tình này căn bản là để tạo cơ hội làm ăn buôn bán thì phải?

Trên con đường nhỏ, ngay cả chỉ đỏ của Nguyệt lão [3] từ năm ngoái cũng được ồ ạt tuôn ra. Cô thực không thể không thở dài, loại lễ tổ tình này chắc chắn là do thương nhân nghĩ ra đây mà, khổ ghê nha.

Cô lắc lắc chiếc vòng tết bằng chỉ đỏ nơi cổ tay be bé, lúc này vì thấy thú vị mà mua. Mau tới đây nhanh đến đây, chàng trai sắp sửa cùng cô tận hưởng một đêm xuân ở đâu rồi nè? Cô giễu cợt nghĩ.

Lúc còn ở đế đô, cô chỉ có thể tìm đối tượng ở tiểu quan quán, thậm chí, cô còn hạ thấp mình nghĩ xem người ta có thích mình, chẳng biết đến Đại Ngụy có phải còn chịu đựng tình trạng đó hay không?

“... Cô nương có muốn một chiếc mặt nạ không?”

Từ Đạt hoàn hồn, một thanh niên đeo mặt nạ đang hỏi cô.

Cô sững sốt, lại thấy thanh niên này lấy từ đâu ra một chiếc mặt nạ mây tre đưa đến trước mặt cô.

Đây là... Có ý gì?

Cô soi xét thật kỹ thanh niên này. Mặt nạ mây tre che cũng không nhiều, hai tai của anh chàng này đang đỏ ửng lên... Đỏ vì cô đấy sao?

Trong lòng cô chấn động, đôi mắt đẹp mở thật lớn. Anh chàng này không phải là đợi cô đeo mặt nạ xong sẽ tỏ tình với cô luôn chứ?

Hắn có biết cô là ai không?

Cô là Từ Đạt đó nha!

Ở kinh đô ai cũng nghe tiếng Từ Đạt bất tài, nhưng đàn ông nơi này chỉ nhìn thấy dung mạo của cô thôi...

Cô lại phát hiện một góc nọ còn mấy anh chàng đeo mặt nạ đang đợi thời cơ hành động.

Hóa ra, cô là một mỹ nhân sao? Những ngày dĩ vãng thực quá khổ sở, thực không có một chút thời gian ngắm kỹ mình trong gương nữa... Cô nuốt nuốt nước miếng, nội tâm bỗng chốc giằng xé.

Lý Dung Trị phải làm hoàng đế, tìm mọi cách để mua lòng người, điều này chứng tỏ dọc đường đi nguy hiểm sẽ không ít... Thậm chí chuyện mất mạng cô cũng đã dự liệu trước. Tính nguy hiểm rất cao, không biết khi nào sẽ quy tiên, trước đó phải có một lần tìm vui thì đời này mới không uổng phí... Có nên nhận hay không nhỉ?

Cô đã đánh mất một người Hoàng công tử rất quan trọng, một mối duyên mong manh kia... Ít nhất... Còn có thể ném thử một chút cái nơi nhân gian gọi là tình yêu cực lạc.

“Này... Anh đã nghe nói về Tây Huyền Từ gia bao giờ chưa...” Làm người thành thực tóm lại vẫn tốt hơn. Nếu người trước mắt đã nghe nói, vẫn không để ý cô là Từ Đạt bất tài, vậy, vậy...

“Ta có nghe, ta đồng ý.” Có người ở bên cạnh bỗng nói, tóm lấy cái mặt nạ trong tay anh chàng kia, đeo giúp cô, sau đó cười, kéo cô đi. “Nhị cô nương, bây giờ nàng đã là của ta, chúng ta tìm chỗ nào tỏ bày cảm xúc đi.”

Từ Đạt khẽ nheo mắt, thất vọng nói: “Ôn Vương gia...”

Hắn cười ha ha: “Vậy mà cô cũng nhận ra ta hử?”

Miệng cô hơi co lại. Dáng vẻ phong lưu dôi mắt khắp cũng tìm không ra kia, áo choàng hoa lệ còn thêu hoa văn Bắc Đường kia, rành rành như vậy ai mà nhận không ra đây?

“Đi theo ta, ta có việc cần nói với cô. Đừng làm kinh động tới ai, phía sau cô có người của Lý Dung Trị.”

Cô không nhúc nhích.

Ôn Vu Ý quay đầu liếc cô một cái, trào phúng nói.

“Giờ cô đã là người của Lý Dung Trị, nên không chịu để cho ta hại hẳn nữa?”

“Ăn oán vốn có của hai vị Vương gia không liên quan tới tôi, nhưng nếu Đại Ngụy Vương gia đã bảo vệ tôi, mạng sống bản tiện này cũng coi như đã trao luôn cho ngài ấy để đáp đền.”

“Thật không... Mạng sống bản tiện của cô vốn nên là của bốn vương. Ngày đó là bốn vương sai người vào cung tìm Lý Dung Trị, nếu không chẳng lẽ cô cho là thiên hạ có chuyện trùng hợp như vậy, hẳn và Thái y xuất hiện ở Từ phủ cùng một lúc?”

Cô ngẩn ra.

“Đến đây đi, không muốn gặp đứa trẻ nhà họ Tần sao?”

“Đứa trẻ?” Tim cô đập bộp một tiếng. Ôn Vu Ý vẫn đi không quay đầu lại, cô theo bản năng nhảy dựng lên, vội vàng lao về phía trước. “Vương gia, đứa trẻ vẫn không chết sao?”

Ôn Vu Ý không để ý tới cô, bước nhanh qua ngã tư đông đúc người, chẳng mấy chốc, tiếng người từ phía sau bọn họ nhạt dần đi. Đến một góc khuất, hắn vẫy tay vài cái, một tỷ nữ lập tức bước tới, trong lòng đúng là một đứa trẻ đang ngủ.

Từ Đạt há hốc mồm nhìn đứa bé đang ngủ rất say kia, háo hức xẹp hẳn xuống, chẳng giống đứa bé trầm lặng sắp chết trong trí nhớ của cô tý nào. Cô nhẹ nhàng chạm vào hai má nó, thấp giọng hỏi:

“Vương gia, nó là con của Tần Đại Vĩnh sao?”

Ôn Vu Ý mặt không đổi sắc nói: “Không phải nó thì ta mang đứa khác tới làm gì, dạo đường cái hả? Từ hôm nay trở đi cô là mẹ đỡ đầu của nó.”

“Được.” Cô mỉm cười, nhẹ nhàng mân mê cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của đứa bé. Nó rõ ràng đang ngủ, nhưng hai cánh môi be bé lại hé ra ngậm lấy đầu ngón tay của cô.

Chân mày mí mắt cô đều động nét cười.

Tỳ nữ kia thấy cô rất thích đứa bé này, hỏi: “Cô nương có muốn bế không?”

Từ Đạt còn chưa trả lời, Ôn Vu Ý đi đến bên cạnh cô, cùng cô cúi đầu nhìn đứa trẻ. Hắn thần nhiên nói: “Nhị cô nương vẫn là hoàng hoa khuê nữ (cô gái còn trong trắng), làm sao biết cách bế trẻ con? Đứa bé này tên là gì cô biết không?”

Cô lắc đầu.

“Cũng vừa hay. Đứa bé này coi như cô cứu ra, vốn cô nên đặt tên, nhưng mấy người thiếp thất của ta đều rất thích nó nên đã tìm tên cho nó rồi, vậy gọi là Hoàn Ngọc đi.”

“... Tần Hoàn Ngọc, tên này không tệ. Vương gia... Trước lúc tôi rời để đồ, hình như các phu nhân vẫn chưa có thai?”

Hắn nghe vậy, cười to ra tiếng: “Từ Đạt, cô nghĩ đi đâu vậy?” Lúc nói đến hai chữ Từ Đạt, tỳ nữ kia hạ mắt xuống, liếc về phía Từ Đạt một cái.

Ôn Vu Ý bỗng nhiên bế lấy đứa trẻ từ trong lòng tỳ nữ kia, động tác thực tự nhiên thuần thục, như đã qua tập luyện nhiều lần. “Quên đi, cô bế nó một cái đi.”

Từ Đạt dưới sự chỉ dẫn của hắn, thật cẩn thận bế lấy đứa trẻ. Lúc thì cảm thấy đầu nó thực rất mềm, lúc lại sợ thân hình nhỏ nhoi trong lòng tuột khỏi tay.

“Có xương cốt hay không vậy trời, thiệt tình là...” Cô có chút kinh hoảng.

“Đứa bé này chính xác là con của Tần gia.” Ôn Vu Ý nhìn cô. “Lý Dung Trị đã nói cho cô rằng nó còn sống?”

“Có... Ngài ấy có nói.” Cô không ngắt đầu.

“Nhưng cô không tin? Ta đây nói, cô có tin không?”

Cô cười: “Đứa bé ngay trước mặt, tôi làm sao không tin được? Đa tạ Vương gia ngày đó đã hết lòng vì nó, mới vớt được về cái mạng nhỏ này.”

Ôn Vu Ý nhìn cô một cái thật lâu, nói: “Giải dược của cô đem tới kịp lúc, đứa bé này phúc dày mệnh lớn, nhưng cũng phải vài tháng mới bình phục hẳn được. Nếu không, không phải tới bây giờ ta mới bế nó đến cho cô thăm đâu.”

Quả thực là nói dối không một sơ suất. Từ Đạt khước miệng mỉm cười, thương tiếc nhìn đứa bé trong lòng, cô nhìn sao cũng không thấy được nó giống thủ lĩnh và tẩu tử ở chỗ nào. Hôm đó một người trưởng thành như cô tính mệnh cũng ngàn cân treo sợi tóc, đứa trẻ sơ sinh làm sao chịu đựng được lâu như vậy, vậy mà hắn lại bảo là phúc dày mệnh lớn...

Ngày đó, hắn cũng đã nghe cô nhận lời với tẩu tử. Sinh mệnh của cô và nó đã tương thông, cho dù bây giờ Ôn Vu Ý đem một đứa trẻ khác đến gạt cô, cô cũng không hẳn là bất ngờ...

Cô khẽ cười khổ. Hóa ra, cô đã không tin ai nữa, nhưng vì muốn sống tiếp mà giả vờ tin.

Cô nhìn đứa bé vừa được cô bế, vẫn đang ngủ rất say. Con rớt cuộc có phải là con của thủ lĩnh không? Hay là trẻ nhà ai vậy? Không nói cũng không sao, gạt đầu hay lắc đầu là được, ít nhất cũng cho cô một ám chỉ nho nhỏ thôi...

Người Bắc Đường sẽ nói dối, người Đại Ngụy cũng sẽ mặt không đổi sắc nói ra lời dễ nghe để gạt người, ngay cả người từ Tây Huyền mình cũng không thể tin tưởng. Trên đời này ai cũng lừa dối người khác, đứa bé này mặc kệ là con cái nhà ai, về sau tuyệt đối đừng học thói người ta nha.

“Đại phu Tây Huyền xem bệnh luôn để lại di chứng. Gần đây cô cảm thấy thế nào?”

“Cái gì?” Chuyển đề tài nhanh thiệt đó.

“Cô đã muốn đi Đại Ngụy, đứa bé này không thể để cô mang theo được, giữ ở chỗ ta vài năm đã, chờ cô ổn định rồi tính sau. Nó vẫn còn quá nhỏ, ta hỏi đau chỗ nào cũng không thể trả lời, cô trúng cùng loại độc với nó, chắc có thể biết được.”

Từ Đạt chần chờ một chút, lại nghi ngờ nhìn đứa bé. Thật sự là con của thủ lĩnh sao? Cuối cùng, cô lựa chọn thành thực khai báo: “Từ sau khi tôi bình phục, thị lực không tốt lắm, tai nghe cũng không được rõ, thỉnh thoảng lại đau bụng, nhưng bình thường thì tạm thời vẫn ổn.”

“Thật không?” Hắn im lặng trong chốc lát, lại hỏi: “Lý Dung Trị có biết không?”

Cô cười: “Vương gia chăm sóc tôi như vậy đã là quá chu đáo rồi, chút chuyện nhỏ đó cần gì phải phiền tới ngài ấy?”

Khóe miệng Ôn Vu Ý hơi cong lên: “Nói cũng phải. Hắn cứ thuận buồm xuôi gió về Đại Ngụy làm Hoàng Thượng đi, chút chuyện ấy của cô để trong lòng ta là được. Chờ ta về lại Bắc Đường chữa trị xong xuôi cho đứa bé này, đến lúc đó sẽ dùng loại thuốc đó chữa cho cô.” Hắn lại vẫy vẫy tay.

Từ bài cỏ sau lưng lại có một tùy tùng xuất hiện. Hai tay kẻ đó đang cầm một cây trường đao được bọc trong vải, cung kính dâng lên.

Từ Đạt bất động thanh sắc (mặt không biến sắc). Bên cạnh Bắc Đường Ôn Vu Ý có không ít người tài ba, bất kể là tỳ nữ lúc này hay người hầu bây giờ, lúc bước ra đều vô thanh vô tức (không hơi thở, không tiếng động)... Là do cô quá bất tài đi. Hôm nay nếu đổi lại là Ô Đại công tử hoặc Từ Hồi, nhất định có thể phát hiện ra ngay hành tung của bọn họ, cô thậm chí dài ai oán.

Ôn Vu Ý lại bế đi đứa trẻ trong lòng cô, nói: “Lúc ta rời khỏi kinh thành đã lợi dụng thời gian rảnh đến nhà cô, tìm lại cây trường đao này rồi đem đến đây giúp.”

Cô sửng sốt, vừa mừng vừa sợ vừa cảm động nhận lấy cây đao đã bên mình hai năm. Cô mở lớp vải bọc, lộ ra bảo đao năm đó Lý Dung Trị đã tặng.

Ngày nào cô cũng lau chùi, giữ cho nó sạch sẽ không dính một vết tro hạt bụi. Bảo đao này ở trong tay cô kỳ thật là không có đất dụng võ, đến nay chưa từng đã thương một người nào. Nhưng mà, cô thích cây đao này lắm đó.

“Dao này ở trong tay tôi thực sự là lãng phí.” Cô thở dài.

Ôn Vu Ý thấy cô khẩu thị tâm phi (miệng nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo), nhẹ nhàng vuốt ve lưỡi đao kia, cười nói: “Lãng phí hay không là do Lý Dung Trị định đoạt. Hắn là ráng hết sức để lấy lòng mua chuộc cô đó. Ta nhìn kỹ cây đao này rồi, bảo thạch trên đó toàn là châu báu quý giá được cố ý khảm vào, tuy rằng vẫn còn vài lỗ hổng nhưng giá trị của nó cũng đủ mua đứt một tòa thành nhỏ. Bản thân bảo đao là Trường Đức đao của sư phụ hắn. Sư phụ hắn ở Đại Ngụy đức cao vọng trọng, đao này sở dĩ gọi là Trường Đức, là vì từ đó đến giờ nó chỉ sát sinh duy nhất một lần.”

Cô khẽ run lên. Cây đao này lai lịch oai hùng quá, cô đỡ không nổi nha.

“Chỉ sát sinh một lần?”

Đầu mày cuối mắt hắn tràn đầy phong tình, cười nói: “Chỉ sát sinh một lần, nhưng số người thì không thể đếm hết. Hai mươi năm trước hoàng thất Đại Ngụy có loạn, sư phụ Lý Dung Trị vì bảo vệ hắn nên mới động đao, nhưng trường đao vừa rút khỏi vỏ, người đáng chết kẻ không đáng chết đều thành oan hồn dưới đao cả. Sau đó không chờ mọi chuyện giải quyết rõ ràng, sư phụ hắn liền tự vẫn. Từ Đạt, cô cần phải thấy rõ ràng, kẻ bây giờ cô muốn gắn bó chính là người như vậy. Cô hao phí bao nhiêu tâm huyết bảo vệ hắn, nhưng hắn không cách nào bảo vệ cô.”

Từ Đạt nghe vậy, thẳng thắn cười: “Mạng này của Từ Đạt xem như được nhật trở về, không nghĩ sẽ để người cứu thêm một lần nữa.” Cô do dự trong chốc lát, nghĩ đến cảnh đi Đại Ngụy tương lai mờ mịt, nhìn về phía đứa bé Ôn Vu Ý đang ôm trong lòng, rồi lại trù trừ nhìn Ôn Vu Ý.

“Vương gia có thực... đồng ý bảo vệ đứa trẻ này?”

Hắn nhướng mày. “Đợi sau khi chữa chạy cho đứa bé này ở Bắc Đường cho đến khi bình phục hẳn, ta sẽ sai người đưa nó tới tìm cô.”

Cô nghĩ nghĩ, gật đầu, không nói ra miệng câu lẽ như tôi chết, đứa bé này tính sao bây giờ? Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng đi, nó đã có thể sống sót thì chắc là có được phúc lành... nếu thực sự là con của thủ lĩnh.

Cô suy nghĩ một lát, gỡ toàn bộ ngọc ngà châu báu khảm trên đao xuống, lấy vải bố bọc lại, giao hết cho Ôn Vu Ý.

“Cái này để cho bé... Cho Quỳnh Ngọc [4] làm phí sinh hoạt đi!” Cho dù cô chết, số châu báu này chắc cũng đủ cho nó sống tới già.

Gương mặt tuấn nhã của Ôn Vu Ý bỗng chốc đen kịt, hắn đã biết cái gọi là hành động mà không quan tâm đến cái đẹp nó ra sao.

“Cuộc sống của vương gia vốn an nhàn, nhưng đứa bé này dù sao cũng là được Vương gia ban ân nuôi dưỡng, Vương gia có thể quan tâm săn sóc nó mọi lúc, Từ Đạt đã vô cùng cảm kích, làm sao còn dám làm phiền Vương gia chu toàn đến cả những tiểu tiết nhỏ nhặt như thế này nữa?”

Hắn cười: “Ta cũng hiểu được vì sao cô lại muốn vì Tần Đại Vĩnh là làm những việc tưởng chừng nhỏ nhặt này. Hắn ở dưới đó nếu biết chắc sẽ chạy ngay đến chỗ Diêm Vương lão gia xin xỏ, mong kiếp sau có thể trả lại cho cô phần ân tình đó. Cô bảo phải như thế nào đây hả?” Từ Đạt kỳ dị liếc hắn một cái. Giọng điệu của tên Ôn Vu Ý này nghe sao cứ ám ám muội muội thế nào ấy...

“Sao vậy? Ta nói có gì không đúng hử?”

“À... Nếu thực sự có thuyết luân hồi, Từ Đạt tình nguyện kiếp sau chỉ gặp những người mà kiếp này chưa bao giờ chạm mặt, không ai biết Từ Đạt là ai hết.”

Ôn Vu Ý ngắt ra, thấy cô mỉm cười nói những lời này, không khỏi xót xa bảo:

“Cô có tin bốn vương sẽ không bao giờ lợi dụng cô lần nữa?”

Cô cười: “Chắc chắn là tin.”

“Cô đáp quá nhanh, lại thể hiện sự không thật.” Ôn Vu Ý cũng không để tâm quá. Rất nhiều việc, phải làm tức là phải làm, dù có quay ngược thời gian lại, hắn vẫn phải làm lại một lần nữa mà thôi. Giống như Lý Dung Tri, một khi đã quyết định lựa chọn, dù dưới chân là hàng đồng xác người cũng phải đạp lên mà bước tới.

Hắn nhớ tới một chuyện, đột nhiên nói: “Từ Đạt, cô với Nhị hoàng tử Tây Huyền có ân oán gì không?”

“Tôi với Nhị hoàng tử vốn không thù không hận, cùng lắm là... Cùng lắm là... Hôm đó lúc tôi về Từ phủ, có chẳng đã nói vài lời hơi chống đối, vậy nên hắn không thể lợi dụng, vậy là thành thù?”

Tỳ nữ kia rón rén bước lên một bước, đồng tai nghe ngóng.

Ôn Vu Ý trầm ngâm nói: “Không hẳn như thế. Hôm đó nhân lúc trời tối ta về phủ cô lấy bảo đao đem đi, có thấy Nhị hoàng tử đến. Hắn đứng ở khuê phòng cô nhìn một lúc lâu rồi mới đi.”

Từ Đạt trợn to hai mắt, kinh hoàng. “Tôi... Trong phòng tôi không có gì bí mật gì cả.” Y phục trong phòng cô không bị lấy đi chứ? Mấy bộ áo váy lộng lẫy cô lên để trong tủ có bị xốc lên không vậy? Còn có cái yếm cô âm thầm nhờ người thêu hoa văn phượng hoàng, rồi tằm cá cất trong ngăn tíu sâu nhất của cái tủ gỗ, hôm nào nắng gắt ăn không ngon thì “vọng ngư chỉ khát” [5] một tẹo, cô còn có thói quen viết nhật kí nữa... Mấy cái đồ kỳ quái đó tuyệt đối đừng để ai phát hiện ra a

“Thật không?” Ôn Vu Ý nhớ lại lúc đó Nhị hoàng tử Tây Huyền đứng trong khuê phòng cô trầm tư cả một lúc lâu, cuối cùng sai người đưa vào một nghiên mực đen, viết viết vẽ vẽ cái gì đó, nhưng trước khi đi không hề để lại một nét mực nào. Hành động này xem ra đã không chỉ một lần.

Hắn liếc về phía cô, Từ Đạt quả thực là một mỹ nhân, hơn nữa còn là một mỹ nhân cực kỳ quyến rũ, nếu sinh ra trong một gia đình bình thường chắc đã sớm có người đính ước. Nhưng khổ nỗi ở kinh thành ai ai cũng biết cô tên là Từ Đạt, cái nhìn đầu tiên không phải là xem xem cô xinh đẹp thế nào, mà là nhìn vào hàm ý dưới tên cô, thật là đáng tiếc vô cùng.

Nhưng, cô cũng chưa phải tuyệt sắc khuynh thành, nếu bảo Nhị hoàng tử lần đầu gặp cô đã nhất kiến chung tình, hẳn tuyệt đối không tin.

Hắn cúi mắt xuống, thấy cô không kìm được đùa giỡn với đứa bé đang ngủ say, hoàn toàn chẳng quan tâm đến cái nhìn của Nhị hoàng tử với mình chút nào.

Hắn nhìn cô đùa suốt một lúc lâu, nói mà không quay đầu lại: “Bổn vương cùng Từ Đạt có vài chuyện riêng muốn tán gẫu, người trở về nói cho Tam phu nhân, đêm nay không cần hầu hạ bổn vương.”

Từ Đạt ngẩng lên nhìn hắn.

“Dạ.” Tỳ nữ kia nhìn chằm chằm Từ Đạt một lúc, mới rời đi.

Hắn cười xấu xa với cô, vẫn không quay đầu lại. “Bổn vương thực thất sách, cứ nghĩ đêm nay dẫn theo đều là kẻ đáng tin cậy, nào biết bên cạnh Tam phu nhân lại có cái người của Nhị hoàng tử. Đi theo cô ta một đoạn đường, tìm một chỗ chôn, nếu Tam phu nhân có hỏi, bảo cô ta tự mình tới hỏi bổn vương.”

Bóng đen thị vệ phía sau nhanh chóng rời đi.

Từ Đạt cố hết sức che giấu sự kinh ngạc.

Ôn Vu Ý không chút để tâm nói: “Từ Đạt, thấy không, đây là thứ mà con cháu hoàng thất phải đối mặt. Gian tế các quốc gia đều nấp bên cạnh, cho dù có một ngày tỉnh dậy phát hiện Vương phi bên gối tới là để giám sát mình, cũng không cần kinh ngạc quá làm gì. Từ Đạt, cô có đoán được không, chỉ cần chủ tử bọn họ ra lệnh một tiếng, những phụ nữ bên người ta có bao nhiêu kẻ trở mặt không nhận phu quân?”

Từ Đạt ngây người. “Vương gia đang nói đến những phu nhân đó... Nhưng tại sao vẫn muốn cười?”

Hắn ha ha cười, Từ Đạt vội vàng bịt tai đứa bé lại. Hắn đành phải nín lại một chút, khoe miệng cong cong:

“Đã dám lấy sắc đẹp dụ dỗ, bổn vương đương nhiên cũng không từ chối cục thịt béo tự đưa vào tới cửa. Lại nói, bổn vương thực thông cảm cho Lý Dung Trị, vì không cho người Đại Ngụy tóm được yếu điểm của mình, hắn không thể như ta, đặt những thứ đó trong tầm mắt quản lý. Từ Đạt, cô nên biết tình thế hiện tại, nếu Lý Dung Trị thật có thể lên ngôi, chắc chắn sẽ liên minh với Tây Huyền, Bắc Đường và Nam Lâm không tránh khỏi bị uy hiếp.” Lát sau, hắn nhìn thẳng vào cô, lại nói: “Từ Đạt, hai năm nay, lúc tìm cô uống rượu, ta thấy rất vui.”

Cô ngó hắn.

“Lúc ta ở kinh đô Tây Huyền trêu chọc cô, cũng là vui vẻ từ tận đáy lòng.”

“...”

“Ta ở kinh đô Tây Huyền quậy phá huyên náo đến gà bay chó sủa, sau đó cô phải dọn dẹp đến sứt đầu mẻ trán, trong lòng ta lại vô cùng khoái trá.”

“...” Ở Tây Huyền không có ai cho hắn nói thật, chỉ có thể tìm cô mà xả. Cô còn có thể nói gì đây?

“Có vài người suốt đời không nói được vài câu thật lòng, không phải không muốn nói, mà là không thể nói.” Ôn Vu Ý cười nói: “Từ Đạt, chỉ có đêm nay, mỗi một lời của ta đều là sự thực. Quỳnh Ngọc là con của Tần Đại Vĩnh.”

“... Ừ.”

“Rốt cuộc là ai đem thiên hạ chia làm tứ quốc? Ngay cả người không có chí lớn như ta cũng không tránh khỏi tiếc nuối, nếu tứ quốc hợp lại thành một, chắc đã chẳng có ly biệt hôm nay? Từ Đạt, bây giờ chia tay, biết gặp lại là khó khăn khôn cùng, bao vui vẻ hạnh phúc lúc còn tại đế đô, giờ chỉ còn là mây trôi gió thoảng.”

“... Vương gia bảo trọng.” Cô nhẹ giọng nói. Hấn nói như vậy, cô lại có chút lưu luyến không muốn rời.

“Nếu có ngày cô chịu bạc đãi ở Đại Ngụy, cứ tới Bắc Đường tìm bổn vương... Nhưng đây cũng là hạ sách, bổn vương sợ không bảo vệ được cô.” Hấn cười, lại nói: “Ngày xưa Viên Viên [tên thân mật của Viên Đồ? =)] từng bảo bổn vương bỏ xác nơi tha hương, ta muốn thấy lời tiên đoán của ổng mất linh một lần lắm. Từ Đạt, cô để ý xem nhé, nếu ta ở lại Bắc Đường mãi mãi được, thì lão Viên Viên kia là đồ lừa đảo chính hiệu, cô chẳng cần để ý đến lời của lão làm gì nữa hết.”

“Vương gia...” Từ Đạt cảm kích trong lòng, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, kinh ngạc hỏi: “Vương gia, làm sao ngài rời khỏi kinh thành được?” Chất tử há có thể rời khỏi đế đô sao?

Hấn suýt chút nữa ôm bụng cười to. “Đến bây giờ cô mới phát hiện ra hử? Ta thay Bắc Đường làm nhiều chuyện như vậy mới đổi được tự do cho thân này đây. Chờ ta làm xong một việc cuối cùng, trở về Bắc Đường, sẽ có thể tử khác đến Tây Huyền làm chất tử.”

Từ Đạt bình tĩnh nhìn hấn, do dự trong chốc lát hỏi: “Xin hỏi Vương gia... Việc cuối cùng này của ngài là?”

Hấn hơi khom người, thì thầm vào tai cô:

“Bắc Đường bệ hạ đích thân hạ chỉ, muốn bổn vương phối hợp với Nam Lâm, chỉ huy Hắc Thiết quân chặn giết thái tử Đại Ngụy. Mặc kệ có được hay không, bổn vương đều phải trở về Bắc Đường phục mệnh.”

Từ Đạt nghe vậy, hoảng sợ nhìn chằm chằm Ôn Vu Ý.

Kẻ trước mặt này đang mỉm cười rạng rỡ... nhưng không giống nét cười thật lòng. Cô nói: “Vương gia, Quỳnh Ngọc đành nhờ ngài chăm sóc.”

“Được.” Hấn không nhúc nhích.

Cô lui lại liên tục mấy bước, thở dài, vẫn không ngẩng đầu lên. “Chúc Vương gia từ nay về sau được hài lòng như ý.”

“Chắc chắn rồi.”

“Chỉ mong... Sẽ có ngày cùng Vương gia nâng cốc tán gẫu.”

Miệng hấn hơi cong lên. “Chỉ mong.”

Từ Đạt gơ tay chạm vào trường đao bên hông, quay người bước vào màn đêm đen kịt, vội vã chạy đi.

Ánh mắt sáng ngời của Ôn Vu Ý dõi theo hướng cô khuất vào bóng tối. Thật lâu sau, gió lạnh thổi qua, hấn mới lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn xuống đứa trẻ trong lòng vừa bị lạnh mà tỉnh lại, nghịch nghịch cái miệng nhỏ nhắn đang hơi hé ra, khẽ cười nói: “Mẹ đỡ đầu của con, đã chọn một con đường vất vả quá rồi.”

...

Lửa cháy ngợp trời.

Trong một trấn nhỏ ở Tây Huyền, dân chúng kêu khóc trốn chạy, thích khách mặc đồ đen vung đao lên, máu tươi phun ra, chớp mắt một mạng người đã mất.

Từ Đạt chấn động mạnh! Từ nhỏ đến lớn cô chưa hề thấy qua cảnh tượng giết người đầm đìa máu chảy như vậy.

Cô lại nhìn kỹ, thị vệ của Đại Ngụy đang bảo vệ Lý Dung Trị rời khỏi khách sạn. Bọn họ có thể chống lại được đến chừng đó Hắc Thiết quân đóng giả thích khách áo đen, có thể thấy được tất cả đều là cao thủ, chỉ là bên kia quá áp đảo, đang có bất lợi về số lượng.

Bỗng nhiên, cô vội vã lao tới trước, lấy lưỡi dao đỡ trường đao của đối phương, quát ông chủ nhà trọ béo ị đang run cầm cập: “Đi mau!” Tay phải quăng ám khí, cắm vào ngực, bụng tên thích khách, máu tươi phụt ra. Tim cô thịch một tiếng, trong lòng biết không thể mềm lòng ngay lúc này, lại cứng rắn hươ dao.

Cô trừng mắt nhìn thi thể do chính mình giết chết kia, lòng bàn tay bỗng chốc ướt đầm mồ hôi. Cô giết người, giết người...

Hóa ra phượng hoàng và quạ đen khác biệt nhau ở chỗ đó, hơi thở của cô dồn dập, chỉ hận chính mình khi giết người lại có cảm giác như say mồi.

Cô lại nhìn thị vệ Đại Ngụy để mặc con dân Tây Huyền bị giết, Ô Đồng Sinh không hề động tay, chỉ khi có tên Hắc Thiết quân bịt mặt nào đụng tới hần, hần mới đoạt mạng một người.

Lúc ngày thường xử sự, cô luôn nghĩ ngợi cả buổi mới dám hành động, nhưng giờ phút này mỗi khắc đều quyết định sinh tử, không cho phép chần chừ. Cô thở sâu, giơ đao lên gia nhập cuộc chiến, thị vệ Đại Ngụy thấy cô là người cùng nhà, liền hạ bớt đao kiếm xuống để cô thẳng một đường bước qua.

Cô nắm lấy bàn tay ấm áp của Lý Dung Trị.

“Nhị cô nương?” Thần sắc Lý Dung không hề gợn một sóng sợ hãi, không có một chút hoảng hốt. Tà trường bào Đại Ngụy trắng như trăng bị gió đêm thổi phất phật bay, tựa như mây trôi thanh thoát, lại trầm tĩnh như nước hồ, hoàn toàn không giống đang ở trong hiểm cảnh.

“Vương gia, người có tin tôi hay không?”

“Tin.” Hần không chút do dự đáp.

“Mặc kệ chuyện gì xảy ra, tôi cũng sẽ không thả tay Vương gia ra. Nếu phải chết, tôi cũng sẽ chết ngay trước mặt ngài, ngài tin tôi đi!”

“Được, ta tin cô.”

“Vậy đi theo tôi!” Dứt lời, ống tay áo cô tung bay, kéo hần thoát khỏi vòng vây, tay trái hươ lên, ánh đao chói lọi, chém giết liên tục mấy người.

“Vương gia!” Lâm Tú muốn đuổi theo, lại bị Hắc Thiết quân chặn lại. Cậu hét to: “Bảo vệ Vương gia!”

Bóng đêm ngút ngàn, đao quang kiếm ảnh, tầng tầng lớp lớp sát khí ập tới, máu huyết đỏ ối phun ra, bắn tung tóe đầy người cô cùng Lý Dung Trị. Thị vệ Đại Ngụy bám sát phía sau, Ô Đồng Sinh đột nhiên gia nhập chiến cuộc, ngăn thương vong lên, vạn quân lính đều bị tạm thời chặn đứng, khiến cô khê thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Gió vù vù thổi cắt da cắt thịt, máu đào rỏ giọt không ngừng được, tay trái cô cầm không nổi chuôi đao, liền lấy tay phải thay thế. Trái phải luân phiên như vậy, nhưng cô thủy chung vẫn không buông tay Lý Dung Trị.

Lý Dung Trị mắt nhìn tám hướng, không tránh không né, để mặc cô dẫn hần lui về phía dòng sông Lệ khô cạn. Lúc hần vừa thấy hướng đi của cô, đã biết trong đầu cô tính toán điều gì — bảo vệ hần, đồng thời giúp được thị trấn nhỏ phía sau họ thoát khỏi sự tàn sát của Hắc Thiết quân.

Trong lòng cô vẫn lấy Tây Huyền làm trọng sao? Hần cúi đầu, ánh mắt trong một khắc ngần ngừ đặt lên chỗ nắm của hai bàn tay. Máu tươi đập dính, mồ hôi trơn trượt, cô bỗng không nắm nổi, hần theo bản năng cầm chặt tay cô.

Cô nhanh chóng quay đầu liếc hần một cái, ánh mắt kia đang nói: Tôi sẽ không buông tay!

Tất nhiên là sẽ không buông tay. Năm đó mẫu phi vì bảo vệ hần mà chết, máu đỏ tràn khắp mặt, lúc tắt thở vẫn không buông tay, khi lâm chung nói: Không làm người bề trên, thẹn một kiếp làm người.

Lúc sư phụ hần tự vẫn, nhìn hần nói: Đại Ngụy khai quốc mấy trăm năm, tổ huấn đã không còn, hôm nay hậu cung xảy ra nội đấu như vậy, ngày đó là lúc thái tử huyết tranh. Hoàng tử trời sinh thông minh tài trí hơn người, nhưng ở trong cung không có chỗ dựa, nếu không tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước để giành lợi thế) thì chỉ có một đường chết, há lại không làm nương nường thất vọng, không làm ta thất vọng? Nhưng

lúc hoàng tử đăng cơ, phải tôn trọng tổ huấn, đừng để con dân vô tội uống mạng vì hoàng thất, đừng để nường nường ôm nỗi hận mà chết.

Lời dứt, siết chặt tay hắn, không cho hắn dời mắt, tự vẫn là đời.

Sau đó, phụ hoàng mới khoan thai đi đến, hạ chỉ hậu táng cho xác mẫu phi, chuyện còn lại bỏ qua tất. Chưa đầy mấy tháng sau, gia tộc mẫu phi dâng lên một thiếu nữ quý tộc, phụ hoàng vui vẻ thu nhận, không hề nhắc tới huyết án nơi hậu cung nữa.

Những ngày đó hắn không hề chớp mắt, lúc trời vừa hừng sáng, thiếu niên trong gương, chân mày đã cong cong như trăng khuyết, nét cười thanh thanh nhàn nhạt, dịu dàng nhã nhặn, không có một chút mệt mỏi.

Khi phiên chất tử trước ở Tây Huyền đã đến hạn, hoàng thúc trở về, hắn tự xin đi Tây Huyền, tránh mằm tai vạ, xây dựng thế lực riêng, ngầm ám hại thái tử thất đức, thu mua quan viên triều đình, mượn sức di nường ở hậu cung... Hắn thân không ở Đại Ngụy, nhưng thế lực của hắn tại cố hương đã ken dày như lưới, lấy ngôi vị hoàng đế dễ như trở bàn tay.

Hắn ở Tây Huyền xử sự khiêm tốn, đối đãi với người ngoài chân thành — chưa bao giờ có ai nói hắn giả dối. Hắn đối đãi với người ngoài chân thành đến mức, có khi ngay chính mình cũng suýt chút nữa bị lừa.

Hắn nghe chuyện của Từ Đạt, cũng từng ngồi cùng trong một gian tửu lâu, khi đó chỉ bảo cô giả bộ làm con cóc, thực ra tâm cơ đầy bụng. Một người đã chịu đủ kỳ thị, còn có thể như một đứa khờ bình thường, vậy thì thực sự là quá mức ngu đi.

Đâu hay, cô xác thực có đầy bụng tâm cơ, nhưng không có hận thù tràn ngập. Giao thừa năm ấy cô nhậm chức Phụng Vũ Lệnh, hắn tính kế đưa bảo đao cho cô, thấy cô thích cây đao kia vô cùng, hắn nghĩ hắn đã mua chuộc được người như trước giờ vốn thế. Không ngờ Tần Đại Vĩnh xuất hiện mời cô đến ăn tất niên, cô thụ sủng nhục kinh (được sủng ái mà lo sợ), theo Tần Đại Vĩnh đi mất.

Đến giờ, hắn vẫn không thể quên ánh mắt vui mừng thuần khiết như vậy... Từ Đạt từ đầu tới đuôi đều nhìn thấu hắn luôn có mục đích, Tần Đại Vĩnh không hề có mục đích.

Trong thế gian của hắn, cô là người duy nhất còn có tình người, không tính toán mưu lợi, không có tâm giám sát mà tiếp cận hắn, không vì địa vị mà đấu đá với hắn, hết lòng vì trách nhiệm của Phụng Vũ Lệnh, lại không nghĩ gì đến nó. Ngay cả vị Chấp kim ngô mà cô thân thiết, khi tiếp cận chất tử Đại Ngụy, trong mắt vẫn có đánh giá tính toán.

Hai năm này, sơ sơ vài lần thiết yến đều định kéo cô vào kế hoạch của hắn, cuối cùng lại buông tay, chỉ cùng cô vui vẻ tán gẫu trên trời dưới đất. Tuy rằng không thể thành thật với nhau, nhưng có thể giữ được một mảnh đất bình yên cuối tim trong cuộc minh tranh ám đấu này, công của Từ Đạt là không thể phủ nhận. Bắc Đường Ôn Vu Ý chắc cũng nghĩ đến duyên cớ đó, mới mạo hiểm thay cô bảo vệ con của Tần Đại Vĩnh.

Đột nhiên, bên trái một cơn gió thốc tới, Từ Đạt tựa hồ không hề cảm thấy. Sức gió kia theo ánh đao bay đến sát hông trái Từ Đạt, một nhát này, sợ là nửa người sẽ không còn.

Lý Dung Trị nhanh tay lẹ mắt, một thanh chủy thủ chém sắt như chém bùn xuất ra từ ống tay áo. Hắn giơ tay lên chặn lại, một cơn đau lâm râm truyền đến, ánh đao khựng lại. Lách cách một tiếng, hất bay đại đao của đối phương, chủy thủ đâm ngập vào phía đó.

Cô hơi nghiêng mặt, mới phát hiện hắn thay cô chắn đao, buột miệng: “Vương gia, có chuyện gì thế?”

Hắn bình tĩnh nhìn mặt cô đầy máu, máu chảy qua mắt, giống như ngày đó cô lấy thuốc cho đứa con của Tần Đại Vĩnh, khắp mặt đầm đìa máu tươi, vẫn không hề hối hận, không hề đòi hỏi.

Là vì... một người tên là Lý Dung Trị sao?

Bỗng dưng, tim hắn chấn động. Hắn đợi hồi lâu, cuối cùng... cũng lấy được sự đối xử như với Tần Đại Vĩnh của cô?

“Vương gia?”

Hắn cố giữ bình tĩnh, ánh mắt lấp lánh như sóng, cười nói: “Nhị cô nương yên tâm, thuở nhỏ ta có học qua thuật tấn công, chưa từng bỏ dỡ, cô không cần quá sức bảo vệ.”

Cô nhìn hấn một cái, đúng lúc vung lên một đao, nhưng thể lực có hạn, không thể chống đỡ được thích khách đang lũ lượt kéo đến.

Hai người bọn họ vừa giết vừa lui, đến giữa lòng sông Lệ, Từ Đạt máu rỏ đầy tay, chuôi đao trơn tuột khỏi tay nắm, cô kêu to không ổn, chưa kịp nhặt đao lên, vài tên Thiết quân che mặt đã vung kiếm tới gần, cô xoay người ôm lấy Lý Dung Trị.

“Từ Đạt!”

Hấn nhìn vào đôi mắt đậm sắc máu, trong chớp lát, trơ mắt, không thể chớp một cái.

“Vương gia yên tâm, lần này tôi sẽ ôm chặt lấy ngài, trừ phi chém tôi thành bảy tám khúc, nếu không chắc chắn sẽ không lòi tôi đi được.”

“Nếu ta không phải là thái tử Đại Ngụy, cô vẫn sẽ bảo vệ?” Hấn cười hỏi.

Cô không chút nghĩ ngợi, thản nhiên cười với hấn:

“Bảo vệ!” Dứt lời, hai tay ôm thật chặt lấy hấn, chết cũng không buông.

Thân hình mềm mại áp sát vào người hấn, quyết tâm dù bị phân thân cũng không rời ra.

Không làm người bề trên, thẹn một kiếp làm người.

Mẫu phi hấn trước khi chết, khuôn mặt ướm đầm máu tươi tràn đầy mong mỏi.

Nhưng lúc hoàng tử đăng cơ, phải tôn trọng tổ huấn, đừng để con dân vô tội uống mạng, đừng để nương nường ôm nỗi hận nơi chín suối!

Sư phụ hấn vì buộc hấn chiếm lấy đế vị mà tự vẫn.

Bảo vệ!

Đột nhiên, hấn chủ động giang tay ra, ôm lấy thân hình mảnh khảnh trong lòng, chặt chẽ khăng khít, không một kẽ hở.

Nếu có kiếp sau... Nếu có kiếp sau, hấn không muốn làm một hoàng tử bụng đầy toan tính, chỉ nguyện làm Hoàng công tử duy nhất trong mắt người!

...

“Bốn vương không dám mạo hiểm bảo vệ Từ Đạt nữa. Chẳng lẽ Dung Trị huynh không phát hiện ra sao?” Ôn Vu Ý cười nói.

Quán cơm nhỏ nhỏ tĩnh lặng, Lâm Tú đứng ngoài giữ cửa.

“Phát hiện cái gì?”

“Huynh không phát hiện, cô một đời bình thuận, phần lớn là do những người bên cạnh bảo vệ? Huynh ta bảo vệ cổ đi lấy giải được, huynh bảo vệ cổ rời khỏi đế đô, giữ lại một mạng... Cả đời cổ yên ổn thuận lợi, ở Tây Huyền thì không đáng nói, nhưng ở Đại Ngụy cũng là người đại phúc đại cát. Huynh giữ cổ lại bên cạnh để bảo vệ mình, nhưng huynh có bảo vệ cổ được không? Hiện nay huynh không cần tốn nhiều sức để lấy được lòng trung của cô, nhưng, ta sợ có một ngày...”

Lý Dung Trị cười nói: “Có một ngày thế nào?”

Ôn Vu Ý nghịch nghịch chiếc nhẫn của mình, không kìm được thở dài nói:

“Ở Từ gia, duy chỉ Từ Đạt còn có tình người, ta cuối cùng vẫn ích kỷ, không muốn mạo hiểm dẫn cổ trở về Bắc Đường. Ta sợ có một ngày, lực lượng cá nhân của ta bảo vệ cô ấy không đáng, vẫn cam tâm tình nguyện lấy mệnh này đổi mệnh của cô, để cô cả đời bình bình thuận thuận, vui vui vẻ vẻ. Thay vì như thế, thà rằng cứ dừng lại ở giờ phút này. Dung Trị huynh, huynh phải cẩn thận, đừng để đến một ngày huynh bảo vệ đến mức không quay đầu lại được nữa, đến lúc đó, ý muốn giữ cổ bên cạnh để huynh được một đời bình thuận, đã thực sự trở thành niềm mai mỉa lớn nhất.”

[1]: Nhân sinh thất thập cổ lai hy – : Người thọ bảy mươi xưa nay hiếm, xuất xứ từ bài “Khúc giang kỳ 2” của nhà thơ Đỗ Phủ, Trung Quốc.

[2]: là món này đó

[3]: Chỉ đỏ của Nguyệt lão: hay tơ hồng của ông Tơ bà Nguyệt, theo truyền thuyết là báu vật dùng để gắn kết những đôi uyên ương dưới trần gian.

[4]: Vọng ngư chỉ khát: ngó cá cho đỡ thèm, bạn Từ Đạt biến thể từ câu “Vọng mai chỉ khát” xem chương 6 để biết thêm chi tiết

[5]: Ở trên là Hoàn Ngọc (– phồn thể), xuống dưới lại là Quỳnh Ngọc (– giản thể), mình cũng thiệt không hiểu. Hai kiểu chữ khác nhau, phát âm cũng rất khác, nhưng nhòm mặt chữ thì thấy hình như cũng hơi giống giống...

8. Chương 8

Kinh đô Đại Ngụy.

Có một cô gái ngốc một mình đến Đại Ngụy, được Đại Ngụy diện hạ chiếu cố, ở nhờ trong một căn nhà. Tỳ nữ bảy người nô bộc bảy người, khu vực mặt tiền, từ giờ Mão thức dậy cho tới giờ Ngọ ngủ trưa, từng phút đều có người sẵn sóc... Ô, diện hạ, Từ Đạt vốn hèn mọn, không hưởng thụ nổi cuộc sống thiên kim. Có nên bỏ đi không đây?

Đến đây ngừng bút, bỏ đoạn khi cô tắm rửa còn có hai tỳ nữ giúp kỳ cọ... Từ gia là nhà quan, trước lúc năm tuổi cô cũng đã từng trải qua loại hưởng thụ này. Nhưng giờ cô đã hai mươi, lại để tới hai tỳ nữ giúp đỡ, gương mặt bánh mặt của cô cũng thành hồng rực...

Nhất là lần đầu tiên bị người ta dứt khoát lột đồ ra tắm rửa, nửa đêm cô nhảy lên mái nhà nghe lén, nghe thấy hai tỳ nữ này nói cô toàn thân cao thấp từ trên xuống dưới không có một miếng thịt nào mềm mại, cũng sờ không tới xương cốt, cơ bắp rắn chắc lại đàn hồi, rất khó lẫn vào với các cô gái ở Đại Ngụy...

Cô cúi đầu nhìn bộ ngực dưới lớp Thâm y của mình. Khi vào đông, chất vải mặc trên người hơi dày hơn bình thường một chút, cô nhẹ nhàng đè ngực xuống, lại đàn hồi trở về, cô vẫn nghĩ mình rất bình thường nha. Cô đặt bút xuống nghiên mực, đi đến bên cửa sổ quan sát tỳ nữ đi ngang qua, bất kể nhìn ở góc độ nào đều có vẻ mỏng manh như giấy... Xem ra, cô rất khó lẫn vào người Đại Ngụy thực.

Hóa ra tướng mạo của đàn ông Đại Ngụy thiên về thanh tú tí mĩ, phụ nữ Đại Ngụy càng mảnh khảnh hơn, làm cho loại thân hình diện mạo như cô thực... tị ti.

Đột nhiên, một thân hình cao lớn ngăn lại tầm nhìn của cô. Cô ngẩng đầu vừa thấy, cười nói: “Đại công tử.”

“Nhị tiểu thư, đã đến giờ.” Gương mặt hắc rất lạnh lùng.

Cô đáp lời “Đến ngay đây”, lập tức vào trong phòng lấy đao. Lúc cô bước ra ngoài, Ô Đồng Sinh đang đứng bên cạnh bàn, tay hé ra bức mặc họa (tranh vẽ bằng mực tàu).

“Cái này...” Cô cười nói: “Đại công tử, tôi vẽ không đẹp lắm, để anh chê cười rồi.”

“Không, vậy là tốt lắm đó.” Ngữ khí kia mặc dù lạnh lùng nhưng lại chứa chút kinh ngạc. “Tôi cứ nghĩ cô không giỏi vẽ.”

“...”

Hắn lại cúi đầu nhìn bức thư của cô, hơi khựng lại. “Tôi cứ nghĩ cô mù chữ.” Ở Tây Huyền có vài viên quan nhỏ dốt đặc cán mai là chuyện thường.

“...” Cô thấy môi mình đang co rúm lại. “Tôi mặc dù bất tài, nhưng vẫn còn một ít ý chí muốn tiến bộ chứ.”

Ô Đồng Sinh nhìn nét chữ của cô chăm chú, cái nhìn làm da đầu Từ Đạt hơi tê tê. Cô hình như hơn sư phụ... Ô Đại thiếu gia ở Tây Huyền văn võ song toàn, hẳn đã vượt hơn cô tít tắp võ nghệ, nếu còn bỏ xa cô cả về văn chương nữa, cô thà chạy qua Bắc Đường hoặc Nam Lâm trốn cho rồi.

“... Thư pháp của Nhị tiểu thư không tệ.” Nét bút thật trọng kỹ lưỡng, khá ổn, đáng tiếc khi nhìn kỹ lại có gì đó rất giống học sĩ trong cung Từ Trực. Thấy như vậy, cũng từng mô phỏng theo nét bút quen thuộc ấy. Hắn thả xuống, lại cầm lấy bức mặc họa lên xem, chỉ vào người đàn ông ôm Lý Dung Trị trên sông Lệ, hỏi: “Sao lại vẽ tôi?”

Cô ở à nửa ngày, mới thực thà nói: “Đại công tử sau khi đến Đại Ngụy, chắc cũng biết được nam nữ cấm kỵ. Không chỉ cấm, mà còn cấm rất ngặt nghèo. Nếu để người khác biết là tôi bảo vệ Lý Dung Trị, vậy phiền toái còn nhiều hơn, không phải sao?”

“...Tại sao hắn lại ôm tôi?”

“Ồ...Chắc là Từ Đạt nhất thời đãng trí, không cẩn thận vẽ hai tay ôm Đại công tử, Đại công tử xin đừng hiểu lầm.” Ngày ấy cô quả thật cảm thấy có người ôm lấy cô, rất chặt. Không phải Lý Dung Trị, chẳng lẽ lại là quý?

Người tưởng sắp chết, sẽ ôm chặt lấy người gần nhất với mình. Khi đó cô chỉ cảm thấy người này ôm cô chặt đến không thở được, suýt chút nữa làm cô nghẹt thở mà chết.

May mà triều đình Đại Ngụy phái quân hộ vệ ra tới biên cảnh để đợi, nghe nói ngay cả các kỳ nhân dưới trướng Lý Dung Trị cũng có trong đó. Có cao thủ thị vệ liều chết mở đường máu qua sông Lệ mật báo, bọn họ mới đến cứu người kịp lúc.

Sau này chính tai nghe người ta kể lại, lúc ấy cô bảo vệ Lý Dung Trị, đao kiếm sắp đâm tới, quân hộ vệ còn chưa đến kịp, là trường thương của Ô Đồng Sinh xé gió bay tới, xuyên thấu liên tục mấy tên lính Hắc Thiết quân mới cứu được.

“Nhị tiểu thư.” Hắn cảm trường thương bước ra sân.

“Làm phiền Đại công tử.” Cô cười. Giơ trường đao lên đấu với hắn.

Không phải cô hăng hái gì, nhưng từ khi ổn định phần nào ở kinh đô Đại Ngụy, Ô Đồng Sinh chủ động đưa ra cứ mỗi hai ngày lại luận bàn, để ngừa cô giẫm lên vết xe đổ — nói toạc ra chính là, Lý Dung Trị còn chưa leo lên được ngôi vị hoàng đế, nếu cô ở lại Đại Ngụy, không thể cứ một ngày nào đó đi ra ngoài chết thay được, còn liên lụy đến hắn nữa, không bằng để hắn huấn luyện cho rồi.

Hắn là thầy giáo nghiêm khắc lắm nha! Nếu còn ở Tây Huyền, cô chắc chắn muốn ôm đùi hắn xin hắn dạy cô hồng còn tranh tài thi thố, nhưng nay vĩnh biệt Tây Huyền rồi, cần gì phải luyện tập nữa chứ...

Cô hơi lơ đãng, cảm thấy một thương của hắn đâm đến, hổ khẩu [1] đau điếng. Cô biết hắn nhìn ra cô tâm thần dao động, lập tức tập trung lại.

Sư phụ a! Sư phụ a! Anh chàng này có thể huấn luyện được cả một đội quân dù có chết cũng không ngã xuống đất. Mỗi lần luyện tập, luyện suốt bốn canh giờ, cơm trưa cũng bỏ qua... Cô âm thầm kêu khổ.

Mũi thương của Ô Đồng Sinh tiến sát đến hai mắt cô. Từ Đạt đá một cước vào hư không, phi thân lên cột đình. Ô Đồng Sinh dễ dàng khóa trụ bóng dáng của cô, thương với người như hình với bóng.

Tỳ nữ bước vào sân thấy thế kêu hoảng, lại thấy ống tay áo cô tung bay lộ ra cánh tay, sợ tới mức hoa dung thất sắc.

“Từ tiểu thư, phủ thái tử ời...” Tỳ nữ lắp bắp nói.

Á, tiên đan cứu mạng đến rồi!

Lý Dung Trị đúng là một kẻ rất biết diễn kịch.

Nghe nói, ngày trở về đế đô, hắn vội vàng vào cung, thẳng đến trước giường lão hoàng đế đang bệnh nhẹ, quỳ gối hành đại lễ. Không có dáng vẻ thất thanh gào khóc, cũng không có hành động lâu ngày gặp lại

nhào tới ôm phụ hoàng, hấn cứ như vậy tinh tế hỏi ngự y, hỏi lại bệnh tình của phụ hoàng, hỏi hỏi, miệng tuy vẫn ôn tồn nhã nhặn, đôi mắt đen tuyền đã hơi hơi hồng hồng, còn lấp lánh ánh nước.

Cung nữ ở đó thấy vậy cảm động, chỉ nói vị dân chính [2] từ Tây Huyền trở về này rất cuộc cũng khó nén được chân tình. Người sau màn cũng không kìm được tiếng thở dài.

Thân tình như vậy, không ám áp không vội vàng, dẫn đo phù hợp, không giả vờ không dối trá, cô không thể không âm thầm thổn thức. Dẫn đo phù hợp như vậy, mới càng cho thấy Lý Dung Trị với thân phụ không hề có cảm tình.

Đêm đó, Lý Dung Trị vội vàng dẫn theo một ngự y giỏi đến đây, dọa cô đến nhảy dựng lên.

Khuôn mặt tuấn tú của hấn hơi nhăn lại, đầu tiên là để ngự y chẩn đoán mấy chuyện ‘chưa quen thủy thổ’ của hấn, rồi ‘tiện thể’ xem giúp cô thuốc độc uống ngày đó đã được hoàn toàn giải hết hay chưa. Trong lúc khám, thỉnh thoảng hấn lại thuật cho ngự y mấy triệu chứng “thị lực không được tốt”, “có ảnh hưởng đến tai”, “bụng thỉnh thoảng có đau”... Cô nghe được trọn tròn mắt lên, cô tưởng mình đã giấu rất kỹ, hấn... lại nhìn ra không sót một mẩu nào!

Hấn vội vàng đến, vội vàng đi.

Chưa đến vài ngày đã sai người truyền tin cho cô. Cô vừa thấy, chẳng qua chỉ là ân cần hỏi han vài việc nhỏ xiu. Cô cũng ngại nên không đáp rõ, đành phải kể lể mấy chuyện be bé trong cuộc sống cho qua. Kết quả hấn lại hỏi lại lần nữa, làm hại cô phải đi mua bút lông với nghiên mực...

Cứ nghe, mỗi ngày của hấn cứ là liên tục vào cung bầu bạn với người già, rồi học chương trình học của thái tử, mãi cho đến khi ngã lưng, chỉ vừa chớp mắt ngoài trời đã là hừng đông. Hấn rõ ràng là trở về cũng vô ích...

Hôm nay, cô lần đầu tiên tới phủ thái tử. Vừa thấy đến Lý Dung Trị đến, cô theo bản năng đánh giá khí sắc của hấn, quả nhiên hơi gầy, sắc mặt cũng không được khỏe mạnh như trước kia. Hấn thấy cô chăm chú nhìn, ầm ầm cười đáp lại.

“Nếu không phải Từ tiểu thư liều chết cứu giúp, hôm nay đã thành công dã tràng.” Môn khách ở phủ thái tử đều thở dài.

“Đâu có đâu có, là điện hạ phúc dày mệnh lớn thôi.” Cô đáp lời. Lập tức lại nghĩ, dù sao cũng đã chết một lần, chết lại lần nữa cô không phải không sợ, huống chi, huống chi...

Cô lắng lắng nghe những người này thảo luận chuyện Đại hoàng tử thất đức gây ảnh hưởng, cùng với chuyện thể lực sau lưng các hoàng tử khác cũng đã bắt đầu rục rịch.

Cô nghe nghe, có hơi hoảng hốt, thì ra Đại hoàng tử thất đức là thất ở trong hậu cung, vì thế, Đại hoàng tử quý gối bên ngoài điện, nói là bị người hãm hại, nhưng chứng cứ rành rành ra như vậy, hoàng đế làm sao tin được... Những gièm pha tổn hại thiên uy đó có thể là lan truyền, chỉ vì mục đích vu cho được hai chữ thất đức?

Những người này không ngờ lại đào một cái hố đại nghịch bất đạo như vậy... Cô nhắm mắt lại, hai tay khoanh trước ngực, mắt nhắm tai ngơ. Tranh đấu triều đình chính là đây, có khổ ải gì người dưới gánh cả, ở Tây Huyền cũng thế? Cô cùng thủ lĩnh chính là thí dụ tàn khốc đó, không phải sao?

Cô lại nghe thấy, giữa muôn giọng nói trộn lẫn hỗn tạp, một âm thanh rõ ràng nhợt nhạt pha chút khàn khàn lọt vào tai...

Lý Dung Trị mấy ngày liền đều bận rộn, đã sớm mỗi một. Cô phát hiện hấn hơi uể oải, giọng nói tựa như tiếng của Hoàng công tử trong phòng tiểu quan ở Tây Huyền ngày ấy... Biết rõ nam nhân này luôn luôn diễn kịch, nhưng vẫn không đành lòng nhớ tới những ngày hấn cực nhọc khuya sớm chăm sóc cô.

Đút cô từng ngụm từng ngụm thuốc...

Giúp cô vén mái tóc bị gió thổi rối tung...

Đôi tay khiến cô an tâm mà ngủ...

Nếu, nếu hần là thật tình, dù cả đời cô phải dần dần cũng cam tâm tình nguyện. Sự thật mất lòng a, trong lòng cô cười khổ. Sự thật là, hần cần dùng đến cô, sự thật là, cô... vẫn là đi tìm tiểu quan đi!

Cô đã hết hy vọng vào cái thể loại tri âm tri kỷ tuyệt vời kia rồi, giờ chỉ tính tìm một tiểu quan để ném thử tình yêu trai gái. Cô muốn mình không ‘hồ tư loạn tưởng’ như vậy nữa, nửa đêm trần trọc ngủ không được thỉnh thoảng còn tưởng tượng mình đang abc xyz với Lý Dung Trị...

Ai bảo chưa có ai đối xử với cô như vậy làm gì? Ai bảo cô giống chó, ai đối xử tốt với cô, cô liền cam tâm tình nguyện bán mạng như vậy làm gì?

Cô đã bóng gió hỏi rất nhiều tỳ nữ hoặc nô bộc. Ở kinh đô Đại Ngụy thanh lâu không hiếm, nhưng tiểu quan quán thì ‘nhất văn tam bất tri’, hỏi đến đâu câu trả lời vẫn là ‘không rõ lắm’ [3]. Cô để ý, Đại Ngụy cùng Tây Huyền đều có nhu cầu ‘nam phong’ [4] như nhau, có cầu chắc chắn sẽ có cung, có người bán, có ngành sản xuất. Tiểu quan quán trăm phần trăm có tồn tại, chỉ là không thể quang minh chính đại bày ra để người khác coi mà thôi.

“...” Xung quanh cô hình như rất im ắng.

Cô chậm rãi giương mắt, lại chậm rãi đảo mắt qua các môn khách đang nhìn cô trân trối, cuối cùng lại thông thả nhìn Lý Dung Trị đang mỉm môi giấu ý cười.

“... Sao vậy?” Cô cười tươi rói.

“Từ tiểu thư mệt mỏi?” Có người hỏi.

“... Không, Từ Đạt chỉ là đang suy nghĩ một chút.” Suy nghĩ xem làm thế nào để ngay giữa đế đô này nhảy vô tiểu quan quán mà thôi.

Một danh sĩ trung niên trong đó vuốt vuốt râu cười nói: “Từ tiểu thư suy nghĩ xong, vậy đã có kết luận chưa?”

“Cái này...”

“Bệ hạ thích cá, hầu như ngày nào cũng ăn canh cá.” Lý Dung Trị bỗng nhiên nói: “Hôm nay Đắc Hoan lâu vừa dâng lên một con cá khá lớn, phần xương để lại lâu đi.”

Mọi người trưng ra vẻ mặt không hiểu.

Từ Đạt tìm đập thùm thùm, khụ một tiếng. Canh xương cũng ngon nha... Cô đến Đại Ngụy, việc hạnh phúc nhất chính là, hải sản nơi này không biết tuyệt hơn Tây Huyền bao nhiêu. Đắc Hoan lâu là lực lượng lớn hiếm hoi ở kinh đô chuyên thu mua hải sản trực tiếp tại bờ biển, vận chuyển đến kinh thành ngay trong đêm để giữ hải sản giữ được độ tươi ngon nhất, nếu có thứ gì đặc biệt sẽ dâng vào cung.

Lão hoàng đế Đại Ngụy cũng thích ăn cá, thân là người cùng sở thích, cô tuyệt đối không ngại việc ăn canh xương còn lại của ông đâu.

“Chuyện đó...” Cô lại khụ một tiếng, liếc mắt nhìn Lý Dung Trị một cái. “Muốn củng cố địa vị của điện hạ trong mắt hoàng đế Đại Ngụy, điện hạ ở Tây Huyền luôn luôn giữ mình trong sạch, ‘hữu mục cộng đồ’ (có mắt cùng thấy, chỉ điều quá rõ ràng), điện hạ không ngại ám chỉ rõ, chỉ nghiêng một hậu không nạp phi tử khác, tôn trọng tổ huấn Đại Ngụy, có lẽ rất hữu ích.”

Danh sĩ trung niên mở mắt tròn xoe. Các môn khách phía sau hần khác cũng chớp mắt liên tục, nhìn lại Lý Dung Trị.

“Bảo điện hạ chỉ cưới một hậu, không khỏi có điều ủy khuất...”

“Danh sách hậu phi đã có phổ [5] rồi...” Có kẻ thấp giọng lẩm bẩm. Dù là thái tử có đức có tài có danh vọng, nhưng có những kẻ chỉ có thể dùng cách này thu mua, thế lực chia đều, mưa móc cùng dính là biện pháp duy nhất.

Lý Dung Trị vẫn không nói gì.

Danh sĩ trung niên trầm ngâm một lát, xen lời: “Kể từ khi hoàng tử thất đức, thân thể Hoàng Thượng ngày càng sa sút, chỉ sợ ngài ấy không thôi canh cánh việc này trong lòng. Nếu lúc này điện hạ biểu lộ tâm ý,

Hoàng Thượng có thể được an ủi, tương lai thiên hạ Lý gia không giẫm lên vết xe đổ, phạm thượng...” Ông không dám nói nghịch luân, sửa lời: “Còn nữa, năm đó nương nương vì nội đấu trong hậu cung nên hàm oan mà chết, điện hạ con cháu Lý gia cũng suýt chút nữa chết trẻ, Hoàng Thượng có khi vì thế mà lưu tâm... Chờ sau khi điện hạ đi lên ngôi vị hoàng đế, khi đó ban chiếu nạp phi tử ... cũng không muộn.” Ông ta nói thực hàm súc, thế lực chia đều vẫn phải thực hiện, nhưng có thể hoãn được một thời gian.

Từ Đạt nhìn thử Lý Dung Trị. Hắn có vẻ rất chuyên chú lắng nghe, còn hơi có vẻ dăm chiêu. Cô nghe nghe, lấy cổ lĩnh ra ngoài một chút, duỗi thắt lưng đang mỏi nhừ.

Từ khi đến đây, cô mới phát hiện hóa ra loại anh tài như Từ Trực Từ Hồi cũng không chịu nổi. Đại Ngụy có phải là coi quạ đen thành phượng hoàng không, mà lại tìm cô tham gia vào loại chuyện này vậy? Chẳng lẽ Lý Dung Trị không nói cho bọn họ biết, hắn chỉ đem cô theo làm bù nhìn sao?

Cô uống một hớp nước, rửa mặt qua loa, lại đi trở về, phát hiện mọi người đã giải tán cả, chỉ còn lại danh sĩ trung niên kia cùng một môn khách khác.

Hai người bọn họ vừa bước ra ngoài vừa nói: “Hôm đó tôi coi thỏa đáng rồi... Bằng tiên sinh, e là ngày đó điện hạ đã hứa sẽ ban cho cô ta quá nhiều của cải trân quý.”

“Ồ...”

“Trên người cô ta có bảo đao Trường Đức, rõ ràng là điện hạ ban tặng, chuyện này rất cuộc nghĩa là sao?”

Có nghĩa gì đâu, tiền nhiều đồ quý mua lòng cô mà thôi, cô có được cây đao bên hông kia là nhờ vậy đó.

“Ồ...”

“Tôi từng nghe Từ gia Tây Huyền có ba con gái, một cô tư chất bình thường...Tuy rằng cô ta không tầm thường như lời đồn, nhưng tôi nghĩ cổ chính là cô Từ nữ (con gái nhà họ Từ) kia đó.”

Ồi ời, cô nên cảm tạ vị môn khách này ca ngời, lúc trước Ô Đại công tử còn tưởng rằng cô dốt đặc cán mai kia.

“Ồ...”

Hai người trò chuyện một lúc rồi rời đi. Cô từ phía sau cây cột ở hành lang đi ra, nghĩ đã lâu rồi mới có được một mẫu mừng vui, người Đại Ngụy không biết cô là Từ Đạt. Có anh chàng thấy cô, đỏ mặt, cô mừng lên mây, suýt chút nữa còn định xông tới nắm áo anh ta hỏi muốn về nhà với cô hay không...

Cô còn tưởng rằng ở đây thì có thể ung dung tự tại được tý, té ra danh tiếng của cô gái bình thường nhà họ Từ lan rất xa a.

Cô dợm bước đi, chợt thấy ở cổng vòm một bóng dáng sừng sững. Cô lập tức cười nói: “Bằng tiên sinh còn chưa đi sao?”

Danh sĩ trung niên kia quay hẳn người lại nhìn cô. “Từ tiểu thư, Bằng mỗ vẫn chưa có cơ hội cảm tạ tiểu thư. Nếu không có tiểu thư, chỉ sợ điện hạ khó có thể toàn thân trở về.”

Từ Đạt vội vàng đáp lễ, nói: “Chuyện nhỏ chuyện nhỏ. Điện hạ ngài ấy... có ân với tôi, Đại Ngụy có câu, mộng nhất phạn chi ân, thượng sát thân dĩ báo (chịu ân một bữa cơm, nguyện lấy cả tính mạng báo đáp). Tôi đây... cũng không tồi không tồi.”

“Từ tiểu thư có chút hiểu biết về văn hóa Đại Ngụy.” Hắn vuốt vuốt râu, cười nói.

“Tàm tàm thôi tàm tàm thôi.”

“Từ tiểu thư... Cây đao này...”

Cô mặt không đổi sắc đáp: “Là điện hạ tặng cho. Nghe đồn bảo đao này là vật sở hữu của sư phụ điện hạ, điện hạ thật sự coi trọng Từ Đạt, Từ Đạt tất nhiên toàn tâm phục vụ.”

“Ồ... Sư phụ của điện hạ là người quân tử tài đức ở Đại Ngụy. Năm đó điện hạ rời kinh đô, chỉ chủ động mang theo cây bảo đao này, chắc hẳn điện hạ tưởng nhớ vị quân tử tài đức ấy.”

Cô cười đáp: “Chắc hẳn là vậy.”

“Từ tiểu thư... Tổ tiên cô là họ Từ hay họ Hứa?” Hấn chợt hỏi.

Cô sững sốt. “Tất nhiên là họ Từ, sao lại nói là Hứa.”

Hấn trầm ngâm trong chốc lát. “Vậy tiểu thư có từng nghe đến họ Hứa ở Đại Ngụy?”

“... Chưa từng.”

“Kim đao khai quốc trong cung Đại Ngụy?”

“Chưa từng.” Cô thẳng thắn đáp.

“Như Thị ở Bắc Đường?”

“...” Cô lắc đầu.

“Tư Nhân ở Nam Đường?”

“Tôi cả đời chỉ ở kinh đô Tây Huyền, đối với mấy dòng họ của tứ quốc này không biết nhiều lắm.” Cô hơi cảm thấy khác thường.

“Hóa ra là vậy... Từ tiểu thư tuổi còn trẻ, không nên dùng hai chữ cả đời.”

Với cô mà nói, Từ Đạt rời khỏi Tây Huyền, kỳ thật chẳng khác gì chết. Cô thấy họ Bàng này muốn nói lại thôi, trong lòng biết hấn đang chờ cô nói lý do, cố ý hỏi: “Từ Đạt muốn hỏi Bàng tiên sinh một chuyện. Cái đó... Nam phong ở Đại Ngụy chắc không phổ biến, Từ Đạt từ khi đến kinh thành tới giờ chưa từng gặp tiểu quan quán... Đại Ngụy có tiểu quan quán chứ?”

Gương mặt họ Bàng giật giật, ngay cả râu ria cũng co rút. “Tiểu quan quán... Từ tiểu thư hỏi nó là để...”

Cô xoắn xoắn đuôi tóc, cười duyên đáp: “Tất nhiên là để dùng.” Cô để ý thấy hấn rõ ràng hơi lung lay một chút, ánh mắt nhìn cô có thay đổi.

Đây là đương nhiên. Hấn tướng Lý Dung Trị đã hứa cho cô một vị trí trong hậu cung, nhưng hậu phi Đại Ngụy, thân thể phải trong sạch thuần khiết, cô muốn tìm tiểu quan, tất nhiên là không thể bước chân vào hậu cung nữa.

Cổ họng hấn dụ xuống, chậm rãi buông lời: “Bàng mỗ không biết tiểu quan quán, nhưng nghe nói cái loại địa phương đó long xà hỗn tạp (ý nói tốt xấu lẫn lộn)... Nếu Từ tiểu thư cần, Bàng mỗ có thể nghĩ cách giúp đỡ.” Hấn nói vô cùng hàm súc.

Cô chớp mắt mấy cái, cười nói: “Vậy làm phiền Bàng tiên sinh.” Người này, còn muốn nhìn cô gào nấu thành cơm hắc. Cô thiệt tình nhịn không được, hỏi: “Danh sách hậu phi của điện hạ, có có người ngài ấy thích?”

“... Thích?”

“Ừ, đã gặp mặt nhau ấy?”

Hấn không biết tại sao cô hỏi việc này, âm thầm suy nghĩ trong chốc lát, đáp: “Hôn sự của nam nữ ở Đại Ngụy nào có lén gặp mặt, chỉ có tranh vẽ thôi. Hai ngày trước đã trình tranh vẽ lên cho điện hạ xem.”

Ồ ồ, trúng thưởng bắt buộc. Có lẽ cô giấu nét mặt không kỹ, hấn giải thích: “Cũng không thiệt thòi cho điện hạ. Nếu không phải là mỹ nhân làm sao trình lên được? Con gái của Tiền đại nhân đã cáo lão hồi hương đó... Chính là đại tỷ của Lâm Tú, là đệ nhất mỹ nhân Đại Ngụy, không, có lẽ là đệ nhất mỹ nhân tứ quốc.”

“Hay chẳng là duyên trời tác hợp?” Cô hoan hỉ nói.

Hấn nhìn kỹ biểu tình chân thành của cô. Hấn còn tưởng rằng... Ngàn dặm xa xôi theo thái tử Đại Ngụy trở về, là có mưu đồ kín đáo, chẳng lẽ thật sự là hấn nghĩ sai?

Hấn thấy nét mày của cô có anh khí, khác biệt rất nhiều với con gái Đại Ngụy. Tiểu quan quán? Vừa rồi hấn suýt chút nữa ngắt xiu, con gái Đại Ngụy mà có ý nghĩ này chắc chắn đã bị người khác đánh què chân.

Tây Huyền Từ gia quả nhiên không giống bình thường, chỉ riêng cô Từ Đạt bị đồn đại tầm thường này đã là như thế, vậy những cô gái còn lại...

“Từ tiểu thư chuyên dùng đao?” Hần lại hỏi.

“Đúng vậy, tôi từ nhỏ đã tập đao, diện hạ vì thế mới đưa bảo đao cho tôi.”

“Từ Đại tiểu thư cùng Tam tiểu thư...”

Mây cô hơi nhướng lên. “Từ Trực không biết võ, Từ Hồi dùng Âm đao. Thế nào?”

“Âm đao? Cái loại Âm phủ gì đó không thể là sở hữu của Đại Ngụy... Nếu Từ tiểu thư họ Hứa...” Hần đứng lúc ngậm miệng.

Chữ “hứa” () có chứa chữ “ngộ” () sao? Trong lòng cô cảm thấy hơi kỳ lạ. Ngôn ngữ tứ quốc, chữ viết không giống, nhưng âm điệu không khác nhau nhiều, nếu nói Hứa thành Từ cũng có thể...

Hần đi rồi, cô mất hứng ngồi ngơ ngẩn trong sân, tiện tay ngắt một phiến lá xanh, tựa trên lan can bằng đá, nhẹ nhàng thổi một khúc.

Giữa những nốt nhạc dường như có gió nhẹ thổi, mong chính mình có thể an yên quay về Tây Huyền, cõi bỏ tình cảm hoài niệm sâu trong tâm tưởng. Ở trước mặt Ô Đại công tử, cô không dám thổi khúc hoài niệm này, cô sợ hần nhớ nhà, sợ hần hối hận vì đã theo cô đi.

Coi đi, cô sợ đông sợ tây, lúc trước học ti trúc (nhạc cụ) này có ích lợi gì đâu? Cô không có gì cả, dù quay lại một lần, cô vẫn không hối hận vì đã lấy thuốc cho Hoàn Ngọc, nhưng, tự sau khi rời khỏi Tây Huyền, trong tim cô vẫn rối toác. Hóa ra khi dứt đứt rễ, lục bình lại khó chịu đến vậy, cô thậm chí còn không biết sau này nên đi nơi nào.

Thiên hạ vạn dặm, nhà của cô, đã không thể trở về được nữa rồi.

Ngay cả... ngay cả người trong tim, cũng không dám cầu vọng nữa.

Nếu cô có cá tính như Từ Trực, cô sẽ giở thủ đoạn đùa giỡn đem Lý Dung Trị nhốt vào trong mật thất, cứ khóa hần cả đời như vậy.

Nếu cô có cá tính như Từ Hồi, cô lập tức lôi Lý Dung Trị đến đỉnh núi nào đó chung sống, thái tử, bệ hạ gì gì vứt hết cho người khác. Coi hần không là gì khác ngoài đơn giản là Hoàng công tử của cô.

Nhưng, cô không phải là ai hết, chỉ là Từ Đạt... Chỉ là Từ Đạt mà thôi.

Lúc cô lấy lại tinh thần, phát hiện khúc nhạc mình thổi đã chuyển điệu, bắt đầu tư xuân (khų, cái này mình nghĩ các bạn đọc ngôn tình đều biết). Cô ôm bụng cười to, nói: “Cái này gọi là cái gì? Bình thường thì không tương tự, nhưng vừa mới bắt đầu muốn, lại tương tự đến...” Không được không được, sao cô lại do do dự dự không quyết như vậy? Xem ra, cô phải mau nếm chút mùi vị nam nữ hoan ái, để hưởng thụ xem loại chuyện đó mất hồn đến độ nào, sẽ không phải tương tự nữa. Cô suy nghĩ trong chốc lát, hắng hắng giọng, mỉm cười lẩm bẩm hát: “Ta có đôi bàn tay to lớn, binh sĩ a, chàng có nguyện ý theo ta? Ta có bộ ngực tròn đầy, binh sĩ a, chàng có muốn sờ? Ta có...” Giọng cô dừng lại, neoh mắt thấy rõ bóng dáng bên cạnh cửa đá.

“Sao lại không hát nữa?” Hần ôn nhu hỏi.

Cô chậm rãi đứng dậy, kéo kéo vạt áo, khi ngừng lên, mặt đã đầy nét cười toe toét. “Phong tục khác biệt, khúc này không thể hát vậy.”

“Khúc tỏ tình của Tây Huyền?”

“Đúng vậy, khúc tỏ tình thô tục hết nói.” Cô thấy phía sau hần không có ai, cười hỏi: “Điện hạ không trở về cung thăm Hoàng Thượng sao?”

“Đang định đi qua.” Lý Dung Trị từ từ đi đến trước mặt cô, nói: “Cũng thuận đường đưa cô trở về.”

Cô chớp mắt mấy cái, xua xua tay. “Tôi nghĩ khi về, thuận đường tới Đắc Hoan lâu nếm thử canh xương.”

Hần nghe vậy, cười bảo: “Đừng tới đó một mình, bây giờ còn rất nguy hiểm. Cũng đừng ném bất cứ nguyên liệu nấu ăn gì được đưa vào trong cung, nhất là cho Hoàng Thượng, cho dù là đồ thừa.”

Cô khẽ biến sắc mặt.

Hắn lại nhẹ giọng nói: “Không phải ta, không liên quan tới ta. Thân là con cháu hoàng thất, vốn không nên để cho người ta biết mình thích cái gì, nhất là vua của một nước, đây đều là phải trả giá đắt. Sau này... ta cũng vậy.” Lát sau, hắn đột nhiên nói: “Đại hoàng tử thất đức, nếu không có hắn chủ động, sao lại có sơ hở để ta nắm được?”

“...Ồ.” Mặc gì phải giải thích với cô vậy trời?

Cô cúi mắt, thấy hắn vươn tay về phía mình, vốn tưởng rằng hắn muốn cầm tay, đang phân vân có nên né tránh hay không, đột nhiên, bàn tay to lớn kia che kín hai mắt.

“Điện hạ?” Lòng bàn tay ấm áp, làm cô nhớ tới hơi ấm trên xe ngựa.

“Nhị cô nương, sao bây giờ vẫn còn nheo mắt? Ngự y Đại Ngự cũng trị không hết?”

Cô cười: “Thị lực tôi lúc nhỏ tốt hơn người thường rất nhiều, nay chẳng qua là trở lại bình thường thôi, không ngại gì.”

Đôi tay kia buông xuống.

Ánh nắng rơi vào trong mắt cô, thứ đầu tiên cô thấy được là nét mày thanh tú ấm áp ý cười của hắn. Ai da, cũng là phải làm Hoàng Thượng, thời gian ở chung không bao nhiêu, nhìn hắn thêm được phút nào hay phút ấy. Vì thế cô cũng cười, cuốn cuốn đuôi tóc, nói: “Nếu điện hạ muốn thuận đường đưa Từ Đạt, vậy làm phiền ngài.”

Cổ kiệu được nâng lên.

Nam nữ chung một kiệu.

Cô ngồi nghiêm chỉnh, hắn chuyện phiếm với cô vài câu, hơn phân nửa là hỏi cô ở Đại Ngự có quen hay không, hoặc là chỉ cho cô kinh thành có quán ăn nào được. Hắn rời đế đô đã nhiều năm, phần lớn tin tức đều là nghe cung nữ nói lúc nhỏ, không dám chắc chắn cửa hàng vẫn còn. Dứt lời, hắn đột nhiên lại nói: “Đúng rồi, cô đã hỏi âm chưa?”

Cô ừ một tiếng, lấy ra từ bên hông lá thư vừa viết xong lúc sáng đưa cho hắn. Người đã gặp mặt, còn phải đọc thư nữa hử?

Hắn nhận lấy, mở ra chăm chú đọc. Đến đoạn cô nhắc nhớ kêu nhà quá lớn, ý cười càng sâu. Một lát sau, hắn nói: “Tòa nhà kia vốn là để ôn khách của ta sử dụng. Cô là nữ, ta bố trí cho cô ở lại một tòa nhà, kỳ thực rất hợp lý, trước mắt những người khác cũng sẽ không thể xét nét gì.” Lát sau, hắn lại như vô tâm nói: “Nhị cô nương đừng hiểu lầm, Dung Trị cũng không phải thực coi cô như môn khách dưới trướng ta, mà là, người lẫn vào trong đó, đối với cô có lẽ an toàn hơn. Hôm nay cũng là vì muốn gặp Nhị cô nương, vì thế mới tìm cơ mời cô về phủ.”

“...” Mặt cô nóng lên, ánh mắt đưa ra ngoài cửa sổ kiệu.

Hắn cẩn thận gấp tờ giấy lại, cười nói: “Lúc nào ta rảnh sẽ hồi âm cho cô.”

Có chuyện gì giờ nói luôn không được sao? Còn hồi âm nữa, cũng chỉ là mấy chữ đơn giản mà... Nhưng cô vẫn đáp nhẹ một tiếng: “Được. Điện hạ nhớ chú ý bảo trọng.”

Hắn mỉm cười, thấy chiếc túi nhỏ bên hông cô, ánh mắt mềm mại, hỏi: “Bên trong chứa đồng tâm kết?”

“Ồ, điện hạ vẫn chưa quên? Không phải đồng tâm kết, chẳng qua là sợi chỉ đỏ từng tết thành đồng tâm kết thôi.” Đầu gối cô chợt khẽ đụng vào hắn qua lớp áo, dường như có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hắn, trong chốc lát chỉ cảm thấy hai má như phát sốt.

Cô thầm lẩm bẩm một tiếng, khẳng định chính mình thật sự là tư xuân. Cũng phải, cảm xúc yêu đương cháy bỏng của trai gái Tây Huyền phần lớn tập trung ở mười tuổi đến ba mươi, qua ba mươi chẳng còn chút nhiệt huyết thiêu đốt nào, chỉ còn mục đích sinh sản, phụ thân cô không phải như thế sao? Vì sinh hạ một đứa mang họ của ông, mà phải ở rể nhà họ Từ, đến năm mươi tuổi vẫn còn ở nhà mẹ, đối với một lão già như thế mà nói thật sự là rất tra tấn.

Mấy đồ đó cô đều chỉ biết khi đã thiếu niên. Hồi đó, cô tình cờ thấy Từ Trục mang về từ trong cung vài cuốn sách, đều là công trình nhiều năm nghiên cứu của chỉ.

Nay nghĩ đến, nghiên cứu của Từ Trục thực vô cùng chính xác. Cô đã hai mươi, động dục... không, cảm xúc mạnh mẽ hơn lại không có đường phát tiết, tự nhiên là ngay cả một cái đầu gối cũng dễ dàng khiến cô suy nghĩ bậy bạ.

Cô nhìn cảnh đường phố rộn ràng ngoài cửa sổ mà không chút để ý, nghe người bên cạnh nói gì đó, cô trả lời được, lát sau lại quay đầu nhìn Lý Dung Trị. “Từ Đạt thất lễ, diện hạ vừa rồi nói gì vậy?”

Hắn mỉm cười: “Ta nói, cho ta mượn sợi chỉ đỏ của cô nhìn một cái đi.”

Trong lòng cô hơi nghi hoặc, ngay sau đó lại tiêu tan. Một sợi dây đỏ thì có thể làm gì chứ?

Cô lấy ra từ trong túi ra sợi dây nhỏ, đưa cho hắn.

Lý Dung Trị nhẹ nhàng vuốt vuốt sợi dây một lát, đột nhiên bắt đầu bện lại.

Cô ngạc nhiên, đang muốn hỏi hắn muốn lấy dây làm cái gì, lại thấy hắn từng chút một tết lại chiếc đồng tâm kết như cũ. Những ngón dài trắng muốt có đôi phần trúc trắc, hiển nhiên là vừa mới học.

Tim cô đập bùm bùm, không tự chủ được liếc một bên mặt của hắn. Khuôn mặt tuấn tú như ngọc của hắn đang chăm chú, môi không son mà đỏ... Không phải, là khoe miệng luôn khê cong cong, trông rất đẹp mắt.

Nhưng, nguyên nhân chính là đẹp đến nỗi mắt cô cứ ngó đắm đắm, phải vận hết ý chí mới dời được khỏi mục tiêu. Ánh mắt vừa chuyển, bắt được một cái túi nhỏ treo tòng teng bên vách kiệu.

Cô bỗng tò mò, lấy túi xuống, cảm thấy lòng bàn tay rất ẩm. Cô thầm kinh ngạc, mở túi ra, bên trong là một khối đá nhẵn bóng đen như mực.

“Đây là noãn thạch (đá ẩm) của Đại Ngự.” Lý Dung Trị cười nói: “Mấy đêm gần đây rất lạnh, Nhị cô nương mang về đi, đặt trong túi để trong ngực áo, đừng cho nó tiếp xúc trực tiếp với da là được.”

“Cái này chắc rất hiếm?” Cô yêu thích không rời.

Hắn nhìn cô một cái, cười nói: “Bảo hiếm cũng đúng, hàng năm chỉ sản xuất một lượng cố định, ai ai cũng tranh nhau mua.”

Cô à một tiếng, khoe miệng cong cong, thích thú nhận lấy. Chắc là trời sinh cô vốn không phải nhân tài hiếm có đáng ngạc nhiên gì, cho nên cứ thứ gì càng nhỏ nhỏ là lạ cô càng yêu. Chẳng hạn như hải sản Tây Huyền, chẳng hạn thứ này, chẳng hạn như sau khi cô vào Đại Ngự, kinh đô Đại Ngự có tòa nhà vọng thiên cao đến mười tám tầng, nghe nói đến nay chưa có ai đến chỗ nào cao hơn được, cô rất muốn lúc nào rồi lên xem thử cho biết.

Cô coi như không thấy đồng tâm kết đã tết xong trong tay hắn.

Lý Dung Trị cười nói: “Đây, thành đồng tâm kết rồi, trả lại cho Nhị cô nương.” Thấy cô không giơ tay ra nhận, dung mạo tuấn tú như ngọc lại mỉm cười, tự mình cúi xuống, nhấc chiếc túi nhỏ bên hông cô lên, bỏ đồng tâm kết vào đó.

Hai mái đầu cơ hồ sắp chạm vào nhau, cô nghe thoang thoang mùi hương từ mái tóc đen của hắn, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nếu ở Tây Huyền, cô thích kẻ nào thì đã lập tức bước tới bắt hắn rồi... Mới là lạ, mình không nên quá bạo dạn, cô âm thầm lẩm bẩm một tiếng, dời đi sự chú ý, thuận miệng hỏi: “Điện hạ có biết ngôn ngọ hứa không?”

“Ngôn ngọ hứa?” Hắn ngừng đầu.

“Hôm nay Bàng tiên sinh có nhắc tới họ Hứa ở Đại Ngự, Từ ở Tây Huyền, Tư Nhân ở Nam Lâm, Nhữ Thị ở Bắc Đường. Ông ấy khi nói có hơi dè dặt, hình như nghĩ là bốn dòng họ này có liên quan với nhau, nhưng tôi chỉ biết Đại Ngự là thiên hạ của Lý gia, tướng quân cũng không phải họ Hứa, vì thế có chút nghi hoặc.” Là ảo giác của cô sao? Hai người bọn họ hình như càng lúc càng kề sát nhau á, ngay cả đầu gối cũng đụng rồi.

Hắn chìm vào trầm tư một chốc, lại nghe cô nhắc tới “Kim đao khai quốc”, khẽ đáp một tiếng, cười nói: “Đây là thần thoại của Đại Ngụy. Ta đã lâu không ở Đại Ngụy, suýt nữa cũng quên mất câu chuyện cổ được lưu truyền này. Kể rằng rất lâu về trước, thiên hạ vẫn còn chưa phân thành tứ quốc, chỉ là một nhà thống nhất, trải qua bao niên đại, từ thịnh chuyển suy. Lúc ấy có năm dòng họ tranh giành thiên hạ, đấu đến phút cuối, mới biết trong đó có một tướng quân họ Hứa là do Thiên đế phái đến để theo dõi bốn người này, xem thử ai mới là kẻ thích hợp nhất cho ngôi vị đế vương. Vị tướng quân này ở trên trời vốn là thần tướng, tính tình không nhẫn nại được, tranh đấu còn chưa được bao lâu hắn đã hiện chân thân, xuất kim đao ra, chém thiên hạ thành bốn mảnh, bốn dòng họ đó mỗi người một phương. Đao hiện thân, tứ quốc hợp làm nhất. Đây là lúc Đại Ngụy xuất hiện quy chế một vương chỉ cưới một hậu, để vương Đại Ngụy cưới nghĩa tỷ (chị nuôi) là một thần tướng họ Hứa trên mặt đất, hắn cũng từng được phong làm Đại Ngụy tướng quân một thời gian ngắn, không quá vài năm, người biến mất, kim đao ở lại trong cung Đại Ngụy. Truyền thuyết nói rằng, hắn đã đi tới ba nước còn lại để quan sát, cũng bởi vậy nhắc tới Đại Ngụy là nhớ tới một quân vương có tiếng, một hậu thuần vững chắc cùng thần tướng tạo nên tam giác sắt, tất sẽ sinh ra một thời đại hưng thịnh của Đại Ngụy.”

“Hóa ra... là vậy nha. Đây là thần thoại đúng không?”

“Đương nhiên. Thần thoại tám phần là giả, Nhị cô nương chắc muốn hỏi, đã là thần thoại, vì sao kim đao khai quốc lại ở lại trong cung Đại Ngụy?” Hắn cười đến thoải mái, hơi khom người về phía cô nói: “Chín phần là do hoàng đế khai quốc ở Đại Ngụy đã động tay động chân, kim đao ở lại Đại Ngụy, Nhị cô nương, cô bảo ai mới là chân mệnh Thiên tử đây?”

Cô ngừng thở, nhìn về phía hắn, cười: “Điện hạ cho rằng là Đại Ngụy, Từ Đạt tự nhiên nghĩ đó là Tây Huyền...”

“Nhị cô nương vẫn chưa quên Tây Huyền sao?” Hắn không chút để ý hỏi. “Đã sắp một năm rồi, miệng vết thương đau đớn đó cũng phải có tâm mới có thể khép lại.”

Cô trầm mặc.

“Đại Ngụy... Chẳng lẽ không thể trở thành nhà của cô sao?”

“Tôi...”

“Nơi này, không có ai, có thể trở thành nhà của cô sao?”

“Người? Tôi lần đầu nghe thấy người có thể trở thành nhà đó.” Cô cười nói, giống như không dùng tâm nghĩ: “Điện hạ từ khi trở về Đại Ngụy gây đi không ít. Từ Đạt thấy đàn ông Đại Ngụy đều chẳng khác gì cây gậy tre chán phèo. Lúc điện hạ còn ở Tây Huyền, thân thể mạnh khỏe cường tráng, trở về Đại Ngụy lại có xu thế lấy gậy tre thành tiêu chuẩn, điện hạ cần phải bảo trọng nhiều hơn a.”

“... Gậy tre chán phèo sao?” Hắn không biết nói như thế nào, lập tức cười yếu ớt nói: “Cô nói đúng, lúc này đúng là chuyện khẩn cấp đầu, đáng tiếc chẳng ai thực sự chia sẻ nỗi lòng của ta, mấy đêm chưa ngủ cũng là chuyện thường.”

Có thể nào mà không có người chia sẻ chứ? Miệng cô khẽ giật giật, liếc qua tấm rèm mỏng phủ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nói: “Còn một đoạn nữa mới đến nhà tôi, điện hạ không ngại thì nhắm mắt nghỉ ngơi một chút cũng được.”

“Ý kiến của Nhị cô nương rất hay.” Hắn cười nói: “Vậy mượn vai Nhị cô nương một chút.”

“...” Cô liếc nhìn về mặt hắn lúc đang nghiêng nghiêng tựa vào vai mình ngủ, thấp giọng nói: “Nếu điện hạ có tâm sự cần tìm người chia sẻ, ngài cũng cần phải nói thật lòng mình.”

“Thì thế.” Hắn nhắm mắt đáp: “Nhưng ta đã sớm có thói quen giấu kỹ mọi việc trong lòng... Lúc ta còn thiếu niên đã có tâm muốn trở thành kim long (rồng vàng, ý chỉ vua) Đại Ngụy, ban đầu là vì chính mình, sau trong lòng lại dần dần có tính toán, nhược bằng không có được thiên hạ Đại Ngụy, cũng khiến Đại Ngụy chết trong tay ta. Hoàng đế khai quốc từng nói: ‘Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh.’[6] Kim long là vì thiên hạ Đại Ngụy ngày ngày gọi nắng vấy mưa, chứ không phải là để hưởng thụ tất thấy vinh hoa phú quý. Hậu cung là chốn lăm lăm hỗn loạn, nếu lúc nào cũng xảy đến chuyện ồn ào, ngược lại sẽ lấy bớt phần nào tâm tư của đế vương đáng ra nên dành cho bách tính. Có thể năm đó hoàng đế khai quốc cũng nghĩ như

thế, chỉ cười một hậu nhằm ngăn chặn hậu phi tranh đấu. Còn nữa, hoàng đế khai quốc tại vị hơn sáu mươi năm, là người tại vị lâu nhất bao năm qua, cũng là đế vương thọ lâu nhất, hoàng hậu mãi sau này mới lập lại, quán triệt quy chế song vương, tâm linh tương thông, chia sẻ vui buồn, không để một người độc quyền dẫn đến bất công, vì vậy mới được thịnh vượng, ngài cũng trở thành đế vương thọ nhất từ trước đến nay.”

Cô hơi hơi nhú mào, vẫn là lần đầu nghe hắn nói thế, nhưng hắn nói với cô nhiều như vậy là có dụng ý gì đây? Là... thổ lộ cho cô biết ý nghĩ đích thực của hắn?

Cô nhin không được hỏi: “Trong lòng điện hạ đã biết rõ hoàng hậu sau này?”

“Nhị cô nương, gió có lạnh hay không?”

Cửa sổ kiệu có màn che bớt, nhưng gió lạnh vẫn có thể lọt vào. Cô lấy túi đựng khăn nhét vào lòng bàn tay của hắn, nghĩ lại, má hơi hơi hồng, nói: “Tây Huyền luôn luôn không câu nệ tiểu tiết, điện hạ đừng để ý.” Ông tay áo rộng rãi rung lên, tay hắn dứt vào trong tay áo của cô, tay cô tự nhiên nắm chặt lấy tay hắn.

Miệng cô bất giác khẽ nhếch, thấy hắn không từ chối, trong lòng lại âm ỉ mừng thầm. Sâu trong tim cô là tương tư, nhưng cô vẫn tự đáy lòng mong hắn tìm được một vị hoàng hậu tốt, lúc hắn mệt mỏi có thể cho hắn mượn vai nghỉ ngơi, cũng có thể chia sẻ với hắn công việc triều chính.

Đến lúc đó, cô còn sống không? Nếu còn sống thì cô sẽ ra sao? Trời đất bao la, nhưng thế giới của cô chỉ bé nhỏ như vậy, cho dù du sơn ngoạn thủy, dưới chân không có một mẫu đất nhà bên quê, cô có thể chịu đựng được bao lâu?

Cô nghĩ nghĩ, bất tri bất giác cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chốc.

Không biết qua bao lâu, kiệu đột nhiên lắc mạnh, có người phía trước cố sức bảo vệ thân thể của cô.

“Làm sao vậy?” Lý Dung Trị hỏi.

“Điện hạ, là đụng kiệu. Kiệu của Đại tiểu thư Tiền gia từ hẻm đi ra, nhất thời không dừng lại kịp, đụng phải chúng ta.”

“Tiền?” Lý Dung Trị suy nghĩ một lát, cười bảo Từ Đạt: “Ta xuống kiệu xem thử một chút, cô đừng đi ra nhé.”

Hơi thở kia gần đến nỗi phả nhẹ vào mặt cô, cô chỉ có thể đáp một tiếng, thấy hắn buông tay ra, nói: “Chắc không xa nữa đâu, để tôi tự đi bộ về nhà cũng được...”

Hắn cười: “Vậy không ổn, ở Đại Ngụy nam nữ không nên ngồi chung một kiệu. Ngay cả vợ chồng cũng vậy.” Nói xong, trả lại khăn cho cô, vén rèm kiệu bước ra.

“...” Cô là kẻ từ nơi khác tới, sao biết Đại Ngụy có những quy củ nào. Hèn chi kiệu phải vào phủ thái tử rồi mới để cô bước lên. Cô nhìn bên ngoài, chỉ thấy Lý Dung Trị đứng trước cỗ kiệu của Tiền gia mỉm cười, nói nói gì đó, cũng không thấy rèm kiệu được vén lên.

Vén lên đi vén lên đi, cô thực muốn nhìn xem diện mạo của đệ nhất mỹ nhân Đại Ngụy. Tiếc là... cô không đợi được, vì Lý Dung Trị đã quay lại.

Càng thiên kim tiểu thư càng che che giấu giấu — cô đi trên đường ở Đại Ngụy thấy nhiều tiểu thư che mặt nên mới biết quy củ này, rất nhiều chàng trai sau khi thành thân mới thấy được dung nhan của thê tử mình, đây... Chẳng lẽ cười xin xong xuôi người người đàn ông kia mới biết mình tên Từ Đạt, chẳng phải cũng là một kiểu lừa dối anh ta?

Cỗ kiệu lại được nâng lên.

“Điện hạ, ngài đã thấy qua... tranh vẽ đệ nhất mỹ nhân Đại Ngụy rồi hả?”

Hắn hơi kinh ngạc nhìn cô một cái, cười đến sung sướng. “Nhị cô nương cảm thấy các cô gái Đại Ngụy như thế nào?”

“...Nét mặt tinh tế như vẽ, nhưng, so với trúc còn gầy hơn.” Cô ráng hết sức biểu đạt thành ý của mình, kéo Lý Dung Trị lại nghĩ cô đồ kỵ. Cô quả thực cảm thấy các cô gái Đại Ngụy quá gầy, người chẳng khác gì

manh giấy, chỉ cần cô lấy quạt lá cọ phẩy đại một phát, chắc người sẽ theo gió bay đi. Cô lại bổ sung một câu: “Đứng ở bên cạnh các chàng trai Đại Ngụy hết như chim nhỏ nép vào người, nếu vào tranh chắc chắn sẽ là bức vẽ đẹp để thanh lịch tao nhã thoát tục nhất.”

Hắn vừa nhướn mắt, vừa cười cười.

Từ Đạt cô đang chờ hắn nói lên cảm nghĩ của mình với vị đệ nhất mỹ nhân Đại Ngụy kia, nào biết hắn nói: “Nhị cô nương cho ta mượn vai gối nhờ tiếp đi.” Nói xong, hắn lại như một mồi, ngả đầu lên vai cô.

Từ Đạt thấy tay hắn giật giật giống như đang chờ đợi cái gì, miệng cô cũng giật giật theo như muốn từ chối cái gì, cuối cùng, lòng mềm nhũn, vẫn là nhét túi đựng noãn thạch vào lòng bàn tay hắn, giữ ống tay áo xuống phủ lại, cầm lấy tay hắn, thật chặt.

Hắn từ từ nhắm hai mắt, đột nhiên nói: “Vóc dáng của các cô gái Đại Ngụy quá nhỏ, vai cũng không đủ rộng, nếu ngồi chung một kiệu mượn vai ngả đầu, chắc không thể bằng bây giờ ta đang gối thoải mái đến vậy.”

“...” Từ Đạt im phắc. Cô dáng rất cao, vai rất rộng nha... Á không có, vai cô không có rộng nha...

[1]: Hồ khẩu : chỗ khe ngón tay cái với ngón tay trỏ.

[2]: Dân chính : tạm hiểu là người lãnh đạo, chăm sóc cho dân chúng.

[3]: Nhất văn tam bất tri , đại ý làm bộ hồ đồ, giả bộ không biết.

[4]: Nam phong – : khụ, cái này thì các bạn vui lòng tự đi tra chữ sodomy hộ mình

[5]: Phổ/phả : sổ chép về nhân vật và chia rành thứ tự. Như gia phả – phả chép thế thứ trong nhà họ.

[6]: Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh , , (quyền lợi của dân quý hơn hết, sau đó đến quyền lợi của xã tắc, cuối cùng mới đến quyền lợi của vua không đáng kể): là quan điểm của Mạnh Tử, nhà triết học Trung Quốc và là người tiếp nối Khổng Tử.

Mạnh Tử nhìn nhận chế độ quân chủ, nhưng vua không có quyền lấy dân làm của riêng mình. Phải duy dân và vì dân. Muốn vậy, phải có luật pháp công bằng, dẫu vua quan cũng không được vượt ra ngoài pháp luật đó. Người trị dân, trị nước phải chăm lo việc dân việc nước, làm cho đời sống của dân được sung túc, phải lo giáo dục dân để hiểu rõ luật pháp mà tuân theo, lấy nhân nghĩa làm cơ bản để thi hành.

9. Chương 9

Tiền Lâm Tú hấp ta hấp tấp bước vào phủ thái tử, đi thẳng đến thư phòng.

“Điện hạ đang tiếp khách.” Thị vệ gác trước cửa thư phòng nhắc nhở.

Lâm Tú tần ngần một chốc, ngừng mắt nhìn sắc trời. Đã sắp tối, một đêm nữa lại đến... Cậu nói: “Không ngại gì, tôi chỉ ở tiểu gian bên cạnh chờ điện hạ thôi.” Lờn dút, đẩy cửa bước vào.

Cậu đi vào gian phòng nhỏ ở bên cạnh, vốn định đứng đó chờ người, nhưng tiếng nói chuyện thì thào vọng ra từ trong phòng có chút quen tai, cậu nhớ đến người tên Minh Nguyệt đó... Minh Nguyệt công tử ở tiểu quan quán Tây Huyền. Hóa ra Minh Nguyệt cũng đã trở về?

Bản tính của cậu vốn nhanh nhẩu cộng thêm mau mồm lẹ miệng, đi Tây Huyền tu luyện mười mấy năm, cũng hiểu được phần nào nên ngậm miệng tránh họa, mọi việc đều phải cân nhắc kỹ rồi mới bắt tay vào làm. Nhưng nếu đều là người một nhà, điện hạ chắc cũng không giấu giếm cậu, cho nên, cậu tự động đi đến trước tấm rèm đỏ buông chấm đất, nhẹ nhàng vén lên một góc, nhìn vào.

Lý Dung Trị thấy sau màn là Lâm Tú, cũng không nói gì, lại hỏi Minh Nguyệt:

“Từ Hồi xác thực đã lên làm Âm phủ tướng quân Tây Huyền?”

“Đúng vậy.”

Từ Đạt biết việc này chắc chắn sẽ không vui, Lâm Tú nghĩ, cậu vẫn còn nhớ rõ ngày đó cô muốn dự thi tuyển Âm phủ tướng quân ra sao.

“Bắc Đường cùng Tây Huyền trong lúc đó lại có động tĩnh? Ôn Vu Ý chắc chắn đã trở về Bắc Đường sao?”

“Dạ, Bắc Đường Vương gia sau khi về nước, ở phủ Vương gia ra vào tự do, nhưng hoàng đế Bắc Đường hạ chỉ lệnh cho hần không thể ra khỏi kinh đô, bước ra ngoài phủ Vương gia cũng có người giám thị.”

Lý Dung Trị trầm ngâm một lát, nói:

“Hoàng đế Bắc Đường là huynh trưởng của hần, trời sanh tính đa nghi, hần không hề làm cũng không có dã tâm trở lại Bắc Đường, lúc này nếu có kẻ phản gián, Ôn Vu Ý sợ là chịu khổ sở.” Biết rõ cổ hương có con hổ đang chờ cắn, càng muốn đi con đường không thể quay lại này... Nếu Từ Đạt thực phải về Tây Huyền, chỉ sợ kết cục cũng không khác gì Ôn Vu Ý.

Từ khi cô tới Đại Ngụy, chưa qua hai ngày đã đến phủ chất tử thăm hoàng tử Tây Huyền. Đáng tiếc chất tử Tây Huyền không dám hậu hĩ quý mến, hỏi cũng không dám hỏi vì sao người Từ gia lại xuất hiện ở Đại Ngụy, chỉ tiếp đãi cô cho phải phép. Từ Đạt sau đó không bao giờ tới nữa.

Chắc hẳn cô đã hiểu rõ, cô có lòng làm dịu nỗi nhớ nhà của hoàng tử Tây Huyền, nhưng người ta không quý, trên đời này mật thám nhiều lắm, cho dù là kẻ đáng tin cậy nhất bên người cũng có thể bị mua chuộc, huống chi là chất tử Tây Huyền còn chưa gặp mặt Từ Đạt lần nào?

Minh Nguyệt lại nói: “Tam Hoàng tử Tây Huyền nay ở yên ở trong cung, thân thể đã có dấu hiệu chuyển biến tốt, tuy rằng vẫn chưa tỉnh lại, nhưng Tây Huyền hoàng đế hình như đã bắt đầu hiểu được phần nào kẻ xuống tay ngày đó là ai.”

Lý Dung Trị thở dài:

“Ông ta làm sao không biết? Chỉ là lúc đầu không chịu tin mà thôi. Mà chắc ông ta cũng không thể bóc trần ra được, con cháu nhà mình vì tranh ngôi vị lại quây ra thành như thế...” Lát sau, hần bật cười. Đây chẳng phải là một gương mặt khác của Đại Ngụy ư? Chuyện như thế lặp lại, người ngoài nhìn vào, là anh em một nhà vì tranh vị mà tàn sát lẫn nhau, nhưng, ở trong mắt hần, anh em huynh đệ ngoại trừ dòng máu chảy trong người, thật ra chẳng có gì khác người đứng nước lã.

Nếu không bước qua xác chết này, một ngày nào đó, chính mình sẽ trở thành xác chết để người khác bước qua. Ngay cả con cháu một chồng một vợ sinh ra cũng đấu đá, huống chi anh em không cùng mẹ không cùng tâm? Ông lão nằm trên giường bệnh kia có từng nghĩ tới, một câu chuyện cũ bỏ qua, xoay người bước đi của ông, thật sự cứu được đứa con lão sinh ra sao? Thê tử lão đã chết oan chết uổng, con lão phải tìm cách thoát khỏi kinh thành mới có tương lai.

Hần liếc về phía bức họa đặt trên bàn. Thời gian của lão hoàng đế không còn nhiều, hạ nhân đều ‘khẩn la mật cổ’ (giống trống khua chiêng, chỉ sự vội vàng gấp gáp), trong số những người giúp hần có thể vì thấy lão yếu đuối mà động lòng... Nhân lực ở đó, hần không cần sai khiến, như vậy rất tốt.

Lâm Tú thấy Lý Dung Trị có chút đăm chiêu nhìn bức tranh, im lặng, cuối cùng lại nhin không được buột thốt:

“Đó là người vẫn ở trong lòng điện hạ sao?”

“Hử?” Hần cười: “Thích?”

“Gia tỷ (chị gái) tuy có danh xưng là đệ nhất mỹ nhân, phụ thân cũng vui vẻ, nhưng... cũng cần điện hạ thích mới tốt. Điện hạ bao lâu nay vốn không hề thích một thứ gì, nhưng giờ khắc cuối cùng này, phải chọn được người mình thích. Thích một người chọn một người, thích hai người chọn hai người, nhất định phải thích mới được a.”

Nguyệt Minh liếc nhìn Lâm Tú một cái.

Lâm Tú thấp giọng nói: “Lâm Tú từ nhỏ đã đi theo điện hạ, suốt từng đó thời gian, tôi là kẻ hiểu rõ nhất, nếu không phải nương nương uống mạng, chắc hôm nay điện hạ đã chỉ là hoàng tử, đã sớm lấy vợ sinh con,

tội gì phải nhảy vào vũng nước đục này? Điện hạ thuở còn thiếu niên mỗi khi thích một thứ gì, đôi mắt sáng rực như sao trên trời khuya, nhưng từ khi nương nương mất đi về sau... Mấy năm liên tục trước khi điện hạ biết được sắc phong thái tử, ánh mắt như vậy không bao giờ xuất hiện.”

“... Thật không?” Lý Dung Trị cười, trải bức tranh ra, dáng người yếu diệu lập tức đập vào mắt. “Chị của cậu quả thực là một mỹ nhân tuyệt sắc, chẳng giống cậu chút nào.”

Người thì đẹp thật, nhưng chẳng bao lâu sẽ thấy chán phèo ngay. Lâm Tú trong lòng nghĩ như vậy, nhưng cũng chưa dám nói ra miệng, kéo bị lão cha già đập chết tươi.

“Nếu xét về đẹp... Hình như Bắc Đường vương gia cũng rất đẹp?” Lý Dung Trị đột nhiên nói.

Lâm Tú há hốc mồm. Minh Nguyệt lại đáp: “Thần không rõ ràng về đẹp xấu cho lắm.”

“Xấu hay đẹp trong mắt mỗi người vốn không giống nhau, người cũng không cần để tâm làm gì.” Hần cười, lại không chút để ý hỏi: “Nếu lão hoàng đế Tây Huyền đã biết trước, chắc hẳn hôm đó hẳn trực xuất Từ Đạt cũng đã tính toán kỹ lưỡng, sao bây giờ lại thay đổi chủ ý?”

Minh Nguyệt đáp: “Lúc thần rời khỏi Tây Huyền, Nhị hoàng tử đã kết án, đổ toàn bộ trách nhiệm cho Tần Đại Vĩnh, người thân tín kẻ liên can toàn bộ đều phải chịu liên lụy, hoàng đế Tây Huyền cũng ngầm đồng ý; Về phần Từ nhị tiểu thư... Nhị hoàng tử đang ở trong cung xin lệnh, triệu cô trở về Tây Huyền.”

Lâm Tú kinh ngạc nói: “Hôm đó hẳn đối xử với Nhị cô nương như vậy, cả thất khiếu đều đổ máu, hẳn còn máu lạnh coi như không phát hiện, sao giờ lại tốt bụng kêu cổ trở về như thế?”

“Theo thám tử báo lại, là muốn làm Từ học sĩ vui.”

“Không thể nào.” Lý Dung Trị cười bảo: “Nếu là để Từ Trực vui, hôm đó hẳn tuyệt đối sẽ không thờ ơ lạnh nhạt, chắc chắn là có nguyên nhân khác. Đừng đề cập việc này với Nhị cô nương.”

“Dạ.” Minh Nguyệt cùng Lâm Tú đồng thanh trả lời.

Lại có tiếng:

“Có chuyện này liên quan đến Nhị cô nương, thần không biết có nên nói ra hay không.”

Lý Dung Trị khẽ nhíu mày, bảo: “Cậu nói đi.”

“Tôi mới từ chỗ Bàng tiên sinh trở về. Ông ấy bỗng nhiên nói ra, muốn tôi đừng thuật lại, nhưng tôi nghĩ... việc này nên báo với điện hạ thì hơn. Điện hạ, ngài cũng biết các cô gái Tây Huyền Từ gia đến tiểu quan quán không phải là chuyện kinh thế hãi tục...”

Lý Dung Trị đang cuộn bức tranh lại thành cuộn, nghe đến điều này, sức lực hẳn xuống tay chột quá mạnh, cuộn tranh vẽ người được xưng tụng đệ nhất mỹ nhân kia liền gợn lên một nếp nhăn.

Lâm Tú trợn mắt thật to, trong lòng thở dài ai oán. Quả nhiên là cậu đoán đúng... Điện hạ quả nhiên thích...

Khóe miệng Lý Dung Trị khẽ nhếch, thực ôn hòa đón nhận ánh mắt của Lâm Tú.

“Quả thực không phải là chuyện kinh thế hãi tục gì. Từ Đạt đã đến tuổi, nếu lần đó ở Tây Huyền không hoàn thành tâm nguyện, đến Đại Ngụy cũng sẽ tìm đến tiểu quan quán. Là bổn vương sơ sót. Lâm Tú, đêm nay sao?”

“Dạ. Tôi... Tôi vừa theo Bàng tiên sinh đến, cố tình quanh quẩn ở tòa nhà chỗ Nhị cô nương, chỉ có Ô Đại công tử ở đó.”

“Nhị cô nương ngay cả ta cũng giấu giếm.” Lý Dung Trị cực kỳ tao nhã thả cuộn tranh đã có nếp nhăn trên mặt giấy xuống bàn. Hần tươi cười sáng chói: “Lâm Tú, cậu thông minh, nói vậy ngay cả địa điểm ở đâu cũng tìm được đúng không?”

“... Dạ.”

“Dẫn đường.”

Từ Đạt gõ gõ cửa, nghe được bên trong có tiếng động, liền nhẹ nhàng đẩy cửa mà vào.

Tối đen như mực. Cô thật cẩn thận khép cửa lại, che miệng khụ khụ vài tiếng.

“... Là Từ tiểu thư sao?” Nam tử trên giường hỏi.

“Ồ, phải.”

“Cô muốn thắp đèn hay muốn mò mẫm?”

Gương mặt màu bánh mật hơi nóng lên, có một loại cảm giác tội lỗi sao chính mình lại đi mua xuân đàn ông. “Tôi sao cũng được, sao cũng được.”

“Vậy sờ soạng được không?”

“Được.” Cô đến bên giường, không cẩn thận đụng phải bắp chân của kẻ đang ngồi trên đó, vội vàng lui lại một bước. “Anh tên gì?”

Đối phương rõ ràng hơi giật mình một chút. “Cần hỏi sao?”

Không cần hỏi sao? Trước kia cô chưa có loại kinh nghiệm này mà. Ở tiểu quan quán Tây Huyền, cô là hạ quyết tâm muốn tìm một tiểu quan chung sống với cô mãi đến chết, cho nên muốn tìm một kẻ hiểu cô thực rõ ràng. Thậm chí, đối phương muốn xem mặt cô, hỏi về mười tám đời tổ tông nhà cô, cô đều nói tỉ mỉ xác thực.

Nhưng, hôm nay, cái cô cầu không phải là ăn ở cùng nhau, mà chỉ là nhân duyên phù du thôi... Vậy nên không cần hỏi?

“À, tôi gọi là Từ...”

“Cô nương không cần nói thì tốt hơn. Nếu có một ngày gặp nhau trên đường, chẳng phải khó chịu?”

Khó chịu? Quan hệ xác thịt cùng cô rất khó chịu? Ngay cả ở Đại Ngụy cũng là như thế sao? Cô trầm mặc trong chốc lát, cười nói: “Làm loại chuyện này, tự nhiên là phải vui vẻ đồng nguyện. Nếu không vui vẻ, chỉ có khó chịu, tôi cảm thấy... hay là thôi đi. Công tử ở đâu? Tôi tiễn anh một đoạn đường.” Cô biết số cô vốn không may mắn, cho nên ngay từ đầu đã không ôm hy vọng.

“Cô muốn đưa tôi trở về?”

“Đúng vậy, anh cũng là người ở tiểu quan quán này đúng không?” Nơi này là một gian tiểu quan quán ẩn mật của Đại Ngụy, nhưng phòng này lại có lối đi riêng biệt, không để người khác phát hiện ra khách đến là ai.

Ngay từ đầu cô đã cảm thấy loại chuyện nam nữ hoan ái này mà phải trốn trốn tránh tránh, thật sự kỳ cục hết nói, nhưng Bằng tiên sinh lại bảo là cái gì phong tục bảo thủ, phong tục bảo thủ. Con gái Đại Ngụy không có ai tìm tới tiểu quan bao giờ.

“Nếu cô mua đêm này, sẽ giữ lời hứa, sao bây giờ lại đổi ý chứ? Tôi còn chờ tiền chữa bệnh đấy.”

Cô ơ một tiếng, chợt hiểu ra ý tứ của hắn, bỗng chốc cả mặt hồng rực lên. “Anh không phải tiểu quan?”

“Tất nhiên là không phải! Tôi đến bây giờ vẫn còn chưa... vẫn còn chưa đâu! Nếu không phải vì tiền, tôi tại sao lại phải đến bước đường cùng, phải cùng với một người chưa hề thấy mặt đi làm cái loại chuyện này chứ...”

Cô vạ phần xấu hổ, thầm nghĩ đừng chuyện này đúng là muốn ngắt. Tại sao cái lão họ Bằng kia lại tìm đến đây? Không phải ông bảo là tìm một tiểu quan ở tiểu quan quán sao?

“Tôi, tôi cứ nghĩ anh đến là cam tâm tình nguyện.....” Nghĩ đến cảnh lão họ Bằng kia thuật sơ qua một chút về nguyên do sự việc – chẳng hạn như một cô ngoại quốc muốn tìm tình một đêm, nếu đối phương không thích nam sắc nhưng lại phải trôi dạt vào tiểu quan quán, vậy hầu một cô gái một đêm so với hầu hạ đàn ông thì tốt hơn bao nhiêu, cũng không bắt buộc... Mặt cô càng lúc càng hồng, vội vàng lấy ra túi bạc đã chuẩn bị từ trước, sờ soạng nhét vào hai tay của hắn.

“Anh đi chữa bệnh nhanh đi, đêm nay coi như chưa từng xảy đến. Tôi... tôi... thực không phải, nhưng cũng biết là người tâm không cam lòng không muốn... tuyệt đối sẽ không tới được.” Trong lòng cô âm thầm cười khổ. Dù đến đâu, cũng đều là người tâm không cam lòng không muốn cả.

“Cô...” Người nọ nắn nắn túi bạc nặng trĩu, hết sức kinh ngạc. “Thực sự cho tôi hết chùng này?”

“Phải phải, nhanh đi chữa bệnh đi. Người anh bị bệnh đã mệt mỏi, còn phải chịu đựng lâu như vậy.”

“... Bệnh không phải tôi, là người trong nhà tôi.” Hắn tạm dừng trong chốc lát. “Tôi thực không thể tưởng tượng một cô gái lại dám bỏ tiền tìm đàn ông, vốn tưởng rằng lão đó lừa tôi, không nghĩ nổi quả đúng là một đại cô nương thật. Cô đã trả tiền, tôi đương nhiên không để cho cô phải bỏ ra công sức. Cô lên giường đi, đừng thấp đèn. Bất kể dáng vẻ cô như thế nào, cho dù là mặt mũi hung tợn, tôi đều làm được chuyện đã hứa.”

Cô đã không chỉ trong lòng khó chịu, mà cả mặt đã thực sự chịu không nổi. Cô thật là khờ, thật là ngu a, ngu mới có thể cho rằng loại tình cảm chóng vánh này thích hợp với mình... Có lẽ, ngay cả loại tình một đêm này cũng không chịu chấp nhận cô.

Không sao cả, nội tâm cô vốn rất kiên cường mà. Cô cười nói:

“Coi như xong hết, tôi đi trước đây. Anh đã không phải người trong ngành này, vậy cũng nhanh chóng đi đi...” Cô còn chưa nói xong, bỗng nhiên áo bị người nắm lấy, cô muốn gạt ra, nhất thời hốt hoảng gấp gáp, đầu gối đụng vào thành bên, đau điếng, lại bị kéo lên giường.

Thô lỗ như vậy... May mà cô muốn đi, chỗ đập vào cạnh giường là phần mềm trên đầu gối, cô đau đến suýt ứa nước mắt, còn chưa kịp nói một câu trách cứ, cánh môi đột nhiên có hơi ẩm lau qua...

“...”

“Tôi có nhắm đúng miệng cô không vậy, hay hôn nhầm lên má rồi? Mà hai má cô cũng mịn màng trơn mượt, không thể nào là xấu được nha... Ồi! Cô đẩy tôi xuống giường làm gì?” Hắn kêu.

Từ Đạt nhảy xuống giường, quờ quạng giẫm phải hắn, đụng đồ đạc tùm lum, chợt sờ thấy bình phong. Cô vội vã trốn sau tấm bình phong đó, ngồi xổm xuống ôm lấy đầu, trong lòng bị thương đau xót.

“Cô nương?”

“Đừng tới đây!” Cô kêu lên, lại nói thêm một câu: “Tôi muốn thích nghi một chút, đừng tới đây!”

Quả nhiên không hề có động tĩnh.

Trong lòng Từ Đạt tiếp tục kêu gào, cô xong rồi xong rồi! Mau coi là Hoàng công tử tối hôm đó đi! Tại sao một chút cảm giác cô cũng không có?

Ngày đó cô chủ động hôn Lý... hôn Hoàng công tử, tim nhảy bịch bịch, môi nóng như sốt, thực quả là tình cảm mãnh liệt. Tại sao vừa rồi cô chỉ cảm thấy có người lướt qua môi mình, nhưng cô vẫn là ‘tâm như chỉ thủy’ (trích từ bài “Tế Lí Thị Lang Văn” của Bạch Cư Dị, chỉ tâm trạng ung dung, bình tĩnh), cảm xúc chờ mong gì đều không có tí nào.

Là người khác có vấn đề, hay thật sự là cô đối với ai cũng đều ‘tâm như chỉ thủy’?

Cô ôm lấy đầu, nội tâm đầy ai oán. Người Tây Huyền chung tình sao? Cô tuyệt đối không nghĩ, cũng không nhớ rõ Từ Trực có làm một bản báo cáo nào về vấn đề liên quan hay không. Cô... chính xác là phải đi năm sóng to gió lớn, khiến cho vốn đã thoái chí nản lòng, tình thế có gì tốt đẹp? Rõ ràng đầu gối của Lý Dung Trị vừa chạm vào cô lập tức ‘tâm viên ý mã’ (lòng hưu dạ vượn), bây giờ để những người khác hôn thì lại không hề cảm thấy gì hết, tương lai của cô rồi sẽ đi về đâu? Cô sẽ bị người chê cười à!

Cô đang bưng đầu bịt tai, đóa hoa nở trong lòng bắt đầu rã cánh, chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, cũng không ra xem cho tường tận làm gì. Người ta muốn bỏ chạy, cô còn thở phào nhẹ nhõm nữa kia.

Nếu hắn không cam tâm tình nguyện, thì cả thể xác và tinh thần cô sẽ nhanh chóng trở nên héo úa, mà đã như vậy thì... ‘nhất phách lưỡng tán’ (chỉ cả hai bên đều cắt đứt quan hệ) đi. Ngoảnh đầu lại không biết có nên ám chỉ Ô đại công tử không, cô đến tiểu quan quán tìm hoan tâm hoan thân rất thành công, vui đến

chết đi được. Tương lai sau khi cô chết, có thể sẽ có người truyền bá rằng Từ Đạt – một người Tây Huyền không chết một cách nhàm chán mà ít nhất đã nếm qua mùi vị ái ân da thịt, đừng khiến nàng sau khi quy tiên rồi mà vẫn còn làm cho người khác cười vỡ bụng.

Cô thầm quyết định như vậy, thở dài một tiếng, đứng dậy vuốt phẳng tà áo.

Bước ra khỏi bình phong, đang định rời đi, chân lại khựng lại một chút. Cô chậm rãi nhìn về phía trên giường kia, lại chậm rãi hỏi: “Vẫn còn chưa đi?”

Trên giường có tiếng hít thở đều đặn, anh chàng này cũng quá là có đạo đức đi.

Cô lại thở dài một tiếng, nói:

“Anh vẫn là mau mau lấy tiền rồi trở về trị bệnh cho người trong nhà đi. Vừa rồi anh muốn gần gũi với tôi, tôi thực, ờ, vui mừng, vui đến muốn lên tiên được, vậy là đủ... cũng xem như đại biểu được rồi, trở về đi.”

Không biết có phải là ảo giác hay không, lời này của cô vừa buông, âm thanh hô hấp từ trên giường chợt hơi gấp gáp. Cô thầm do dự một chốc, sợ người này lúc này bị cô giẫm phải, đàn ông Đại Ngụy toàn thân thả như tre trúc, nếu bị cô giẫm một phát mà gãy cả xương sườn, hoặc cũng có thể giẫm đến tử vong, chắc là cô đền không nổi...

Cô tiến tới, thấp giọng hỏi: “Anh có ổn không vậy? Lúc này không phải là tôi cố ý, không định giẫm anh đâu, phải nhanh nhanh tìm đại phu khám thôi...” Cô lại trù trù, vươn tay ra muốn xem xem rốt cuộc là hán nằm trên giường hay ngồi trên giường. Nếu là nằm, chắc cô phải vác người này đến tiệm thuốc.

Đột nhiên, bàn tay cô vươn ra bị người nắm lấy.

Cô nhìn chằm chằm bàn tay bị nắm kia, tuy trong phòng tối đen như mực, nhưng... Nhưng cô cũng biết kẻ nắm tay cô là ai... Đúng vậy, tối đen như mực.

Tối đen như mực đó!

Nghĩ đến đây, máu cô dồn lên não, nổi tâm lang sói, nhào tới ôm lấy cổ hán, điên cuồng hôn lên đó.

Cả đời này, cô thường xuyên do dự không bước đến, việc gì cũng phải phân vân rất lâu mới dám quyết định. Chỉ có chuyện của thủ lĩnh, chỉ có lần này, đêm nay, cô phải làm bằng bất cứ giá nào!

Dù sao cũng là tối đen như mực, ai cũng nhìn không ra là ai, sau này cô chết cũng không thừa nhận là được. Dù sao cô vẫn cảm thấy Lý Dung Trị có vài phần hứng thú với mình, đương nhiên cũng có thể là vì mua lòng cô, để cô bán mạng cho hán mà diễn như vậy... Cô thừa nhận, ‘trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường’, cô thực là nhìn không thấu.

Hơn nữa, đã bị người từ chối nhiều như vậy, cô thực khó có thể tưởng tượng một người sắp làm hoàng đế sẽ thích mình. Hơn nữa, hán chỉ cần một chính hậu thôi, trước khi đại hôn có người ghi lại việc hoan ái, cô lại là người Từ gia, luôn luôn chỉ có người Từ gia ghi lại, người khác ghi lại cô thế này, cô chẳng phải là trở thành loại con cháu không ra gì ư... Hơn nữa... Hơn nữa...

Lòng Từ Đạt tấm tức không yên, dùng sức ép hán lên giường, lại có cảm giác hán đang đáp lại cái hôn của cô. Trong tim vô cùng rối rắm, vừa kinh hỉ lại xen lẫn chút sợ hãi, trong chốc lát không biết là loại xúc cảm nào.

Hán là thực sự có ý như vậy, hay, chỉ là cố tình cho cô một chút ngọt ngào thôi? Cô hiểu rất rõ, người đàn ông trước mắt này bề ngoài tuy là ôn nhuận như ngọc, nhưng nội tâm ý chí đều vững như bàn thạch, vì đạt được mục đích mà có thể lợi dụng bất kỳ kẻ nào... Cho dù là nhìn phụ hoàng trúng độc suốt một thời gian dài cũng không hề giúp đỡ, vậy, vậy thì hy sinh nhan sắc để dụ dỗ cô, cũng, cũng không phải là chuyện khó tin...

Trong lòng cô mơ mơ màng màng, trăm điều tư lự trộn lẫn, tư vị vừa vui vừa khổ ép đến mức không thở nổi. Cô ngồi vắt ngang qua người hán, ngón tay theo bản năng lướt đến vạt áo của hán, dứt khoát vạch ra. Mặc kệ hán nghĩ thế nào, cùng lắm thì cô bán mạng là được.

Cô định kéo áo hán mở ra, nhưng, bị người nắm tay giữ lại.

Cô ngẩn người, muốn giãy, lại phát hiện chính mình không thể thoát nổi sức lực của hắn. Cô thở gấp, mở miệng muốn nói, nhưng khi khép môi lại, lửa nóng trong tim dần dần lụi tàn.

Hóa ra, hy sinh thân xác cũng có hạn nha...

May là tối đen như mực nha...

Cô khẽ chớp chớp đôi mắt đẹp hơi ươn ướt, nuốt cục nghẹn ngào nơi cổ họng xuống, khụ một tiếng, cười nói:

“Là tôi không tốt... Tôi thô lỗ quá, phải không? Chuyện đó... Chuyện đó... Tôi chỉ là muốn kiểm tra xem anh có bị tôi giẫm đến gãy xương hay không thôi, không hề có ý tứ gì khác. Tôi không mang theo đủ bạc, sẽ không phát triển đến bước tiếp theo đâu, để, để tôi xuống giường trước đi.”

Sức lực kia hơi buông lỏng.

Từ Đạt lập tức từ trên người hắn mà nửa bò nửa lăn để xuống giường, liên tục lùi lại phía sau, miệng cười nói:

“Tôi đi trước, đi trước...” Không để ý đụng phải cái bàn, nghe tiếng đĩa trên bàn lách cách, hơi hoảng hốt, hít vào một hơi, lại ngửi được mùi hương quen thuộc khó thấy. Cô hơi tần ngần, nhưng vẫn xoay người định mở cửa chuồn lẹ.

“Nhị cô nương, chớ vội đi, ta có việc cần nói với cô.”

Cả người Từ Đạt run lên, giả vờ như không nghe thấy, muốn đẩy cửa ra chuồn khỏi hiện trường –

“Nếu cô muốn đi ra ngoài, để người ngoài thấy cô ra vào tiểu quan quán này, ta chỉ còn cách niêm phong quán ngay trong đêm, để chừng đó tiểu quan không có chỗ ở. Người vừa bán thân lúc nãy kia, nếu đã nhìn thấy được nửa phần dung mạo của cô, ta cũng chỉ còn cách giết người diệt khẩu.” Ngữ khí kia như đang mỉm cười, cô có thể tưởng tượng ra người mà thường ngày chân mày vẫn cong cong đầy thân thiết, nhưng, từng câu từng chữ lại mang theo sát khí.

Cô cứng đờ, lập tức sững lại không nhúc nhích.

Phù một tiếng, ngọn đèn dầu phía sau sáng lên.

Bóng cô đổ dài trên cánh cửa, mái tóc dài xõa tung không một chút trật tự, đồ trang sức gì cũng đều tháo xuống.

Sắc mặt cô xanh xao, chậm rãi vuốt thẳng mái tóc, chết cũng muốn chết cho đẹp mặt một chút.

Làm người thực là khó nha, muốn nhìn thấu Lý Dung Trị lại càng khó nha! Hắn thấp đèn lên làm gì? Biết trong lòng là được rồi, hắn hy sinh nhan sắc cũng cố lòng trung thành của cô – người Tây Huyền này, lấy được thứ cần lấy là ổn rồi, bây giờ là định làm gì nữa?

Thấp đèn, buộc cô thừa nhận lúc nãy vừa suýt nữa cưỡng... thái tử Đại Ngụy?

Cô nghe tiếng hắn bước xuống giường, miễn cưỡng kéo khóe miệng lên cho cong cong một chút, xoay người lại kinh ngạc nói:

“Hóa ra là điện hạ nha. Làm sao lại có thể là người vậy?”

“Là ta, Nhị cô nương không nhìn ra sao?” Hắn cười, châm nến lên, ngồi bên cạnh bàn.

“Nếu biết... tôi đây vạn vạn lần không dám mạo phạm điện hạ.”

Hắn khe khẽ nhúu mày, lại cười: “Thì ra là thế. Vậy người cô biết lúc nãy, gọi là gì đây?”

“À, cả hai đều không biết nhau.”

Hắn nghe vậy, bật cười: “Cả hai đều không biết nhau... Vậy so với đàn ông tới chốn yên hoa để truy hoan hưởng lạc thì có gì khác nhau?”

Cô chớp mắt mấy cái. Đã từng gặp Lý Dung Trị trò chuyện vui vẻ, làm cô không thể phân biệt lúc nào là giả khi nào là thật, hôm nay ngược lại lại cho cô một loại cảm giác ‘tiểu lý tàng đao’ (trong nụ cười có chứa gươm đao) vô cùng chân thật, hơn nữa cây đao kia có thể rút khỏi vỏ bất kỳ lúc nào.

“Điện hạ, đối với người đến từ Tây Huyền Từ gia như tôi mà nói, đến chốn yên hoa mua vui hưởng lạc cũng không phải chuyện gì mất mặt, tôi cũng không phụ bạc ai... A, đây là...” Đại tiệc của nha! Mắt cô lập tức sáng lờ lờ, tự động ngồi xuống.

“Ăn đi.”

Khóe miệng cô hơi nhếch lên, không chút khách khí xắn cao tay áo, để lộ ra nửa cánh tay, há miệng thật to gặm một cái cànng của.

Lông mi thật dài của cô hạ xuống, lén lút dò xét hắn. Cái miệng bị hôn đến sưng đỏ lên, mặc áo bào đen thẫm, đôi phần vừa miệng, đôi phần tuần tú... Miệng hắn hơi cong lên, tựa như loan đao vậy. Quả thực là tiểu lý tàng đao mà.

“...Điện hạ, chuyện vừa rồi không nên nghĩ là thật...”

“Nếu ta nghĩ vậy thì sao?” Hắn cười.

Khóe miệng cong cong kia, đôi mắt cong cong kia, giờ phút này khi chớp lại có đôi phần sắc bén. Tim cô đánh trống lên tới cổ, hơi chần chờ một chút, lại nói: “Việc đã đến nước này...không bằng ăn xong chùi sạch luôn đi. Không, tôi nói là, cái cànng của này ngon thật á.” Cô ‘ý do vị tận’ (chưa hết hứng thú, ý là bạn Từ Đạt vẫn còn thêm =.) liếm liếm nước của còn dính trên ngón tay, lại nói: “Rồi, nói thẳng ra đi, điện hạ muốn tôi làm chuyện gì, tôi đi làm là được.”

“Cô... Vẫn cho rằng ta muốn lợi dụng cô?”

Cô mỉm cười, nhìn thẳng vào hắn, nói: “Điện hạ không thể không lợi dụng người, tôi đây, thường xuyên bị người lợi dụng, đây đều là con đường tự sinh tồn của chúng ta, tôi không ngại.” Lát sau, lại nói: “Điện hạ đã ban cho tôi một mạng, cứu tôi từ Tây Huyền ra, lại cực nhọc chăm sóc tôi bất kể đêm ngày, làm tôi từ ngờ ngẩn dần dần mà tỉnh lại, tôi càng nên báo đáp mới phải. Chỉ là, từ khi đến Đại Ngụy tới nay, vẫn thấy tôi hoàn toàn vô dụng.”

“Có cô ở bên cạnh ta, vậy là đã trọn rồi.”

Cô còn nghiêm túc gật đầu. “Điện hạ nếu đã tin số kiếp bình thuận của tôi có thể bảo vệ ngài chu toàn, tôi đây sẽ tiếp tục canh giữ ở bên cạnh ngài, cho đến lúc ngài đăng cơ.”

“Sau khi đăng cơ thì sao?”

Cô hơi lạ lùng liếc hắn một cái, cười nói:

“Nếu có thể sống đến lúc đó, Từ Đạt muốn tìm một nơi không ai biết đến để qua ngày đoạn tháng.”

“Thật không?” Hắn trầm ngâm trong chốc lát, sau đó nhìn vào ánh mắt của cô, khẽ mỉm cười, nói: “Nhị cô nương, lòng ta không nở để một cô gái thoát khỏi tầm mắt của ta, cô bảo, tôi giữ lại cô ấy có được không?”

“Tất nhiên là được.” Hắn là kẻ đã sắp lên ngôi vua, muốn giữ lại ai còn không thể giữ nổi sao?

Hắn cười, lại bảo:

“Mỗi khi ta nghĩ đến chuyện chỉ cần chớp mắt cổ sẽ đi mất, trong lòng rất không thoải mái. Nếu cô ấy có thể lúc nào cũng ở trước mắt ta, ta... tìm ta sẽ thực sự an ổn.” Có lẽ còn có một chút thỏa mãn nữa, nhưng hắn không dám khẳng định. Loại cảm xúc này rất xa lạ với hắn.

Từ Đạt nhẹ nhàng cười, khẽ nói: “Nếu có thể làm cho điện hạ yên lòng, vậy cứ giữ lại đi.”

Hắn nhìn cô. Từ Đạt đang vui đầu sung sướng căn con của mình, thậm chí không hề ngẩng đầu lên. Một đầu tóc đen óng như suối chảy, thâm y Tây Huyền lộ ra thân thể mỹ miều, thiếu một phần nhu nhược thêm vài phần anh khí, nhưng nếu thay trang phục nữ của Đại Ngụy vào... Nếu thay trang phục nữ của Đại Ngụy vào, thì phải là đem cô vào cung đình Đại Ngụy, ràng buộc suốt đời suốt kiếp...

Ràng buộc suốt đời suốt kiếp...

Hắn nhìn cô thật sâu, biết rõ cô nếu bị cuốn vào cung đình tuyệt đối sẽ phải khổ sở, nhưng lòng hắn lại vì người ràng buộc suốt đời suốt kiếp này mà vững tâm kiên định, thậm chí còn âm ỉ vui mừng vì có cô làm bạn cả đời.

Từ Đạt giấu không nổi mong ngóng tràn trề, mắt đẹp nâng lên, hút nước từ vỏ cua, làm bộ lơ đãng hỏi:

“Điện hạ, chuyện này tôi chắc chắn sẽ giữ bí mật... Là vị cô nương Đại Ngụy nào có thể khiến điện hạ yên lòng vậy?”

Hắn nhìn không rời mắt, khóe miệng chậm rãi cong lên, mỉm cười rực rỡ sáng chói làm cô mở mắt không ra.

Cô đắm đắm nhìn thẳng phía trước, tim đập bùm bùm, tuy nụ cười này hết sức đẹp dễ, nhưng cô lại có loại ảo giác như mình đang tìm đường chết.

Hắn lấy ra chiếc khăn ăn của đã chuẩn bị sẵn, đắp nước từ chiếc chậu nhỏ thoang thoang mùi hoa, kéo tay cô qua, tỉ mỉ giúp cô lau hai bàn tay chèm nhẹp nước, mười ngón tay quần quýt cùng nhau.

“Đại Ngụy có câu, chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão [1]. Từ Đạt, cô có nguyện ý trở thành hoàng hậu Đại Ngụy, cùng chung vai với Dung Trị bảo vệ Đại Ngụy?”

Cô chợt nghe thấy –

Rắc một tiếng, chiếc càng cua từ trong miệng cô rơi thẳng vào đồng vỏ cua ngồn ngồn trên bàn.

Một đêm chưa tàn.

Kiều dừng lại trước gian nhà ở khu vực hoàng kim nơi kinh đô.

Trên đường vắng ngắt, gió buốt thấu xương. Ô Đồng Sinh ôm trường thương, dựa vào cửa chờ người, vừa thấy Từ Đạt về mặt chết lặng từ trong kiệu bước ra, tiến lên nói: “Nhị tiểu thư đã trở về.”

“Ừ...” Làn da tối màu có vẻ tái xanh bợt bạt, môi đỏ hơi sưng bóng loáng dầu mỡ, toàn thân đầy mùi hải sản, tà Thâm y nương gió bay phần phật, thật là có hương vị không đụng hàng.

Mặc dù cô không nói cho hắn biết, nhưng hắn cũng tự rõ là cô đã đi đâu, nào hay bây giờ cô vác một thân toàn mùi hải sản trở về... “Nhị tiểu thư, có khách tới chơi.”

“Có khách?” Có khách nào nên tới chỗ cô? Cô hoảng hốt nghĩ, quay đầu lại nhìn Lâm Tú. “Đa tạ đã đưa tiễn.”

Lâm Tú nghiêm túc gật đầu. “Nhị cô nương, lần tới nếu muốn ăn bữa khuya, cứ gọi đầu bếp bảo đi mua là được, không cần phải nửa đêm tự mình ra ngoài tìm đồ ăn.” Âm thanh kia không lớn, nhưng vừa đủ để cho người khiêng kiệu, Ô Đồng Sinh và kẻ gác cổng đều nghe rõ mồn một.

Ô Đồng Sinh khẽ nhú mày, nhẹ đến mức không thể nhận ra, lại thấy Từ Đạt ở ở à à, nhân tiện nói: “Hèn gì trên người Nhị tiểu thư lại có mùi cua, hóa ra là đi ra ngoài ăn khuya.”

“Đúng vậy.” Lâm Tú cười bảo: “Tôi ở tửu lâu trên đường Đại Thông thấy cô ấy, nên thuê một cỗ kiệu đưa cô về nhà.” Cậu đưa tiền trả công cho kiệu phu, đang định rời đi, lại quay lại, thở dài, khách khí nói lời cáo từ với Từ Đạt.

Từ Đạt ‘thụ sủng nhược kinh’ (được sủng ái mà lo sợ) đáp lễ. Mãi đến khi Lâm Tú đã khuất bóng ở khúc ngoặt cuối đường đầy bóng tối, cô vẫn còn ngơ ngẩn nhìn xa xăm.

Ô Đồng Sinh không nói gì. Thật lâu sau, Từ Đạt mới quay đầu lại hỏi:

“Đại công tử, Từ Đạt nhớ rõ anh tuy không phải là quan chức, nhưng đã từng tham dự yến tiệc ở trong cung.”

Hắn nhìn cô, gật đầu.

“Anh... đã thấy hoàng hậu Tây Huyền lần nào chưa?”

Hắn kỳ dị liếc nhìn cô một cái, gật đầu. “Tết Nguyên đán ngày ấy đã từng thấy từ xa.”

“Là mẫu nghi thiên hạ?”

Hắn thăm ngẩn ra, ngẫm nghĩ một lát, mới đáp: “Đúng thế.” Hắn chỉ nhớ rõ hoàng hậu là một phụ nữ trạc ngoài bốn mươi, mặc đại lễ phục, đứng ở bên cạnh hoàng thượng. Ngày Tết nguyên đán, người phụ nữ có thể đứng cạnh Hoàng Thượng, chỉ có thể là hoàng hậu, cũng chỉ có hoàng hậu mới có thể là mẫu nghi thiên hạ, nhưng ngoại trừ những điều đó ra, hắn cũng không có cảm giác gì đặc biệt.

Từ Đạt nhẹ thở dài một tiếng, khoanh tay lại, thăm đăm cười với hắn:

“Đại công tử thấy tôi, có thể làm mẫu nghi thiên hạ được hay không?”

Trong một khắc, hắn im lặng không nói gì.

Từ Đạt thấy thế, ha ha cười, hai má hồng ửng, không biết là đỏ mặt hay vì đông lạnh mà đỏ, cô lẩm bẩm: “Quả nhiên là tôi nghe lầm, hiểu lầm.” Cô dùng sức lau mặt, rút mình ra khỏi hồi ức, thở sâu, cười nói: “Đại công tử, sao đến giờ vẫn còn đứng ngoài cửa? Gió đêm lạnh đến cắt xương, mau vào đi thôi.”

“Bên trong có khách.” Hắn lại lặp lại một lần.

“Khách? Ai vậy?” Khuya khoắt mà loại đến đây, vóc dáng giống người Tây Huyền, nhưng quần áo mặc trên người lại là của Đại Ngụy.

Ô Đồng Sinh nắm chặt cây thương màu bạc, nhát giọng nói: “Nói là khách, cũng là người thân của Nhị tiểu thư, nhưng có lẽ trong lòng những người đó, cô đã sớm trở thành địch nhân. Tôi không biết Nhị tiểu thư tính toán thế nào, nên đứng ngoài chờ. Nếu thực phải đến mức động thủ, tôi cũng không đứng cách Nhị tiểu thư quá xa.”

Từ Đạt sững sốt, ngay sau đó bật thốt lên: “Từ Trực, Từ Hồi, người đến là ai trong hai người đó?”

“Đều đến cả.”

[1]: Chắp tử chi thủ, dữ tử giai lão (nắm tay cả đời, bên nhau đến già): Hai câu trích trong bài Kịch cổ 4 – Kinh Thi.

10. Chương 10

Một đêm, liên tiếp ba tin chấn động, làm cho Từ Đạt bỗng chốc không nói nên lời.

Cô cúi đầu nhìn chiếu thư vừa tiếp nhận, nghe Từ Trực thuật lại khẩu dụ. Trên chiếu thư viết muốn cô tức khắc trở về Tây Huyền, khẩu dụ là vụ án Nhị hoàng tử làm Tam hoàng tử trọng thương đã khép lại, Từ Đạt quả thực vô tội, yêu cầu cô phải quay về Tây Huyền ngay lập tức.

Cô có thể trở về sao?

Cô quay đầu nhìn Ô Đồng Sinh, Ô Đồng Sinh cũng đang nhìn cô. Cô chợt mừng rỡ, bước đến nói với hắn: “Đại công tử, chúng ta có thể trở về, chúng ta không phải là lực bình dứt rễ trôi dạt nữa.” Trong lòng cô đang mừng như điên!

Ánh mắt Ô Đồng Sinh dừng lại trên người Từ Trực, Từ Hồi, thần sắc cả hai đều rất hồ hững thản nhiên. So sánh thử, cô gái ở trước mặt hắn đang vui sướng đến muốn bay lên này, thực không hề giống như người ở Từ gia.

“Nhị tiểu thư, có thể cho tôi mượn chiếu thư xem thử một chút?”

“Đương nhiên rồi!”

Ô Đồng Sinh nhận lấy, đọc thật kỹ hai lần, lại nhìn Từ Đạt một cái, thâm thúy nói:

“Nhị tiểu thư, có thể cô đã quên cái gì?”

Từ Đạt đang mừng rỡ đến hồ đồ, nghe thấy vậy chợt ngẩn ngơ, chậm rãi quay đầu lại nhìn chị em nhà mình. Muốn triệu hồi một Từ Đạt bé nhỏ chắc không cần dùng đến hai người Từ gia nhỉ? Chắc chắn là có nguyên nhân. Cô vui vẻ bảo: “Đại công tử, tôi cùng với chị em trong nhà trò chuyện, ban đêm ngồi tán gẫu... tán gẫu chút tình chị em. Anh về phòng nghỉ ngơi trước đi.”

“Tôi hiểu rồi, tôi về phòng đây. Nhị tiểu thư nếu có chuyện gì cứ việc hét to lên một tiếng là được.” Dứt lời, hần nhìn chăm chăm cây đao trong tay Từ Hồi, mới xoay người bước ra ngoài.

Từ Đạt cười gượng, đẩy cánh cửa sổ mở ra, xấn lên ống tay áo rộng thùng thình, cầm hồ rượu trên bàn đến ngồi ở cửa.

Từ Hồi và cô luôn luôn không thể sống trong cùng một không gian kín được. Cô nhớ rõ lúc trước cô cùng Từ Hồi ở trong phòng, Từ Hồi còn nôn ra đây người cô, các kỳ nhân bên cạnh Từ Hồi vội vàng mang cổ trở về, lúc đi còn không dám nhìn thẳng vào cô.

Vận mệnh của cô cũng không xui xẻo đến nông nổi đó, nhưng Từ Hồi quả thực không phải là đang diễn trò, cho nên, từ đó về sau cô cố hết sức không ở chung một gian phòng với Từ Hồi — bằng không, ít nhất bốn bức tường trong phòng đó cũng phải lung lay gió thổi.

Cô cười nói: “Tôi mở cửa ra, nếu lạnh, tôi lấy áo choàng giúp hai người. Tối nay tôi vừa ăn cua xong, cả người ngứa sắp chết, tôi phải hóng gió một chút mới được.”

Từ Hồi cũng theo cô đi ra, nhìn lên trăng tròn treo lơ lửng trên trời, nói: “Tôi thấy ánh trăng ở Đại Ngụy, so với Tây Huyền cũng chẳng khác gì mấy.” Cô ôm Âm đao trong tay, ngồi trên lan can hành lang, trình độ phóng khoáng này đến Ô Đồng Sinh cũng không bằng.

Từ Đạt không có nét ung dung như thế, nếu không, cô cũng sẽ không ngồi trong chỗ đất bùn trước cửa. “Là tôi quá vui mừng đến nỗi chệnh mảng không để ý, cả hai người đều là nhân tài vô cùng quan trọng của Tây Huyền, tại sao lại có thể chỉ vì một kẻ Từ Đạt mà cùng nhau đến đây được?”

“Vốn là tôi đến.” Từ Hồi đáp. “Nhưng Từ Trực lại thỉnh cầu, Nhị hoàng tử thấy rằng nếu càng nhiều người đi, cơ may chị trở về sẽ càng lớn.”

Từ Đạt bật cười, “Chuyện tôi có trở về hay không lại quan trọng đến vậy sao? Nếu ngay cả Từ Hồi cũng đến đây, tôi trở về... cũng chỉ còn một đường chết mà thôi.”

Từ Hồi cười lạnh: “Nếu là muốn chị chết, Nhị hoàng tử sẽ không âm thầm hạ mật lệnh, nếu chị không về, chỉ việc ép buộc chị trở về. Hần nói tôi là loại súc sinh lang tâm cấu phế không hiểu tính người, ngay cả chị em ruột thịt trong nhà cũng có thể cưỡng ép bắt trở về sao?”

Từ Đạt nghe vậy, trong lòng lấy làm kỳ quái. Ép buộc cô? Nhị hoàng tử muốn lợi dụng cô cái gì?

Từ Trực đứng trong phòng nhạt giọng nói:

“Ta đến, chỉ là đến nói cho cô biết. Từ Đạt, cô không cần trở về.” Thấy Từ Đạt đột nhiên quay lại, Từ Trực bình tĩnh nói: “Trở về chẳng qua cũng là trở thành nô lệ cung cấm, cô muốn như vậy không?”

“Nô lệ...cung cấm?” Từ Đạt kinh ngạc, ngay cả Từ Hồi cũng nhướng mi, quay đầu nhìn lại.

“Nhị hoàng tử.” Từ Trực nói: “Năm ngoái khi cô được thái tử Đại Ngụy mang đi, hần đã vào nhà của cô vài lần, ta vốn nghĩ hần định tìm bởi gì để gả họa cho Từ gia, nhưng, lúc nghiên cứu lịch sử khai quốc Tây Huyền, không ngờ đã khiến ta phát hiện ra một câu chuyện rất kỳ lạ.”

Da mặt Từ Đạt giật giật. Từ Đạt vẫn là đối tượng cô không thể nào theo kịp, thường thì trong nháy mắt cô vẫn còn chưa hiểu được, Từ Trực đã nhảy sang nghiên cứu mục tiêu kế tiếp.

Từ Trực lại nói: “Nhân ân đức của Thánh Thượng, ta đã được phép tự do đi lại ở trong cung. Mấy tháng trước ta có xem qua một bức họa cổ, người trong bức họa kia nhìn khá quen mắt, ba phần giống ta, bảy phần giống cô.”

“À, trong cung có lưu lại tranh vẽ người Từ gia cũng không phải là chuyện bất ngờ.”

“Đúng, không bất ngờ, nhưng trong tay người đó cầm một cây đao.”

Từ Đạt nhìn cây trường đao của chính mình, lại nhìn nhìn cây Âm đao mà Từ Hồi đang ôm trong ngực. Cuối cùng chỉ có thể đáp như cũ: “Thực khéo nha.”

Từ Trực nhặt nhẻo nói: “Trên đời này chỉ có nhân quả, không có trùng hợp. Hình dạng của cây đao kia rất hiếm thấy, ta phải tra cứu trong các cuốn sách cổ hồi lâu mới tìm ra đó là kim đao truyền thuyết ở Đại Ngụy.”

Từ Đạt trợn mắt há mồm. “Kim đao? Cái này tôi có nghe qua, Lý Dung Trị từng kể về thần thoại khai quốc của Đại Ngụy, có lẽ là vẽ cùng một người đó. Nếu bức họa không phải là giả mạo, hay chẳng chúng ta là thần nhân?”

Từ Đạt lại liên tục trợn mắt há mồm. “Chuyện này... chị nói không khỏi có phần... quá chắc chắn.”

“Táo bạo mà đoán, cẩn thận chứng thực, ta đã có một sự hình dung rõ ràng. Nếu kẻ trong tranh vẽ giống người Từ gia, vậy thì ba dòng họ ở ba nước kia chính là giả mạo, cũng có khả năng lúc trước có kẻ đem kim đao tín vật của người đó phân tán khắp tứ quốc, Đại Ngụy vì thế mới có kim đao.”

“Người đó... thực sự là thần tướng?”

Từ Trực nhìn cô, thần sắc rất khó dò. “Thần tướng? Cô cũng biết không ít, nguồn từ đâu vậy?”

“À, đây đều là Lý Dung Trị nói cho tôi biết.”

“Lý Dung Trị... Ta từng nghiên cứu qua bí sử của Đại Ngụy, mẫu phi của hắn bị phi tần khác hãm hại, sủng phụ của hắn vì hắn mà tự vẫn chết. Hắn có thể trở thành thái tử, trong đó chắc chắn gian khổ không ít.”

“Từ Trực, ngay cả bí sử Đại Ngụy chị cũng nghiên cứu sao...” Từ Đạt lẩm bẩm, chậm rãi uống một hớp rượu.

Thật sự là càng uống càng say, nhưng càng say càng không dễ dàng miên man suy nghĩ. Hoàng hậu? Hắn muốn một người, đó chính là chỉ cần cô? Cho dù là bị vạn tiễn xuyên tâm cô cũng không tin. Cô nghe thấy Từ Trực muốn cô vào cung, hỏi thật cặn kẽ về thần thoại đó, cô lắc đầu nói:

“Mấy ngày gần đây không được tiện cho lắm.”

“Không được tiện cho lắm? Vì sao?”

“... Đạo này đầu óc hắn có chút mê muội.”

Từ Hồi lạnh giọng xen vào: “Lo chuyện đầu óc mê muội của hắn, lo chuyện thần tướng đó làm gì, Từ Trực chị rời xa chủ đề rồi. Từ Đạt thực không thể quay về Tây Huyền?”

Từ Trực trầm mặc trong chốc lát, đáp: “Tốt nhất là đừng trở về. Cho dù bắt buộc phải về, cũng phải mai danh ẩn tích tìm một chỗ nào đó sống cho hết đời. Hoàng thất Tây Huyền quyền lực quá lớn, Từ gia cho dù có công cũng vạn vạn lần không thể vì một Từ Đạt mà giết vua.”

Từ Hồi siết chặt chuôi đao. “Chỉ vì một bức tranh? Chứng diên của Nhị hoàng tử lại quấy hắn nữa thì phải?”

Từ Đạt cười khổ. Cô không biết cô đã trở thành như vậy, còn cần phải làm một thể thân nữa. Có thể nhận định rằng, cô sắp lấy đau khổ làm công việc cả đời?

“Từ Đạt nếu muốn ở lại Đại Ngụy, tốt nhất cũng nên đổi tên. Hôm nay chúng ta có thể lấy cớ để cô lang thang ở đây, nhưng khó đảm bảo ngày sau sẽ không có những kẻ khác đến bắt cô.”

“... Tôi có tài đức gì đâu chứ, Nhị hoàng tử cũng thực là không có mắt nhìn rồi.” Từ Đạt vui vẻ nói. “Trước mắt tôi chưa thể rời đi được, đợi đến sau khi Lý Dung Trị đăng cơ mới có thể đi, chờ hắn đăng cơ... Đúng rồi, Từ Hồi, chúc mừng em đã trở thành tướng quân. Nếu như năm đó không xảy ra chuyện này, cố gắng này, chức quan này có khi tôi đã thừa hưởng cũng nên.”

Từ Hồi lạnh lùng nhìn cô, đáp: “Tôi thấy chị một chút loại tình cảm vui mừng cũng không có. Chị cho rằng tôi không có tình cảm sao? Chị muốn lấy chức quan này của tôi, chẳng qua là muốn làm cho tôi sống qua được hai mươi lăm tuổi.”

“Em là người tài ba, cần gì phải lấy chức quan này làm cực hạn? Không bằng cứ để cho tôi đi. Để cho tôi thỏa mãn một chút, để cho tôi rạng rỡ vài năm cũng được.” Cô là kẻ vô dụng, sống đến hai mươi lăm đã là đủ, là thôi được rồi. Nhưng Từ Hồi, Từ Trực không như vậy, hai người họ đều là nhân tài cực kỳ xuất sắc. Vì sao không ai nghĩ đến chuyện kéo dài cuộc sống của hai người ấy, để họ có thể nguyện trung thành vì Tây Huyền?

Từ Trực chậm rãi đi đến bên cạnh cô, ngồi xuống đất.

Từ Hồi thấy thế, cũng nhảy xuống khỏi lan can hành lang, miễn cưỡng chịu đựng khí tức quanh thân Từ Đạt, ngồi ở bên kia của cô.

Từ Đạt thụ sủng nhược kinh, hỏi: “Sao vậy?”

“Ngày đó, không phải chị không cứu em.” Từ Trực nhẹ giọng nói: “Không phải Từ Hồi không cứu em. Nếu chúng ta lên tiếng, hẳn sẽ vĩnh viễn bám vào em để không chế Từ gia. Phụ thân đã lớn tuổi, nếu ông ta ngay cả con gái mình cũng có thể vứt bỏ, thì cũng đến lúc nên an hưởng tuổi già rồi. Sau khi em được Lý Dung Trị cứu đi, chị đã để cho lão nhân gia sống cùng dì vài năm cuối đời cho thật tốt, không hề để ý đến việc triều đình nữa.”

Từ Đạt nghe vậy, hết hồn. Thế này rõ ràng là ép phụ thân rời khỏi trung tâm quyền lực. Từ Trực cùng Từ Hồi có bản lĩnh này, nhưng, nhưng...

Từ Hồi ở bên cạnh lạnh nhạt nói:

“Từ Đạt, chị luôn thích để một chút cảm tình mơ hồ quấy nhiễu làm khó khăn. Ông ta bỏ rơi con gái ruột của mình, không dám lìa xa hoàng thất, mượn sức Nhị hoàng tử, lại không dám thực sự đối nghịch với thái tử. Cái lão ba phải này sớm muộn cũng hại chết nhà họ Từ, không bằng cứ cho ông ta về hưu sớm đi. Huống hồ, ở Tây Huyền coi trọng là phái của mẫu thân, không liên quan gì đến ông ta hết.”

“...” Từ Đạt giật giật khóe miệng, cuối cùng cũng không nói ra câu “Em nói lão ba phải đó là người cha thân sinh ra chính mình hả.” Bởi vì cô giống người thường, trọng tình cảm, cho nên ở Từ gia, cô thủy chung vẫn là người ngoài cuộc.

...

“Em không thể dự liệu được chị sẽ vì Tần Đại Vinh mà uống thuốc độc, thà chết cũng muốn đưa thuốc giải ra ngoài. Chị, người khác đối tốt với chị một phần, chị sẽ báo đáp mười phần, đây là làm sao vậy hả? Từ nhỏ đến giờ chị chuyên thiếu nợ người khác sao?”

Độc địa quá độc địa quá, nhưng dù sao cô cũng nát vụn rồi, cho nên mấy lời này hoàn toàn không đả thương cô được nữa. Từ Đạt mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

“Đại Ngụy Lý Dung Trị cấp cho chị chỗ ở đẹp, chị chẳng phải là bán mạng cho hắn đến chết? Số mệnh nô lệ này của chị, phải sửa gấp mới được.” Từ Hồi nói.

Tay Từ Đạt run lên, vài giọt nước sánh ra ngoài.

Từ Hồi liếc nhìn cô một cái, hỏi: “Lý Dung Trị làm gì sao?”

“Cũng không có... Hắn giữ chị lại bên cạnh, chẳng qua là... là vì chị một đời bình thuận, có thể khiến hắn thuận lợi đăng cơ...” Cô thiết tình không thể thổ lộ với ai, lại thấp giọng nói: “Hắn còn cho chị một vị trí... Vị trí kia có chút khó ngồi, nhưng không phải là quá khó ngồi.”

“Là làm hoàng hậu sao?” Từ Hồi mặt không chút thay đổi nói.

Từ Đạt há hốc mồm, bật thốt lên: “Làm sao em biết?” Vội vã quay ngoắt lại nhìn Từ Trực, muốn hỏi chị có phải cũng biết rồi hay không, nào hay Từ Trực đã nhắm mắt ngủ.

“Hắn muốn Từ Trực ngủ, Từ Trực muốn mở mắt cũng không được.”

“Ai?” Từ Đạt hoảng hồn hỏi. Từ Trực quả thực đôi lúc cũng có làm việc nhắm mắt dưỡng thần này, cô còn vài lần gặp Từ Trực ngủ mà không bị ai phát hiện nữa. Nhưng, lời này của Từ Hồi rõ ràng là chị của mình đang hôn mê.

“Chị không nhớ sao? Năm đó chị bước vào hoa viên, hắt liền ới ra, sau đó hắt nhờ em chuyển lời cho chị, môn khách muốn đầu quân vào dưới trướng kia là định lấy chị làm ván cầu.”

Từ Đạt há có thể nào quên được? Đó là một đoạn hồi ức cô khó thể chịu đựng. “Chị vẫn nhớ, tên hắt là Dương Quy đúng không?”

“Dương Quy?” Trong khoảnh khắc, sắc mặt Từ Hồi có chút kỳ lạ. “Ồ thì Dương Quy là Dương Quy đi. Lần này em đến, hắt nhờ em chuyển lời, nếu chị thực muốn trở thành hoàng hậu Đại Ngụy, cho tới năm chị hai mươi lăm tuổi, chị được toàn quyền sử dụng hắt. Nếu chị không muốn, hắt sẽ vô duyên vô phận với chị, đi theo bên cạnh em.”

Một cơn gió lạnh quất vào mặt, làm da gà toàn thân cô nổi hết cả lên. Từ Đạt dứt khoát dốc trọn bầu rượu vào miệng. Dù sao đêm nay cô đã nhận hết chấn động rồi, dù Từ Hồi có đột nhiên lột bỏ lớp mặt nạ da người bên ngoài, bảo: “Ta là cha con đây”, cô cũng sẽ không cảm thấy quá ngạc nhiên. Nghĩ đến đó, cô ha ha cười, lại sợ làm ồn đến Từ Trực, vui vẻ nói:

“Từ Hồi, em đang nói đùa với chị hả? Một người vừa gặp chị đã lập tức ới ra...”

“Ừ, lúc hắt gặp chị quả là không được khỏe. Nhưng chị cứ theo sự thực mà trả lời em, chị thực thích Lý Dung Trị? Thực muốn làm hoàng hậu Đại Ngụy?”

Từ Đạt lấy ra đồng tâm kết từ trong túi, nhẹ nhàng vỗ về, không nói gì.

Từ Hồi biết cô có tính cân nhắc, lật đi lật lại rất lâu nên cũng kiên nhẫn chờ, nhưng cuối cùng không chịu nổi, cầm Âm đao leo lên lan can hành lang ngồi lại.

Mãi đến nửa canh giờ sau, Từ Đạt mới nhẹ nhàng nói: “Trong lòng chị vẫn chỉ mong có một người cùng mình, có thể hiểu chị, không chê những người cạnh chị. Chị vội vã tìm kiếm, chỉ sợ bỏ lỡ lúc nào không hay. Nhưng cho tới bây giờ chị cũng chưa bao giờ nghĩ Ô đại công tử giống hắt, luôn nhìn chị bằng ánh mắt căm ghét. Tuy ánh mắt này chị chịu đựng được, vết thương trong lòng cũng đã kín chỗ, nhưng cuối cùng chỉ tìm được con dao treo trên đầu. Người Tây Huyền nào cũng đã từng chém vào đầu chị một nhát, chỉ có một người là khác. Hắt là kế hoạch tác chiến của Lý Dung Trị rất hoàn hảo, từ khi quen biết hắt cho tới bây giờ, hắt chưa bao giờ nhìn chị bằng ánh mắt ‘đó là Từ Đạt bất tài vô dụng’.”

“... Cứ như vậy?” Từ Hồi nhìn lại phía cổng vòm. Thị lực của cô không tốt bằng Từ Đạt, nhưng cũng mơ hồ thấy được dáng hình nhòa nhạt của rừng cây bách ngoài kia.

Từ Đạt cười đáp: “Cứ như vậy. Không có cách nào khác, đã có con trùng chui vào tim, tìm được chỗ tốt rồi thì không chịu đi đâu nữa. Chị vốn đã có hảo cảm đối với hắt, sau khi hắt cực nhọc cả ngày cả đêm chăm sóc chị... Aizz, chị càng rất rất thích hắt.” Cô thở dài.

“Thế...”

“Ha ha, em thấy chị có thể là mẫu nghi thiên hạ không?”

Từ Hồi không hề sững sốt, đáp: “Ai có thể là mẫu nghi thiên hạ? Em thấy hoàng hậu Đại Ngụy và Tây Huyền đều quá kém cỏi, nếu không, sao lại để hoàng cung thêm loạn, con cháu hoàng thất tranh tước vị, nâng đỡ ngoại thích? Ngay cả tể gia cũng làm không xong, còn muốn mẫu nghi thiên hạ?”

Từ Đạt nghe vậy, mặt lộ sắc thái khác thường. “Thật ra chị không nghĩ đến như thế...” Cô lẩm bẩm.

“Vậy chị muốn trở thành hoàng hậu? Nếu làm hoàng hậu, sẽ không cần trở về Tây Huyền, không cần biến thành nô lệ cung cấm của Nhị hoàng tử. Bây giờ em thấy hắt cùng Từ Trực giống nhau, dính vào vài năm là không thể thoát khỏi.”

Từ Đạt lại im lặng.

Từ Hồi nhìn sắc trời đã hửng sáng, hết sức kiên nhẫn chờ. Một lúc lâu sau, mới nghe Từ Đạt nói:

“Aiz... Chị thực thích Lý Dung Trị, vì hắt, chị nghĩ, đời này chị thà mất khỏi lòng Tây Huyền, tương lai trên bia mộ có lẽ sẽ viết về đứa con cháu Từ Đạt toi cơm này ‘Sinh ra vô dụng, chết đi cũng vô dụng’. Đúng vậy, chị chỉ muốn vui mừng hoan hỉ một kiếp này, làm hoàng hậu Đại Ngụy rất... Chị còn nghĩ...” Từ Đạt thở dài.

Từ Hồi đáp một tiếng, đứng dậy bước vào trong phòng, rót một chén nước, lại bước ra đưa cho cô.

“Khát nước không?”

Từ Đạt không chút nghi ngờ, mỉm cười nhận lấy. “Trời cũng sắp sáng rồi, chắc em cũng mệt mỏi, chị đi sắp xếp một gian phòng cho em và Từ Trực nghỉ ngơi.” Cô một ngụm uống cạn chén, nước có vị là là, nhưng cô nghĩ là do để nguội quá lâu.

Cô định đứng dậy, bỗng nhiên phát hiện thân thể không còn chút sức lực, cả người gục xuống mặt đất. Cô kinh hãi, cố sức ngẩng đầu lên nhìn Từ Hồi:

“Em...”

Ô Đồng Sinh lập tức từ phía sau cửa đi ra. Hắn vốn muốn động đến ngân thương, nhưng Từ Đạt cách Từ Hồi quá gần, không thể hành động khinh suất. Hắn nhìn Từ Hồi, ánh mắt sắc như dao, nói: “Tam tiểu thư đây là muốn gì?”

Từ Hồi tay trái cầm dao chỉ vào Ô Đồng Sinh, cũng không thèm liếc mắt một cái tới hắn, mặt không chút thay đổi nói với Từ Đạt:

“Là thức... Là Đường Quy đưa. Hắn bảo, nếu chị không muốn ngôi mẫu nghi thiên hạ, viên thuốc này có thể giúp chị vừa vặn bước ra. Chị làm việc luôn do do dự dự, đã yêu thương người nào thì dù trả giá bằng cả tánh mạng cũng không tiếc. Nhìn xem, ngay cả em rót một chén nước có mùi lạ chị cũng không hề cảnh giác, ngày chị trở thành hoàng hậu, Lý Dung Trị nếu muốn phế hậu lập người khác, hắn không cần trăm phương ngàn kế mới có thể hại chết chị. Thậm chí nếu có cung nữ thân cận nào muốn hại chị, chị cũng sẽ chết. Lý Dung Trị nếu thực thích chị, làm sao không biết tác phong chị làm việc? Cho nên, em thay chị quyết định, cho chị uống thuốc này, xong hết mọi chuyện. Chị tuyệt đối đừng nói với Từ Trực thuốc này là do ai chế ra, chỉ chắc chắn sẽ giam lỏng Đường Quy, mãi đến khi tra rõ viên thuốc này chứa những thành phần nào mới chịu dừng tay.”

“Điện hạ giá lâm!”

Người trong Tứ phương quán lập tức xôn xao. “Đại Ngụy điện hạ tới linh đường làm cái gì?”

Từ Đạt theo bản năng ngừng lại hô hấp... Mà không cần nín thở cũng giống người chết rồi.

Từ Hồi rút cho cô một viên thuốc giả chết, nói là giả chết, không bằng nói luôn là, tiện cho Từ Hồi trên đường đi Âm phủ, không để bọn âm binh phát hiện họ là người sống.

Nuốt vào, nhiệt độ cơ thể lập tức hạ xuống, nhịp tim đập chậm đến hầu như dừng lại, nhưng ý thức vẫn rất rõ ràng.

Một vài người sau khi dùng, sẽ sinh ra hiện tượng toàn thân không thể nhúc nhích — chẳng hạn như cô.

Từ Trực sau khi rời giường, trầm tư một lát, chỉ nói: “Như vậy cũng tốt. Trở về Tây Huyền, sẽ nói em bị bệnh cấp tính mà mất. Từ đây về sau, không còn Từ Đạt nữa.”

Vậy cũng phải hỏi qua ý kiến cô một chút chứ. Từ Đạt khổ sở, bị lợi dụng rồi, bị mắng chửi rồi, bị nhạo báng rồi, nhưng chưa bao giờ lâm vào tình trạng quần bách bị bắt nằm một chỗ không thể động đậy như này.

“Điện hạ... Điều này không hợp lẽ!” Có người nói.

Nơi này là Tứ phương quán Đại Ngụy, chuyên cung cấp chỗ nghỉ lại cho các thương lữ và đặc phái viên của quốc gia. Từ Trực, Từ Hồi đúng là đang nghỉ tạm ở đây. Từ Hồi cho cô uống thuốc, cô thoi thóp suốt một ngày một đêm thì ‘tắt thở’, bây giờ cô... đối bụng!

“Từ học sĩ tới thực đúng lúc.” Lý Dung Trị khàn khàn nói.

Từ Đạt nhắm mắt, nghe hắn cùng Từ Trực nói chuyện với nhau.

Từ Trực đáp:

“Tôi vốn phụng chỉ triệu muội ấy về nước, không ngờ muội ấy lại bệnh cấp tính rồi mất. Cả đời Từ Đạt yên bình mà trôi, trước khi lâm chung có người thân ở bên chăm sóc bầu bạn, khi đi cũng không đau đớn, cũng là phúc khí cuối cùng ông trời ban tặng.”

“... Đây là cuộc đời an ổn của nàng hay sao?” Hần ngừng một lúc lâu, rồi nói: “Bổn vương có thể nhìn mặt Từ Đạt lần cuối được không?”

“Quan tài chưa đóng, điện hạ muốn gặp, tất nhiên là được.”

Từ Đạt ý thức rất tỉnh táo, đã có chút xúc động muốn cười. Vì nhắm mắt, nên mới nghe được cảm xúc bao hàm trong lời mọi người đối thoại. Tại sao trước giờ cô chưa hề nhắm mắt nghe Lý Dung Trị nói chuyện?

Ngữ khí của hắn nghe tựa như đang khàn khàn vì kích động, nhưng thực ra lại thần nhiên bình tĩnh, thậm chí còn có đôi phần tức giận, còn bi thương thì một chút cũng không có. Ha ha, ha ha... Trong lòng cô đang cười như điên.

Ngay cả hắn thích cô, chỉ sợ cũng chỉ có một chút thôi.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hắn sẽ chết, nhưng, nếu có một ngày như vậy, cô nghĩ, cô sẽ lúc nào cũng nhớ đến hắn, trong lòng chắc chắn bị ai thê lương vô cùng, chỉ cầu thời gian có thể xoay ngược, chỉ mong mình có thể chia chút tuổi thọ cho hắn.

Đúng vậy, đúng vậy, đây là điểm khác biệt giữa hắn và cô. Từ Hồi nói đúng, hắn chính mắt thấy cô vì thủ lĩnh mà không tiếc tánh mạng, chính mắt thấy cô ở sông Lệ vì hắn mà tình nguyện chờ chết. Một người khôn khéo như hắn, làm sao không nhìn thấu tính cách của cô? Làm sao không biết cô chỉ sợ sẩy một chút, sẽ bị sóng gió cung đình lập tức chìm chết?

Thuốc của Từ Hồi, rõ ràng chỉ có thể làm nhiệt độ cơ thể cô hạ xuống, tại sao cô lại cảm thấy cả lực phủ ngũ tạng của mình cũng bắt đầu lạnh hẳn?

Cô rời đi... có phải là tốt hay không? Giả chết như vậy, mai danh ẩn tích, lánh khỏi hắn tìm một cuộc sống khác. Tìm một nơi giao giữa Tây Huyền và Đại Ngụy...

Cô không chú ý nghe xem hắn và Từ Trực đang nói gì, chỉ cảm thấy ngón tay ấm áp đang chạm vào má.

Thực ra, cô không hề muốn xa rời sự ấm áp của hắn. Trọng phu chí tại triều đường, nữ nhân chỉ như quần áo, cô không phải không biết, chỉ là, chỉ là... Cô đã hy vọng vô cùng, tâm đã chết hết lần này đến lần khác, không bằng hồi cải.

“Điện hạ, đã đến giờ phong quan.” Từ Trực nói.

Lý Dung Trị đang giữ quan tài, vẫn không hề nhúc nhích, ngón tay lại mơn man làn tóc lạnh lẽo trong quan tài của cô. Cô có chút không hiểu, nếu hắn đã không có chút thương tiếc nào, đến phút chốc một chút là được rồi, tại sao vẫn còn chưa đi?

Đột nhiên, cô cảm thấy hai má ấm ấm, trong lòng đang lấy làm kỳ lạ, hai cánh môi đã bị hôn lên.

Từ Đạt ngậy người.

“Điện hạ!”

Hắn đứng thẳng dậy, đang muốn mở miệng, đột nhiên một búng máu tươi từ miệng hắn phun ra.

Từ Đạt thẩm kinh hãi, chỉ cảm thấy khắp mặt dính đầy chất lỏng, là... máu?

“Điện hạ! Điện hạ!” Khắp linh đường hoang mang rối loạn, đủ mọi âm thanh xen tạp vào nhau.

Cô nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của hắn. Tiếp theo, hắn lớn tiếng quát:

“Từ hôm nay trở đi, Tây Huyền Từ Đạt chính là chính phi của Lý Dung Trị bổn vương. Hôm nay là Thái tử phi, ngày mai chính là hoàng hậu Đại Ngụy. Ai có bản lĩnh mang Thái tử phi đi trước mặt bổn vương, ai dám mang nàng rời khỏi giang sơn Đại Ngụy ta?”

Trong lòng Từ Đạt khê thổ dài. Dù gì cô cũng có kinh nghiệm, máu này...

Là giả.

Gà gáy canh một, tứ chi của cô dần ấm lại, bắt đầu có thể cử động.

“Làm ơn...” Cô nói, hơi thở mỏng như tơ.

Có người tiến lên, mở nắp quan tài vẫn chưa đóng chặt.

Cô mỉm cười: “Đa tạ Đại công tử.” Cô ngồi dậy, duỗi thắt lưng mỗi nhừ, thấy Từ Hồi ngồi ở một góc nhắm mắt dưỡng thần. “Mọi người đều mệt mỏi cả rồi. Ngoài Tứ phương quán có cấm vệ quân?”

Ô Đồng Sinh gật đầu, đỡ cô bước ra khỏi quan tài.

Cô cúi đầu nhìn bộ áo liệm hoa lệ khoác trên người mình, ha ha cười, lại ngừng mắt nhìn Ô Đồng Sinh, nhẹ nhàng nói:

“Đại công tử phải về Tây Huyền, vậy nhân cơ hội này đi cùng Từ Trực đi. Tôi sẽ ủy thác cho chị ấy, chỉ nắm trong tay quyền lực của Từ gia, nhất định có thể xóa bỏ thân phận nô lệ cho anh. Anh liền có thể thỏa tâm chí, vì Tây Huyền tận hiến sức lực.”

Ô Đồng Sinh hồ hững nói:

“Ngày đó tôi trở thành khất cái, không có ai liếc mắt một lần, chỉ có Nhị tiểu thư là còn nghĩ đến Ô Đồng Sinh. Nếu đã như vậy, hà cớ gì tôi phải vì Tây Huyền mà bán mạng?”

“Cho dù không bán mạng, ở quê nhà của mình, cũng hơn là lưu lạc nước ngoài.”

“Quê nhà?” Miệng hắn nhếch lên, nhẹ đến nỗi hầu như không thể thấy, “Ở chốn quê nhà đó, ngoại trừ Nhị tiểu thư ra, còn ai vươn tay ra đón? Nếu có thể tìm một nơi ấm áp khác, quê nhà chính là ở đó, không đâu xa.”

Từ Đạt nghe vậy, tim thích một tiếng. Rõ ràng hắn đang nói về mình, cô lại mơ hồ cảm thấy hắn nhắm vào tình cảnh của cô.

Tình cảnh của hắn với cô cũng chẳng khác nhau là mấy. Nhưng khi cô đau đớn nhớ nhung nơi chôn rau cắt rốn, nghĩ đến khi chính mình đứt đứt gốc rễ, tựa như trời rung đất chuyển, không bao giờ được là Từ Đạt nữa, hắn lại có thể một tay cắt phăng quê nhà đã ruồng bỏ mình như vậy... Cô thực không bằng.

Cô nhìn hắn, cười nói:

“Nếu Đại công tử đã có dự tính, Từ Đạt sẽ không khuyên giải gì nữa.” Cô đi đến trước linh đường, thấy phương hoàng bào một thước Tây Huyền ban cho đang được để chính giữa phòng, là Từ Trực tính lừa Lý Dung Trị để khi an táng cô sẽ xếp chung vào. Cô kính cẩn quỳ xuống đất, cúi người lạy ba lạy, đứng dậy thấy Từ Trực vừa đi vào thiên đình, các tỷ nữ bưng điểm tâm đi phía sau chị thấy cô chết đi sống lại, ai nấy đều kinh hoàng thét chói tai bỏ chạy.

Từ Trực nhìn cô, hồ hững nói: “Cho dù cấm vệ quân Đại Ngụy có vây kín nơi này, chị cũng có thể tìm cách khác để đem quan tài đi, em không cần sống lại làm gì.”

Từ Đạt thẳng thắn cười:

“Nếu hắn đến linh đường vừa khóc vừa đi, vậy còn chưa kể, nhưng hắn đã dùng đến quân đội trong cung, chắc chắn là rất để tâm đến nơi này và em. Thời khắc này đang là lúc trọng điểm của hắn, em sao còn không biết xấu hổ mà gây phiền phức thêm nữa. Phương hoàng bào một thước này chị đem đi đi, Từ Đạt bắt tài vô đức, tự lúc được ban, ngày đêm lo lắng, thấy bản thân chưa cống hiến cho Tây Huyền điều gì, tương lai cũng sẽ không có. Xin chị chuyển lời cho điện hạ, từ sau khi theo Tần Đại Vĩnh, em lúc nào cũng bất an, ngày đó nếu để tâm chú ý đến Tần Đại Vĩnh một chút, sẽ không gây ra chuyện đáng tiếc như làm Tam hoàng tử bị thương. Từ Đạt không còn mặt mũi nào trở về Tây Huyền, cam nguyện chịu trục xuất, lấy việc vĩnh viễn không quay lại Tây Huyền để chuộc tội.”

Từ Trực không hỏi rõ gì nhiều, bình tĩnh nói:

“Được, nhớ bảo trọng.” Cô lướt qua vai Từ Đạt, nhìn Từ Hồi đang đứng sau tấm rèm trắng.

Từ Hồi phớt lờ, sắc mặt lạnh lùng, trông mắt rĩ xuống.

Từ Đạt cười nói: “Em đến Đại Ngụy cũng không chết, lời Viên Đồ đại sư nói cực chuẩn, em một đời bình thuận, cũng không cần phải quá để tâm đến hai chữ bảo trọng.” Dứt lời, cô cúi nhìn chiếc mâm vỡ nát cùng điểm tâm rơi vãi trên đất, thở dài: “Rõ là lãng phí.”

Trong lòng vừa nghĩ thấu một việc, lập tức dói bụng. Từ Đạt đi ra khỏi cửa linh đường, nhắm phòng bếp bước đến. Mới sáng sớm, các đặc phái viên cùng thương lữ vừa thấy cô, ai nấy đều sợ tới mức xoay người bỏ chạy.

“Xác chết vùng đây!”

“Người Tây Huyền Từ gia xác chết vùng đây!”

“Từ Đạt sống lại!”

“...” Cô xoa xoa hai má đã ẩm lại, nhớ ra Từ Hồi đã giúp cô bôi một lớp phấn trắng lên mặt, ‘nhất bạch che tam xấu’ (đại ý: da trắng có thể che phần lớn khuyết điểm trên mặt)...Cô cũng lười rửa. Cô một đường đi tới, khắp tứ phương quán gà bay chó sủa! Người người chạy trốn, làm cô muốn đi cũng đi không được, nhưng phòng bếp còn chưa tới!

“Xảy ra chuyện gì? Mở cửa! Mở cửa mau! Nếu có người thừa dịp đem quan tài đi, phải bắt toàn bộ lại!”
Cánh cửa không ngừng rung lắc.

Từ Đạt nhìn quanh sân thấy không một bóng người, không còn cách nào khác là phải tự mình tiến lên kéo chốt cửa. Đang lúc kéo, chợt nghe bên ngoài có tiếng chân ngựa dừng lại, Lâm Tú hỏi:

“Làm sao vậy?”

“Đại nhân, bên trong có tiếng ồn ào, giống như có người đang chạy trốn.”

“Chạy trốn? Chứ không phải là vận chuyển quan tài?” Lâm Tú sắc mặt nghiêm khắc, “Còn không mau phá cửa ra... Phá nhẹ thôi, đừng quá kinh động đến người ta!” Rõ ràng điện hạ giờ phút này đang bận rộn trăm bề, lại điều quân đội đến vây quanh Tứ phương quán.

Cậu nghe đến việc này, không cần dò hỏi lung tung, thẳng đến phủ thái tử, lại nghe điện hạ thản nhiên nói: “Người Từ gia đến nhận quan tài của Từ Đạt.”

Cậu nghe được sắc mặt đại biến. Mới vài ngày, Từ Đạt đã chết? Chưa kịp nghe kể lại đầu đuôi sự việc, cậu đã bị điện hạ phái tới nơi này canh giữ, không được để người ta chuyển quan tài ra.

“Phá!”

Từ Đạt vội vàng mở cửa, kêu lên: “Đừng phá đừng phá, cửa này ta dựng dậy không nổi.”

Quần chúng há hốc mồm.

Lâm Tú miệng còn dừng ở chữ “Phá” kia, thấy cô mặt trắng bệch bước ra, chỉ vào cô “Cô... Cô... Giả... Giả...”

Từ Đạt lướt ánh nhìn qua đám cấm vệ quân trước mắt, thật đúng là mẫn sơn mẫn cốc (đầy núi đầy hang, ý chỉ rất đông), khiến cô có chắp cánh cũng không thể bay nổi. Lý Dung Trị tội gì phải hành động thế này? Cô mỉm cười:

“Ừ, tôi xác chết sống lại đây.”

“Cô đã trở lại.” Người đàn ông dong dong cao, mỉm cười, như ánh nắng rạng rỡ. Trên gương mặt hắc không có một chút vẻ hoảng sợ, tựa như cô chỉ vừa đến lâu ăn hải sản xong trở về.

“Aiz, tôi đã trở về.” Cô cười. “Thực xấu hổ quá, để Thái tử và mọi người phải sợ hãi.”

“Không có gì đáng ngại.” Hắc tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy cô. “Cô về là tốt rồi, về là tốt rồi.”

Lớp áo tơ dệt nhẹ nhàng cọ vào mặt cô, sinh ra cảm giác âm ấm lạnh lạnh. Cô do dự một chút, dường như ôm lại hắc.

“Điện hạ... Nhận sự yêu quý của người, Từ Đạt đối với ngôi vị Hoàng hậu...”

“Lời này tạm thời đừng nhắc tới.” Hấn cắt lời cô, ở bên tai cô thấp giọng cười nói: “Nhị cô nương có thể từ từ cân nhắc. Nghĩ lại, nếu cô là Quốc mẫu, những lúc tôi đi nhầm đường sai bước cũng có cô đỡ tôi lại, không để việc giữa cô và Tần Đại Vĩnh xảy ra một lần nữa, khiến những hoàng tử của Đại Ngụy, Tây Huyền lại rơi vào hoàn cảnh như tôi.”

Cô cười nói: “Điện hạ lúc tìm tiểu quan đã biết, tôi vốn không có chí khí gì, chỉ cần người đàn ông của mình không gặp trở ngại là được. Cũng không cần phải đứng trên vạn người, người ấy chỉ cần toàn tâm toàn ý với tôi, tôi xoay xở sinh con nuôi chồng đều được hết.”

Người đàn ông đang ôm cô trầm mặc một lúc lâu, mới dịu dàng cười trả lời:

“Nhưng ta lại không thể không trở thành kim long đứng trên vạn người, Nhị cô nương cần phải sớm sửa lại ý nghĩ này mới được.” Lời dứt, hấn lui ra sau một bước, nhìn thẳng vào mắt cô.

Trước kia Từ Đạt muôn vàn do dự, bây giờ lại chỉ còn gương mặt tĩnh lặng. Đôi mắt màu hổ phách phản chiếu bóng dáng hấn, lại trong veo nhợt nhạt, tỏ rõ trên con đường sắp tới đã không còn vị trí của hấn nữa.

Trong lòng Lý Dung Trị có một chút bối rối không yên. Hấn nhìn thẳng, thật sâu, cuối cùng cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi hồng nhạt.

Khóe miệng cô khẽ cong lên, cũng không cự tuyệt. Chuyện nam nữ với nhau, hấn không muốn hoàn toàn chìm đắm, nhưng cũng hiểu một điều, thời gian trôi qua, tự sẽ phân biệt đến mức hy sinh vì tình yêu của đối phương. Hôm đó ở tiểu quan quán Tây Huyền, cô nhẹ nhàng hôn Hoàng công tử, là đã đem Hoàng công tử trong lòng đặt ở lòng bàn tay, thương yêu trăm ngàn cách. Vài ngày trước ở tiểu quan quán Đại Ngụy, cô hôn Lý Dung Trị là nhiệt tình như lửa. Hôm nay... cô vẫn nhiệt tình như lửa, nhưng dường như lại thiếu mất cái gì.

Nghĩ đến đó, hấn lại hôn lên mi tâm (chỗ giữa hai lông mày) của cô, nhẹ nhàng yên lặng ôm cô vào lòng, suy nghĩ một lát, cười nói:

“Nhị cô nương, trước mắt là thời khắc mấu chốt, nếu lại xảy đến chuyện giống như ở Tứ phương quán này, ta sẽ tiếc nuối cả một đời. Cô đến phủ thái tử của ta ở đi.”

“Được.”

11. Chương 11

Một tháng sau, phủ thái tử –

Một cơn gió lạnh thốc vào, cô đột nhiên mở mắt ra.

Cô xoay người xuống giường, cầm lấy trường đao, lòng bồn chồn bất an.

Ngoài cửa sổ trời tối đen, không có chút ánh trăng chiếu sáng.

Không hiểu sao, tim cô đập thành thịch, cảm thấy phủ thái tử hơi huyền ảo, cô đẩy cửa ra, nhìn cổng vòm hình tròn ở ngoài. Ánh lửa không lấp lánh, nhưng không có quân cấm vệ nào tiến vào trong sân nhà cô đang ở.

Cô sẽ sàng bước, nhờ vào bóng tối tránh quân binh thấy được. Lâm Tú vội vàng đi ra từ thư phòng, mặc trang phục của quân cấm vệ... Cậu ta là người bên cạnh Lý Dung Trị, tuyệt không phải tiểu binh tiểu tốt. Cô nghe thấy Lâm Tú ra lệnh:

“Mau đi lấy thêm quần áo nữa, bảo mấy người cao thủ thay đồ nhanh, cùng vào cung bảo vệ điện hạ.”

Cô hơi phân vân, theo người nọ đến một chỗ khác, lén lút lấy một bộ quần áo của tiểu binh nhanh chóng mặc vào, lại trở lại gian thư phòng kia. Khuỷu tay cô đẩy nhẹ cửa sổ, lộ ra một khe hở nhỏ. Từ đó nhìn

vào bên trong, quả nhiên là Lý Dung Trị, còn có một ông cụ là Tiền lão tướng quân, cũng chính là phụ thân của Lâm Tú.

Cô gặp qua một lần, lần thứ hai, cô nhớ rõ ông lão này với việc cô “chết mà sống lại” không cho là đúng, đối với chuyện Lý Dung Trị chiêu cáo rằng cô là thái tử phi càng vô cùng không ủng hộ. Đúng rồi, trưởng nữ của ông là đệ nhất mỹ nhân Đại Ngụy, bức tranh đó cho đến nay vẫn còn ở trong phủ thái tử.

Ông lão đó nói: “Điện hạ lần này đi vào cần đặc biệt cẩn thận. Một năm nay nhìn như gió êm sóng lặng, nhưng chuyện rủi ro rất có thể ở một khắc cuối cùng này mà bất ngờ ập đến.”

Một khắc cuối cùng? Cô giật mình, là lão hoàng đế đã không trụ được nữa?

Lý Dung Trị vẫn đang viết rất nhanh không ngừng, miệng đáp: “Phụ hoàng triệu nhi thần vào, nhi thần làm sao có thể không đi gặp mặt lần cuối? Trong cung bốn vương đã có bố trí hệ thống khắp nơi, ông không cần lo lắng.”

“Trong cung? Binh mã trong tay Hiền vương đã sắp tiến đến kinh đô, trước mắt nên đóng cửa thành, phong tỏa bốn con đường lớn mới phải, có liên quan gì đến trong cung? Trong cung Đại Ngụy không thể động đao kiếm, điện hạ...”

Từ Đạt nghe thấy có tiếng bước chân trên hành lang, cô giương mắt nhìn, vừa vặn gặp được ánh mắt kinh ngạc của Bàng tiên sinh. Y cũng không nói thêm gì, vội vàng đi vào thư phòng.

“Điện hạ.”

“Đây là mật lệnh và quyền trượng. Tiên sinh nếu thấy trong cung có khói bốc lên, lập tức dẫn binh mã dưới quyền bốn vương vào cung.”

“Đợi chút, điện hạ!” Ông lão kêu lên: “Sai một bước, sẽ thua trắng, ngài đem quân chủ lực đặt ở ngoài cửa cung, lỗ như kinh thành...”

Từ Đạt nghe bọn họ nói chuyện với nhau, mới biết lão hoàng đế đã chịu đựng không nổi qua đêm nay. Một năm này, thái tử tiền nhiệm mặt ngoài không hề có động tĩnh, nhưng lại lén liên lạc mật thiết với hoàng thúc cùng lãnh địa. Các hoàng tử khác cũng có tính toán, biết mình không thể nào với tay được đến ngôi vị hoàng đế, chỉ cần đơn giản được phân ột phần đất, có được quyền cai quản quân đội ở đất đó rồi ra ngoài, liền đồng lòng dốc sức. Lại có thêm thái tử tiền nhiệm làm đồng minh, tất cả chỉ chờ giây phút này.

Các hoàng tử Đại Ngụy dù có tranh vị thế nào cũng sẽ không động đao kiếm ở trong cung, bây giờ thứ nên đề phòng nhất chính là binh mã ở ngoài kinh thành, Tiền tướng quân vừa tỏ phỉ phỉ vừa khẳng khẳng như vậy. Ông tuyệt đối tin rằng thái tử tiền nhiệm dù thất đức cũng sẽ không điên khùng đến thế, dám mạo phạm tiên tổ Đại Ngụy, dám đứng ngay trong hoàng cung mà giết chết vị chủ nhân tương lai.

Nhưng Lý Dung Trị tất nhiên là không nghĩ như ông, sau đó cô lại nghe Lâm tiên sinh nhắc đến một chuyện

“Điện hạ là thái tử do chính Hoàng thượng tự tay sắc lập, Đại hoàng tử nếu thực sự có mưu cầu đối với ngôi vị, nhất định phải tuyên cáo với thiên hạ. Thần nghĩ bọn họ có thể lập di chiếu giả.”

“Bốn vương đã biết.” Lý Dung Trị vội vàng bước ra.

Từ Đạt trà trộn vào số người hầu theo đuôi, trước khi đi quay đầu nhìn lại, còn thấy lão tướng quân kia giữ chặt lấy Bàng tiên sinh thì thào: “Lão phu chinh chiến đã hơn mười năm, tất nhiên là hiểu rõ phương thức thăng bé này mưu cầu vương vị, điện hạ thiên tính thông minh, nhưng kinh nghiệm không có... Lão phu đi theo cũng là để...”

Từ Đạt không kịp lắng nghe, nhìn thấy Lý Dung Trị đã xoay người lên ngựa, vội vàng đuổi theo.

Vừa rồi hắn đi qua, trên đường có rơi lại một vật gì nhỏ nhỏ. Cô vội nhặt lên, là trang sức hình con dơi mà đạo xưa hắn đã đưa cho cô. Cô lập tức bỏ vào túi bên hông, rảo bước đuổi kịp, con ngựa cô chọn cũng vừa đến, lại nghe hắn nói với một tùy tùng:

“Sau khi bốn vương đi, phủ thái tử chỉ cho phép đi ra, không ai được bước vào. Nếu xảy ra chuyện lớn, tìm Bàng tiên sinh, nếu tìm không ra thì trực tiếp tìm Từ Nhị tiểu thư, rõ chưa?”

Từ Đạt chớp mắt mấy cái, cô tự nhận có bờ vai rộng lớn để người yếu dựa vào, nhưng cô nghĩ, vai mình vẫn chưa vững chắc đến độ nâng đỡ được cả phủ thái tử Đại Ngụy đâu. Lý Dung Trị đây là muốn kéo cô xuống nước, hay là chỉ có thể đem hậu phương quan trọng nhất giao cho người hẳn thực sự tin cậy?

Bóng đêm như mực phun, phủ đen khắp trời đất. Tối nay không có ánh trăng, toàn bộ đều là lửa đuốc. Tuần mã chạy cực nhanh, lại hết sức có kỷ luật, không hề phát ra một tiếng động.

Giữa đường, Lâm Tú cười ngựa chạy đến nhập vào đoàn người, đuổi tới chỗ Lý Dung Trị nói nhỏ:

“Điện hạ, mí mắt tôi giật liên tục, ngấm lại không ổn, liền giao hết chuyện cho Minh Nguyệt, để tôi theo điện hạ vào cung.”

Từ Đạt xoa xoa mí mắt của mình. Lại nói, từ nhỏ đến lớn mí mắt cô chưa hề giật lần nào. Cô nhìn Lâm Tú lùi lại đến chỗ của các kỵ sĩ cấm vệ, cậu phát hiện phụ thân của mình cũng có trong đó, ghen hòng nhìn trần trối.

Gió đêm rét căm căm, chẳng mấy chốc đã đến cửa cung, gió cao quyền trượng, hai cửa cung đầu họ vượt qua nhanh như chớp. Đến cánh cửa thứ ba, Lý Dung Trị đột ngột dừng ngựa.

Từ Đạt nghe nói, nếu cười ngựa vào cung, đến cánh cửa thứ ba cực quan trọng này bắt buộc phải xuống ngựa mà vào. Cô cũng định xuống, nhưng tuần mã đang cười có chút bồn chồn bất an.

Lý Dung Trị ngay một chút động tác xuống ngựa cũng không có.

“Điện hạ?” Chủ chưa xuống ngựa, các kỵ binh cấm vệ theo sau cũng không hề nhúc nhích.

“Đốt đuốc tỏa khói.” Lý Dung Trị bình tĩnh nói: “Đưa đao cho bốn vương.”

Từ Đạt thầm kêu không ổn, liếc nhìn hướng phụ thân Lâm Tú, chỉ thấy màu trắng toát của tóc lão lấp lóa trong ánh lửa.

Khói trong nháy mắt cuộn cuộn bốc lên, ánh lửa chiếu rọi trời đêm, đồng thời hắt sáng lên bóng người đồng đúc sau cửa hậu hoàng cung.

Ngay sau đó, muôn ánh lửa lớn tỏa rực cửa cung Cửu trùng (chỗ vua ngồi, cũng chỉ nhà vua. Còn có thể hiểu là Cung cấm), như ánh dương ngày mới, thoáng chốc cả mặt đất đều trông rõ mồn một.

Không phải nhìn nhầm.

Sau cửa hậu hoàng cung, là lớp lớp binh lính, đao kiếm sẵn sàng trong tay.

“Hoàng huynh, phụ hoàng đã về trời rồi sao?” Lý Dung Trị đậm giọng hỏi.

Sau cửa cung Cửu trùng, kẻ tử tôn hoàng thất mặc chiến bào cười đáp:

“Điện hạ nói thật buồn cười, phụ hoàng còn đang chờ người đến gặp ông một lần cuối kia.”

“Nếu phụ hoàng chưa quy thiên, người ở cửa hậu hoàng cung tập hợp những người này là muốn làm gì?”

“Phụ hoàng già cả, hồ đồ lắm lắm rồi, không biết rõ về người, nên mới sắc lập người làm Đông cung thái tử. Nhi thần không muốn lão nhân gia người phải lưu lại tiếng xấu khó gột trong sử sách Đại Ngụy, tất nhiên là phải thay người quét sạch thứ ô nhục này.”

“Biết rõ ta?” Lý Dung Trị mỉm cười. “Lúc phụ hoàng bệnh nặng, người làm bao việc nghịch thiên đó, người nghĩ rằng sẽ không truyền lưu đến đời sau sao?”

“Nghịch thiên? Lý Dung Trị! Người mơ ước ngôi vị hoàng đế kim long đã bao nhiêu lâu? Người hãm hại ta thất đức! Hủy đi thanh danh của ta, đoạt mất ngôi vị hoàng đế của ta! Những thứ nên của ta chính là của ta! Người nghĩ rằng ta đã tìm cách sửa chữa di chiếu, bố trí rất nhiều người bên cạnh phụ hoàng, nhưng, ta không cần sửa chữa di chiếu, ta là thiên mệnh sở quy!”

“Thiên mệnh sở quy?” Lý Dung Trị hơi nhíu mày, ngữ khí bình thản, lại mơ hồ mang theo một chút không cho là đúng.

Từ Đạt biết hẳn đang muốn kéo dài thời gian chờ binh mã dưới trướng mình, nhưng... Cô cười khổ, lại liếc mắt nhìn phụ thân của Tiền Lâm Tú một cái.

Lão nhân gia này không dám nói, cô cũng không thể nói.

Chỉ cần nói ra, sĩ khí lập tức giảm, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Lý Dung Trị đợi ngôi vị hoàng đế lâu như vậy... Mưu cầu ngôi vị hoàng đế lâu như vậy... Nén giận ở Tây Huyền, chỉ vì một khắc bước lên ngai vàng này!

“... Phụ hoàng hồ đồ khi sắc lập thái tử thì như thế nào chứ? Lão nhân gia hẳn chẳng qua chỉ là một cái tên hoàng đế ở Đại Ngụy thôi, há có thể so sánh được với người khai kim đao thuận theo thiên mệnh? Kim đao ở đây! Lý Dung Trị, trong sử sách Đại Ngụy, người cùng lắm chỉ là một tên hoàng tử mưu vị bất thành thôi!”

Kim đao được ba người Đại Ngụy lực lưỡng khiêng ra, mí mắt Lý Dung Trị khẽ run lên, nhận ra chiếc đao này không phải là đồ giả. Điều càng làm hắn thêm thở dài trong lòng, là một tráng hán vóc người ước chừng chín thước đang bước theo ở phía sau. Kẻ này làn da ngăm đen, đúng là dân Diêu quốc gần Bắc Đường. Bắc Đường thường mua đàn ông nước đó về làm nô lên, gọi là Diêu chín thước hoặc Diêu nô. Đại Ngụy cách xa Diêu quốc, cho đến giờ chưa có Diêu nô xuất hiện.

Tên nô lệ này vai rộng lưng dày, lúc đói mà dốc hết sức cũng có thể nâng lên được hai binh lính Đại Ngụy, huống chi khi chắc bụng? Lý Dung Trị thấy hắn nhẹ nhàng cầm kim đao lên, hươ một cái, tiếng gió vun vút.

Kim đao giết tử tôn hoàng thất, miễn tội.

Hắn nhắm mắt một lát, lúc mở ra, cặp mắt kia đã bình thản không một gợn sóng, mỉm cười:

“Hoàng huynh đây là muốn quét đi trở ngại trước mắt?”

“Ta chỉ là suy nghĩ cho Đại Ngụy, suy nghĩ cho phụ hoàng! Ông ta thấy không được rõ, ta đành phải đem xác tên thái tử đó đến, cho ông ta hiểu mình đã sai lầm như thế nào.”

Lý Dung Trị ngửa đầu ha ha cười, cũng không quay đầu lại, nói:

“Ta, Lý Dung Trị, thề rằng, đây là lần cuối cùng. Sau khi Lý Dung Trị bước lên ngôi vị hoàng đế, hoàng thất Đại Ngụy tuyệt không còn tình trạng vì tranh giành ngai vàng mà chết! Chúng quân nghe lệnh, đại hoàng tử thất đức ở phía trước, muốn giết thái tử ở phía sau, kim đao khai quốc bị ăn trộm, lần này nếu chúng ta chiến bại, vận mệnh quốc gia Đại Ngụy cũng không xong.” Ngay sau đó, hắn thở sâu, nói đầy bi thiết: “Viện quân sắp tới, nếu có ai có thể lấy được cái đầu trên cổ Đại hoàng tử, Lý Dung Trị chắc chắn sẽ hoàn thành một tâm nguyện của kẻ đó!”

Trong chớp mắt, đằng sau hắn đều nhất tề dạ ran, khí thế hùng hực như lửa, một bên ít ỏi một phía đông đúc, hai phương giao nhau, nhưng trong chớp mắt lại hiện ra vẻ bất bại.

Từ Đạt giờ đao lên, giục ngựa tiến lên giết người.

Từ sau khi giết người lần đầu tiên, cô phát hiện khi giết người không cần nghĩ ngợi gì hết, vậy mới có thể tránh được dao kiếm của kẻ khác. Cô muốn cười khổ, trước kia cô vốn cảm thấy mình thực bất tài, vì không thể gia nhập trung tâm quyền lực Tây Huyền mà tiếc nuối, hiện tại cô lại muốn giết người ở đây để lấy được quyền lực cai quản Đại Ngụy cho Lý Dung Trị.

Hóa ra Từ Trực, Từ Hồi cũng không phải là quá giỏi. Nếu mười chín năm trước của cô chưa từng giết người là vì tập trung vào hai năm này, vậy thì cô sẽ giết hết một lần, về sau sẽ tuyệt đối không động đến dao kiếm nữa.

Còn vui mừng như thế nữa! Kiếp sau cô có làm trâu làm ngựa cũng không đủ bồi thường sinh mạng cho những người này!

Quân cấm vệ của hoàng thất Đại Ngụy cũng không kém, lựa thời cơ chém vào chân ngựa, làm tất cả những người bên Lý Dung Trị đều phải xuống ngựa. Cô thừa dịp ngựa khụy chân ngã, xoay người nhảy xuống, giờ đao lên nghênh chiến với địch nhân đang xông đến.

Từ đầu đến cuối, cô vẫn không rời Lý Dung Trị một chút. Vừa thấy Lý Dung Trị xuống ngựa, cô khom người tránh luồng gió từ đao quét tới, giờ ngang cánh tay để lưỡi đao chặn đứng đại đao đang bổ thẳng tới vai phải Lý Dung Trị.

Lý Dung Trị biết bên cạnh có người vừa giúp hấn cản một đao từ bên phải, nhưng hấn vẫn không quay đầu lại. Vừa nghe một tiếng “Điện hạ”, tim hấn đập dồn, hoảng hốt quay đầu nhìn lại —

Từ Đạt!

Cô mỉm cười, ghé vào bên tai hấn, thấp giọng nói cho hấn biết nguyên nhân viện quân sẽ không đến.

Gương mặt tuấn tú hơi cứng lại, nhưng nhanh chóng trở về như cũ, hấn nói nhỏ: “Chớ truyền ra.”

“Tất nhiên rồi.”

Hấn cùng cô theo bản năng tựa lưng vào nhau để trợ giúp, cùng giơ đao lên. Hấn nghĩ ngợi một lát, khẽ cắn môi, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, nhẹ giọng nói: “Từ Đạt, dập lửa đi.” Ngữ khí kia mơ hồ mang theo khí lạnh.

Cô ngẩn người, dập lửa? Không phải là...

Cô quay đầu, vừa vặn gặp ánh mắt của hấn.

“Cô, thấy được không?”

“Được.”

“Tốt.” Hấn quyết định rất nhanh, đẩy cô ra ngoài, hươ đao ngăn một lưỡi kiếm đang bay đến chỗ cô. Không hề nhìn cô, hấn nói: “Ta ngăn cản quân lính, cô đi dập.”

Ý của hấn chính là, hấn là đối tượng mọi người nhắm đến, chỉ có cô có thể tiêu diệt người cầm đuốc.

Đột nhiên, có người ‘tư tưởng gặp nhau’ với Lý Dung Trị, một ánh lửa phía cửa cung chọt tắt. Nhưng không biết có bao nhiêu cây đuốc, nhất định phải có người giúp mới dập hết được, Từ Đạt thở sâu, cười nói với hấn:

“Nuôi quân ngàn ngày, dùng chỉ một khắc. Dù sao tôi cũng là một đời bình an, tự nhiên là có thể bảo vệ ngài bình an bước ra! Điện hạ yên tâm, Từ Đạt chắc chắn sẽ không phụ sứ mệnh!” Cô xoay người lao đi.

“Từ Đạt!”

Cô quay lại nhìn hấn.

“Nhấn tâm một chút!” Hấn lạnh lùng nói.

Cô mỉm cười.

“Từ Đạt!” Hấn lại giữ cô lại.

Cô khẽ nhướn mày.

Lý Dung Trị nhìn cô một cái thật sâu, mở miệng định nói, cuối cùng lại làm khẩu hình.

Cô mỉm cười rạng rỡ, không đáp lại, len vào bên trong dịch quân.

Cô bảo trọng.

Không phải là cô nhớ giữ mạng, mà là cô bảo trọng. Lần này muốn sống sót thoát khỏi sợ là cực khó, xung quanh hấn vẫn có người bảo vệ, nhưng cô cũng không cho là... Không có viện quân, có thể chống cự được bao lâu? Người có thể vào cung vốn đã không nhiều lắm, giờ phút này trong ngoài cửa cung đều đã trở thành chiến trường giết chóc, nhưng không có quân đội cấm vệ khác xuất hiện, thậm chí một người trong cung cũng không thấy, có thể thấy chuyện này đã được sắp xếp tính toán trước cả rồi.

Xét về võ, cô còn lâu mới bằng Từ Hồi, trở thành nỗi sỉ nhục của Từ gia, nhưng còn chưa kể tới là sức cô rất yếu, yếu đến cực điểm. Nếu Từ gia là thần, trình độ của cô so với người thường chỉ hơn một tẹo, cho nên, cô cũng không ngờ là mình có thể sống sót được đến lúc dập được ngọn đuốc cuối cùng.

Trong ngoài cửa cung, trong chớp mắt rơi vào bóng tối.

Đại hoàng tử Đại Ngụy hét to bảo đốt lửa lên. Có người châm đuốc lục tục đem đến, nhưng không thể bằng với loại lửa đã chuẩn bị từ trước nên cháy sáng rực kia, mà chỉ có thể loáng thoáng chiếu được vài góc nhỏ, ngay sau đó lại bị dập tắt, cứ như vậy, các ngọn đuốc đều lần lượt tắt cả.

Trên chiến trường, người thì hét một nhà cả, đừng giết, lại có kẻ kêu to bảo mặc kệ ai là ai, cứ giết hết đi!

Cô ở đây, không thấy được cả năm ngón tay của mình, chỉ cảm thấy xung quanh luôn luôn có người đang chém giết.

Hơi thở của cô hơi dồn dập, mồ hôi tuôn ướt cả lòng bàn tay. Cô hoàn toàn không thấy được hình bóng bất cứ người nào, trừ trừ không dám xuất đao.

Cô không thấy được.

Trong bóng tối, cô không thấy được.

Lý Dung Trị sao lại không biết? Sao lại không biết? Ở tiểu quan quán Tây Huyền, vì cô vốn không thấy, mới không nhận ra thân phận của hắn.

Cô bảo trọng.

Hắn không nói cô giữ mạng, bởi vì trong bóng đêm, cô không thấy được, sao có thể giữ mạng?

Hắn biết rõ tính cô do dự mềm lòng, trong bóng đêm, không biết có phải người một nhà hay không, cô sao dám xuất đao? Sao dám xuất đao!

Cô vốn tưởng rằng cô sắp cười ra tiếng, nhưng hóa ra lại bình tĩnh đến không ngờ.

Đúng vậy, cô thực bình tĩnh, đây là con đường chính cô đã chọn lựa, bán mạng vì hắn, không phải là cô luôn luôn nói vậy sao? Sau khi hắn lên được ngai vàng, cô sẽ rời đi, nhưng kỳ thực, tương lai sau này cô vẫn còn mờ mịt lắm... Vậy, chấm dứt ở đây, cũng không hẳn là không tốt?

Có kẻ cảm giác được chỗ cô đang đứng, một đao chém tới. Cô theo trực giác giơ đao lên đỡ, nhưng sau khi hất đao của kẻ đó đi, lại chần chừ trong khoảnh khắc.

Ai vậy?

Người của Đại hoàng tử?

Hay là người của Lý Dung Trị?

Nếu là người của Lý Dung Trị, không phải là người một nhà hay sao? Cô đã giết rất nhiều người, nhưng, ngay cả người một nhà mà cũng giết, cô thật không chịu được.

Đang lúc phân vân như vậy, cô chợt nghe đối phương hét lớn một tiếng, giơ đao lên chém tới.

Trường đao của cô khựng lại giữa không trung.

“Nhị tiểu thư!” Có người nắm lấy cánh tay cô, lôi cô lùi lại mấy bước, khắc tiếp theo, một thương lao về phía đao, trực tiếp đoạt mạng người phía trước.

“Đại công tử!” Ô Đồng Sinh tại sao lại đến đây?

Ngữ khí Ô Đồng Sinh có chút tức giận, “Nhị tiểu thư đã dập đuốc xong, phải thừa dịp rối loạn này mà đánh, địch đông ta ít, đây là biện pháp duy nhất, sao cô lại lui bước?”

“... Tôi... không xuống tay được.” Cô cười khổ.

Hắn ngăn ra, nói nhỏ: “Là chủ ý của thái tử Đại Ngụy sao?”

“Viện quân sẽ không đến.” Cô lấy giọng cực nhỏ nói.

Ô Đồng Sinh biến sắc, theo trực giác nhìn về phía cô gái Tây Huyền Từ gia đang đứng bên cạnh mình. Sắc mặt cô rất thần nhiên, tựa hồ tuyệt không sợ hãi, chỉ là hơi bất đắc dĩ một chút thôi.

Nếu cho cô một chút thời gian, cô sẽ tự thuyết phục chính mình xuất đao được, nhưng đợi cô ngẫm nghĩ xong xuôi, chắc phải xuống dưới âm phủ mà suy tư tiếp. Hắn nói rất nhanh:

“Ngọn đuốc đầu là do tôi dập, chủ ý của tôi không phải là dập hết tất cả, nhưng nghĩ đến Lý Dung Trị phải nhẫn tâm lấy đại cục làm trọng. Nhị tiểu thư, tôi thấy cô giả làm cấm vệ quân theo hắn đến đây, liền đuổi theo. Nhìn trong bóng tối đối với tôi không phải là khó, tôi liều mạng bảo vệ cô là được.”

“Làm sao có thể...”

“Tự giết lẫn nhau, làm suy yếu sức lực quân địch là kế của hắn, nhưng Diêu nô kia lại là chướng ngại lớn nhất. Chỉ cần hắn vung một đao, người chung quanh đều khó thoát khỏi cái chết, đến phút cuối, chúng ta đều sẽ chết cả trên tay hắn thôi. Nhưng bất kể thế nào, tôi phải báo đáp công ơn Nhị tiểu thư ngày đó đã cứu giúp, không thể để cô chết trước mặt tôi được.”

Từ Đạt thở sâu, nói: “Tôi sao lại có thể nhất thời mềm lòng, nhọc Đại công tử phải phân tâm bảo vệ tôi như vậy?” Cô nhìn về phía ánh lửa leo lét trên chiến trường, thấp thoáng ánh phản chiếu của kim đao, mỗi lần ánh sáng lóe lên, lại chợt nghe tiếng người kêu thảm thiết.

Cô siết chặt trường đao, nhìn chằm chằm đầu kia, nói: “Tôi muốn thử xem, giúp Lý Dung Trị tiêu diệt trở ngại đáng sợ nhất này.” Có lẽ hắn còn có một đường sống sót.

Ô Đồng Sinh liếc nhìn cô một cái. “Được. Tôi ở ngay sau cô, không cần quay lại, tôi tự tránh được.”

Cô đáp một tiếng, lại hít một hơi thật sâu, chỉ đành kiếp sau trả nợ cho người. Vung đao lên, lao vào chiến trường, vài giọt máu tươi bắn tung tóe trên má cô, giờ phút này Lý Dung Trị đang suy nghĩ chuyện gì?

Suy nghĩ nên thoát thân như thế nào?

Hay là nghỉ... Từ Đạt có thể sống sót được không?

Chỉ cần đêm nay, hắn nghỉ tới một lần, cô đã cảm thấy mỹ mãn.

Kim đao xé gió quất đến hướng cô, cô giơ trường đao ra đỡ, nhưng Trường Đức đao lại bị cắt thành hai khúc ngọt xốt. Hồ khẩu cô tê rần, đau điếng, cả người bị đánh bay ra ngoài.

Ô Đồng Sinh lập tức đỡ lấy thất lưng cô, làm cô giảm bớt lực bị đá văng ra, đồng thời múa ngân thương chém về phía cán đao đang hướng đến cô, còn bản thân hắn không hề phòng thủ, trúng phải một đao. Từ Đạt bay về phía sau, thuận thế dùng chân hất một đao đang rơi dưới đất, song đao chém về phía kẻ địch sau Ô Đồng Sinh.

Ô Đồng Sinh thấy cô có thể dùng hai đao một lúc, nói: “Tôi đoạt kim đao, cô chặt chân của hắn.”

“Được!” Từ Đạt lấy hai chân của Diêu nô làm mục tiêu, mấy lần đánh tới, Ô Đồng Sinh mặc dù muốn tước kim đao, nhưng liên tục có lực từ bên ngoài tác động vào, khiến Ô Đồng Sinh không thể không phân tâm, đến nỗi gió từ lưỡi đao vài lần bay sát người cô.

Cô dùng cả hai đao trong tay đỡ lấy, giảm lực xóc của kim đao, nhưng thân đao vẫn bị chấn động. Đột nhiên, cô lại thấy có người lao đến chém vào kim đao, trong ánh sáng leo lét thấy rõ gương mặt của Lâm Tú.

“Này!” Cô kêu to.

“Ta không thể không giết người!” Lâm Tú nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Chờ –”

Cô không theo kịp tốc độ của kim đao, một dòng máu từ người Lâm Tú phun ra, ngay sau đó thân mình cậu ta văng ra ngoài.

Cô lấy hết sức chạy về phía cậu. “Này! Này! Còn sống không?”

“... Nhị tiểu thư?”

Tiếng nói như hơi thở, cực kỳ mong manh! Hai mắt đỏ lên, cô vừa sờ vào vạt áo trước ngực cậu ta liền thấy ẩm ướt, máu chảy đầm đìa...

“Là tôi, Từ Đạt!”

“Cô còn sống... Cô phải thay chúng tôi báo thù... Cái kim đao này định giết hết tất cả chúng tôi... Không phải là kim đao khai quốc sao? Tại sao ngay cả người một nhà mà cũng giết...”

“Bây giờ cậu đừng nói gì hết...”

“Cô phải nhớ nói với cha tôi, đừng ép uống điện hạ... Phải để cho điện hạ tìm được cô gái ngài ấy thích... Ngày ở Tây Huyền, tôi thấy, ngài ấy đối xử với ai cũng tốt... nhưng chưa bao giờ thích một người nào... Chỉ sợ ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng không thích hơn bao nhiêu... Bây giờ cô cũng sống không nổi, điện hạ nhất định sẽ âm thầm thương tâm...”

“Này, cậu đừng câu trước đá câu sau như vậy. Tôi đã không sống nổi, làm thế nào chuyển lời cho phụ thân cậu?”

“... Tôi gọi là Lâm Tú, Tiền Lâm Tú!” Cậu chợt bật dậy, dùng hết sức bình sinh túm lấy ống tay áo của cô, khẩn trương nói từng tiếng: “Nhất định phải cứu điện hạ! Ngài ấy mới là Đại Ngụy hoàng đế! Chính ngài ấy!”

“Nhị tiểu thư!” Ô Đồng Sinh lớn tiếng gọi.

Thân hình Lý Dung Trị trong bóng tối khẽ run lên, quay đầu nhìn về chỗ phát ra tiếng, cô còn... còn sống sao?

Lâm Tú không còn sức, mắt nhắm lại, ngã xuống. Từ Đạt quay lưng lao về, may nhờ có Ô Đại thiếu gia kiềm chế Diêu nô, khiến kim đao không thể đả thương quá nhiều người, nhưng giọng hân cũng nhẹ hẫng, hiển nhiên là đã bị trọng thương.

Thừa lúc Diêu nô đang dốc toàn lực đối phó với Ô Đồng Sinh, cô khom người lướt qua bên cạnh Diêu nô, hai lưỡi đao bổ thẳng vào chân trần của hắn.

Người Diêu quốc da dày thịt thô, lúc đầu song đao như chém vào gỗ rắn, sau đó, cô vận hết sức, máu tươi phụt ra, bắn tóe lên hai mắt cô.

Người khổng lồ kia ngã xuống đất, kim đao văng vào không trung, Ô Đồng Sinh vốn muốn đỡ lấy, nhưng kim đao nặng ngàn cân, hân lực bất tòng tâm, chỉ có thể lấy trường thương đẩy ra.

Hắn quay đầu lại, vừa thấy nơi kim đao rơi xuống, hoảng hốt gọi lớn:

“Nhị tiểu thư, tránh ra!”

Lúc này, hai mắt Từ Đạt đều là máu tươi, không thấy rõ được vật gì trước mắt, chỉ biết có thứ đang rơi về phía cô.

Cô thả song đao xuống, lau đi máu tràn như nước mắt, rốt cục thấy rõ là kim đao, nhưng tránh không kịp, giờ hai tay ra hững hờ.

Nặng như bàn thạch.

Cô chỉ kịp nắm được chuôi đao, lưỡi đao rơi thẳng xuống mặt đất, tóe lên từng đóm lửa, cuối cùng dừng lại ngay sát giày của cô.

Ô Đồng Sinh ngây ngẩn cả người. Chỉ cần thêm một chút nữa, cả người cô sẽ bị lưỡi đao chém thành hai nửa.

Bỗng nhiên, hân nhớ tới lời của Viên Đò.

Cô suốt đời bình thuận.

“A a a –” Từ Đạt hét lớn, cuối cùng cũng dùng cả hai tay nâng kim đao lên, cô kêu to: “Khai quốc của kim đao Đại Ngụy đang ở trên tay Từ Đạt, thuận theo thiên mệnh là Lý Dung Trị, còn không mau ngừng tay!”

Dạo gần đây cái tên Từ Đạt được lưu truyền rất phổ biến ở kinh thành, tất cả đều là sự tích người chết từ quan tài đi ra, bởi vậy cô vừa hét tên, có quân binh thực sự dừng tay lại.

Lý Dung Trị nghĩ ngợi cực nhanh, quát: “Chuyện ngày hôm nay, tất cả đều do một tay Đại hoàng tử gây nên, các tướng sĩ dưới trướng hẳn là bất đắc dĩ phải vâng mệnh, bốn vương sẽ bỏ qua chuyện cũ! Lập tức buông đao, nhân lúc trời còn tối trở về lại doanh trại của mình, bốn vương chưa từng thấy diện mạo chân thực của các người, vậy nên sẽ không định tội!”

Tiếng binh khí giao nhau trên chiến trường quả nhiên dừng lại.

Sắc mặt Đại hoàng tử đầy sợ hãi, lập tức cũng hét lớn theo: “Kim đao khai quốc đang ở trong tay người Tây Huyền! Cô ta có quỷ thần nhập xác sống lại, nhất định sẽ có ngày bắt được toàn bộ các người không chừa một ai! Chỉ có thu hồi kim đao, giết tên giả mạo chân mệnh thiên tử Lý Dung Trị này, Đại Ngụy mới có đường sống, chứ vị, nếu ai hôm nay bắt được Lý Dung Trị, ngày mai lúc bốn vương đăng cơ, người sống phong vương, người chết truy phong! Tuyệt đối không để các người phải chịu thiệt thòi!”

Không biết là ai hét thảm thiết một tiếng, khơi dậy sự điên cuồng của mọi người, trong chớp mắt, cuộc chiến lại bắt đầu.

Trong lòng Từ Đạt đã biết hôm nay là phải đại khai sát giới. Mới vừa rồi chặt hai chân của Diêu nô, như chém vào cây cổ thụ, cho dù nếu một đao chặt đứt ngay, nhưng một đao đó cô chém đã lâu, lâu đến trong lòng cô dậy sóng, bảo là cô đang nằm mơ đó!

Lúc này không được nghĩ gì hết, cô cắn răng, hai tay giơ lên chiếc kim đao đâm máu, lao vào trong bóng đêm, không hề phân biệt ta hay địch, nâng đao là chém –

“A a a –” Nước mắt trào ra, chảy điên cuồng không dứt.

Sáng sớm Đại Ngụy, gió lạnh phàn phật thổi, mang theo mùi máu tươi đậm đặc tanh nồng, phất qua làm hai gò má cô như bị kim chích.

Khi tia nắng đầu tiên ló dạng, có người ở xa xa hô lớn:

“Hoàng Thượng băng hà! Hoàng Thượng băng hà!” Âm thanh kia xa xôi vụn vặt, tựa như truyền đến từ tận phía chân trời.

Cô nằm trên mặt đất, thất thần nhìn mây trắng bồng bênh trôi trên trời xanh, vô số nhịp bước làm mặt đất khẽ rung lên... Quân đội đến đây?

Cô nhớ đến, chủ nhân của giọng nói này là một lão thái giám, năm xưa từng chịu ân của mẫu phi Lý Dung Trị, sau lại đi theo bên cạnh lão hoàng đế... Lý Dung Trị vẫn không quên thái giám này, từ lúc ở Tây Huyền vẫn thỉnh thoảng liên lạc với lão, đây là Lý Dung Trị nói như vậy. Hắn luôn luôn vờ như vô tình làm cô hòa nhập vào triều đình, hoàng thất Đại Ngụy.

“Di chiếu của hoàng đế, còn không mau quỳ xuống nghe chỉ?” Thái giám kia đọc to: “Hoàng tử Lý Ký Niên làm trái đạo lý, hành động nghịch thiên, cuối cùng giam lỏng...”

Cô nghe không rõ cho lắm, chỉ biết đang kể tội của Đại hoàng tử. Danh sách tội của một người sao lại dài như vậy trời? Có còn muốn kiếp sau không vậy? Mây trên trời thực là sạch sẽ nha, một hạt bụi cũng không thể dính... Cô đâu?

“... Thái tử Lý Dung Trị lập tức đăng cơ...”

Cuối cùng cũng đăng cơ sao? Cô nhẹ nhàng thở ra. Cuối cùng, cuối cùng cũng... Cô nhắm mắt lại.

“Điện hạ?” Lão thái giám nhìn theo ánh mắt của Lý Dung Trị, thấy một nam tử cao lớn mặc trang phục của quân cấm vệ.

Nam tử đó đang dốc sức lật từng thi thể lên. Phàm là thi thể thì có cái gì hay chứ? Cửa cung cửu trùng nay ngập ngụa máu huyết của hơn trăm con người, ngay cả quần áo của thái tử điện hạ cũng loang lổ vết máu. Có thể chống cự được đến tận giờ phút này, đã là kỳ tích.

“... Dạ, thần tuân chỉ.” Lý Dung Trị lấy lại tinh thần, bước đến nhận lấy di chiếu.

Giọng nói kia, tại sao không có một chút mừng rỡ nào? Cũng phải, vào giờ phút này mà lộ ra sắc mặt vui mừng, vậy thì thiệt tình là không ổn. Cô còn tưởng hẳn chí ít phải tìm cô một chút, tìm Từ Đạt đã bán

mạng vì hấn một chút, cho dù là thi thể đi nữa... Cô không trông mong gì nhiều, chỉ cần hấn vì thấy cô đã chết mà rõ cho ít nước mắt, cô đã thỏa mãn, đáng tiếc...

Quả nhiên, người ngã lòng trước sẽ thua, cô vẫn luôn luôn thua, chưa từng thay đổi...

“Lão thần thánh tội! Nếu không phải lão phụ tự ý cho rằng điện hạ tuổi trẻ, ép Bàng tiên sinh cầm quyền trượng của điện hạ phong tỏa kinh thành, viện quân sẽ không tới trễ như vậy...”

Lý Dung Trị lại nhìn về phía nam tử đang không ngừng lật các thi thể lên kia, gượng cười nâng ông ta dậy: “Chuyện này thực không phải tội của ông...”

Hình như hấn còn có chút không yên lòng. Cô vẫn chờ, nhưng, hình như ngay cả ý muốn hỏi cô một câu hấn cũng không có. Cô thầm thở dài, cô chính là con cóc không biết cái gì gọi là tuyệt vọng, hết lần này đến lần khác cứ hy vọng, rồi tan biến, lặp đi lặp lại như thế.

Đột nhiên, có người gọi:

“Nhị tiểu thư!”

Động tác của Lý Dung Trị chợt dừng lại, hấn cứng đờ nhìn về phía bóng lưng Ô Đồng Sinh.

Từ Đạt chậm rãi mở mắt, nam nhân đầy mặt dây máu tiến vào tầm nhìn của cô –

Hóa ra, người tìm được cô là Ô Đồng Sinh.

Hóa ra, người muốn tìm cô chỉ có Ô Đồng Sinh.

“Aiz, Đại công tử...”

Ô Đồng Sinh thấy ý thức của cô vẫn rất tỉnh táo, vội vã đến nỗi làm rơi một thi thể lên trên người cô.

Gió buốt đến xương, lạnh tới nỗi cô như sắp đông lại, muốn cử động cũng khó.

Bốn phía cực kỳ tĩnh mịch.

Ô Đồng Sinh nhìn chằm chằm đoạn chân gãy trên người cô, lòng chừng không dám nhấc lên. Cô cười nói:

“Tôi không sao hết, không bị người ta chém đứt chân, cũng không bị ai chém gãy tay, tôi chỉ là...giết nhiều quá nên mệt, đá phải một thi thể thì ngã luôn xuống đất, bất tỉnh một lúc mà thôi.”

Ô Đồng Sinh bất khả tư nghị (không thể nào ngờ) nhìn cô, đẩy ra đoạn chân gãy đó, đỡ cô đứng dậy.

Cả người Từ Đạt cứng ngắc, tứ chi không động đậy nổi, kiểu đứng lên chẳng khác thầy ma bao nhiêu. Cô thần nhiên cười nói: “Tôi một chút đau đớn cũng không có, chắc là không bị thương gì đâu, toàn trận Đại công tử đã bảo vệ tôi mà.”

“Không, không phải toàn bộ là tôi đâu...” Đến cuối cùng, hấn cũng không kìm được mắt đỏ lên. Hấn muốn bảo cô phúc dày mệnh lớn, nhưng đối với người Tây Huyền mà nói thì phúc dày mệnh lớn chỉ là cái rắm, vì thế nói với cô ngược lại là sỉ nhục.

Từ Đạt hít sâu một hơi, cả mũi đầy máu nên cô chỉ ngửi được mùi tanh. Nhìn khắp bốn phía, quả nhiên đầy rẫy xác chết, số người còn sống không quá mười, lại đều bị trọng thương.

Phụ thân của Tiền Lâm Tú quỳ trên mặt đất, bên cạnh hấn, đón gió mà đứng là Lý Dung Trị, áo bào đỏ chói bị gió lạnh thổi phồng lên, mái tóc dài đen như mực ướt đầm máu hơi bay bay, nhìn lại có vẻ không hề gian nan chật vật một chút nào...

Cô hơi hoảng hốt, nhìn ánh mắt chăm chú vô cùng của hấn, theo bản năng tránh đi, lại nhìn lão thái giám đang há hốc mồm, cùng quân đội đứng phía sau.

“Giết người lâu quá, đầu óc tôi hơi mờ mịt... Để tôi nghỉ một chút đã...” Cô lảo lảo, cúi mắt thấy tay trái của chính mình đang nắm chặt một cái đầu người.

Cô nhớ tới, kim đao cuối cùng cũng chém được đầu Lý Ký Niên, nhưng cô đá phải một thi thể khác, lập tức ngất đi như vậy.

Chém đầu người, quả thực đáng sợ!

Đáng sợ nhất là, khi cô tàn nhẫn kiên quyết mà gươm đao chém tới, trong lòng lại không có một chút cảm giác gì.

Cô thử hai lần, nhưng ngón tay cứng đến độ duỗi không được, cuối cùng vẫn là Ô Đồng Sinh biết tống cô nghĩ cái gì, kéo cái đầu từ trên tay cô xuống vứt ra ngoài.

Cô khom người, hai tay khiêng kim đao, đi đến chỗ Lý Dung Trị.

Lưỡi đao ròng rọc máu đỏ, theo bước chân của cô, nhỏ xuống thành một đường những giọt máu.

Cô nhẹ nhàng cười với Lý Dung Trị, nâng kim đao đến trước mặt hắn, “Điện hạ... À không, phải là bệ hạ mới đúng. Bệ hạ, tối hôm qua tôi đã mượn cái đao này giết rất nhiều người, có lẽ ngay cả người thân tín của ngài cũng giết.”

Hắn lặng lẽ nhìn cô, nhẹ giọng nói:

“Ta không thể không làm như thế.”

Cô cười đáp: “Tôi biết.”

“Nàng...”

“Đạ...”

“... Thực không bị thương chứ?” Giọng nói kia có chút khàn khàn.

Cô nghĩ nghĩ một chút, đáp: “Hắn là không có đầu, tôi nhát gan, hươu đao thì không mau bằng người ta, nhưng chạy trốn thì nhanh hơn nhiều. Bệ hạ, kim đao khai quốc đây.” Cô cảm rất là nặng.

Lý Dung Trị không nói, chỉ vươn tay trái ra cân nhắc sức nặng của đao.

Cô chú ý thấy, không chỉ cánh tay trái của hắn da tróc thịt bong, ngay cả bộ quần áo đỏ gắt đó cũng không hoàn toàn là máu của người khác dính vào. Nhưng, có thể sống sót là đủ rồi, đúng không?

Nét cười nơi khóe miệng có chút bi thương, hắn nói:

“Kim đao này, ngay cả ta cũng không thể nâng nổi. Từ Đạt, kim đao của Đại Ngụy nặng ngàn cân, cũng chỉ có kẻ cường tráng như người Diêu quốc mới có thể cầm được. Nàng thay ta cầm đi.” Hắn hơi cúi mắt xuống, không hề nhìn cô, thấp giọng nói: “Đem kim đao gươm lên cao.”

Ngữ khí hờ hững kia, dường như hắn đã không thể ích kỷ với cô được nữa. Nâng đao có gì khó? Từ Đạt nhất thời không hề nghĩ ngợi, dùng hết sức bình sinh gươm kim đao khai quốc lên cao.

“Nhị tiểu thư...” Ô Đồng Sinh biết đầu óc cô lúc này hỗn loạn, mới định hướng dẫn cho cô một chút, chợt thấy tất cả binh lính trong ngoài cửa cung đều quỳ phục xuống.

“Bệ hạ vạn tuế vạn tuế, bệ hạ vạn tuế vạn tuế —”

Tầng tầng lớp lớp tiếng hô như sóng biển cuộn cuộn, ken đặc vây quanh hai người bọn họ.

Từ Đạt hơi kinh ngạc, nhưng lập tức hiểu ra. Kim đao khai quốc vốn khó gấp, bây giờ lại xuất hiện trên tay Lý Dung Trị — tuy rằng là cô cầm thay, nhưng, đại lễ quỳ lạy như vậy là không thể khác.

Cô là người Tây Huyền, không quỳ chấu cũng không có tội đầu nhĩ, cô nhìn Lý Dung Trị.

Hắn quay về phía cô, nhẹ nhàng mỉm cười, một nụ cười mềm mại vô cùng.

...Nụ cười vui mừng rằng cô vẫn còn sống.

Hắn vươn tay, nắm lấy cổ tay cô đang gươm lên cao, nhìn có vẻ như là giúp cô sẽ bớt sức nặng của kim đao, nhưng cô thấy hắn nắm mạnh chết đi được, quả thực sức lực hơi quá mức, chắc sắp tâm định bẻ cánh tay của cô.

Hơn nữa, bàn tay hắn lạnh ngắt, rõ ràng trời không quá giá buốt, nhưng các ngón tay lại không ngừng run rẩy, như nắm lấy một miếng gỗ trôi giạt, siết chặt lấy cổ tay cô không buông.

Mãi cho đến thật lâu về sau, cô mới hiểu rõ tình trạng khi đó, các hoàng đế hay hoàng tử Đại Ngụy chưa từng có ai giơ lên nổi cái đao này, nhưng, nếu một khi có người Đại Ngụy nào giơ kim đao thần tướng lên, nhất định có thể tái hiện phong thái thịnh vượng thời khai quốc của Đại Ngụy.

Mà cô, ngày trước bệ hạ Đại Ngụy đã từng bằng miệng phong làm hoàng hậu Đại Ngụy, cô đương nhiên đã trở thành người Đại Ngụy.

Và –

Hậu phi Đại Ngụy sau này mặc dù được xưng là nương nương, nhưng ngày xưa, khi Hoàng hậu đứng cùng hoàng đế Đại Ngụy cũng được xưng bệ hạ.

Vừa rồi binh lính hô hai lần, là vì, bọn họ quỳ trước hai người.

Một người là Đại Ngụy bệ hạ — gọi tắt là bệ hạ.

Một người khác, là Đại Ngụy hoàng hậu bệ hạ — cũng gọi tắt là bệ hạ

12. Chương 12

Một tháng sau –

Mưa phùn mênh mông, đứng trước tòa nhà là một nam tử dáng người dong dong, phong cách tao nhã, đầu đội ngọc quan, mình mặc áo tơ lụa tím sẫm của nước Ngụy, áo choàng khoác ngoài bằng lông cáo đỏ thẫm, tà áo thêu hình con dơi bằng chỉ hồng, ngụ ý hồng phúc.

Tà dương chiếu rọi, làm màu da của hắn trở nên trong suốt như bạch ngọc. Chợt thấy, một chàng trai tuấn tú nhường vậy, trong không gian lất phất bay những sợi tơ nước mỏng mảnh, quả thực chẳng khác gì cô đang đứng trong cửa hàng tranh – chữ ở Đại Ngụy, bỗng thấy một bức họa mỹ nhân tuyệt sắc.

Từ Đạt hơi há mồm ra, ý nghĩ đầu tiên xẹt qua não chính là, lần này hắn lại tính lợi dụng nam sắc, tiên hạ thủ vi cường với mình rồi. Nhưng ngay sau đó, cô lại bật cười. Cái gì mà tiên hạ thủ vi cường chứ, hắn xuống tay nhanh hơn cô được sao?

Là cô không tốt, hai năm nay ra vào biển lửa, tâm thần dần dần đã tăng lên nhiều, nhưng cái thói tính toán mưu kế này trong thời gian ngắn vẫn chưa đổi được.

Cô nheo mi, ánh mắt hơi mờ mờ lướt qua hẻm nhỏ, không có thị vệ đi bên cạnh hắn, quả thực hợp ý cô. Nếu hắn đã đến trước giờ hẹn, vậy, vậy... Tim cô quấy động một trận, nhớ đến hai ngày trước vừa xem một vở tuồng Đại Ngụy, một nhân vật trong đó có một câu thoại như xuất phát từ đáy lòng cô –

Không lấy được tâm người, xin lấy thân người, mai này tóc bạc dư âm vẫn còn vương.

Đương nhiên, kịch của Đại Ngụy khá là bảo thủ, cuối cùng nhân vật đó cũng không thực hiện được, nhưng, không có nghĩa kết cục của cô cũng sẽ như vậy. Lần này nếu không thành, cô sẽ lập lời thề độc, kiếp sau chắc chắn phải bắt chước Ôn Vu Ý, lấy một lúc một trăm tám mươi tướng công, bù cho kiếp này ngay cả cơ hội hưởng dư âm cũng không có.

Cô vội vàng tiến lên, mỉm cười cất giọng: “Bệ hạ, tôi không nghĩ ngài lại đến sớm như vậy, giờ vẫn là tiết Tân niên của Đại Ngụy, bệ hạ ‘nhật lý vạn cơ’ (hàng ngày trăm công ngàn việc), tôi thiệt tình...”

Một đôi ngươi đen như mực, đầu tiên là quyến luyến dừng lại trên mặt cô, sau đó chậm chậm đưa ánh nhìn xuống dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn ngậm nét cười hơi ngẩn ra.

Từ Đạt biết hắn đang kinh ngạc. Hôm nay cô thay trang phục của Đại Ngụy, thân trên mặc áo lụa trắng, phần tay rộng thùng thình, đến cổ tay lại được thít gọn lại, bên ngoài là thắt lưng màu hồng, phía dưới váy váy thẫm, khoe sắc bên ngoài là một váy mẫu đơn ba màu.

Cô phân vân một chốc, gương mặt diễn vẻ ngượng ngùng. Cười bảo: “Bệ hạ tới thực khéo, hôm nay mới là lần đầu tiên tôi mặc đó. Vốn là nhớ lời ngài hẹn mấy hôm trước, tôi cũng mặc cho bệ hạ xem vậy. Ha ha, nếu có chỗ nào không ổn, bệ hạ xin đừng cười.”

“... Mặc cho ta xem?” Hần nhướng mày.

Cô nín thở, thử làm ặt đồ lên. Không biết có thành công hay không, nhưng lúc thấy Lý Dung Trị chăm chú nhìn mình, tim cô quả thực đã bộp một cái.

Bàn tay Lý Dung Trị nhẹ nhàng mơn man gò má lạnh lạnh của cô, dịu dàng nói: “Nàng chắc là đã đi trên đường rất lâu rồi đúng không? Tại sao lại không mang ô?” Dứt lời, hần nhẹ cười, cởi ra chiếc áo choàng có mũ đang mặc trên người, khoác lên người cô, thuận tay giúp cô đội mũ lên đầu.

Khóe miệng cô hơi cong lên, cuối cùng vẫn lựa chọn “hân nhiên thụ chi” (vui vẻ mà nhận), vội vàng ôm lấy vò rượu đẩy cửa bước vào. “Bệ hạ xin theo tôi.”

“Bốn bề không có ai, Nhị cô nương có thể gọi ta là Dung Trị cũng được.”

Cô đáp lời, cười hỏi: “Bệ hạ, vẫn còn là Tết, nghe nói yến tiệc hoàng cung Đại Ngụy phải kéo dài chừng hơn mười mấy ngày, sao hôm nay ngài lại rảnh rồi mà đến đây vậy?”

“Tân hoàng vừa đăng cơ, còn trăm chuyện cần xử lý, dạ yến trong cung tạm thời dừng lại không tổ chức. Nhân dịp này, nàng lại mời, bất luận thế nào ta cũng phải đến. Từ giờ đến canh bốn ngày mai ta cũng không có việc gì.” Hần bước theo cô trên đoạn hành lang, bất động thanh sắc quan sát đánh giá tòa nhà cô mới thuê.

Khu vực này không hẳn là tốt lắm, như đang kỳ lễ hội thì khó thể yên giấc, phần nhiều là cho thương lữ thuê ngắn hạn hay dân chúng thỉnh thoảng lui tới.

Hần đắm đắm nhìn theo bóng lưng cô, trong ánh mắt là sự kiên quyết không gì lay chuyển được.

Cô mở cửa phòng ra, cũng không quay đầu lại, cứ thế bước vào, nói: “Bệ hạ, chỗ này không được rộng rãi, không có sảnh, loại giống như khách sạn vậy. Tôi chỉ thuê một phòng, nhưng bây giờ các phòng khác cũng không có người, xin bệ hạ thứ lỗi, chấp nhận một chút.”

Hần nhẹ nhàng đáp: “Ta tuyệt không để ý.”

Cô đi vào phòng số ba của mình, lập tức quơ gọn mấy cuốn sách trên bàn đem cất đi. Thị lực của Lý Dung Trị vô cùng tốt, thấy được đồng sách kia chủ yếu là các địa điểm du lịch ở vùng duyên hải của Đại Ngụy.

“Bệ hạ, xin mời ngồi.”

Từ Đạt cười hi hi cởi áo choàng xuống, lấy vò rượu rót rượu ra, đầu ngón tay có chút run rẩy. Cô trộm mắt nhìn hần dò xét, thấy sức chú ý của hần đang tập trung toàn bộ trên quần áo của cô, không khỏi nhẹ thở phào một tiếng.

Bình tĩnh bình tĩnh, không việc gì phải có cảm giác tội lỗi hết. Cô có khi phải vô sỉ một phen, nhưng tuyệt đối không bỏ thuốc cho người mình muốn âu yếm, chỉ là định nhân lúc say rượu nói chuyện một chút mà thôi. Lực khắc chế của hần đối với cô quá tốt, vừa chệnh choáng một chút là dừng lại ngay, nhưng thường ngày cũng ít khi uống say. Chỉ cần đổ rượu, hần nhất định sẽ uống, đến lúc đó thần trí mờ mịt, muốn làm gì cũng dễ dàng hơn nhiều.

Từ khi Lý Dung Trị ngồi lên ngôi vị hoàng đế, chỉ có duy nhất một lần vội vàng trở về phủ thái tử, lúc đó cô vừa đến tiệm rèn đặt một cái trường đao Tây Huyền, lúc về đến đình gặp hần một chút, chẳng ngờ khi tới vừa vặn nghe lỏm được hần đang cùng với phụ thân của Tiên Lâm Tú nói chuyện, trong đoạn đối thoại cô lại nghe thấy câu mấu chốt –

Hậu phi của Đại Ngụy, trong sạch là điều vô cùng quan trọng, cần kiểm nghiệm kỹ càng.

Nói cách khác chính là, vào tối ngày đại hôn đó, ở trong cung, trên giường, dưới thân hoàng đế, nhất định phải là lần đầu của hậu phi.

Sấm sét đùng đoàng quả thực là nhằm thẳng vào đỉnh đầu cô mà bổ xuống. Đúng vậy, sao cô có thể quên, bao nhiêu tần phi khắp tam cung lục viện của hoàng đế Tây Huyền không phải đều phải trải qua như thế sao?

Lập tức, cô mơ hồ có một ý nghĩ chưa định rõ trong đầu, mãi đến khi gặp được câu trong vở diễn: Không lấy được tâm người, xin lấy thân người, mai này tóc bạc dư âm vẫn còn vương.

Ầm một tiếng vang dội, đỉnh đầu của cô như có sét giáng xuống.

Đúng vậy, sau này lúc đời chán nản có thể từ từ hồi tưởng quá khứ.

Bây giờ vị Đại Ngụy bệ hạ này miệng nói với người ngoài rằng cô chính là hoàng hậu của hắn, nhưng cũng không phải không có cô thì hắn sẽ không sống nổi. Cô tin tưởng, với năng lực của hắn, tương lai của Đại Ngụy sẽ rực rỡ xán lạn, với mưu sâu kế hiểm của hắn, cô đi rồi chắc chắn hắn sẽ lại tuyển hậu phi khác — trừ khi đã yêu quá sâu đậm, nếu không trên đời này không có ai không thể thay thế được.

Cho nên —

Cô lướt mắt qua bóng mình phản chiếu trong gương đồng, trong gương thực sự là mỹ nhân đúng không? Mỹ nhân càng dễ dàng bị thay thế, cô yên tâm rồi.

“Bệ hạ, còn nhớ ngày đó trước cửa cung ngài đã hứa, nếu có ai có thể lấy được cái đầu trên cổ Đại hoàng tử, ngài chắc chắn sẽ hoàn thành một tâm nguyện của người đó?”

Lý Dung Trị chăm chăm nhìn cô một lúc thật lâu, đầu hơi gật nhẹ. “Ta quả thực đã từng nói qua.”

Cô thoải mái cười. “Uống rượu trước đi! Từ sau khi bệ hạ vào cung, chắc là đã dự qua không ít yến tiệc cung đình, đối với bữa tiệc bé mọn vật vãnh này chắc cũng không để vào mắt, nhưng, đây là tâm ý của Từ Đạt. Suốt hai năm nay, Từ Đạt ngày ngày đêm đêm đều cầu mong điện hạ có thể trở thành bệ hạ, nay rốt cuộc toại nguyện, thực sự là trong lòng được an ủi không dứt.” Cô nâng chén.

Lý Dung Trị cười bảo: “Yến tiệc cung đình chẳng qua là chuyện phải làm, chúc tụng xong cũng tàn tiệc. Nhị cô nương thực tình vì ta mà bỏ công sắp xếp, Dung Trị đây mới là chân chính vui mừng từ đáy lòng.” Lời dứt, xoay mặt lại đối diện thẳng với Từ Đạt, đưa bàn tay với những ngón dài như ngọc cầm lấy ly rượu, nhẹ nhàng chạm với cô, uống một hơi cạn sạch.

Bùm bùm, cô nhìn không rời mắt, mãi đến khi hắn uống xong hạ ly xuống.

Cô âm thầm liếm liếm khóe môi, lại giúp hắn rót đầy một ly, nói: “Một khi đã như vậy, Từ Đạt lại kính bệ hạ một ly nữa, cung chúc bệ hạ mở ra thời hoàng kim của Đại Ngụy.”

Một ly, một ly, lại một ly...

Một vò, một vò, lại một vò...

Hết ba vò rồi, tốt quá, tốt quá! Có hy vọng! Có hy vọng!

Trăng non vừa mọc, cô thay nển, tiếp tục chạm ly. Chợt nghe hắn như không chút để ý hỏi: “Hôm trước nàng đi đâu vậy?”

“Đến Tứ phương quán ạ.” Cô cười: “Tứ phương quán có rất nhiều thương lữ, có thể thuật chuyện phong tục dân tình các nơi.” Hơi chần chờ, thấy thần thái tuần lãng mê người của hắn đã có vẻ hơi say say, chắc là ý chí đã dễ dàng dao động.

Cô chủ động kéo ghế qua, đến gần hắn hơn một chút, lấy từ bên hông ra một tờ giấy gấp đôi. Nói: “Từ Trực sai thương lữ truyền tin đến.”

Hắn nhướng mày, chậm rãi nhận lấy. Cô thấy lúc hắn mở tờ giấy ra, bàn tay màu bạch ngọc trong suốt kia hơi ửng đỏ, rõ ràng là đã uống quá nhiều... Trái tim cô, trái tim cô phải làm như thế nào!

Lần này nếu không thành nữa, Từ Đạt cô cả đời cứ trực tiếp gọi là “Kẻ thất bại Từ Đạt” cho rồi.

Cô thấy hắn không đáp, nghĩ hắn đang cực lực chinh đốn đầu óc mờ mịt, liền nói: “Trong thư bảo, chị ấy nghe nói cửa cung cửu trùng có biến, khiến người Đại Ngụy lầm tưởng Từ Đạt bắt tạt tạt là thần tướng

thần thoại đời sau của Đại Ngụy, nếu thực giả cho bệ hạ, đúng là sỉ nhục của Từ gia, muốn tôi phải nhanh chóng trở về Tây Huyền.” Biển cổ ở cửa cung cửu trùng hôm đó là chuyện mật, sau khi Lý Dung Trị đăng cơ, để giữ thanh danh cho hoàng thất, đã hạ khẩu dụ cho sử quan rằng sáu mươi năm sau mới được ghi chuyện thực vào sách sử, nhưng, ngày đó quân lính đã thấy, thám tử cả bốn nước có mặt ở khắp nơi, sao lại không biết tình hình cụ thể?

Lý Dung Trị đáp một tiếng.

Cô bỗng chốc gan dạ hẳn, lại xích gần hẳn thêm một chút, giả vờ như cùng hẳn đọc thư.

Cô cười: “Đây đúng là chữ viết của Từ Trực, nhưng không phải là tâm ý của chị ấy. Ngôn ngữ trong này hơi vòng vo, chắc là mệnh lệnh của Tây Huyền Nhị hoàng tử. Thương lữ kia mang theo vài người hầu, vừa thấy đã biết mấy người hầu đó toàn là từ trong Nam quân Tây Huyền chọn ra, thể trạng như vậy chỉ có Nam quân mới có thể sở hữu. Chắc họ nghĩ, nếu không có cách nào để dụ dỗ tôi trở về, sẽ ép buộc tôi đi.”

“... Vậy, Nhị cô nương đã có tính toán gì? Ta có thể bảo vệ nàng ở phía sau ta, để hẳn vĩnh viễn không có cách nào bắt được nàng. Hay là...” Hẳn ôn nhu hỏi. “Nàng vẫn còn trách ta sao? Có thể cho ta một cơ hội để chuộc lỗi?”

Cô nhìn đôi mắt sáng đến say lòng người của hẳn, tránh không đáp, hơi hơi nghiêng đầu hôn lên cánh môi hẳn. Cô chỉ khẽ chạm vào, rất nhanh lại rút ra, cười nói: “Từ lúc này đến giờ, tôi vẫn nghĩ, tại sao từ khi bệ hạ đến uống rượu, lại có cảm giác rượu này đã thành tiên tử quỳnh tương ngọc dịch, thoát nhìn có vẻ ngon miệng như vậy?”

Hẳn không trả lời, chỉ chăm chú nhìn cô như vậy.

Cô hít sâu một hơi, lấy từ bên hông ra đồng tâm kết, dúi vào lòng bàn tay của hẳn.

“Bệ hạ, tôi bỗng nhiên muốn tặng đồng tâm kết này cho người.”

Ánh mắt của hẳn dời về đồng tâm kết trong tay, nhẹ giọng trả lời: “Thứ này phải được người coi trọng thì nó mới có ý nghĩa. Nhị cô nương nếu coi trọng nó, như vậy, nó đến tay ta, ta tất nhiên là vui mừng khôn xiết.”

“Tôi chắc chắn là rất coi trọng nó.”

“Đây chính là chứng minh ta và nàng có duyên phận vợ chồng?”

Cô lại tránh đi không đáp, nhẹ nhàng siết chặt hai tay của hẳn, để đồng tâm kết nằm lọt trong tay hai người, lại khom người về trước một chút, hơi thở cơ hồ như giao quện cùng hẳn. Cô thấp giọng nói: “Bệ hạ, cả đời này tôi chỉ cần ngài.”

“Bệ hạ, cho dù người làm tôi thương tổn trăm ngàn lần, trong lòng tôi vẫn chỉ có người mà thôi.”

“Bệ hạ, dân tình Đại Ngụy có một chỗ khiến tôi cảm thấy đặc biệt thú vị, nam nữ hoan ái, chỉ cần gần gũi một đêm, đã trở thành vợ chồng.”

“Bệ hạ, người thực sự nguyện ý làm vợ chồng cùng một Từ Đạt nhỏ bé không đáng kể này ư?”

“Bệ hạ, ngài có còn nhớ lời hứa của mình ở cửa cung Cửu trùng? Từ Đạt chỉ muốn đêm nay cùng ngài trở thành uyên ương, chung hưởng niềm vui vợ chồng.”

Cô ôm lấy gáy hẳn, hôn lên đôi môi âm ẩm lạnh lạnh. Hỏa khí trong người cô dâng trào, chỉ mong hẳn sẽ bị từ ngữ ái muội không rõ của cô mê hoặc, lại chịu kích thích của tình dục... Sau đó... Ý chí không vững vàng được nữa, quay cuồng trên giường.

Vợ chồng vợ chồng, một đêm vợ chồng cũng là vợ chồng, dân tình Đại Ngụy thực kỳ dị, nếu đã không thích, mấy đêm cũng là vô nghĩa.

Khi cô phát hiện hẳn bắt đầu đáp lại, lòng mừng rỡ như điên, điều này chính là chứng minh rằng lực khắc chế của hẳn cũng có sơ sót, chứng minh hẳn đã chệnh choáng say, chứng minh hẳn đã túy lúy đến nỗi quên rằng trước đại hôn của bệ hạ phải khảo nghiệm trong sạch... Hoặc có thể, hẳn không quên, chỉ là bị tình dục khiến ê mê, làm trước nói sau.

Mặc kệ như thế nào, cô đều thành công!

Cô định tiến thêm một bước, kéo hẳn lên giường, lại thấy hẳn bế cô đứng lên. Cô chớp chớp đôi mắt đang mờ sương, sắc mặt có chút kỳ lạ.

“Ồ?”

“... Tôi được người bế như vậy, vẫn là lần đầu tiên...” Thật ra cô muốn nói thế, cô không nghĩ hẳn lại bế cô gọn hơn như vậy. Cô còn tưởng đàn ông Đại Ngụy toàn là gậy tre không có chút sức nữa kia.

Hắn nhẹ nhàng cười, đặt cô lên giường. Giường rất lớn, lúc trước cô thích cái giường này nên thuê luôn. Đang lúc muốn dịch người ra giữa, hắn cười nói: “Chờ một chút.”

... Chờ? Cô hơi ngờ vực, thấy hắn lấy ra từ trong tay áo một mảnh lụa trắng trải lên một góc giường. Lòng sinh nghi, cô chưa kịp hỏi, đã thấy hắn lên giường, chặn khuất tấm lụa trắng kia, lại ôm hôn lên môi cô.

Rất nhanh, cô quăng mắt nghi vấn với hành động sạch sẽ quá mức của hắn, hết sức nhiệt tình đáp lại. Mười ngón tay chăm chỉ vén áo hắn lên, sờ lồng ngực nóng bỏng của hắn, âm thầm sửng sốt.

Người này... nhìn có vẻ như gầy gò, nhưng thật ra vẫn vô cùng rắn chắc. Hóa ra nam trang của Đại Ngụy sẽ làm người ta lầm tưởng, bên ngoài như gậy tre, bên trong thực cường tráng bóng loáng, đường cong này thực mê hồn...

Khi Lý Dung Trị đột nhiên xoay người đè cô xuống, cô vẫn còn đắm chìm trong lạc thú khám phá thân thể của hắn, không phát hiện ra vị trí đôi bên đã bị đảo ngược.

Lúc cô lơ đãng nhìn lên tường, phát hiện ra hai bóng người đang quần quýt lấy nhau, hai bóng khác nhau rõ rệt. Thân hình đàn ông kia tất nhiên là Lý Dung Trị, cô gái chân dài đang nằm là cô... Gương mặt bánh mật của cô nóng đến phức tạp, tiếp theo phát hiện đây là nam trên nữ dưới, cực kỳ không đúng nha!

Nên là cô làm chủ chứ!

“Hử? Từ Đạt, nàng vẫn chưa nóng lên sao? Còn có thể phân tâm nhìn nó?”

“... Bệ hạ, à... Chắc là hơi lạnh...” Cô thấy hắn định nhìn lên tường theo, vội vàng kéo cổ hắn xuống, cuồng nhiệt hoạt động.

Bóng dáng quần quýt ái muội như vậy, tốt hơn là đừng cho hắn thấy làm gì. Hắn là bệ hạ, lần đầu tiên mạnh mẽ một chút, ở phía trên thì cũng không có gì đáng trách, cô vui lòng nhường cho hắn một chút, dù sao vẫn còn hơn nửa đêm cơ mà...

Da thịt ấm áp gần gũi, làm tim cô nhảy bộp bộp. Cô phát hiện chính mình thực thích tứ chi đụng chạm như vậy, thậm chí còn bắt đầu tiếc nuối việc tốt đẹp như vậy tại sao chỉ có một đêm ngắn ngủi.

Hai tay hắn chống trên sườn cô, hai mái tóc đen như mực quện lẫn vào nhau. Hắn chăm chăm nhìn cô một lúc thật lâu, ánh mắt mị mị mê mê, cúi người xuống, gieo từng đốm lửa nho nhỏ trên da từ vành tai đến cẳng cổ cô, nhưng không nóng đến nỗi không khống chế được.

Mỗi khi môi hắn đặt xuống một nụ hôn, da thịt mềm mại của cô lại khẽ run rẩy, tựa như vừa bỏ ngõ không quen lại vô cùng thích thú, đáy mắt tràn đầy vui sướng, thực táo bạo, nhìn không thấy một tia xấu hổ nào như con gái Đại Ngụy. Hắn thấp giọng khàn khàn bên tai cô: “Từ Đạt, nàng từng nói với ta, nàng luôn không thể phân biệt được ta đang nói thực lòng hay chỉ là vịt vờ đối đãi... Phải làm như thế nào, nàng mới có thể tin ta?”

“...” Cô ưm một tiếng không rõ đáp lại.

“Từ Đạt?”

“... Nếu tôi nhầm mắt lại, có thể phân biệt được vài phần thật giả... Bệ hạ, tâm tình và nhục dục nếu xen lẫn vào nhau, cả hai thứ đều không thể tận hưởng... Có phải là nên xử lý công chuyện quan trọng hơn trước mắt, rồi lát nữa hay điều tra lời giả lời thật...”

Lý Dung Trị, ngài cũng quá mạnh mẽ đi! Đây có phải là chứng tỏ, người mà ngày thường khắc chế khi đã phóng túng thì thực hết sức đa dạng, nhưng... cô cũng không yếu đuối, hoàn toàn có thể phối hợp với loại vui vẻ giường chiếu mãnh liệt này.

“... Như vậy được không?”

Giọng nói kia hơi khàn khàn, sau đó từng nụ hôn nồng nhiệt, nóng bỏng bắt đầu rơi xuống thân thể mẫn cảm của cô. “... Rất hoàn hảo... Rất hoàn hảo... Mạnh vừa phải...”

“Từ Đạt, ta... không thể không ngồi lên vị trí này...”

Cô hơi ngẩn ra, câu này...

“Từ Đạt, trước cửa cung cửu trùng, ta có lùi cũng không thể lùi, dù có xảy đến một lần nữa, ta vẫn sẽ bảo nàng dập lửa.” Ngữ khí kia có chút bi thương.

“...”

“Từ Đạt, nếu ta chỉ là một người bình thường, hoặc là một tên hoàng tử an nhàn, chắc chắn sẽ không để nàng phải hy sinh vì ta...”

“...”

“Từ Đạt, ta vào hoàng cung Tây Huyền, lấy khẩu dụ của Tây Huyền hoàng đế, mạo hiểm mang nàng đi... Cố nhiên là muốn lợi dụng nàng, nhưng nàng nếu không phải Từ Đạt, ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện mạo hiểm này.”

“...”

“Từ Đạt, suốt kiếp này, ta chỉ có thể xếp nàng sau thiên hạ mà thôi...”

“...”

“Từ Đạt... Trong lòng ta có nàng... Ta chỉ tin nàng...”

Từng va chạm tựa lửa bỏng làm thân thể Từ Đạt đau đớn như bị thiêu đốt, nhưng từng lời thắm thì dứt quãng của hắn, cũng in vào lòng cô rõ ràng đến kỳ lạ.

Là thực, là thực, tất cả những lời hắn nói đều là thực. Ngữ khí kia có vô tình, có ảo não, cũng có đớn đau... Hắn cũng biết đau sao? Nói thật lòng với cô thì có tác dụng gì chứ? Cô... Cô.

...

Khóe miệng cô mím chặt, không trả lời. Hắn cũng không nói gì thêm nữa, khiến cô nhẹ thở một hơi, đêm nay chỉ cần giữ nguồn giao tiếp bằng tình dục là đủ rồi...

Hắn vẫn không ngừng hôn lên khóe miệng cô, đột nhiên nắm lấy hai bàn tay không chịu nằm yên của cô, tiếp theo, cảm giác khó chịu bỗng ào đến, làm cô thét lớn một tiếng, theo bản năng muốn đá văng người trước mặt.

“Từ Đạt?” Âm thanh kia rất trầm, cực thấp.

“... Chuyện này... thực tình là... làm người ta... vô cùng...” Cô cân nhắc từ ngữ, cuối cùng khàn khàn nói: “Vô cùng sung sướng...” Nghĩ một đằng nói một nẻo. Hôm nay may mắn là mắt hơi mờ, nếu không chắc chắn phải trừng lỗi mắt luôn. Cô vốn định vỗ mông ngựa (nịnh nọt) tiếp, bồi thêm một câu chẳng hạn như “Bệ hạ quả nhiên tuyệt vời”, “Bệ hạ thực không giống người thường” vân vân gì đó, nhưng nghĩ lại cô không phải là loại bề tôi có khiếu nịnh hót, thiệt tình không thể thốt ra lời trái lương tâm.

“Từ Đạt, mặt nàng đang có vẻ rất dữ tợn, còn thất vọng nữa, so với lời nói của nàng hoàn toàn không hợp chút nào.”

Miệng cô hơi hơi cong lên, cười khổ: “Đêm đầu tiên của con gái, trong lòng tôi đã có chuẩn bị từ lâu. Năm đó tôi học cưỡi ngựa, lúc đầu luôn bị bỏ rơi lại đằng sau, bỏ đến bầm dập mặt mũi, con ngựa ở dưới thân tôi, nhưng tôi vẫn không có cách nào hiểu được tại sao người khác lại có thể hăng hái giục ngựa mà đi như

vậy. Luyện tập ròng rã đến hơn nửa năm sau, không bị bỏ lại nữa, lúc đó mới hiểu được cái hay của việc giọng ngựa ruối rong. Ai mà không như vậy chứ? Trước khổ sau vui dù sao cũng tốt hơn trước vui sau khổ.”

Không biết có phải là ảo giác của cô hay không, người đàn ông trên người lại hơi sững lại. Mỗi một lúc lâu sau, hắn mới nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi của cô, cổ nện hơi thở dập dồn, dịu dàng nói: “Chuyện này sẽ ‘tiệm nhập giai cảnh’ (dần dần tốt lên) thôi, sau này hai chúng ta còn vô số đêm thân mật nữa, khi đó nàng sẽ không đau hay thất vọng dù chỉ là một chút, như lần này nữa.”

Cô như không nghe hắn nói đến chỗ vô số đêm, cười bảo: “Bệ hạ, dù sao chúng ta còn cả một đêm, vậy nên cũng không cần quá để ý câu nệ chút chuyện lật vạt này, cứ từ từ, cuối cùng chắc chắn có thể tìm được phương pháp đi đến vui vẻ.” Chỉ là, nửa đêm về sáng này thì giao cho cô làm chủ đi.

“... Phương pháp vui vẻ à...” Âm thanh kia kiểu như hơi không biết nên nói thế nào. Tựa hồ đối với việc cô không có một chút sung sướng nào này thì cảm xúc vô cùng phức tạp.

“Cũng như nói, tôi rất thích cùng bệ hạ ôm nhau, da thịt gần gũi cũng là một loại vui vẻ...”

“Dung Trị.” Hắn đột nhiên nói.

Cô sững sốt, khoe môi giật giật, cuối cùng không nỡ trái ý hắn, thấp giọng nói: “Dung Trị, chàng buông tay ra được rồi đây, tôi còn chưa tòi đến nỗi mới đau một chút đã đánh người lung tung đâu.”

“... Gọi một lần nữa đi.”

“Dung Trị.” Toàn bộ gương mặt cô đều cháy sạch không còn một mẩu rồi.

Cảm giác được cuối cùng hắn cũng buông lỏng tay mình ra, cô cười, kéo lưng hắn xuống, quần quýt không một khe hở. Chợt, chồm vai cô đau điếng, lập tức hiểu ra là hắn vừa cắn một cái thật mạnh.

Lạc thú khuê phòng của Đại Ngụy? Tàn sát lẫn nhau? Tại sao cô lại cảm thấy hắn có chút buồn cô nhỉ?

Khoe miệng lại cong lên, cô cúi đầu khẽ cười, cũng há miệng cắn chồm vai của người ở trên. Thực thú vị, nếu trai gái Đại Ngụy khi hoan ái đều gần gũi như vậy, cô nghĩ mình sẽ thích.

Tiếc quá đi tiếc quá đi, cho cô thêm mấy đêm nữa đi, cô còn muốn xem thử khi miệng hắn ‘tiệm nhập giai cảnh’ thì sẽ ở tình trạng như nào... Cô nhớ, nhớ lại nhiều ngày nay đã gần như độc chiếm hắn. Lòng người quả nhiên tham vọng quá sâu, khi đã bắt đầu, lại đòi hỏi quá độ đến mức không muốn buông tay.

“... Từ Đạt, ở lại với ta... Ở lại đến tận phút cuối ta còn sống... Một kiếp này, coi như ta nợ nàng...” Âm thanh kia trống vắng đến tịch mịch.

Một ngục này mới cắn được một nửa, mắc nghẹn luôn trong miệng. Mục tiêu nhân sinh của hai người vốn đã không giống nhau, cô không cần loại cuộc sống này, hắn lại bắt buộc phải đi theo con đường đó. Biết rõ cô không vui, nhưng hắn vẫn cố ý giữ cô lại, là hắn thực sự không thể tìm được người khác đi cùng, hay là, hay là...

Cô lẩm bẩm: “Lý Dung Trị, trong lòng chàng có tôi, là vì thích tôi, chàng biết không?”

“Ta sao lại không biết? Nếu không phải vì ta thích nàng, có gì ta lại ép buộc nàng phải cùng đi bên cạnh ta?”

Từ Đạt cơ hồ đã có một khoảnh khắc dao động.

Cô khẽ cắn môi, dùng sức gạt tẩm gấm ra, đôi mắt long lanh ánh nước nhìn thẳng vào đồng tử của hắn.

Từ đầu đến đuôi làm người ta mê loạn trong hoan ái, vậy mà hắn vẫn chăm chú vào từng thay đổi nhỏ nhất trong thần sắc của cô sao? Chỉ để thuyết phục cô?

Trong lòng cô chợt nảy ra một ý nghĩ độc địa, nói: “Đêm đẹp cảnh đẹp như thế, hà tất phải nói về những chuyện không vui?” Dứt lời, cô khéo léo mạnh mẽ, thừa lúc hắn chưa kịp chuẩn bị, áp hắn xuống giường, đảo khách thành chủ, bóng dáng quần quýt trên tường lập tức cũng đảo lại theo.

Không chiếm được tâm người, xin lấy thân người cũng tốt.

Được tâm của hắn, nhưng chỉ được một nửa, vậy thì... lấy thân thể hắn cũng được.

Canh tư sắp điểm, đột ngột mở to mắt.

Trong phòng đen kịt, ánh nến đã tắt từ lâu. Dáng người trên tường đã nhòa vào bóng tối, không còn thấy rõ hình ảnh cô và Lý Dung trĩ gầy gù thân mật nữa, nhưng giờ phút này cô lại cảm thấy mình đang bị ôm chặt sắp chết.

À, mà không chỉ hân ôm cô chặt, cô ôm lại hân cũng cứng ngắc không kém. Da thịt hai người đã sớm hạ nhiệt độ xuống, cô hé miệng cười, rất rất thích loại tư thế ôm nhau dựa sát vào nhau như này.

Hơi thở đều đặn liên tục phất qua gò má của cô, bây giờ cô mới phát hiện mình vẫn ép mặt xuống mà ngủ, có thể cảm nhận được sự sống của hân.

Khóe môi cô lại hơi cong lên, dù sao cũng chỉ có một đêm, tự nhiên là phải quý trọng thêm một chút, đáng tiếc đã sắp qua canh tư, nếu không đánh thức hân dậy để đêm đẹp kéo dài thêm một chút cũng không tồi.

Cô nhẹ nhàng nhấc cánh tay dài đang ôm lấy thắt lưng của mình ra, thành linh, cô cảm thấy hân cử động.

“A?”

Âm thanh khàn khàn kia lại khiến cô nghĩ bậy nghĩ bạ thêm lần nữa, không khỏi mòm mẫm hôn lên khóe miệng của hân.

Hân tựa hồ muốn đặt cô dưới thân, cô hưng phấn dào dạt, hoàn toàn không ngại nếu hân làm thêm vài lần nữa, nào hay sau đó hân lại hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“... Sắp canh tư.” Cô uể oải đáp, quả nhiên hân lại nằm xuống như cũ. Cô chợt tỉnh lại, cười nói: “Tôi khát nước, xuống giường uống một chút, chàng cứ ngủ tiếp đi.” Ý chí của hân kiên định đến đáng kinh ngạc, cho dù thỉnh thoảng có phóng túng một chút cũng không cho phép mình quá mức, nói canh tư chính là canh tư chấm dứt toàn bộ.

Hân đáp một tiếng, ôn nhu nói: “Trời lạnh, bên giường có áo choàng, khoác vào đi.”

“Được.” Cô cười, bước xuống giường, đắp chăn lại giúp hân. Đến khi nghe tiếng thở của hân đã đều đặn, mới đi đến bên chậu rửa mặt, nhẹ nhàng vốc nước lạnh lên lau thân thể.

Sau đó, lại lấy ra một bộ Thâm y sạch sẽ đã chuẩn bị sẵn từ trước để thay.

Không phải là cô không muốn mặc lại trang phục của Đại Ngụy, mà là cô đã mặc kiểu quần áo như này suốt hai mươi năm rồi, ngay cả lúc nhắm mắt cũng có thể vận vào nhanh chóng. Cô nhìn về phía giường, chớp chớp ánh mắt hơi mờ mờ, lúc này nghe giọng hân có chút mệt mỏi, bây giờ chắc đã thiếp ngủ lại, nhưng hân luôn luôn ngủ không sâu...

Cô ngồi trên ghế, ở trong bóng tối lẳng lặng nghĩ ngợi về hân một chốc. Nét môi cong lên đầy khoái trá, chậm rãi từng chút một nhắm nháp cảnh xuân kiều diễm tối qua.

Có thể chiếm được cả thể xác và tâm hồn tất nhiên là quá tốt, nhưng, không có tâm thì được thân cũng không tệ, quả nhiên là có đạo lý. Hóa ra, Đại Ngụy vẫn có chỗ lợi hại, say này ngay cả hí kịch cũng không thể xem thường.

Cô cười hí hí, vô cùng kiên nhẫn lôi ký ức hân đã cùng mình tối qua một trận về, mãi đến khi chắc chắn hân đang nằm im không nhúc nhích, mới đứng dậy sờ soạng nhặt lên từng chiếc áo cái quần của hân, gấp gọn tất cả lại, đặt ở đầu giường.

Cô thuận tay tháo màn che giường xuống, có mùi của hoan ái đưa qua mũi, cô không ngượng ngùng mà còn tươi cười rạng rỡ. Tiếc là tối hôm qua cô ngủ sớm hơn hân, nếu không đã có thể nhìn thấy dáng vẻ hân lúc ngủ, về sau có tưởng tượng lại cũng dễ dàng hơn...

Cô tính toán, sắp qua canh tư, không bằng cô ra ngoài ăn khuya một chút, khi cô trở lại hân có thể cũng đã rời đi rồi.

Cô suy nghĩ một chốc, lại sợ hân rời giường khi trời vẫn còn tối, liền thấp nền lên, chuyển nền qua ghế, nhờ chiếc bàn lớn che đi phần lớn ánh sáng.

Cô lấy ra từ bên hông tờ giấy đã chuẩn bị sẵn, đặt trên bàn, ghi rằng cô đi ăn bữa khuya. Cô không đi ngay lập tức, đợi hấn quốc sự bận rộn đến một tháng cũng không ra khỏi cửa cung, cô mới vừa đi, đến khi đó thiên sơn vạn thủy mặc cô du lịch... Cô đợi chờ, thủy chung vẫn không chờ được đến lúc trong lòng kia vương được một sợi cảm hứng tha hương.

Cô khê thở dài một tiếng. Không hề quay đầu lại, cô đi đến trước cửa, sẽ sàng đẩy ra —

Cô mở to mắt, trong lòng chấn động mãnh liệt. Mà đầu phải chỉ trong lòng chấn động, ngay cả thân thể cô cũng run lấy bấy, may mà khả năng trấn tĩnh của cô vô cùng cao, nếu không, chỉ kém một chút, cô sẽ bật hét lên, phun máu ra.

Cô lặng ngắt đứng bên cửa, nghiêng đầu trầm tư một chốc, hít sâu, lại mở cửa ra, mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Này, mọi người vừa đến hả? Bệ hạ đang ngủ quên, ta nghĩ sẽ muộn một chút...”

“Lâm Tú, tại hạ Tiền Lâm Tú, hôm trước được phong làm ngự tiền đeo đao hộ vệ, chúng tôi đã chờ ở đây suốt một đêm.” Lâm Tú nói có vẻ bình tĩnh, nhưng cả khuôn mặt thanh tú đều đỏ bừng, hình như khá là xấu hổ.

Từ Đạt làm như không thấy cậu ta — người này, trước cửa cung cửa trùng đã bị cô tưởng lầm là tắt thở, nào biết hấn vẫn kiên trì giữ một hơi tàn cuối chót. Lúc sau cô bước đến thăm, lại nghe cậu ta đang cười hô hô với lão cha cậu ta: “Lúc còn mang trọng thương trong người, biết chắc không giúp được bệ hạ, dù sao ngàn cân treo sợi tóc, chết rồi thì không nói, nhưng bằng may mà sống sót, nhưng nếu Đại hoàng tử thực sự hại chết điện hạ, con cũng chỉ còn đường xuống âm phủ thôi. Dứt khoát phải ở trước mặt Nhị cô nương giả bộ như hấn phải chết không thể nghi ngờ, nhờ cổ dốc hết sức ra trợ giúp bệ hạ.”

Mặt cô trong nháy mắt đổi sang màu lá chuối.

Lúc Tiền Lâm Tú thấy cô đem theo thuốc bổ xuất hiện ở cửa, sắc mặt cũng lập tức xanh mét. Cậu ta ấp úng nói: “Nhị cô nương xin đừng khó chịu, chúng tôi chơi cờ, quân gì cũng có thể thí, chỉ mong bảo vệ được tướng, nếu tướng mất, quả thực là toàn trận trắng tay. Nay cô đã sắp trở thành hoàng hậu, lại là hoàng hậu cầm được kim đao chưa từng có trong lịch sử, sau này chỉ có người khác bảo vệ cô, không hề có chuyện cô bảo vệ người khác.”

Gương mặt kia đầy vẻ hổ thẹn, làm cô không cách nào nổi giận được. Cậu ta đã đi theo Lý Dung Trị ở Tây Huyền, tất nhiên là hiểu được tình cảnh lúc nào cũng có thể bị người lợi dụng — vứt bỏ của cô ở đó, nhưng, cậu ta vẫn cùng Lý Dung Trị lợi dụng cô như trước.

Bọn họ đang ở trong ván cờ, vạn bất đắc dĩ, mà cô, thủy chung vẫn chỉ là kẻ đứng ngoài nhìn, trong lòng thầm nghĩ, bất kể là ai, đều không thể thí mạng được.

Tiền Lâm Tú ho khê một tiếng, quay đầu lại nhìn một loạt thái giám và nữ quan đang ở trên cầu thang, thấp giọng nói: “Phiền Nhị... Phiền hoàng hậu bệ hạ, sau khi bệ hạ tỉnh dậy rồi, gọi lớn một tiếng.”

Cô lập tức khép cửa lại, sau đó, đi đến phía trước cửa sổ, đẩy mở ra —

Lặng thinh không nói gì.

Ngoài cửa sổ là một ngõ nhỏ, trời mới tờ mờ sáng, cô hoàn toàn không thấy rõ là có người hay không, nhưng thuật công kích học được thuở nhỏ cũng đủ giúp cô phát hiện trong ngõ chen chúc cấm vệ quân.

Để cô... có chấp cánh cũng không thể bay sao?

Lựa trắng!

Cô quay lại, vội vã chạy đến bên giường, vừa mới vén rèm lên, chỉ thấy Lý Dung Trị đã mặc xong quần áo, mảnh lụa trắng đó đang nằm trên giường, mặt trên còn dính máu...

Cô gơ tay định đoạt lấy, nhưng thấy hấn không hề nhúc nhích lấy một mảy may, chỉ chăm chú nhìn cô như vậy, tựa như đang oán trách cô sao nhẫn tâm... Cô nhẫn tâm ư? Cô... chỉ là, chỉ là...

“Ngài đã quyết định trước như vậy?”

“Nàng sai người truyền tin đến, ta cũng đã đoán được.” Lý Dung Trị khàn khàn nói: “Nếu nàng không phân tâm, ta vạn vạn sẽ không làm như thế, nhưng, như vậy cũng tốt, ta... Để nàng phải chịu thiệt thòi quá nhiều, không muốn khi nàng đã trở thành hoàng hậu cũng còn phải bị ủy khuất. Hậu phi Đại Ngụy vốn không nhiều, việc kiểm duyệt rất khắt khe, trước khi đại hôn sẽ có nữ quan kiểm tra sự trong sạch thân thể của nàng, đêm đại hôn đó, đứng bên ngoài rèm giường là sáu thái giám sẽ chờ kiểm tra tấm lụa phá tân của nàng, lại xác nhận trong sạch một lần nữa.”

Sắc mặt cô khẽ biến, khó có thể tưởng tượng tối hôm qua có người đứng ngoài giường để chờ, cô còn lạc thú gì đáng nói nữa chứ.

Lý Dung Trị lại nói: “Ta bảo nàng là người Tây Huyền, không thích loại quy củ này của Đại Ngụy, hơn nữa người trong cung cũng hiểu rõ ý nghĩa của kim đao, tự nhiên là đối với nàng cũng có vài phần kính trọng, vì thế nên phá lệ qua loa một lần. Lấy lụa này làm bằng, chồng của nàng làm chứng, phòng này không có cửa thứ hai, lão thái giám và nữ quan đang đứng bên ngoài, không thể nghe thấy tiếng chúng ta hoan ái. Chờ khi đưa tấm lụa này ra, nàng đã thực sự trở thành hậu, chẳng qua là danh phận thì đợi đến sau khi đại hôn mới quyết định mà thôi.”

Sắc mặt cô trắng bệch, chậm rãi ngồi xuống cạnh giường.

“Bệ hạ... hy sinh nhan sắc như thế...” Cô chưa xót nói: “Là để ép tôi sao?”

Lý Dung Trị nhìn cô, đột nhiên nói: “Thích một người, là chưa xót như vậy sao? Ta lại nói, thích một người rất nguy hiểm. Từ Đạt, trong lòng ta có nàng, tuy là không phải không thể tự kiềm chế, nếu thả nàng đi, cũng không phải không được. Chỉ là khi vừa tưởng tượng đến con đường để vương tương lai phải một mình bước đi, liền thấy tất cả đều quá cô đơn, làm người ta khó thể nào chịu nổi. Nếu nàng nguyện ý buông bỏ tương lai một kiếp này của nàng, cùng bước đi chung với ta, kiếp sau ta sẽ đi con đường nàng muốn, được không?”

Cô bật cười, lắc đầu: “Bệ hạ, nếu thực sự có kiếp sau, tôi nguyện cầu những người quen biết tôi trong cuộc đời này đừng đầu thai vào kiếp sau, quấy rầy tôi thêm nữa.” Cô nhìn đôi mắt sâu thẳm của hắn, cười hỏi: “Nếu tôi không đồng ý thì sao? Bệ hạ, ngài còn trai tráng, thích một cô gái nào đó cũng không phải là việc gì khó. Có cô ấy cùng đi quãng đường này, sao ngài còn phải ép lòng mình dựa vào tôi nữa?”

Khóe mắt hắn khẽ run rẩy, mày hơi cau lại, nhưng lập tức lại giãn ra, mỉm cười đáp: “Lần đầu ta thích một người, lúc đầu chỉ cảm thấy kỳ dị, lơ mơ, rồi sau đó cho rằng chuyện không đáng ngại nên để mặc đó, không ngờ được nó lại chính là một hạt giống, nay đã mọc rễ ở trong lòng ta. Nếu là người khác chém nó đi thì không nói, nhưng muốn ta tự tay đâm chết ta thì đúng là trăm điều quyến luyến. Từ Đạt, thích một người rất nguy hiểm, loại chuyện này ta không muốn gặp lại, nhưng thật bất hạnh vừa vui vẻ xong, ta không thể làm gì khác hơn là một đao giết chết nàng, để tránh dẫm vào vết xe đổ này nữa.”

Cô vuốt má, lại hỏi: “Tôi là người Tây Huyền, nếu có ngày Đại Ngụy cố ý đánh đến Tây Huyền...”

“Từ sau khi nàng rời khỏi Tây Huyền, nàng đã không phải là người Tây Huyền nữa, từ sau chuyện ở cửa cung cửu trùng kia, nàng đã là một thành viên của Đại Ngụy.”

Cô hừ nhẹ một tiếng, trong lòng hiểu được những lời này của hắn đồng nghĩa với việc hắn không loại bỏ việc sẽ đánh Tây Huyền khi binh hùng tướng mạnh. Đến lúc đó, cô không phải là người Tây Huyền, cô là dân Đại Ngụy. Lúc xảy ra chiến sự, nhà của cô chỉ có thể ở Đại Ngụy, ở bên cạnh hắn, chứ không phải Tây Huyền Từ gia.

Cô không thích cuộc sống gò ép như vậy, nhưng cũng thực hiểu được, trong lòng chính mình đang do dự không quyết.

Thích người trước, thích người quá nhiều, hắn phải thua, không thể nghi ngờ.

Cô từng thiết nghĩ nếu cô và rời đi, hắn là Đại Ngụy hoàng đế tất sẽ tìm một hoàng hậu khác, hắn lại lấy tổ chế ra, bảo rằng để hậu cùng trị, cho dù sau này hắn có thay đổi tư tưởng, nạp thêm phi tử để hưởng lạc thú, chỉ sợ cũng phải chờ tới khi Đại Ngụy có một bối cảnh mới. Trước mắt, phải tìm ai? Ai có thể chia sẻ sức nặng trên vai của hắn?

Cô từng hỏi thăm nguồn gốc chủ nhân bức tranh đưa vào trong cung Đại Ngụy. Nhưng có lẽ nhiều năm rồi hậu cung Đại Ngụy đã có thiên hướng khác với khuôn phép của ba nước còn lại, nữ tử không học chính sự, chỉ biết thuật hậu cung.

Hiện tại Lý Dung Trị, một lòng đặt tại triều chính, có lấy một cô gái thì ngoài việc nối dõi hương khói còn có ý nghĩa gì khác? Không có người chia sẻ cùng hần, chỉ sợ không quá vài năm hần đã già đi càng nhanh, càng sâu... rồi vất vả làm việc, kết quả là đoản mệnh.

Mưu cầu ngôi vị hoàng đế lâu như vậy, rốt cuộc cũng được ngồi lên, lại vì phí sức lao động là chết sớm, hần không tức chết mới là lạ.

Cô lại lặng lẽ liếc mắt qua hần một cái, rửa thềm một tiếng.

Việc này cô cũng biết, chẳng qua là không muốn nghĩ xa thêm. Cô vươn tay lấy mảnh lụa trắng kia, để ý thấy ngón tay hần khẽ động, nhưng không ngăn cô lại.

Cô chậm rãi gấp lại, miệng nói: “Tối hôm qua đưa đồng tâm kết cho ngài, là tôi đã không coi nó là vật nhận lời đính ước, vì vậy mới đưa dễ dàng như thế.”

“Ta biết.”

“Tối hôm qua... ngài có vui vẻ không?” Cô nhìn hần dò xét.

Khuôn mặt tuần tú rõ ràng có hơi ngẩn ra một chút, sau đó lại liếc mắt nhìn cô, cười nói: “Tất nhiên là rất vui.”

Cô không nhắm mắt, đương nhiên không biết là không phải hần đang nói dối, nhưng, một người đàn ông vừa hy sinh nhan sắc, miệng lại vội vàng thuyết phục thì vui vẻ được mới lạ. Huống chi, cô hoài nghi rất nặng, hần đối với nữ sắc có điều tiết chế, trong phương diện này không có yêu ghét gì quá mức, không thích như điên hoặc ghét bỏ cái gì.

Cô thở dài: “Bệ hạ, tôi còn nhớ, ngày ở Tây Huyền tôi đã từng nói với ngài, Viên Đồ đại sư từng bí mật khuyến khích tôi, thế gian vốn có luân hồi, mặc dù tôi ở Tây Huyền một đời kém cỏi, nhưng, kiếp trước tôi là người vui vẻ vô tư lự, đời này cho dù có bị ủy khuất, cũng sẽ được vui vẻ từ trong lòng, đây là phúc đức từ kiếp trước tạo nên.”

“Nàng có nói qua.” Hần không nhúc nhích, tựa như đang ngẫm nghĩ ý nghĩa phía sau mấy lời này của cô, đồng thời im lặng nhìn mảnh lụa trắng cô cầm trong tay.

Cô thấy thế, bật cười: “Bệ hạ quả thực là từng giờ từng khắc đều dụng tâm mưu đồ, thật không biết là tốt hay xấu nữa.” Cô vươn tay nhẹ nhàng chạm vào hai gò má của hần. “Thật ra, Viên Đồ đại sư quả đã lên khuyên giải an ủi tôi, cũng là nói, nếu cả đời tôi đã là như thế, tại sao không luôn luôn vui vẻ đi, đến kiếp sau tự nhiên có thể được ảnh hưởng từ kiếp trước, trở thành một người thông dong phần khởi. Tôi nghĩ, một khi đã như vậy, tôi muốn làm cho kiếp sau của mình được vui vẻ... Để những gì tốt nhất của mình lưu lại cho kiếp sau, không còn một Từ Đạt của đời này nữa, không còn phải gặp một ông đại sư nói tôi bất tài vô năng nữa. Nhưng, khi bản thân dính vào tranh đấu của hoàng thất Đại Ngụy, tôi nghĩ, một kiếp đó chắc cũng bị việc giết không biết bao nhiêu mạng người của tôi làm hồng mắt rồi.”

Hần im lặng.

Cô mỉm cười: “Bệ hạ có thể hứa với tôi một chuyện?”

Trong khoảnh khắc, cặp mắt đen láy của hần sáng chói đến bức người: “Ta hứa với nàng, đời này không lập nhị hậu.”

Cô ngẩn ra, lập tức ha ha cười.

“Bệ hạ, tình cảm con người là vô định, loại hứa hẹn này không nói thì tốt hơn.” Dừng một chút, cô cũng không nói thêm Lý Dung Trị lấy thiên hạ làm trọng, vị trí thứ hai mới là cô, nếu có một ngày, có một người con gái khác rất hữu ích cho thiên hạ Đại Ngụy của hần, bán nhan sắc lập phi tử, cũng không tính là vi phạm lời hứa đâu.

Vì thiên hạ trong lòng hần, hần quả thực phải làm như vậy.

Quả nhiên, người ngã lòng trước sẽ thua, nhưng, cô thua là cam tâm tình nguyện. Mặc kệ vài lần nẩy mầm hy vọng, biết rõ ngay sau đó sẽ có thể tan biến không còn, cô vẫn tiếp tục giữ rịt lấy ước ao.

Người Tây Huyền nói gió là gió, nói mưa là mưa, muốn giết cứ giết, muốn chặt đứt liền đứt bỏ gọn gàng sạch sẽ. Còn cô, lẽ mề, không đứt khoát, cuối cùng không bỏ được, năm đó Viên Đồ đại sư chính là nhìn thấu tính tình thiếu quả quyết như vậy của cô. Cô khẽ thở dài trong lòng, cuối cùng cũng phải thừa nhận nó.

“Xin bệ hạ đồng ý với tôi, có Từ Đạt đi cùng bên người, cùng người phân ưu, người cố gắng đừng già đi quá nhanh, cũng đừng đi trước tôi. Từ Đạt đã thua hoàn toàn rồi, không muốn lúc già đi còn phải bị ai đau xót.”

Lý Dung Trị nhẹ nhàng cầm lấy hai bàn tay của cô đang sờ má hần, cùng cô nắm tay, ôn nhu cười nói: “Được, ta đồng ý với nàng.”

Sắc mặt cô vui vẻ, ngồi xích lại gần hần một chút, cười nói: “Bệ hạ... tập tục Tây Huyền là phải có bài tỏ tình mới được tính, xin cho Từ Đạt lấy cách tỏ tình của người Tây Huyền để tỏ tình với chàng trai tôi yêu.”

Đáy mắt của hần cũng sáng rực. “Ta rất muốn được nghe rõ.”

Cô hắng hắng giọng, khẽ khàng cất tiếng hát: “Phiếu hữu mai, kỳ thực thất hề; Cầu ngã thứ sĩ, đãi kỳ cát hề. Phiếu hữu mai, kỳ thực tam hề, cầu ngã thứ sĩ, đãi kỳ kim hề. Phiếu hữu mai, khuynh khuông hý chi, cầu ngã thứ sĩ, đãi kỳ vị chi...” [1] Cô hát hai lần, mỉm cười chờ hần đáp lại.

Hần nhìn cô.

“Dạ?” Cô hơi kinh ngạc, hần không đáp lại.

“Đây là thơ của Đại Ngụy.” Không phải là khúc hát ngày đó cô đã ngâm nga.

Cô nhướn mày, lại cười: “Là thơ của Đại Ngụy, khúc của Tây Huyền rất thô tục, không thích hợp với bệ hạ, tôi thấy thực hợp lòng tôi, không biết người đàn ông tôi yêu có muốn nói câu ta muốn nàng, ta muốn kết hôn với nàng, ta muốn đem quả mơ chín này về nhà?”

Vẫn không chịu hát khúc tỏ tình Tây Huyền với hần sao... Lòng hần hơi buồn bực, dùng sức kéo cô vào trong lòng, giấu đi sự tức giận không hiểu từ đâu sinh ra này, miệng cười nói: “Ta muốn Từ Đạt, ta muốn cưới Từ Đạt, ta muốn đem quả mơ chín này về nhà!”

[1]: Đây là bài “Phiếu hữu mai” trong Kinh Thi.

Bản dịch thơ của Tấn Đà:

Cây mai rụng

Quả bầy trên cành
Ấy ai là kẻ cầu mình
Tính sao cho kịp ngày lành hỡi ai
Cây mai rụng
Trên cành quả ba
Hỡi ai là kẻ cầu ta
Tính sao cho kịp ắt là ngày nay
Cây mai rụng
Nhưng giỏ nhặt mai
Cầu ta ai đó hỡi ai
Tính sao cho kịp một lời bảo nhau.

Bài Phiếu hữu mai này, có người cho rằng chữ Phiếu là chữ Phao cổ, tức là ném. Nam nữ vui đùa ném các quả mai cho nhau. Nhưng phần lớn giải thích chữ Phiếu là rụng; bài thơ nói về một người con gái sợ lỡ thì.

Trong thơ ca nước ta xưa, nhiều tác phẩm lấy điển từ bài Phiếu hữu mai này, như:

- + Quả mai ba bầy đang vừa, đào non sớm liệu xe tơ kịp thì. (Truyện Kiều)
- + Phiếu mai dù đợi giá cao, chớ nghe lời gió mà bào lòng xuân. (Lưu nữ tướng)

13. Chương 13

Bốn năm sau -

Chạng vạng tối, khoải mã vào cung, lúc lao qua cửa cung Đại Ngự, trực tiếp rút thẻ bài ra, chỉ nháy mắt sau đã khuất bóng. Thị vệ vừa thấy quần áo, đã biết là tiểu thái giám vào cung mấy năm nay. Tiểu thái giám này số rất hên, sau đại hôn của Hoàng thượng, lập tức hần được chọn làm thái giám bên cạnh, thỉnh thoảng lại xuất cung... Rốt cuộc Hoàng thượng phải hần xuất cung làm cái gì nhỉ? Mỗi khi giục ngựa chạy qua, luôn nghĩ thấy một thứ mùi.

Tiểu thái giám đi đến trước cửa cung cứu trùng, xuống ngựa bước vào.

“Ngài về rồi...”

Tiểu thái giám cười nói: “Vất vả vất vả, tôi phải vào điện gấp đây.” Quăng dây cương cho lão thái giám, hấp tấp chạy đi.

Dọc theo đường đi của hần, những ngọn đèn trong cung tỏa sáng rực rỡ. Bệ hạ đời này có niên hiệu Thiên Đức, thực ra lại là một hoàng đế không tốt chút nào... Đương nhiên, không phải là không tốt đối với dân chúng, mà là yêu cầu quá nghiêm khắc đối với bản thân. Từ sau khi hần ngồi lên ngôi vị hoàng đế, đèn đuốc trong cung ban đêm mười cái thì năm sáu cái bị tắt hết, đêm khuya ít người bước vào cung điện, ngoại trừ cung của Hoàng hậu, đèn đuốc ở hậu cung hầu như đều tắt cả.

Con đường hần đi này, vẫn là vị bệ hạ hà khắc kia nhìn hần trầm ngâm thật lâu, rì rầm: “Thú vui duy nhất mà nàng ưa thích, ta chắc chắn không thể hủy đi...” Vì thế mới để lại.

Hần vội vàng đi vào ngự thư phòng, Lâm Tú đứng ngoài cửa nói khẽ:

“Bệ hạ vẫn còn đang phê tấu chương.”

Tiểu thái giám tiến vào ngự thư phòng, đầu tiên là phất phất tay vài cái với lão thái giám đang đứng canh giữ, sau đó bước vào trong noãn các thay Khúc cư thâm y – hậu y của Đại Ngụy, nếu không có ai giúp đỡ thì cô không có cách nào mặc nổi trong một lát, không bằng vận trường y của Tây Huyền cho rồi, dù sao bây giờ trong ngự thư phòng cũng không có người ngoài.

Cô bưng một lồng trúc nhỏ còn âm ẩm đi ra, Lý Dung Trị đang cúi đầu nhìn chăm chú một tờ tấu chương. Cô bước lên hai bậc thang, đi đến bên cạnh hần, vừa thấy tờ tấu chương hần đang cầm trong tay, mày khẽ nhướn.

Vị bệ hạ hà khắc này, mỗi một tấu chương đều nhất thiết phải xem qua, nhưng có khi mấy quan lại cấp dưới thích thói phồng sự việc, tấu chương có thể xếp thành cả ngàn cả đồng. Lúc đầu cô thấy thú vị, cười ha ha, lâu dần cô chỉ thương cho vị hoàng đế hà khắc này.

Long ý (ghế vua ngồi) cực rộng, cô nhẹ nhàng tiến đến, Lý Dung Trị rốt cuộc phát hiện ra có người, xoay lại vừa thấy cô, mỉm cười nói: “Hai khắc trước ta vừa nhớ đến nàng, nghĩ nàng đã ngủ rồi chứ.”

Bệ hạ, là hai khắc trước hay là một, hai ngày trước? Cô cười trừ, cũng không nói gì thêm, nhẹ nhàng hé nắp lồng trúc, lộ ra mấy chiếc bánh bao be bé tròn tròn bên trong.

“Lúc chàng vạng tối, tôi xuất cung thấy được quán bánh bao hải sản này, nếm thử hai miếng, rất vừa miệng, vì thế đem về một ít cho bệ hạ. Lồng trúc này tôi luôn luôn giữ sát bên người, trên đường mang về đều đặt trong tầm mắt, bệ hạ có thể yên tâm dùng.” Nghĩ nghĩ, cô cầm một cái bánh lên, lúc hé miệng cắn một miếng nhỏ, không phát hiện thấy ngón tay Lý Dung Trị khẽ động đậy, cô cười: “Không có việc gì.” Cô đưa đến bên miệng hần.

Hần một ngụm nuốt thẳng xuống. Cũng thường, hần nheo mắt cười nói: “Mùi vị không tệ.”

“Nếu đã không tệ, bệ hạ ăn nhiều một chút đi. À, đây là hương vị dân gian, bệ hạ hiển nhiên là muốn nếm thử một chút mùi vị đồng quê, hiểu được dân tình.”

Hần bật cười, rốt cuộc cũng để bút xuống, nhắc chiếc bọc nhỏ lên nếm thử.

Vị hoàng hậu bệ hạ này, không thích ẩm thực cung đình lắm. Hơn nữa ẩm thực trong cung hiếm khi có hải sản, cô thì thường ăn vài miếng đã no. Cô ngồi trên ngai vị hoàng hậu, khó khăn cũng không phải ít, cho nên hần mở một mắt nhắm một mắt, dung túng cho cô vài việc lật vật.

“Sau đó, sai cung nữ giúp nàng thay cung trang đi.”

“Tuân chỉ.” Cô cười, lại nhìn một cái tấu chương. “Xem ra bệ hạ định thức trắng đêm rồi. Không bằng bệ hạ chợp mắt đi, để tôi đọc cho ngài nghe.”

Hần khẽ nheo mắt, nhìn cô một cái, nhẹ nhàng nói:

“Thị lực của nàng không được tốt, vẫn là đi nghỉ sớm thì hay hơn.”

Cô cười cười, chờ hần ăn hết hơn phân nửa, một ngụm xử hết phần còn lại trong bọc, cầm tấu chương lên. “Một khi đã như vậy, bệ hạ chia cho tôi một chút long ý ngài đang ngồi, để tôi đọc mấy bức tấu chương đơn giản nhé? Nếu gặp chuyện đại sự hoặc là đoạn nào tràng giang đại hải quá, tôi viết lại chữ giản thể ngay bên cạnh, để bệ hạ đọc vào là hiểu ngay, cũng nhanh hơn một chút, được không?”

Hần hơi phân vân trong chốc lát, liền gật đầu đồng ý.

Từ Đạt làm Đại Ngụy hoàng hậu bệ hạ chỉ mới bốn năm, dưới sự hướng dẫn chỉ bày của hần, cũng đã có hiểu biết bước đầu đối với triều đình Đại Ngụy. Nhưng dù sao cũng chỉ mới bốn năm, nói đến quan hệ giữa quan viên ở các thành thị khác ngoài kinh đô Đại Ngụy, vẫn còn lâu mới bằng được vị hoàng đế bệ hạ khi còn ở Tây Huyền làm chất tử đã theo dõi sát sao thế cục ở Đại Ngụy này.

Hần đối với cô, có một lòng tin nhất định... Không, quả thực là lòng tin trọn vẹn, cô nghĩ, cũng cảm thấy bản thân có lẽ phải biết lấy đó làm tự hào.

Cho dù là với Lâm Tú, Lý Dung Trị cũng không hề tin tưởng để giữ lại. Có thể đem cả tánh mạng giao cho Lâm Tú, nhưng tuyệt đối không thể đem chuyện chính sự nhờ cậy ta, đây là lòng tin được chọn lựa của hần.

Từ Đạt ngấm hần sau khi phê xong một bản tấu chương, cầm lấy bản còn lại. Quả nhiên, hần khê nhúu mảy, khoe miệng theo thói quen lại cong lên. Chủ nhân của tấu chương này chính là lão thần năm đó đã ra sức phù trợ hần, cô nghĩ, không quá hai năm nữa, vị trọng thần trong triều này sẽ trở thành con gà dưới tay hần – Đại Ngụy không phải có câu giết gà dọa khỉ hay sao.

Việc gì cũng quá mức, nghĩ mình lập được đại công, đến nỗi làm một số chuyện mà vị hoàng đế hà khắc này tuyệt không cho phép, quả thực là kết cục đi đời nhà ma.

Vị hoàng đế bệ hạ này còn nghiêm khắc kiểm chế bản thân, làm sao có thể để cho những người khác thoải mái nuôi dê béo như vậy được?

Ai ai cũng nghĩ hần tính yếu đuối nhân nhượng, cưới một Kim đao hoàng hậu. Vụ án năm trước vốn nên tru di toàn tộc, là hoàng hậu bệ hạ chủ ý muốn giết, cuối cùng do Lý Dung Trị sửa lại kết quả, ngoại trừ thủ phạm chính và tông phạm, còn lại người nhà vô tội tạm đầy đến biên cương, đợi sáu bảy năm sau, triều đình nếu có nhu cầu, liền bắt đầu lại, chuyện cũ không nhắc tới.

Chuyện này ở Đại Ngụy được xem như ân đức trời bể, mọi người đều tưởng Lý Dung Trị tâm địa hiền lành lương thiện, cũng lan truyền rằng hần là một bậc minh quân độ lượng khoan hồng.

Thật ra, người định giết là hần, nhỏ cỏ không nhỏ tận gốc, tất thành họa lớn. Bản thân hần cũng không phải là ngoại lệ.

Cô không cho là đúng, Ô Đại công tử chính là một người nhà vô tội lại bị hại đến phải đi hát rong khát thực, nếu ngày đó Tây Huyền có thể khoan hồng một chút, thậm chí là, chỉ cần không đưa tử thi phụ thân hần đi diễu hành khắp phố, có lẽ hôm nay Ô Đồng Sinh sẽ là một mãnh tướng của Tây Huyền, chứ không phải một công thần vô danh trong loạn biến ở cửa cung cửu trùng. Hần, cũng là như vậy.

Lập tức, Lý Dung Trị nhìn cô một cái thật sâu, ngón tay ngừng gõ lên mặt bàn, không nói một câu trở về cung điện của hần. Cách một ngày, cùng cô thượng triều, sửa tội tạm sung biên cương.

Có thể là do diện mạo hần ôn hòa, cũng có thể là do vài lần ra lệnh miễn xá đều vừa vặn vắn phát ra từ miệng hần, càng có thể là vài lần cô vắng mặt không thượng triều, có thần tử nhân cơ hội đó tấu rằng đế vương Đại Ngụy há có thể chỉ có một hậu, Lý Dung Trị đều cố ý như vô tình đem việc này đổ hết lên người cô, tạo cảm giác như hần là người dễ nói chuyện.

Cô lấy bất biến ứng vạn biến, lấy việc im lặng để tỏ khí thế rằng hoàng hậu không thích, đáng tiếc, dạo gần đây cái khí thế đó của cô không thể ngăn cản nổi tấu chương đang rào rạt đổ tới. Cô chớp mắt mấy cái, nhìn tờ tấu chương đang cầm trong tay –

Tổ chế của Đại Ngụy, sắc lập hoàng hậu được sáu năm mà không có con, định lại nạp phi, để ngừa Lý gia tuyệt hậu hương khó tử vong.

À, hóa ra cô cùng Lý Dung Trị nên duyên vợ chồng đã sắp được năm năm rồi...

Cô nhắc bút, phê là nên duyệt, thuận tiện ghi chú rõ là hoàng hậu bệ hạ phê, viết thẳng ra hai chữ nạp phi, nêu lên trọng điểm cho hần rõ, để hần tự quyết định.

Cô trầm ngâm cả buổi, cuối cùng cũng khép tấu chương lại, đặt ở dưới cùng. Cũng không phải là lòng cô rối rắm, mà là, bệ hạ đêm khuya xem quốc sự, làm sao có thể làm phiền chỉ vì chút chuyện này được?

Cô tính toán một chút, mấy tháng này nếu không hoài thai, hoàng hậu cô về sau sẽ để một phần phi tử hậu cung chấp chương công việc ngang hàng, chỉ sợ đến lúc đó khó mà trộm được một lần xuất cung ăn hải sản, chuyện này đối với cô mà nói thực quá đau khổ. Cô thử tưởng tượng sao này phải dẫn một đội nương tử lớn lên nơi khuê phòng ra ngoài cung ăn hải sản, cô đã tan nát trước rồi.

Ngày một mỗi tháng, là đêm cố định trong sinh hoạt vợ chồng của đế hậu Đại Ngụy. Hoàng đế đến tắm cung của hoàng hậu sinh hoạt vợ chồng xong, sẽ về tắm cung của chính mình để ngủ, tuyệt không có ngoại lệ — vị hoàng đế hà khắc này tại phương diện đó khá là tuân thủ quy củ cổ xưa của Đại Ngụy. Trong vài đêm cố định rất dễ thụ thai đó, thái giám ở Kính sự phòng [1] đều canh giữ ở bên ngoài và ghi chép lại.

Loại quy củ này, ở trong mắt cô thực sự là quá bảo thủ. Đối với cô mà nói, nam nữ hoan ái là để hưởng lạc, không cần là vì sinh tử như vậy. Nhưng người đàn ông của cô lại có quan niệm hoàn toàn đối lập với cô, hần

sợ mình miệt mài quá độ, vì thế giữ mình cực kỳ nghiêm khắc, ngay cả cô cũng bị ảnh hưởng... Nhưng hẳn vẫn vì cô mà phá lệ một vài điều nhỏ, sau khi hoan ái kết thúc, sẽ ôm cô, chờ đến khi cô ngủ rồi mới rời đi.

Mỗi khi nhớ đến điều đó, khóe miệng cô đều cong khê như cười. Lý Dung Trị hẳn, vẫn chưa quên rằng năm đó cô từng nói, cô rất thích cảm giác cùng hắn gần gũi da thịt.

Năm trước hẳn Nam tuần một chuyến ba tháng, cô ở lại phủ triều đình, cũng không thấy hắn mang về một cô gái nào, ngay cả bóng dáng con cái gì cũng không có.

Rốt cuộc là hắn không dễ thích một người, hay là tổ chế cai quản hắn quá chặt, cho dù thích một người cũng không chịu mang về?

Cô thủy chung vẫn không hiểu, nhưng cũng không vì chuyện này mà đông sợ tây lo. Nếu có một ngày hắn thích cô gái khác, trong lòng cô chắc chắn sẽ nắm được, bởi vì, không có người đàn ông nào lại nhớ kỹ từng lời từng chữ của một cô gái mình không yêu.

Cô hoàn hồn, nhìn đồng tử chương còn chất đồng trong khi giờ đã quá nửa đêm, hai mắt thực chịu không nổi, nhìn lại, thấy hắn còn đang nhìn chăm chăm một tờ tấu chương không bỏ xuống.

Cô đi đến, nhìn vài lần, bật thốt: “Sao lại thế này? Hoàn toàn khác với tờ vừa rồi thần thiếp mới xem, không phải nói, huyện Đắc Khánh toàn thể đều khỏe mạnh sao? Tại sao tình trạng tai ương lại thảm khốc như thế?” Cô rút một tờ tấu chương mình vừa tóm tắt lại, mở ra trước mặt hắn để so sánh.

Hắn đáp một tiếng, mỉm cười: “Hiển nhiên là có người đã lừa dối. Tấu chương này đệ trình ba lần, mãi đến lần này mới đến được tay ta.”

“À...” Cô nhẹ nhàng ôm ngang hông hắn, truyền cho hắn chút sức lực. Cô biết, lúc này hắn đang trong ngoài bất nhất, bề ngoài càng mỉm cười hòa nhã, đáy lòng càng sục sôi lửa giận. Cô nhìn ngón tay hắn đang khê bấu lấy mặt bàn, thềm thở dài một tiếng, nói: “Bệ hạ, có người ở triều đình đã chặn tấu chương này đến tay tôi và ngài, cùng quan viên ở huyện Đắc Khánh có quan hệ, không bằng để tôi đến huyện Đắc Khánh xem rốt cuộc là như thế nào?”

Hắn ngẩn người, nhìn cô.

Cô cười nói: “Bệ hạ xây dựng cơ nghiệp chỉ mới bốn năm, hiện giờ những người tín nhiệm đều có chức vụ riêng, vô cùng cần kíp, làm sao có thể phân đi vào lúc này được? Chỉ còn lại tôi mà thôi. Thường ngày tôi sẽ chia tránh nhiệm cùng bệ hạ, nhưng thật ra vẫn thực không quen với cách xử sự tế nhị ở Đại Ngụy, phần lớn đại cục đều là ngài gánh vác, nếu cứ tiếp tục như vậy...” Cô nhẹ nhàng vỗ về hai má hắn. “Có thể đã quá lâu, không được như lời hứa của ngài đối với tôi dạo xưa. Từ lâu tôi đã muốn đến một chỗ nào xa hoàng cung một chút, chính mắt tìm hiểu Đại Ngụy, để sớm bước vào quỹ đạo, trở thành hoàng hậu bệ hạ ‘danh phó kỳ thực’ (không chỉ có danh mà còn có thực quyền). Huống chi, nếu không phải tôi quá tự tin, bây giờ người bệ hạ tín nhiệm nhất là Từ Đạt, tôi đi tận mắt nhìn thấy, quay về thuật lại, ngài tất nhiên là sẽ hoàn toàn tin tưởng, phải vậy không?”

Cô chỉ là hơi tiếc nuối một chút, đi mấy tháng này, chỉ sợ qua sáu năm tỉ suất thụ thai đã giảm đi nhiều, nhưng cô nghĩ, ngày đó hẳn buộc cô đi cùng con đường với hắn, cũng không phải vì muốn cô sinh con cho hắn, mà là muốn cô trở thành trợ thủ đắc lực giúp hắn thống trị Đại Ngụy.

Cô thỏa mãn hẳn là được.

Hắn trầm ngâm một lát.

Cô lại nói: “Trước đại hôn, Từ Đạt lấy hoàng hậu của ba nước khác để so sánh, sau đại hôn, Từ Đạt lại nghĩ, Đại Ngụy chính là Đại Ngụy, ngay cả bệ hạ cũng vô tình vâng theo tác phong của tiên hoàng, Từ Đạt cần gì phải giới hạn bản thân ở cái gọi là khuôn mẫu của quốc mẫu?”

Hắn nghe vậy, nhẹ giọng nói:

“Biện pháp này của nàng rất hay, hai ngày nữa ta sẽ kể rõ sự tình hơn với nàng... Mắt nàng đỏ hết lên rồi, nghỉ ngơi trước đi.”

Không biết có phải là do di chứng trúng độc năm đó để lại hay không, khi thị lực cô không tốt, cặp mắt sẽ đỏ lên, bây giờ cô quả là không khỏe thực. Cô cười, đáp một tiếng, đang định đứng dậy, hần lại nói:

“Đi thay cung trang trước đi, đừng để người trong cung thấy nàng còn ăn mặc như vậy.”

Cô vẫn hờ hững cười cười: “Được.” Cô bước vào Noãn các, không phát hiện ra hần rút tờ tấu chương nằm dưới cùng lên, nếu có chắc đã lại có điều suy nghĩ.

Cô che một cái ngáp, rất muốn nằm lên trường tháp (ghế dài như giường, giống trường kỷ) chợp mắt một lát, nhưng, cô sợ hần cũng mệt, muốn đến Noãn các nghỉ ngơi một chút, lại thấy cô chiếm chỗ nên sẽ trở lại phê duyệt tấu chương.

Cô cỏi Thâm y ra, nghiên cứu xem cung trang phải mặc như thế nào cho lẹ, có người bước vào Noãn các, lấy cung trang từ tay cô, mỉm cười nói:

“Để ta giúp nàng.”

Cô quay đầu, hờ một tiếng ngạc nhiên: “Bệ hạ, ngài có thời gian đến giúp tôi, không bằng trở về nghỉ một chút thì hay hơn.”

Hần cười: “Ta vẫn chưa về, xem tấu chương cũng mệt rồi, thôi thì đến đây giúp ít việc, xốc lại tinh thần một chút.”

Cô à một tiếng. Bốn bề tĩnh mịch, cô cười rạng rỡ tiến lên ôm lấy thắt lưng hần, tựa má vào trong lòng hần.

Hần dịu dàng vuốt vuốt mái tóc đen óng của cô.

Cô nghĩ, đây đã là giờ phút hần phóng túng bản thân đến cực hạn.

Cô không khỏi thở dài bi ai, nghĩ như thế, vẫn là lần đầu tiên hai lượt của hần khiến cô nhớ mãi không quên, tuy rằng lúc đầu không được dễ chịu lắm, nhưng hần vì câu con cá nhỏ là cô, hôm đó thực sự đã làm không ít hành vi thân mật đến nỗi bây giờ cô nhớ lại vẫn còn mặt đỏ tim đập.

Nhưng sau khi cá mắc câu, tại phương diện này hần hầu như tuân thủ chặt chẽ quy tắc trong cung, ngày thường ngủ trên giường ngoài cung, muốn hôn hần, đều bị hần lánh đi.

Đây là một vị quân vương không cho phép chính mình đi sai một bước, tiết chế đến độ cô dám khẳng định, dù có già khom hần cũng sẽ không ngu ngốc đến độ lâm vào cảnh mê luyện nữ sắc hoặc là luyện thuốc trường sinh.

Cô cười, lui lại một bước, kết thúc cái ôm ấm áp.

Hần thấy cô cỏi trung y, lộ ra tấm lưng trần khỏe mạnh, thần sắc không hề có một chút dục niệm, chỉ là ánh mắt hơi dừng lại chỗ nốt ruồi son nơi hông cô. Đưa mắt sang chỗ khác, âm thầm điều chỉnh hơi thở, nhanh chóng giúp cô thay cung trang.

“Làm phiền bệ hạ,” cô hơi nghiêng về phía hần, thấy cánh tay phải hần hơi động như muốn ngăn cô lại, nhưng lại kịp thời rút về. Cô ngấm nghĩ trong chốc lát, bưng tỉnh, bật cười: “Bệ hạ, không phải tôi muốn người, mà là da vừa mới tiếp xúc với khí lạnh, lại bắt đầu ngứa.”

Hần nghe vậy, khóe miệng cong lên, ôn nhu nói: “Nếu biết mình ăn cua sẽ dễ bị ngứa, vậy ăn ít một chút đi.”

“Aiz, không còn cách nào khác, vừa thấy đã mê, Từ Đạt có chết cũng không hối cải.” Cô thở dài.

Không còn cách nào kháng cự không ăn hải sản, cho dù toàn thân ngứa ngáy.

Không còn cách nào kháng cự hần, cho dù biết cô không phải là thiên hạ quan trọng nhất hần để trong lòng.

Cô luôn như vậy, tựa thiêu thân lao đầu vào lửa, vĩnh viễn không biết đến tuyệt vọng.

Trước khi đi, cô lại không kìm nổi ước muốn tham lam muốn ôm hần một chút. Hần lại cho phép cô trong một ngày ôm hai lần, còn tự mình đưa cô ra khỏi ngự thư phòng á? Quả là lạ lắm đến mức khiến cô hơi ngại người. Trước khi đi cô gọi Lâm Tú, nói nhỏ:

“Đêm nay bệ hạ có chút ngẩn ngơ, lại đang bận nghĩ đến chính sự, vì thế mới mơ mơ màng màng theo ta đi ra. Nếu cậu có thấy bệ hạ tinh thần không tốt, dù thế nào cũng phải khuyên ngài vào Noãn các chợp mắt một chút.”

Lâm Tú đáp vâng, khẽ nói: “Hoàng hậu bệ hạ cũng đi nghỉ ngơi sớm đi ạ, mắt ngài đã đỏ hết lên rồi.”

Cô mỉm cười rồi đi. Vài cung nữ, thái giám xếp hàng bước theo cô trở về cung hoàng hậu. Đến chỗ cửa rẽ, cô chợt nhớ tới việc vẫn chưa làm, đột ngột đổi ý, vòng qua tấm cung kim long của hân.

Cô đi thẳng đến trước tấm bình phong đặt bên cạnh long sàng bệ hạ, sai người đem bút và mực đến, tiếp tục viết lên tấm bình phong đã kín chữ một nửa.

Cung nữ trong tấm cung âm thầm nhìn nhau, tuy không thể hiểu được có gì hoàng hậu bệ hạ lại viết mấy thứ đó không biết mệt, nhưng các cô nghĩ, nửa đêm lại đến tấm cung hoàng thượng, chỉ là... đến soi mói các cô, xem các cô cùng với hoàng thượng có làm chuyện gì không hợp nghi lễ ở sau lưng hoàng hậu không. Đáng tiếc, đêm nay hoàng thượng không về cung, vậy là công cốc.

Từ Đạt không ngẩng đầu lên, chỉ hỏi:

“Đạo này khi bệ hạ rời giường, có đọc chữ viết trên bình phong không?”

Cung nữ kính cẩn đáp: “Khi bệ hạ thay áo, đều nhìn bình phong, có lúc long bào đã mặc tề chỉnh, vẫn còn ít thời gian, bệ hạ sẽ đọc vài lần rồi mới rời đi.”

Cô nghe vậy, mỉm cười.

Tiểu thái giám hai ngày trước vừa được điều đến làm việc cầm đèn dẫn đường nhanh nhẹn nói:

“Nô tài hiểu rồi, hoàng hậu bệ hạ đem những lời can gián viết hết lên bình phong, hoàng thượng khi rời giường thay quần áo, thứ đầu tiên thấy được chắc chắn là tấm bình phong này, mỗi ngày đều đọc, đương nhiên sẽ không quên những lời can gián đó.”

Từ Đạt quay đầu nhìn thoáng qua tiểu thái giám này, mừng rỡ cười nói:

“Tiểu công công này thực chu đáo, mới đến đúng không?”

Mặt cậu ta đỏ rực, ấp úng nói:

“Dạ, là mới đến... Đêm nay là lần đầu tiên cầm đèn giúp hoàng hậu bệ hạ hồi cung ạ.”

Cô cười bảo: “Đêm nay ta thấy trong tấu chương có vài lời can gián, rất cảm động, thuận tiện nhớ lại. Hoàng thượng tại vị mới chưa được bốn năm, lương thần tuy nhiều, nhưng...” Cô mỉm cười dừng nói.

Lương thần tuy nhiều, nhưng số người dám mặc kệ cái đầu trên cổ mà tâu lời can gián tận xương thì quả thật là không nhiều lắm, từ đầu nếu không luyện tập đức khoan dung độ lượng, ngồi trên ngôi vị hoàng đế một thời gian, cuối cùng sẽ không thể nghe thấy lời nào chân thực.

Bây giờ những người dám vút đầu mà tâu lời can không nhiều lắm cũng không sao, để cô đến, đợi đến khi triều thần hiểu được vị thiên tử ngồi trên long ý đó là minh quân đáng giá phụng sự, đến lúc đó, cô sẽ lui về.

Cô nghĩ, Lý Dung Trị cố ý muốn cô giúp hân đi con đường này, cũng là chăm cô ở điểm đó.

Còn nữa, cô cảm thấy lòng dạ của thiên tử tựa hồ luôn mang chút tàn nhẫn trời sinh, Lý Dung Trị đã mơ hồ có khuynh hướng này, dù rằng xây dựng Đại Ngụy trở nên cường thịnh, nhưng nếu quân chủ khư khư cố chấp, không người can gián, sự cường thịnh đó cũng không cách nào tồn tại lâu dài. Cho nên, lúc cô đọc sử sách Nam Lâm có một đoạn như vậy, lập tức bắt chước — tuy rằng tác phong như vậy ở Nam Lâm chỉ duy trì được trong một thế hệ minh quân.

May mà Lý Dung Trị thấy cũng không nói gì, chỉ mỗi ngày đều đọc qua một lần những hàng cô viết.

Tiểu thái giám kia thực rất tò mò, thấy vị hoàng hậu này hiền lành, bạo gan hỏi: “Cũng không bắt buộc đêm nay phải viết, tại sao hoàng hậu bệ hạ lại muốn đến vào đêm nay ạ?”

Cô cười đáp: “Bởi vì đến giờ hoàng thượng vẫn còn ở ngự thư phòng xem tấu chương, ta có chút không muốn ngủ trước, không bằng lại đây viết mấy dòng này, để sáng sớm ngày mai hoàng thượng có thể đọc được.”

Các cung nữ khẽ trao đổi ánh mắt với nhau một cái, cúi đầu xuống.

Đến khi viết xong, thị lực cô đã nhòe hắc, đưa tay lên bưng đôi mắt đỏ rực, nghĩ cô thực không thể nào giúp hắc nữa. Cô ra khỏi tẩm cung của hắc, vừa trở lại lối rẽ, chỉ thấy đằng trước sáng choang ánh đèn, Lý Dung Trị và cô mặt đối mặt với nhau.

Hắc thấy hai mắt cô đỏ đến khó nhìn, chân mày vô thức nhíu lại. “Bây giờ mới về?”

“Dạ.” Cô cười: “Tôi đến chỗ bệ hạ xem có cái gì có thể bắt gian được không.”

Mấy thái giám phía sau Lý Dung Trị tất thấy đều biến sắc. Vị hoàng hậu mặt đen đến từ Tây Huyền này quả nhiên là không dễ chọc...

Hắc cười, nhưng lại đứng thẳng không nhúc nhích.

Từ Đạt lại ôm mắt một lát, cười nói: “Thứ lỗi cho thiếp thân không thể bồi tiếp, bệ hạ xin về sớm đi thôi.” Lúc cô đi lướt qua bên cạnh hắc, đột nhiên bị hắc giữ chặt lại.

Cô kinh ngạc nhìn hắc. Hắc ôn nhu nói: “Thị lực nàng không tốt?”

“Có một chút.”

Hắc cười, cởi áo choàng xuống khoác lên người cô. “Hoàng hậu có cần trẫm đưa nàng trở về?”

Cô ngậy người.

“Dạ?”

“Thế... Bệ hạ không mệt sao?”

“Lúc chạng vạng ăn ít bánh bao hải sản, đi bộ cho dạ dày dễ chịu cũng tốt.”

Miệng cô không giấu được khẽ cong lên, nói: “Vậy làm phiền bệ hạ đưa, tốt hơn để cung nữ dẫn đường trở về.” Thực sự kìm không nổi lòng tham, lại thêm một câu: “Nếu bệ hạ đưa về tới nơi mệt mỏi, có thể nghỉ lại ở chỗ tôi một lát.”

Gương mặt tuấn tú của Lý Dung Trị lộ ý cười, đỡ lấy một bên của cô, quay đầu nhìn thoáng qua viên thái giám đi theo hắc. Thái giám kia lập tức hiểu ý, nhanh chóng quay lại truyền cho thái giám Kính sự phòng nhớ kỹ chuyện phòng the của hoàng thượng đến tẩm cung hoàng hậu.

Hắc ở vị trí này đã bốn năm, hai năm đầu hoàng hậu bệ hạ thỉnh thoảng lại đập đổ quy củ thông thường, ngoài ngày sinh hoạt vợ chồng cố định, cô còn động tâm cơ, yêu cầu hoàng thượng đến tẩm cung của cô. Nhưng mặc kệ cô có tâm cơ đến bao nhiêu, một tháng hoàng thượng chỉ phá lệ nhiều nhất hai lần, không bao giờ nhiều hơn nữa.

Ban đầu hắc cứ tưởng là trùng hợp, nhưng sau đó đến Kính sự phòng thấy ghi chép lại, hai năm, một tháng chỉ nhiều hơn hai lần, tuyệt đối không có ngoại lệ. Vì vậy, không phải là hoàng hậu đã thành công trong việc mê hoặc bệ hạ, là mà tự thân bệ hạ chỉ cho phép mình phóng túng như vậy hai lần thôi. Vị đế vương trẻ tuổi này có lực khác chế thực tốt, khác với các hoàng đế trước rất nhiều, hắc nghĩ thế.

Mãi cho đến hai năm này, hoàng đế bệ hạ càng bận bịu, ngoại trừ ngày sinh hoạt vợ chồng cố định thì đi nghỉ sớm, thời gian còn lại đều cùng hoàng hậu thức đêm lo quốc sự, hoàng hậu bệ hạ khi không thức nổi nữa sẽ đi ngủ sớm hơn một chút, cũng không thấy hoàng hậu bệ hạ cố ý mê hoặc bệ hạ lần nào.

Mãi đến đêm nay.

Không chỉ hắc có chút nghi ngờ, ngay cả Từ Đạt cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng cô cũng không hỏi thêm khi vận may đã vào tay. Cô cười hí hí, như con mèo con chuẩn bị trộm miếng thịt, lén liếc hắc một cái, gấp hắc thì đêm nay cô khó ngủ cộng thêm hưng phấn bừng bừng nữa rồi.

Lý Dung Trị đáp lại cái nhìn kia của cô, biết tổng trong lòng cô đang nghĩ cái gì, khoe môi cong cong, trong lòng có một sự sung sướng nhẹ, lập tức cất bước đi.

Lại nhìn đến hai mắt cô, hốc mắt đỏ rực như đã mệt mỏi quá độ, hấn lại cảm thấy thương tiếc... tìm lại bối rối ngổn ngang. Hấn chợt thấy kỳ lạ, rõ ràng đã giữ cô bên người, vì sao mình còn có thể...

Ánh sáng mờ mờ chiếu tỏ ý thức của Lý Dung Trị. Hấn khẽ nhướn mắt, nhìn ánh nền len qua tấm rèm giường dày cộp.

Thân thể mềm mại trong lòng hơi giật mình, hấn hoàn hồn, lập tức phát hiện bản thân đang nằm nghiêng trên giường, người trong lòng đang xoay lưng vào hấn mà ngủ. Ánh đèn này lập tức làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô.

Lúc hai người ôm nhau đi vào giấc ngủ, vẫn còn có chút nóng bức, chiếc chăn mỏng chỉ đắp ngang hông, phần trên cơ thể trần trụi nghiêng qua một bên. Hấn không theo bản năng đắp lại cho cô, mà chỉ che mắt cô lại, chắn đi ánh nền sáng.

Cô lẩm bẩm một tiếng, lặn lại gần, ôm thắt lưng của hấn, vùi vào lòng hấn ngủ tiếp. Ngủ một lát, cô lơ mơ nói: “Dung Trị...”

Khóe miệng hấn chợt cong lên: “Ừ?”

Cô lại ậm ừ một vài tiếng không rõ, nâng đôi mắt vẫn còn buồn ngủ nhìn hấn. “Bệ hạ phải đi rồi sao?”

... Lại thành bệ hạ sao? Hấn vén mái tóc dài có đôi chỗ ẩm ướt của cô, kéo chăn đắp lại, che khuất tấm lưng trần.

Rõ ràng mạn giường có rèm dày tối màu che kín, nhưng thái giám đứng ngoài giường có thị lực rất tốt, trong ánh đèn mờ mờ không tỏ có thể mang máng thấy được dáng người mơ hồ.

Bình thường hấn toàn ngủ ở bên ngoài, ngăn tắt thấy ánh sáng cùng ánh mắt, đêm nay không biết thế nào lại ngủ ở phía trong mãi đến giờ. Bình thường hấn sợ ngủ quên, canh bốn đã gọi thái giám từ ngoài khe kháng bước vào đốt đèn, đèn không được quá sáng, tránh ảnh hưởng đến giấc ngủ hoàng hậu. Dạo trước cô vừa thiếp ngủ hấn đã tỉnh giấc, đêm nay ngay cả cô cũng tỉnh dậy theo.

Hấn thấy cô định buông lỏng vòng ôm, không hiểu sao lại chợt dạ, kéo cánh tay của cô đến trên lưng mình. “Vẫn chưa đâu, đêm nay thấp đèn quá sớm, tắt đi.”

Bỗng chốc, ánh sáng tắt ngóm, thái giám rón ra rón rén lui ra ngoài.

“Bệ hạ, giờ mới là canh ba á? Đêm nay thực là dài... Ước gì ngày nào cũng dài như vậy, thì thật tốt...” Giọng nói của cô có chút mơ hồ không rõ, như đang còn vương vất nửa tỉnh nửa mê.

Cũng phải, cô mới thiếp ngủ không được bao lâu. Hấn nghĩ.

Lúc hấn trở mình trên người cô, nghe thấy cô kinh ngạc nói: “Bệ hạ làm ca cuối nữa sao, thực dũng mãnh nha, còn muốn luân phiên đại chiến nữa...” Đến khi hấn nhích tới mép giường, lại nghe thấy cô thì thào tự nói: “Hóa ra bệ hạ làm ca cuối cũng như vậy, rất bảo tồn thể lực...”

Hấn nghe vậy, bật cười, trong một khắc ngẩn ngui lại quyết định nghe theo ước muốn bản thân, kéo cô vào trong lòng. Còn một lát nữa mới đến canh bốn, chờ cô ngủ yên rồi hấn rời đi cũng không muộn.

“...Bệ hạ đêm nay ướt đầm...”

“... Ướt đầm?”

“Mồ hôi lạnh?” Cô lấy tay che một cái ngáp, từ từ nhắm hai mắt đang chĩa vào lồng ngực rìn rịn mồ hôi lạnh lạnh của hấn. “Có phải là gặp ác mộng hay không?” Đôi chân thon dài tiến vào giữa hai chân của hấn, da thịt gần gũi, tứ chi quấn quýt.

Ác mộng? Không hiểu sao, hấn lại giật mình một lần nữa.

“Lúc này hình như tôi cũng gặp ác mộng...” Cô nói kiểu không để ý: “Cũng là ác mộng ấy mà, giờ thì tôi không nhớ rõ lắm, nhưng tôi đoán, là do quá mệt mỏi, ban đêm nằm mơ để thấy điều không hay.”

“Từ Đạt, nàng nhớ kỹ lại xem, nàng thấy gì trong mộng?” Hấn ôn nhu hỏi, thấy cô khép mắt buồn ngủ, tuy rất không đành lòng, nhưng vẫn hỏi khẽ một lần nữa bên tai cô.

Cô lại bừng tỉnh dậy, cười đáp: “Làm sao thần thiếp nhớ rõ? Có khi bị tẩu chương đề đến suy sụp gặp ác mộng cũng nên... Tôi nghĩ ngợi một lát, muốn hóa thành điều hâu bay về phía xa xa, tôi đoán là lúc trước ở thư phòng bệ hạ đã nói đến chuyện ở huyện Đắc Khánh, đêm mới có điềm mộng thể này, nhưng sao có thể hóa thành một chú chim bay khắp Đại Ngụy, lúc đó tôi gọi Đường Quy... Ồ...” Đường Quy không phải là người dưới trướng của Từ Hối sao? Thực khéo nha.

Hấn hơi chờ người ra.

“Bệ hạ?”

“Sau đó thì sao? Nàng nói là ác mộng, ta vẫn chưa nghe được đến chỗ ác mộng mà.” Hấn dịu dàng hỏi.

“Nhớ không rõ, chỉ biết là đã rất hoảng sợ... À, nghe nói Thiên tử nằm mơ đều là điềm đoán trước...” Cảm giác người đàn ông bên cạnh chợt cứng đờ, cô mỉm cười nhắm mắt, ngửa đầu hôn lên cằm hấn. “Bệ hạ không cần lo lắng, mặc dù người không nhớ được, nhưng chắc chắn đó không phải là ác mộng gây tổn hại đến Đại Ngụy đâu. Những năm gần đây, tâm huyết của người đối với Đại Ngụy tôi đều thấy rất rõ, làm sao lại có chuyện gì được. Hay là thể này đi, bệ hạ, nếu quả thực mộng kia có liên quan đến thiên hạ Đại Ngụy, Từ Đạt nguyện vì bệ hạ mà phân ưu, Từ Đạt thay mặt bệ hạ nhận lấy kết quả của cơn mộng đó.” Cô cười.

“... Đừng nói bậy.” Hấn ép giọng.

Cô thuận miệng ừm một tiếng, dụi vào trong lòng hấn tiếp tục giấc nồng, kéo canh bốn hấn đã đi mất, cô ngủ một mình cũng chẳng có gì dễ chịu.

Cô thiêm thiếp ngủ, chỉ cảm thấy cái gối này ôm không thoải mái như bình thường, khi thì lạnh ngắt lúc lại ướt đầm, cô lẩm bẩm: “Bệ hạ, lạnh quá.” Cô vốn định lùi ra, nhưng sức lực bên hông cô vẫn rất mạnh mẽ níu cô lại, tiếp tục giữ cô trong vòng ôm “ấm ướt” đó.

“Ừ, rất lạnh.” Hấn lơ đãng đáp lời.

... Bệ hạ, ngài có thực sự nghe tôi nói chuyện không vậy? Cô khẽ thở dài một tiếng trong lòng. Nếu đã ‘đồng sàng cộng chẩm’ vẫn suy nghĩ đến thiên hạ của hấn, cô quả thực có điều... tiếc nuối.

Nhưng mà, tại sao đêm nay hấn lại rờn rờn mồ hôi lạnh? Không phải là bị phong hàn rồi chứ? Thái y vẫn thường đều đặn kiểm tra cơ thể hấn, không thể nào lại xảy ra vấn đề gì, vậy chắc là bị ác mộng dọa nên mới vậy?

Cái thể loại ác mộng gì có thể dọa vị bệ hạ bát phong xuy bất động này đến ra mồ hôi lạnh nhỉ? Từ Đạt thâm nghĩ, lần đầu cảm thấy bị ôm trong lòng người này là cực hình hạnh nhất.

Đầu óc cô nặng trĩu, mãi đến khi nghe được có người nói nhỏ: “Bệ hạ, đã qua canh bốn...”

Đã qua canh bốn rồi sao? Thật là khó nha. Cô cảm giác được người trước mắt kéo chăn qua bọc cô thành một bó thật kỹ, mới khẽ khàng xuống giường.

Bình thường trước khi hấn đi cô đã ngủ say, cô cũng không biết hấn chu đáo cẩn thận đến thế. Chỉ đáng tiếc là không thể cùng cô ngủ thẳng đến lúc vào triều.

Cô khép hờ mắt, trở mình, cảm giác được ánh nền lại le lói sáng trở lại.

“Tắt đi.” Lý Dung Trị thay quần áo, thấp giọng bảo. “Lúc ra ngoài hãy cầm đèn.”

“... Đừng tắt.” Cô mở miệng, khàn khàn nói: “Tôi có xuống giường cũng dễ hơn một chút.”

Hấn đi đến cạnh giường, quay đầu lại nhìn thái giám một cái, người đứng sau lập tức cúi đầu, hấn mới vén lên một góc rèm đang buông, gần như ghé vào giường để nhìn, Từ Đạt với bờ vai để trần nho nhỏ, mái tóc dài che mất hơn phân nửa khuôn mặt. Hấn si ngốc chăm chăm nhìn một khoảnh khắc, cười hỏi: “Không ngủ sao?”

“Vẫn còn hơi mệt một chút, nhưng muốn nhanh nhanh đến trời sáng để ra ngoài cung ăn điểm tâm. Tối hôm qua nghe nói có gian hàng mới mở bán cháo cá ngon lắm, tôi muốn đến đó nếm thử.”

Gần đây có phải số lần cô xuất cung tìm đồ ăn ngon càng lúc càng nhiều? Chán nản với cuộc sống không chút thú vị trong cung sao? Lý Dung Trị bất động thần sắc, chỉ khẽ gật đầu.

“Hôm nay nàng không cần vào triều sớm đâu.” Hần quay lại, nói với viên thái giám này giờ vẫn không dám ngẩng đầu lên. “Ra ngoài gọi cung nữ vào đây.”

“Đừng.” Cô nói, giọng nhẹ như không. “Tôi lại muốn nằm một chút... Đến khi mùi hoan ái của bệ hạ và tôi tan hết, để họ vào cũng không muộn.”

Lý Dung Trị nghe vậy, cảm thấy có một chút vui vẻ đối với cô. Khóe miệng hơi cong cong, nói: “Được.” Ánh sáng mờ mờ, lại thêm mái tóc đen như mực của cô đã che đi hầu hết khuôn mặt, cho nên không biết bấy giờ mặt cô có ửng hồng hay không, nhưng tâm trạng hẳn đã thoải mái, giúp cô buộc lại rèm giường, cúi mắt nhìn bàn tay chính mình.

Hần không nhớ rõ hẳn đã thấy gì trong ác mộng, chỉ biết trong mộng mình đã đưa tay trái về trước như muốn nắm giữ cái gì... Hai tay trái phải của hẳn đều có thứ coi trọng, trên lòng bàn tay phải là mục tiêu đã định từ thời thiếu niên, cả đời đều vì nó mà sống, không để tâm tới chuyện tình cảm, chỉ toàn tâm toàn ý cho nó mà thôi; trên lòng bàn tay trái... ban đầu chỉ là ngẫu nhiên nhìn nó, trong lòng chợt mềm đi, không ngờ số lần cúi đầu ngắm nó càng lúc càng nhiều. Hần cố gắng đè nén loại hoảng hốt không kiểm soát được trong lòng này, cũng biết rằng bản thân đã kiềm chế rất tốt, nhưng, trong chớp mắt, nó từ trong tay hẳn vỡ cánh bay đi, cho dù hẳn rướn hết sức mình, lao về phía nó cũng không thể nào bắt lại được...

Hần trầm tư một lát, quay lại nhìn bóng người ẩn hiện sau rèm giường.

Không phải người ta thường nói, sau khi chia lìa sẽ nhớ đến toàn những điểm tốt của đối phương, tưởng niệm lại càng dễ dàng phát sinh, không thể kiềm chế, không bằng đem người trong lòng nọ giữ ở bên cạnh, mỗi ngày nhìn thấy nàng, tình cảm có thể duy trì như lúc đầu, nói không chừng càng lâu sẽ trở nên không còn mới lạ, có lợi cho chính mình sao?

Hắn lại thấy bóng người đang nằm sau rèm giường chợt cử động, thân thể co tròn lại như con tôm. Từ trước hẳn đã để ý, khi cô ngủ một mình, luôn bắt tri bắt giác đưa mình vào trạng thái phòng bị... Sáu năm trước khi hẳn đem cô lúc đó đầu óc đang có vấn đề từ Tây Huyền ra, ở trên xe ngựa cô ngủ cũng dễ phòng như vậy, đến bây giờ vẫn còn chưa sửa được sao?

Nếu là vợ chồng bình thường, vị hôn phu chắc là nên đêm đêm ỏn lòng của cô, khiến cô không đến nỗi không có cảm giác an toàn như thế? Hần hơi do dự, lại nghĩ đến ác mộng lúc này...

Chẳng qua... chỉ là mộng thôi.

Hắn không hề ngập ngừng, bước ra khỏi tấm cung của cô.

Từ Đạt lại ngủ một lát nữa, mới đuổi người vươn vai, thay trung y, khép mắt lim dim vén màn lên, nhấc chân son xuống giường. Tối hôm qua cô đã chạm vào chân hẳn, quần quýt gần gũi cùng hẳn nữa... Bàn chân hẳn khá to, khá đẹp, người Đại Ngụy là cô trên chân còn có sẹo nữa, thiệt tình là... so sánh với hẳn thì thua rành rành.

Nhớ đến hai cặp chân tối qua, cô cười híp mắt, nhưng sau đó nét cười chợt cứng đờ.

Cô cúi đầu, chú ý tới ánh nền đang không ngừng lập lòe rung rinh, làm cho bóng tối trên mặt đất cũng chuyển động theo.

Cửa sổ đúng là không khép kín, nhưng, chẳng lẽ gió lại lớn như vậy?

Lòng cô thoáng qua một chút nghi ngờ, ngẩng đầu, chậm rãi đảo mắt khắp bốn phía.

Phạm vi xa nhất ánh đèn có thể chiếu tới được, chính là cánh cửa kia. Khi ánh nhìn cô đưa tới trước cửa, thấy có bóng người mơ hồ đứng ở đó...

Công công nào lại đứng đó vẫn chưa đi?

Chớp mắt một cái, cô phát hiện người nọ thần sắc xanh đậm, máu dính đầy mặt, bộ trưởng bào Tây Huyền khoác trên người rách rưới tả tơi.

“Thủ lĩnh?” Cô lảo bảo, mắt hơi mở to ra.

Tiến lên một bước, cô tập trung nhìn lại lần nữa –

Trước cửa không người.

Từ Đạt vốn không phải là người dễ bị kinh hãi, sắc mặt cô không chút thay đổi, nhấc chân bước đến cửa, đẩy ra. Làn gió đêm rét thấu xương ùa vào, thổi mái tóc dài của cô phát phơ bay.

“Hoàng hậu bệ hạ!” Cung nữ và thái giám đều đã đứng ngoài cửa.

“... Các người ở chỗ này đợi đã bao lâu?”

“Khi hoàng thượng rời đi đã bảo chúng tôi trông coi bên ngoài này, chờ hoàng hậu gọi.”

“Ừ...” Cô cười đáp: “Tốt rồi, đều vào đi.”

Lại nói, đã thực lâu không nhớ tới thủ lĩnh, không phải là kiểu ngày có điều suy nghĩ nên đến đêm nằm mộng. Dáng vẻ kia của thủ lĩnh... là cảnh huống bi thiết ở trong ngục mà hôm đó cô đã tận mắt thấy. Nhưng mà, vừa rồi hình như thủ lĩnh muốn nói cái gì, ngày căn cước tự tận câu gì cũng thốt không nên lời.

Vừa rồi khi Lý Dung Trị đi ra ngoài, chắc hẳn là không phát hiện thấy. Người ta bảo, Thiên tử thấy ma quỷ là điềm xấu, may mắn là cô gặp, thủ lĩnh từng là người thân thiết của cô, chắc chắn sẽ không hại cô, cho nên không hề gì.

Cũng có thể không phải là ma quỷ...

Nhưng...

Nếu không phải ma quỷ, cũng không phải là ngày có điều suy nghĩ nên đến đêm nằm mộng, vậy còn có thể là cái gì?

Một tháng sau, huyện Đắc Khánh –

Dưới chân mềm nhũ, Từ Đạt lập tức cảm thấy thân mình cực nhanh bị vùi lấp. Cô chưa bao giờ học qua khinh công, chỉ theo bản năng vươn tay phải ra cố túm lấy một thứ gì đó để níu mình lại, nhưng hoàn toàn không có gì...

Những dân chúng, thị vệ đứng cùng một chỗ với cô cũng rơi xuống không thể kiểm soát, đá vụn trên vách núi âm âm đổ đến, cô còn chưa kịp há miệng kêu cứu, kẻ đứng sát cô nhất đã ngã vào người cô, tiếng hét hãi hùng đến lạc giọng đều bị âm thanh của đá lăn nuốt trọn.

Ầm ầm, ầm ầm!

“Đừng hoảng sợ...” Cô chỉ kịp nói ra ba chữ này, đã thấy đá chất che khuất ánh mặt trời khỏi tầm mắt.

Tối đen như mực.

... Bệ hạ, chỉ e Từ Đạt không thể lại theo ngài đi tiếp.

... Đường của tôi, đã đứt rồi.

“... Cái gì?” Lý Dung Trị chậm rãi đứng dậy, nhìn viên kỵ binh đang rạp người trên đất.

Thái giám trong Ngự thư phòng toàn bộ đều không dám thở, trợn mắt nhìn người lính phong trần mệt mỏi đang báo tin kia.

Thị vệ đeo đao Lâm Tú đứng ngoài cửa cũng nhìn vào bên trong, mắt mở lớn, không thể nào tin nổi.

“Người, nói lại một lần nữa, vừa rồi trẫm vẫn chưa nghe rõ.”

“Bẩm hoàng thượng, huyện Đắc Khánh mấy ngày liền mưa to không dứt, núi đá sụp đổ, hoàng hậu bệ hạ... sáng sớm nay, lúc thần rời đi, vẫn chưa tìm được hoàng hậu bệ hạ...”

Lời dứt, không khí lặng phắc.

Ngón tay Lý Dung Trị gõ gõ nhẹ mặt bàn, khuôn mặt tuần nhả cực kỳ bình tĩnh, ôn hòa hỏi: “Ô Đồng Sinh đâu?”

“Thần không biết người này, nhưng những người đi cùng hoàng hậu bệ hạ trong chuyến thị sát, hơn phân nửa đều đã bị chôn vùi.”

“... Thật không?” Ô Đồng Sinh không chịu nhận một chức quan nào ở Đại Ngụy, không có ai biết cũng là chuyện có thể xảy ra. Lý Dung Trị trầm ngâm, một lát sau nâng mắt lên nhìn, thái giám cung nữ trong ngự thư phòng đều lập cập run rẩy, kỵ binh quỳ trên mặt đất đã tí tách mồ hôi.

Hắn hơi nghi hoặc, lại thấy Lâm Tú đứng ngoài cửa nhìn thẳng vào. Khóe miệng hắn hơi gợn lên:

“Lâm Tú, cậu vào đây.”

Lâm Tú vội vàng bước đến. Vào ngự thư phòng, cậu lập tức quỳ xuống, nhẹ giọng hỏi:

“Bệ hạ, có cần phái người đến huyện Đắc Khánh?”

“Chắc chắn phải vậy. Các người lui xuống trước cả đi.”

Sau khi thái giám, cung nữ cùng người kỵ binh kia yên lặng rời đi, Lâm Tú lại thấp giọng nói:

“Bệ hạ, vừa rồi người đã suy nghĩ suốt một nén nhang.”

* Tầm 15 phút.

Lý Dung Trị ngẩn ra. Suy nghĩ suốt một nén nhang? Hắn lại tưởng chỉ mới một lát, khó trách kỵ binh kia lại có chút sợ hãi.

Hắn suy nghĩ cái gì? Hắn nhớ lại, nhưng làm sao cũng không thể biết được đến tột cùng là vừa rồi mình đã nghĩ ngợi những gì.

“Bệ hạ?”

Hắn liếc về phía Tiền Lâm Tú, lặng yên một hồi, mới nói:

“Năm đó ta ở Tây Huyền, là Tiền Lâm Tú cậu tự thỉnh thánh chỉ, cùng ta đi qua. Minh Nguyệt cũng cam nguyện lên vào Túc Tâm Lô làm một tiểu quan không bán thân. Hai người xem như những kẻ ta tin cậy nhất...”

“Thần nguyện cùng Minh Nguyệt tự mình tới huyện Đắc Khánh một chuyến, chắc chắn sẽ đem hoàng hậu bệ hạ trở về.”

“Nếu nàng không chịu trở về... Cậu hãy nói cho nàng ấy, bốn năm qua ta chưa hề nghiêm túc thực hành ước muốn của nàng, một lòng chỉ muốn phát triển Đại Ngụy đến thịnh vượng như lúc xưa, sau khi nàng trở về, ta chắc chắn sẽ làm theo lời nàng ấy, già chậm hơn so với nàng, sống lâu hơn so với nàng, cậu... nhớ khuyên nàng nhiều một chút.”

Lâm Tú quỳ trên mặt đất, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng. Hai bàn tay chống hai bên không ngừng run rẩy, khóe miệng cũng run run, đôi mắt thanh tú ửng hồng. Từ nhỏ đến lớn, cậu chưa bao giờ gặp được người nào bị đá lấp mà có thể còn sống đi ra, bệ hạ làm sao không biết? Làm thế nào không biết? Bất kể là ở Đại Ngụy hay Tây Huyền, đều không thể gặp được người như vậy.

Rõ ràng nếu mang về được... chỉ có thể là xác chết, bệ hạ lại ra lệnh cho cậu như vậy, cậu có thể làm thế nào?

... Nỗi lòng của bệ hạ, đã được thanh minh sao?

Cậu không dám hỏi, càng không dám nói, thần sắc hoảng hốt khi bệ hạ chợt nghe thấy Từ Đạt bị vùi lấp, so với mười năm trước bệ hạ còn nhỏ nghe tin về sự phụ thì giống nhau như đúc. Mắt như trăng khuyết, khóe miệng khe cong, thoạt nhìn rõ ràng là đang cười, nhưng tất cả tình cảm trong mắt đều vụn nát, rộng toác đến nỗi không bao giờ gặp được một tia yêu mến nào nữa.

Cậu biết, ngay cả cậu và Minh Nguyệt, bệ hạ cũng không cách nào tin tưởng hoàn toàn. Không phải các cậu không đáng tin cậy, mà là cảnh ngộ lúc bệ hạ còn thiếu niên, đã khiến ngài không thể toàn tâm toàn ý tin tưởng một người.

Chỉ có Từ Đạt là ngoại lệ.

Nay, bệ hạ đem chuyện này giao cho cậu, là đã tuyệt đối tin tưởng cậu và năng lực của cậu... Nhưng, cậu không dám nói thẳng! Thực sự không dám!

Lâm Tú ghen giọng nói:

“Bệ hạ, chắc ngài nhớ rõ Viên Viên đại sư ở Tây Huyền từng nói hoàng hậu bệ hạ một đời bình thuận, người nhất định, nhất định là bình an vô sự. Tôi và Minh Nguyệt, chắc chắn sẽ đem được hoàng hậu bệ hạ trở về.”

“Đúng vậy... Đúng vậy... Trăm chờ tin của cậu... Nếu nàng vẫn không chịu quay trở về, kiếm kế lừa nàng cũng được... Cứ nói trăm bệnh nặng, ép nàng trở về gặp mặt trăm lần cuối.”

“Thần... tuân chỉ.”

“Có tin tức của Ô Đồng Sinh, tức khắc quay về bẩm báo. Xuất phát ngay đi.”

Lý Dung Trị chậm rãi ngồi xuống ghế, vô thức nhìn về phía khoảng không bên cạnh. Hắn nhớ rõ, một đêm trước khi Từ Đạt đi, cô vẫn còn ngồi sát cạnh hắn xem tấu chương, mãi đến khi mỏi mắt mới đi nghỉ.

Tất cả mọi chuyện, cô đều lấy hắn làm trọng, lấy Đại Ngụy làm trọng, thực hợp ý của hắn. Tinh thần thể lực hắn đều đặt tại triều chính, quay đầu thấy cô ngồi đó, tức khắc đáy lòng dịu yên. Trong lòng có cô, liền cảm thấy con đường này cũng không đến nỗi khó đi, không đến nỗi cô độc như vậy. Mặc dù cũng có khi hắn mệt mỏi, nhưng cô sẽ từ phía sau ôm lấy hắn, để hắn có chỗ dựa mà nghỉ ngơi một lát.

Hắn... nghĩ đến hai mươi năm sau, ba mươi năm sau, mầm mống hắn gieo ở Đại Ngụy đã thịnh vượng mạnh khỏe, không còn lo lắng gì nữa, đến lúc đó hắn là Thái thượng hoàng, cô là Thái hậu, khi đó, hắn sẽ vì cô mà tha hồ phóng túng. Đem cuộc đời còn lại của chính mình giao hết cho cô, tạ ơn phù trợ của cô suốt đường.

... Hóa ra, con người ta vốn yếu ớt như vậy.

Năm đó, khi mẫu phi mất, hắn chỉ cảm thấy như một tấm lưới tơ đen ngòm phủ thiên cái địa (trải khắp trời che kín đất) sụp xuống, từ đó về sau, hắn chỉ có thể đi vào con đường mẫu phi đã chọn lựa cho hắn kia.

Sư phụ tự sát buộc hắn tiếp tục đi, hắn chỉ thấy máu của sư phụ chảy loang xuống đường của hắn... Để không trở thành người như phụ hoàng, vì không cho Lý Dung Trị trở thành quân vương hồ đồ trong sử sách, hắn cực kỳ thận trọng, khắt khe với chính mình... Bây giờ, đổi sang Từ Đạt sao? Để Từ Đạt nhiễm huyết trên đường hắn đi?

Hắn đột nhiên thấy tờ tấu chương dưới cùng trên bàn, giơ tay cầm đến, đúng là tấu chương về nạp phi mà ngày đó Từ Đạt đã từng xem qua.

Hai đêm trước khi cô đi, hắn dùng bút lông viết trên cuốn tấu chương “Không thể không có một, không thể không duy nhất”, lập tức để vào chỗ cũ, chờ cô không chịu được đi lấy. Hai đêm, chỉ duy hai đêm ngoại lệ hắn ở tấm cung của cô ngủ lại đến canh bốn, như vậy tin tức sẽ truyền ra, tất nhiên chúng thân hiểu được tâm ý của hắn với Hoàng hậu.

Hai đêm đó, cô mừng rỡ không giấu giếm, làm tim hắn như nhũn ra đến mức thất đau. Nếu là vợ chồng bình thường, cô cần gì phải ngăn hắn hà khắc với bản thân mình như vậy? Một đêm đó... Một đêm đó nếu hắn thẳng thắn nói cho cô biết, ba mươi năm sau đổi lại hắn bồi thường cho cô, liệu, liệu cô có bằng lòng trở về?

Lòng bàn tay đau rát, hắn lúc này mới hoàn hồn, phát hiện tấu chương trong tay đã bị vò nát. Hắn nhìn quanh, phát hiện không biết tự khi nào trong ngự thư phòng đã tối đen như mực, bên ngoài phòng đèn đuốc sáng trưng. Không có ý chỉ của hắn, không ai dám bước vào phòng đốt đèn lên.

Đã tối rồi sao?

“Mấy giờ rồi?” Hấn mở miệng, lại thấy giọng mình khàn đặc.

Bên ngoài lập tức có người quỳ xuống, run giọng đáp: “Bệ hạ, đã qua giờ Tý.”

Giờ Tý? Hấn nhớ từ buổi chiều biết tin, ngày trôi thực nhanh, đảo mắt đã tối, ngày thường chính sự dồn dập bận bịu, làm thời gian bị gác sang một bên.

“Bệ hạ, ngài vẫn chưa dùng bữa...”

Ngày thường dù có không muốn ăn, cũng phải ăn. Hấn định lên tiếng trả lời, lại quay đầu thấy cô gái xinh đẹp da bánh mật ngồi bên cạnh thản nhiên cười nói:

“Bệ hạ, lúc chàng vạng tôi xuất cung thấy được quán bánh bao hải sản này, rất vừa miệng, vì thế đem về một ít cho bệ hạ. Lòng trúc này tôi luôn luôn giữ sát bên người, trên đường mang về đều đặt trong tầm mắt, bệ hạ có thể yên tâm dùng.” Cô cắn một miếng, cười: “Nhìn này, không sao đâu.”

Mắt hấn thoáng chút sương mù, đáp: “Được, ta ăn, ta vẫn muốn nói với nàng, về sau đừng thử độc trước như thế nữa, nếu nàng trúng độc, bảo ta... làm sao bây giờ? Nàng, trở về sớm một chút đi.”

Viên Đồ bảo cô một đời bình an thuận lợi, chắc chắn là vô sự. Chắc chắn là vô sự.

Cho dù như Ôn Vu Ý nói, bình an vô sự của cô, tất cả đều là do những người bên cạnh cô liều mạng bảo vệ, vậy thì, Ô Đồng Sinh ở đó, chỉ cần Ô Đồng Sinh còn sống, Từ Đạt liền có một tia hy vọng.

Nếu ngay cả Ô Đồng Sinh cũng đã chết, vậy...

“Từ Đạt, ta chờ nàng trở về.”

[1]: Kính sự phòng: nơi chuyên lo việc phòng the cho hoàng đế.

14. Chương 14

– Hoàng hậu bệ hạ, hoàng hậu bệ hạ...

Những tiếng gọi liên tục vang đến, đánh thức thần trí của cô. Cô cuộn mình trong đất, vùi mặt vào hai đầu gối, tóc dài xỏa xượi bao quanh, mũi không xuất hiện hơi thở, ngay cả xúc giác cũng không có, chỉ mỗi thính giác tồn tại.

– Hoàng hậu bệ hạ ở đó đúng không?

... Ai thế?

– Hoàng hậu bệ hạ! Người có nghe thấy tôi nói không?

Âm thanh kia mát lạnh tựa một dòng băng tuyết (suối băng) ở Đại Ngụy. Lý Dung Trị từng nói, trong lãnh thổ Đại Ngụy chỗ gần Bắc Đường có một nơi là đầu nguồn của băng tuyết, có thể kéo dài tuổi xuân, cô rất muốn đến đó, đáng tiếc một đời này làm hoàng hậu, không có cách nào tận mắt thấy được.

Cô nhớ, khi đó hấn chỉ kín đáo mỉm cười, nói: “Chuyện này cũng rất khó nói, sống đến bảy tám mươi, chúng ta chưa có cơ hội nhìn thấy.” Bảy tám mươi? Người thọ ở Tây Huyền cũng không sống lâu đến được như vậy đâu.

Tiếng của ai vậy? Nghe quen quen.

– Hoàng hậu bệ hạ, có nhớ được tôi là ai không?

... Ai? Nếu gọi cô là hoàng hậu bệ hạ, hơn phân nửa là người Đại Ngụy. Ở Đại Ngụy, cô chưa từng nghe qua âm thanh nào mát lạnh như vậy, nhưng ở Tây Huyền, Tây Huyền có một người... Dương Quy?

– Dương Quy? Hoàng hậu bệ hạ cần phải nói rõ ràng, tên tôi là gì?

Vì sao người lại kinh hoàng như thế? Người quả thật là Đường Quy, không sai mà — khi cô thầm đáp như vậy, cả người chợt đau đớn, như lửa nung như băng ướp, muốn động đậy cũng không thể. Từng ngọn lửa đỏ thắm bùng cháy trước mắt, cơ hồ thiêu sạch phế phổi, đồng thời lại nổ tung, ngọn lửa trong nháy mắt hóa thành những đóa hồng cánh khổng lồ thắm sắc máu, rơi cả vào thân thể trần trụi của cô.

Đau quá! Đau quá!

Một dòng băng tuyết cực nhỏ rỉ rả chảy quanh người cô, rõ ràng cô không có mắt để nhìn, nhưng lại biết từng động tĩnh xung quanh. Thực tiếc nuối, không thể cùng hân ngấm băng tuyết Đại Ngụy...

Cô không phải đồ ngọc, đã sớm hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Từ lúc cô giết người ở sông Lệ, trong lòng lo sợ bất an, từng đọc sách về phong tục dân tình Đại Ngụy. Khi người chết rồi vào đất, lửa địa ngục trong địa phủ Đại Ngụy sẽ tung bay tạo thành hoa hồng, rơi xuống thân thể người chết. Lúc sinh tiền (còn sống) người chết làm chuyện xấu xa ác độc chừng nào, hoa hồng kia đậu trên da thịt sẽ gây đau đớn đến chừng đó.

Từ dạo trải qua biến cố ở cửa cung cửu trùng, trong lòng cô đã có chuẩn bị, sau khi chết phải chịu đau như thế một lần, chắc cũng không đau đến mức kêu gào lẫn lộn. Nhưng cho dù có đau đến thế, cũng tuyệt đối không thể gọi tên Lý Dung Trị, gọi tên người thân thiết trên dương thế, chỉ để khiến họ đau lòng, cần gì phải vậy?

Sau khi cơn đau chấm dứt, men theo hoa hồng trên đường mà đi, liền có thể tái sinh làm người.

Tái sinh làm người.

Một đời này, ai cũng không có, chỉ duy nhất một mình cô.

– Hoàng hậu bệ hạ?

Đường...

– Tôi gọi người lâu lắm, hoàng hậu bệ hạ, người cẩn thận ngấm lại, hai chữ Đường Quy này đến từ đâu? Người muốn về như thế nào?

Về thế nào? Cô có thể về thế nào? Bây giờ cô chỉ có thể theo hoa hồng mà đi, không phải sao? Huống chi, Đường Quy là tên của hân, tại sao lại trăm điều truy hỏi cô cùng sự việc? Cô do dự trong chốc lát, hỏi: Bệ hạ có ổn không?

– Hoàng hậu bệ hạ nhớ đến Đại Ngụy bệ hạ?

Đã nghe tin ta đã chết chưa?

– Vừa nghe. Ngài ấy đã đặc biệt phái Tiền Lâm Tú đích thân đến, đáng tiếc cho dù Tiền Lâm Tú có đến đây, cũng không thể đào ra hoàng hậu bệ hạ.

Đúng vậy... Hân có khó chịu không? Trong lòng hân có cô, chắc chắn là sẽ có chút nào đó đau đớn, nhưng cô nghĩ, sống chết con người chỉ là như vậy thôi. Cho dù ngày trước cô vì cái chết của thủ lĩnh mà đau đến ứa nát tim gan, nhưng đã sáu năm rồi, bảo rằng vết sẹo trong lòng không thể khép miệng thì đó là nói dối.

Cô coi thủ lĩnh là người tốt duy nhất thật tình đối xử với cô trên đời này, nên mới đau như thế, nhưng Lý Dung Trị không như vậy, thứ quan trọng nhất trong lòng hân, không phải cô.

Không phải cô.

Trước kia khi nhớ tới việc này, đáy lòng cô luôn có phần buồn bã, nhưng, bây giờ cô lại cảm thấy may mắn, thứ trọng yếu nhất trong lòng hân là thiên hạ Đại Ngụy.

Nếu hân không đau đến tê tâm liệt phế như cô năm đó, vậy cô đoán chỉ trong vòng một năm hân sẽ lập hoàng hậu khác, nếu không, tấu chương của quần thần về đường con cháu Lý gia có thể đề hân đến chết.

Nhưng mà, con gái nhà ai ở Đại Ngụy có thể thích hợp với hân đây? Có thể xuất cung mua thức ăn ngon đem về cho hân? Ẩm thực cung đình Đại Ngụy không tệ, nhưng chủ yếu chỉ có đồ ướp muối, không có rau quả hải sản tươi, cô vô cùng buồn nản. Mỗi bữa cơm hân ăn không nhiều, tuy rằng là thói quen của Thiên

tử, nhưng cô luôn thấy... Aiz, người ngã lòng trước sẽ hoàn toàn thua, cô vẫn yêu thương đến đau lòng, không có gì che lấp được.

Ban đêm hai người ôm nhau mà ngủ, nếu nhìn cô thích như vậy hẳn mới làm, thực ra, hẳn cũng thích cảm giác da thịt chạm vào nhau, thực gần gũi, chỉ là hẳn không nói ra miệng mà thôi.

Nghĩ đến đó, trong lòng cô khẽ mỉm cười. Hóa ra chuyện cũ trước kia lại đáng giá như thế.

Cô thích Lý Dung Trị, cũng thường coi từng khắc từng giờ đều là hạnh phúc, nhưng, trong nẻo khuất nơi đáy tim luôn tồn tại một chút buồn sầu.

Biết rõ rằng một đời cô là Từ Đạt này, được như thế đã là quá tốt, có người có thể khiến cô cam nguyện trả giá, có người có thể khiến cô cảm thấy vui vẻ, có người có thể dành cho cô một góc nhỏ trong lòng, đây toàn là những thứ trước kia lúc cô ở Tây Huyền hoàn toàn không có được, cô đã thực thỏa mãn rồi, chỉ là... thẳng khi vẫn nghĩ, kiếp sau, cô không phải Từ Đạt, không ai thấy được nơi sinh của cô trong kiếp này, bắt đầu lại một lần nữa, có người có thể toàn tâm toàn ý yêu cô, lúc đó bọn họ không có thiên hạ, không có buồn phiền, cũng không cần phải khắc chế ái dục, cô cùng hẳn, chỉ cần đơn giản mà yêu nhau...

Đương Quy, Đương Quy, hai chữ này có ý nghĩa gì đặc biệt? Người từ cửu tuyền về dương thế, rồi lại quay lại cửu tuyền, Đương Quy chẳng qua chỉ là ban đầu nguyên thủy mà thôi! Hay sao người bên cạnh Từ Hồi cũng tên Đương Quy, chẳng phải là ‘thuận lý thành chương’ đưa cô về địa phủ?

– Hoàng hậu bệ hạ! Xin đừng nghĩ như thế! Người cẩn thận ngẫm lại xem, người muốn đi đâu...

Trong mờ mịt, có người kinh hoàng hét lớn, lập tức, ý thức của cô bị ngọn lửa thẫm đỏ thiêu rụi triệt để, không chừa lại cả một tàn tro.

Một bóng điều hâu xẹt qua cung điện Đại Ngụy, kêu to không ngớt, đánh thức Lý Dung Trị.

Hắn vén rèm lên, bước xuống giường.

“Bệ hạ.” Thái giám thấp giọng nói: “Mới canh ba, vẫn còn sớm.”

Hắn ừ một tiếng, để mặc bọn thái giám khoác thêm áo choàng trên vai, đẩy cửa sổ ra hướng mặt lên trời. Đêm nay sao sáng, không thấy bóng dáng nào của điều hâu.

“Vừa rồi các người có nghe thấy điều hâu kêu không?”

Thái giám đứng đầu quay lại nhìn một tiểu công công khác, cùng lắc đầu: “Bệ hạ, chắc là chúng tôi nghe nhầm... Chẳng nghe thấy gì cả.”

“Vậy hả?” Hắn cười nói. Một thái giám thay đèn khác, sáng hơn, ánh mắt Lý Dung Trị dừng lại trên bình phong, vẽ mặt trong giấy lát trống rỗng, lập tức lại cười: “Các người ra ngoài trước đi.”

Các thái giám đang định rời đi, lại nghe hắn nói:

“Đúng rồi, bây giờ vừa vặn cũng rồi rồi, các người đem hết mấy bức vẽ được dâng tới đây.”

Bọn thái giám vui mừng thấy rõ, vội vàng vâng dạ rồi hấp tấp rời đi.

Hắn trầm tư hồi lâu, vẫn chăm chú nhìn bình phong, cuối cùng ngẩn ngơ bước tới trước, đặt tay lên bình phong nhẹ nhàng ve vuốt chữ viết trên đó.

“... Từ Đạt... Từ Đạt... Năm ấy nếu ta để nàng đi như thế... có phải bây giờ ta sẽ không đau đến mức này...” Đây chính là báo ứng sao? Năm đó cũng chỉ là hẳn không muốn cô độc trên con đường này, kéo cô bước vào, kết cục lại là một mình hẳn tiếp tục dần bước.

Bỗng nhiên, hắn bật cười.

Năm đó Từ Đạt giả chết vào áo quan, lòng hẳn hơi chút buồn bực, giận cô thà giả chết cũng không chịu cùng hẳn làm để làm hậu suốt đời, bây giờ, hẳn lại cam nguyện để cô giả chết.

Từ Đạt, sau khi giả chết nàng sẽ làm gì? Về lại Tây Huyền? Hay đi khắp Đại Ngụy?

“Bệ hạ, tranh đây ạ...” Cơ hồ thái giám đã chạy để đưa mấy bức chân dân tới, y mở từng bức một ra xem, chợt nhớ tới việc lúc nãy có người lên ấn ình nén bạc, y tần ngần một chốc, cuối cùng để bức chân dung người cho bạc lên đầu tiên.

Lý Dung Trị chỉ toàn tâm toàn ý cúi đầu nhớ những lời can gián được viết trên bình phong, khóe miệng ngậm một nét cười dịu dàng, nghe thái giám ơ một tiếng kinh ngạc, hần quay đầu lại, vừa vịn thấy được thái giám kia đang mở ra bức tranh trên cùng.

Bức kia là...

Hần lập tức đổi sắc mặt.

Thái giám kia sợ đến nỗi mặt chuyển sang màu đất, vội vàng định cuốn lại, thần sắc Lý Dung Trị lại thực bình tĩnh, vẫy tay bảo: “Đi ra ngoài hết đi, bản... bản đồ này để lại đó.”

“Dạ.”

Lý Dung Trị tiến lên một bước, giương mắt nhìn tấm bản đồ kia.

Nửa năm Tiền Lâm Tú thần tốc đến huyện Đắc Khánh, vẽ lại chi tiết địa hình thung lũng, nét vẽ run run, hiển nhiên khi vẽ đã biết đường sống của Từ Đạt thực quá mỏng mảnh.

Đá rơi nện xuống, không chỉ có núi sụp, nếu có người không bị vùi trong đá, mà chỉ là theo đá rơi ngã xuống vách núi, cũng đủ cho thi thể bóng chim tăm cá, không cách nào tìm.

Một tháng trước, Lâm Tú cùng Minh Nguyệt trở về, quỳ phục ở ngự thư phòng mãi không đứng dậy.

Mấy ngày trước, Ô Đồng Sinh trở lại nhà ở kinh thành, không bước ra khỏi cổng.

Hôm qua, hần tự mình cải trang xuất cung đến gặp Ô gia Đại thiếu, thanh niên lạnh lùng kiêu ngạo kia gầy hần đi, chỉ nói:

“Hôm đó tôi không đi theo, không kịp cứu Nhị tiểu thư. Nửa năm nay tôi ở lại huyện Đắc Khánh, mong có thể tìm được thi thể Nhị tiểu thư, nhưng trời không chiều lòng người, nghĩ ông trời kiếp này không cho Từ Đạt cùng Ô Đồng Sinh nhiều may mắn, dạy tôi biết đời này đành chịu kết cục như vậy. Mấy hôm trước tôi đột ngột nhớ lại, năm ngoái Nhị tiểu thư từng bảo, nếu có kiếp sau, tiểu thư chỉ muốn được sinh ra ở vùng duyên hải Đại Ngụy, ngày đêm bầu bạn cùng biển. Hai ngày nữa tôi sẽ chuyển đến vùng duyên hải, không để kẻ nào tự xưng là thần sư xem tướng cho những đứa trẻ mới sinh.”

Ô Đồng Sinh đột ngột nở nụ cười, nói:

“Đại Ngụy bệ hạ quả là hay, thiên tính vốn nghi ngờ, nhưng lại nghĩ Nhị tiểu thư được tôi che giấu? Chuyện này, đối với bệ hạ mà nói, cũng là một loại hy vọng lừa mình dối người đó.” Lát sau, âm thanh lạnh lùng của anh lại vang lên: “Ngay cả Ô Đồng Sinh tôi nửa năm cũng không tìm thấy người, chẳng lẽ còn có thể sống sót? Bệ hạ, người cũng nên đau thương tuyệt vọng cho rồi đi, Nhị tiểu thư chắc chắn đã chết. Không thể nghi ngờ!”

Từng câu đều cố tình đâm vào nỗi hy vọng của hần, cho dù bây giờ chỉ là nhớ lại, lực sát thương mỗi chữ vẫn khiến lòng hần như bị dao chặt, đau đớn khôn xiết. Sát khí bùng lên, hần đá thẳng vào tấm bình phong.

Rầm một tiếng, bình phong đột nhiên ngã xuống đất, thị vệ thái giám ngoài cửa đều nhất tề quỳ phục xuống.

Giờ khắc này chỉ muốn trút giận, chỉ muốn làm những người ngoài đó cũng phải chịu đau đớn theo, hần ngồi trên ngôi vị cửu ngũ, giết người cũng dễ như bóp chết một con kiến, cho dù ra lệnh dùng gậy đánh người, ra lệnh diệt sạch gia tộc, những người đó còn phải quỳ xuống tạ ơn ân điển của hần, tại sao hần đau đến mức cảm thấy trong lòng đang nứt toác, đang rỉ ra từng dòng máu tươi, thần dân của hần vẫn hòa thuận vui vẻ?

Nỗi đau của Thiên tử, tại sao không thể chia cho con dân?

Hần muốn giết ai muốn lăng trì ai, ai có thể nói gì?

Hắn chợt nảy ra một ý nghĩ, con người đen dềnh lại trên hơn mười bức chân dung mỹ nhân đang được mở ra trên bàn. Nét mặt hắn im tĩnh lạnh lùng, khóe môi lại khẽ cong lên. Ẩn sau mỗi bức tranh mỹ nhân đẹp đẽ đó là gia thế, là thế lực tiền đồ, là lòng tham dục vọng...

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mỗi tờ tranh, cô gái xinh đẹp, dưới ánh trăng tựa như tiên nữ, dáng người mềm như không xương, ta thấy thương tiếc, để ai khai đao trước mới nên?

“Bệ hạ?” Âm thanh trong trẻo gọi khẽ từ ngoài cửa. Đã nhiều đêm nay, Tiền Lâm Tú không xuất cung, chịu khó ngủ ở phòng trực nhật, tiểu công công chạy đến tìm cậu, cậu có thể lập tức tới ngay.

“... Không việc gì.” Lý Dung Trị theo bản năng nhìn ra cửa, thỉnh thoảng ánh mắt bắt phải hình dáng của trường tháp. Hắn nhớ, tấm cung của cô được bài trí cũng tương tự, ở phía trước cửa sổ đặt một trường tháp tương đương.

Hàng năm từ mồng một âm lịch đến ngày mười lăm, lễ lạt trong cung dồn dập không ngớt, mặc dù hắn và cô mỗi ngày đều gặp mặt, nhưng bốn phía toàn bộ kín đặc triều thần, không hề có ngoại lệ.

Bản thân hắn thì không sao cả, nhưng tí sâu trong lòng luôn hiểu cô vốn không phải là hoàn toàn cam tâm tình nguyện ngồi lên phượng ý (ghế hoàng hậu ngồi, như long ý – ghế vua ngồi). Sau lưng cô là đôi cánh, bao công sức vất vả mới dụ được cô đáp xuống đất, sao có thể để cô giương cánh lần nữa? Vì thế, đêm mồng một, hắn thường hoãn thời gian đi ngủ lại nửa canh giờ.

Nửa canh giờ kia, chỉ có hắn cùng cô, không có người thứ ba, cô muốn làm gì đều tùy ý.

Chính ở nơi này hắn đã bỏ một miếng thịt vô vị vào cái bát đặt trước con chim điều hâu nhỏ bị xích đầu lại, còn cô lại ăn rất ngon lành. Đến giờ, hắn vẫn không thể hiểu được, tại sao cứ vào nửa canh giờ tối mồng một suốt bốn năm này, cô không đòi hỏi gì nhiều, chỉ ôm gối ngồi trên trường tháp, mỉm cười nhìn hắn.

Để mặc nửa canh giờ này hắn xem tấu chương cũng được, hoặc đọc một cuốn sách nào đó, mỗi khi hắn lơ đãng ngẩng đầu lên nhìn cô, khuôn mặt kiều diễm của cô gái mười chín kia luôn tựa vào hai đầu gối, ánh mắt long lanh một phút không rời hắn.

Một phút không rời.

Mỗi lần nhìn thấy thế, hắn lại cười mỉm chỉ tiếp tục đọc sách, trong lòng càng thêm vui vẻ.

Nửa canh giờ đầu năm nay, hắn cười, chủ động gối lên đùi cô, để mặc cô chăm chú nhìn, sung sướng để tâm tình bình thản chìm vào giấc ngủ. Lúc đó hắn thầm nghĩ, ông trời nhân đức, đối đãi với hắn cuối cùng cũng không tệ; ông trời nhân đức, khiến Tây Huyền không nhìn ra được tài năng của Từ Đạt, vì thế hắn mới có cơ hội đoạt được cô.

Đôi người đen thẫm dềnh trên trường tháp trống vắng, thực lâu.

“Lâm Tú, chuẩn bị bút mực.”

Lâm Tú đứng ngoài cửa lập tức đưa bút và nghiên mực vào. Cậu vừa bước đến, chỉ thấy bình phong ngả đổ, bức chân dung mỹ nhân trên bàn có vết nhàu do tác dụng lực từ ngón tay, chợt giật mình, nhìn thấy ở một góc trong đó, bức họa mỹ nhân có kích thước lớn nhất, cũng là người có phụ thân là kẻ đầu tiên dâng tấu thỉnh cầu bệ hạ nối dài cơ nghiệp thiên thu vạn thế, hoàng hậu đã chết, đau đớn là tất yếu, nhưng cần quan tâm đến dân chúng Đại Ngụy... Đạo lý rõ ràng, ngàn không nên vạn không nên, đưa con gái chính mình trình lên, càng ngàn không nên vạn không nên trở thành cái đinh trong mắt bệ hạ trên triều hai năm trước.

Cậu là người bên cạnh bệ hạ, làm sao không biết bệ hạ bất động thanh sắc nhờ cái đinh trong mắt tàn nhẫn ngoan độc đến mức nào? Bây giờ cậu vô cùng lấy làm may rằng phụ thân mình đã thấy được cảnh Từ Đạt cầm kim đao, ‘đương ki lập đoạn’ (quyết định ngay lập tức không do dự) hứa hôn đại tỷ cho người khác.

“Hôm đó, ta tận mắt thấy, khi bệ hạ tiếp nhận di chiếu lại không chút vui mừng, mà mắt vẫn dõi tìm trong đông thi thể, mãi đến lúc Kim đao hoàng hậu bò lên từ vũng máu, ngài mới nhẹ nhàng thở ra, cơ hồ không đứng nổi. Thôi thì, lòng bệ hạ chỉ có Kim đao hoàng hậu, đại tỷ của con tuyệt đối không thể nhập vào hậu cung, nếu không sau này Tiền gia sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.” Năm đó lời của cha cậu thực thâm thía.

“Mài mực đi.” Lý Dung Trị nói.

“Dạ.” Lâm Tú chuyển mấy bức vẽ qua một bên, lấy ra vài tờ giấy trắng, cẩn thận mài mực. Cậu lén quan sát bệ hạ, chân mày bệ hạ vẫn sáng, không có dấu hiệu nào của cơn giận, nhưng sắc mặt quả là hơi tái một chút.

Lý Dung Trị nhìn Lâm Tú, hờ hững mỉm cười: “Sao?”

“Thần đang nghĩ... Có cần nâng bình phong lên hay không?”

Nghe vậy, Lý Dung Trị ngẩn ra, quay đầu nhìn bình phong đổ trên đất. Nhìn đến Lâm Tú cảm thấy hồn vía của hắn đều đã du ngoạn đến chỗ đó rồi, mới nghe thấy Lý Dung Trị ôn hòa cười nói:

“Nâng lên nâng lên, đây là chứng cứ cho bốn năm hoàng hậu suy nghĩ vì trẫm, sao có thể làm hỏng được?” Ngữ khí mang theo quyền uy vô hạn, nhưng một khắc sau, hắn lại bảo: “Trời sáng, bảo người khiêng qua tầm cung hoàng hậu, vài ngày sau khi ta bảo hãy khiêng trở về.”

Lâm Tú dạ một tiếng. Đã nhiều ngày nay bệ hạ không muốn đọc mấy lời can gián đó, chắc hẳn trong lòng có tính toán. Cậu nâng bình phong dậy, chậm rề rề đi trở lại trước bàn, liếc mắt thấy nhân vật dưới ngời bút bệ hạ, ngẩn ra, cũng không dám nói gì nữa.

“Giống không?” Lý Dung Trị cũng không ngẩng đầu lên.

“Giống... Rất giống... Nhưng... Hình như lớn tuổi hơn...”

Lý Dung Trị khẽ mỉm cười: “Tuổi của phụ nữ luôn khó biết, năm nay nàng hai mươi lăm, ta thấy cũng chẳng khác khi cô mười chín bao nhiêu, chỉ là càng trưởng thành chín chắn hơn một chút khiến người ta thêm yêu mến. Lúc này ta lại nghĩ, khi nàng ba mươi, có thể thành thực hơn hiện tại nhiều.”

“Đúng là như thế.”

“Nếu nàng được ba mươi, chắc đã là mẹ của tiểu hoàng tử. Vài năm nay, nàng bận bịu cùng ta trị quốc, chưa rảnh rỗi để sinh con, sáu năm này cũng thực ngắn vậy.”

“... Dạ.”

“Đúng rồi, chị gái của cậu có khỏe không?”

Tim Lâm Tú thích một cái, trong khoảnh khắc không thể biết được bệ hạ đang nghĩ gì. Cậu thật cẩn thận đáp:

“Con cái đã ba tuổi, cũng coi như ổn định ạ.” Cậu thực sự không thể lý giải được vị vua trước mắt mình, thực sự lo sợ bệ hạ không thể gặp được cố nhân, sẽ...sẽ...

Lý Dung Trị ngẩng ngời một lát, cười: “Phụ thân cậu góp công cho xã tắc, lúc Tiên Đại tiểu thư xuất giá, hoàng hậu từng đích thân đến chúc mừng, còn lúc cô ấy sinh con hoàng hậu có đi thăm không?”

“Có ạ. Hoàng hậu bệ hạ nói, đứa bé rất kháu khỉnh.”

Lý Dung Trị nghe vậy, gật gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Nếu chúng ta có con, chắc trong mắt nàng ấy cũng là giỏi nhất. Không biết hôm đó khi nàng thấy con của Tiên tiểu thư, có tỏ vẻ buồn tiếc gì hay không?”

Mặt Lâm Tú trắng như tóc bạc, quỳ phục xuống. “Bệ hạ, lúc cháu của Lâm Tú đầy tháng, hoàng hậu bệ hạ cũng từng đích thân đến phủ, người nói với tỷ tỷ, tỷ phụ: Trẻ con tự có may mắn, không cần tìm thầy tướng số đến xem. Nếu gặp phải đại sư không giỏi, coi như một đời đứa bé bị hủy hoại. Người còn đưa cho bé một chuỗi hạt trang sức có hình con dơi, chính miệng nói đứa trẻ có phúc, là chính miệng hoàng hậu bệ hạ nói... Cho nên, cho nên...”

Lý Dung Trị lúc đầu ngẩn ra, sau đó trầm tĩnh ngộ. Hắn bật cười:

“Cậu xem trẫm là gì? Bạo quân sao? Cậu là người thân cận với ta, chưa từng làm chuyện gì quá đáng với ta, ta làm sao lại làm hại cậu được? Ta chỉ là muốn tâm sự với cậu về Từ Đạt mà thôi. Cậu đứng lên đi.”

Lâm Tú đứng dậy, nhẹ giọng nói: “Hoàng hậu bệ hạ rất tốt.”

“Ừ, nàng rất tốt.”

“Người... Người...”

“Sao?”

“Người... chắc chắn sẽ không muốn bệ hạ... không nghe lời can gián...”

“Ừ.” Hấn phớt lờ không để ý, nói sang chuyện khác: “Cậu còn nhớ khi ta cùng Từ Đạt đại hôn, ba nước phái đặc sứ đến chúc mừng, trong đó khi Tây Huyền Nhị hoàng tử đến, hình như có ý muốn quấy phá đại hôn này?”

“Nhớ ạ. Thần thủy chung vẫn không hiểu, Tây Huyền Nhị hoàng tử thực là căm hận hoàng hậu bệ hạ như thế sao? Muốn phá hỏng đám cưới, nếu là Bắc Đường hoặc Nam Lâm thì không nói gì, nhưng bệ hạ cưới là cưới người Tây Huyền Từ gia, coi như là có quan hệ thông gia với Tây Huyền, từ nay về sau tình như huynh đệ, Tây Huyền Nhị hoàng tử mắc gì lại muốn tới quấy như thế...”

Lý Dung Trị ngừng bút, cười đáp:

“Hắn lên cho ta xem một bức vẽ, giống Từ Đạt đến bảy phần, so với Từ Đạt thì đẹp hơn một chút, cũng hơn một phần anh khí, nhưng thiếu mất sự hòa nhã thân thiết của nàng, hắn nói kẻ chân chính xứng đôi với ngôi vị cửu ngũ nên là người trong tranh, chứ không phải là Từ Đạt. Nay ta thấy, Từ Đạt dưới ngòi bút của ta mới thực là đẹp nhất tốt nhất.”

Lâm Tú ngạc nhiên hỏi: “Nói vậy, bức tranh của Tây Huyền Nhị hoàng tử kia không phải Từ Trục cũng chính là Từ Hồi?”

“Cũng không phải, chắc là một người khác trong Từ gia. Cô ấy cầm trường đao trong tay, Tây Huyền Nhị hoàng tử lợi dụng cô ta làm thể thân của Từ Đạt.” Lý Dung Trị cười thành tiếng. “Ta làm sao không biết ý định của hắn? Hắn nghĩ rằng khi ta còn đang bận lẩn quẩn với cô ta, hắn sẽ có cơ hội thuyết phục Từ Đạt bỏ đi. Hắn không hiểu Từ Đạt, ngay từ đầu khi hắn giết Tần Đại Vinh, không, chỉ cần hắn tỏ vẻ kỳ thị Từ Đạt một lần, Từ Đạt cũng đã phá hủy toàn bộ cơ hội hắn có.”

“Thì ra là thế.” Tiền Lâm Tú đáp lời, do dự chốc lát, khẽ nói: “Tên của hoàng hậu bệ hạ... thực rất có hàm ý... Chữ Đạt... nghĩa là hoàn thành... Có lẽ là sứ mệnh đã hoàn thành, cho nên...”

“Sứ mệnh của Từ Đạt đã hoàn thành đâu?” Lý Dung Trị hồ hững nói, cẩn thận thổi khô mực, mỉm cười nhìn người trong tranh.

Lâm Tú thở dài. “Bệ hạ, có cần treo lên không ạ?”

“Thôi khỏi, cất đi. Đến lúc nàng ba mươi tuổi, ta sẽ mở ra xem lại, lúc đó kiểm tra ta vẽ có đúng không.”

“... Dạ.”

“Dưới gối có đồng tâm kết, cậu đem cất cùng với bức tranh này luôn đi.”

Lý Dung Trị đi đến trước cửa sổ, khoanh tay nhìn đêm đen. Hấn nhắm mắt, nói mà không quay đầu lại:

“Gần đây quanh cung điện xuất hiện nhiều điều hâu hơn thì phải? Tớ nữa cậu qua tắm cung hoàng hậu xem sao, giữ nguyên như cũ vậy, nếu có con điều hâu nào tiếp tục bay qua nữa, bắn hết, đập gãy cánh.”

“Dạ.”

Nửa canh giờ ngày mồng một khi hai người ở cạnh nhau này, nếu cô ngủ say, sẽ thực luyện tiếu.

Khó có thể thấy được cảnh hấn ngủ giống hệt trẻ nhỏ như vậy. Miệng cô hơi cong lên, nhìn Lý Dung Trị đang gối trên đùi mình.

Nói đến trẻ nhỏ, cô lại nhớ tới đứa con của chị gái Lâm Tú, mới ba tuổi đầu, đã biết nhìn ánh mắt người khác, được mọi người gọi ý lập tức gọi cô một tiếng mẹ nuôi.

Người lớn thì khôn khéo, trẻ nhỏ thì tinh quái, may mắn cả nhà Lâm Tú đều trung thành, nếu không cô cũng lâm vào khó xử.

Triều thần Đại Ngụy nghĩ rằng cô lạnh lùng ác nghiệt, thực ra, cô rất mềm lòng, tính khí đó khiến cô mỗi khi xử lý quốc sự đều phải trầm suy ngàn ngẫm, sợ có một chút nào sơ sẩy để người ta phải chịu thiệt thòi.

Ô Đại công tử chính là minh chứng tàn khốc, cô vẫn lấy làm ví dụ. Cũng may Lý Dung Trị không để ý, chỉ cười cô quá thận trọng. Vì cô thận trọng, hần mới càng phải gánh vác vất vả, cô thương xót nhìn khuôn mặt đang say ngủ kia. Bỗng nhiên, cô thấy khóe miệng hần hơi cong cong, hình như đang mơ thấy điều đẹp, cô thực muốn gọi hần dậy để hỏi cho rõ ràng, hần mơ thấy cái gì vậy, có thấy cô hay không?

Bình thường khi hần cười, cô không thể phân biệt là thật hay giả, nhưng hần tuyệt đối không thể kiểm soát bản thân ngay cả khi đang nằm mơ. Giờ này phút này, nụ cười của hần là xuất phát từ thực lòng, cô... vô cùng vui vẻ, chỉ mong hần có thể cười thực lòng như vậy nhiều hơn một chút.

Lông mi hần khẽ động đây, vẫn còn mang nét buồn ngủ mở ra, để lộ đôi ngươi sáng rực. Tim cô thích một tiếng, khắc sâu cảnh này vào trí nhớ.

“Từ Đạt?” Hần nhìn cô, theo bản năng vươn tay về phía cô.

Cô lập tức cầm lấy.

“Vừa rồi ta mơ thấy nàng.”

Cô khàn khàn hỏi: “Chỉ mơ thấy tôi?”

“Chỉ thấy nàng. Mơ thấy ta cười nàng rằng đã ba mươi tuổi rồi, sao vẫn còn tham ăn hết nói, đến nỗi ngứa ngáy toàn thân.”

“Thói quen tham ăn này, tôi thực không bỏ được.” Cô cười.

Hần ôn nhu nói: “Lúc này trong mơ nàng cũng nói hết như vậy, ta bảo rằng không sao hết, nàng ngứa thì ta gãi giúp nàng là được, sau đó, nàng lập tức cởi quần áo.”

Cô cười ra tiếng, có thể là do hần mới từ trong mộng sâu đột ngột tỉnh dậy, giọng nói khàn khàn ấm áp, làm người ta thấy như từng lời đều quá chân thật, nhưng, cô thực thích loại ảo giác này, thích đến nỗi... muốn để hần gối lên đùi cô cả đời; thích đến nỗi, muốn ngấm hần cả đời.

Mặc kệ kiếp sau như thế nào, đời này cứ ngấm hần như vậy mà thôi.

“Từ Đạt...” Hần xoa má cô, cười: “Ngấm ta có mệt không?”

“Không mệt, vẫn chưa mệt. Dung Trị, dầu ngài chỉ mới chớp mắt một chút, khí sắc vẫn tốt lên trông thấy.”

Đáy mắt hần lấp lóe một tia mừng rỡ, cô gợn chút nghi hoặc, lại để ý thấy hần e dè giấu giếm. Hần mừng rỡ chuyện gì? Che giấu chuyện gì? Vì cô gọi... Dung Trị, mà không phải là bệ hạ sao?

“Trong lòng nàng đang nghĩ gì vậy?”

“Tôi nghĩ, từ nay về sau nửa canh giờ này ngài đều gối lên đùi tôi mà ngủ đi.”

“Nàng thích ngấm mặt ta lúc ngủ?”

“Ừ, rất thích, giống hệt như trẻ nhỏ. Nếu ngài không chê, giờ này hằng năm cứ để tôi làm gối đầu của Lý Dung Trị ngài đi.”

Hần nheo mắt cười. “Được, là nàng nói đấy.”

Cô cũng cười. Cô nói, trừ khi ý trời khó trái, nếu không cô có thể làm được, nếu cô muốn hần sống tốt, một đời bình an, mà hần chỉ có thể có một giấc ngủ ngon bên cạnh cô, đương nhiên cô sẽ ‘nghĩa vô phần cổ’ (vì việc nghĩa không thể chùn bước) mà làm chuyện này.

Tạm thời mặc kệ sau này hần có thể yên lòng bên cạnh người khác, nhưng giờ khắc này, Từ Đạt không hề có cảm giác thiệt thòi hay oán giận, dầu rằng cô cho hần nhiều hơn, dầu rằng hần lấy thiên hạ làm trọng, cô chỉ toàn tâm toàn ý hy vọng hần tốt lành một đời mà thôi.

Đúng vậy, thi thoảng trong lòng vẫn có gì đó gọi là tủi thân, nhưng mỗi khi nhìn thấy hần mệt mỏi như vậy, lại sẵn sàng trả bất cứ giá nào vì hần.

Hần một đời tốt lành, cô liền cam tâm. Hần có thể ngủ ngon, trong lòng cô liền vui mừng, vậy thì Từ Đạt cô còn gì để thiệt thòi nữa đâu?

Thông suốt chuyện này, những chông cự trong lòng tồn tại từ trước đến nay đột nhiên biến mất. Cô bỗng nói:

“Tôi thực sự sẽ không bỏ ngài đâu.”

“Cái gì?” Âm thanh kia khàn khàn không rõ.

“Đúng rồi, còn có Quỳnh Ngọc nữa!”

“Cái gì?”

Cô không hề nhìn hần, nhìn về phía nơi xa xa ngoài cửa sổ. “Năm ngoái phụ thân đã ra đi, Tây Huyền còn có Từ Trực, Từ Hồi. Tuy bình thường không qua lại nhiều, nhưng trước sau đều là người thân, tôi cũng nhớ bọn họ như thế.”

“Cái gì?” Giọng nói kia vẫn lặp lại.

Cô nghiêng đầu trầm tư. “Đương Quy, Đương Quy, nếu như, Đương Quy là trở về Đại Ngụy, trở về bên cạnh ngài... Thực tốt biết bao nhiêu!”

Trong một chớp mắt, Lý Dung Trị đang gối trên đùi cô tan loãng ra không khí, chung quanh người cô, lửa lại bùng lên.

– Hoàng hậu bệ hạ!

Từ Đạt thình lình chấn động, một mẩu ký ức vụn thuở nhỏ ngay lập tức dội về –

“Từ Đạt, chị đừng đến đây, hãy chị đến gần, Đông Quy lại toàn thân khó chịu.” Tiểu Từ Hồi buồn bực nói.

“Từ Đạt, Đông Quy nhờ tôi thuật lại, người mà hai ngày trước vẫn nịnh bợ muốn đầu quân vào dưới trướng của chị là hạng người ‘kẻ minh cầu đạo’ [1], chẳng qua là mượn chị làm ván cầu để nhập vào Từ gia, chị tốt nhất nên từ chối hần đi.”

“Không phải! Ông không phải là Đương Quy, ông là Đông Quy! Tại sao tôi lại nhớ thành Đương Quy cơ chứ? Đông Quy đã tìm ta, tôi lập tức trở về! Đông Quy Đại Ngụy!” Cô bất chợt hét lớn.

– Hoàng hậu bệ hạ đã quyết định trở về Đại Ngụy, còn không mau để người đi ra!

Đối phương cũng lập tức quát to.

Từ Đạt chỉ cảm thấy toàn thân bị người lôi mạnh ra, vô số đá vụn cùng rào rào rơi xuống, trong hốt hoảng, hình như có vật gì mềm mềm hơi thối trên người cô cũng bị lôi theo ra ngoài...

Có người chạy đến trước ôm lấy cô, che đầu cô lại để bảo vệ khỏi đồng đá rớt xuống đang đè lên vật mềm mềm đó, quay đầu hét:

“Thành công rồi! Thành công rồi! Hơn mười ngày, cô vẫn bình an vô sự! Từ Đạt, cô quả nhiên suốt đời bình thuận đó, nếu không phải có kẻ lại vừa vắn ngã chết trên người, bảo vệ hơi thở cuối cùng của cô, chỉ e cô đã bị hang động chôn từ lâu.”

... Là Bắc Đường Vương gia Ôn Vu Ý?

Lúc Từ Đạt mở mắt ra, thấy ngay một gương mặt đen đen nho nhỏ.

Năm, sáu tuổi, da đen cũng tựa tựa cô, nhưng mặt mũi sáng ngời, là một đứa trẻ tương đối xinh xắn. Nó chỉ mở to mắt đứng cạnh giường nhìn cô.

Ồ, nếu không xác định rằng mình chưa từng sinh con, cô đã nghĩ đứa nhóc này là khúc ruột cô lạc mất bao năm. Quả thực là đen như nhau.

“Mẹ nuôi.” Nhóc thoáng chút ngượng ngùng, xoa xoa mặt của cô, cảm lòng không đành, lại tiếp tục sờ sờ. “Chú vương gia nói, nếu mẹ tỉnh, con phải tự nói họ tên. Con là Tần Quỳnh Ngọc.”

“Quỳnh Ngọc!” Cô mở to mắt, vùng vẫy muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân bải hoải không có sức, may nhờ thằng nhỏ này sống chết đỡ lấy, mới có thể nhắc mình lên một tí, kiểu nửa nằm nửa ngồi: “Sao con có thể là Tần Quỳnh Ngọc được?”

Nhóc hơi buồn bực: “Con gọi là Tần Quỳnh Ngọc mà!”

“Bậy bạ! Năm đó cô đã nhìn thấy nó, má trắng bệch gầy teo, tứ chi nhỏ xíu, con thì tay chân dài ngoằng, mặt đen hết như cô...” Rất có khả năng là nó bị Ôn Vu Ý nuôi nên không sống nổi, thế là hắt đổi một đứa khác đem đến lừa cô.

“Ta có đổi cũng phải đổi cho phù hợp chứ, Từ Đạt, là cô khờ hay là bốn vương ngu?”

Từ Đạt nhìn ra cửa, Bắc Đường Ôn Vu Ý đang công Đông Quy tiến vào, cô liếc mắt qua Ôn Vu Ý đầu tiên, mới nhìn thì không có gì khác thường, nhưng mặt mày vô cùng tang thương. Lập tức, cô chuyển ánh nhìn sang người đàn ông gọi là Đông Quy kia.

Dáng vẻ vẫn già cả như vậy, lúc nhỏ cô vừa thấy hắt từ xa, đã bị Tiểu Từ Hồi ngăn lại không cho bước tới, cô chỉ nhớ Đông Quy thường ngày im tĩnh như nước, không khó nhìn, nhưng cũng không quá thu hút.

Ôn Vu Ý đặt hắt ngồi xuống ghế, cười bảo:

“Quỳnh Ngọc, đến đây, nói ẹ nuôi của con biết, sao mặt của con trở thành đen như vậy?”

Tần Quỳnh Ngọc nhảy lên giường, ngồi ở bên cạnh cô lớn tiếng nói:

“Bởi vì lúc trúng độc Quỳnh Ngọc vẫn còn là trẻ mới sinh, mẹ nuôi xin thuốc giúp Quỳnh Ngọc, cũng bị trúng độc, lúc Quỳnh Ngọc uống thuốc xong, mặt lập tức càng ngày càng đen thui, mẹ nuôi cũng là uống thuốc xong nên mới đen thui như vậy đúng không ạ?”

“... Ta còn chưa đến nỗi đen thui đâu.” Cô chăm chú quan sát đứa bé này, đây thực là đứa con của thủ lĩnh cùng tẩu tử sao? Hoàn toàn không giống nha, cũng không có nét nào giống người Tây Huyền. Uống thuốc xong, da trở thành đen? Tại sao cô lại không có? Hay là, uống thuốc xong sẽ đen thật, nhưng mặt cô vốn đã đen rồi nên nhìn không ra?

“Thị lực của con có tốt không?”

Tần Quỳnh Ngọc mếu máo. “Nhìn xa không được rõ lắm ạ, một năm nay chú Vương gia cứ dẫn con đi từ Bắc Đường đến Tây Huyền, cuối cùng tới Đại Ngụy, trên đường chú cứ lấy con để thí nghiệm thuốc, nói là nếu con uống đến lúc mắt tốt lên, vậy đến lúc đó sẽ có thể đưa ẹ nuôi uống, nhưng mà mặt Quỳnh Ngọc vẫn không cải thiện được xíu nào.”

Ôn Vu Ý ha ha cười:

“Mẹ nuôi của con xin thuốc cho con, con thử thuốc ẹ nuôi con, cũng có thiệt thòi gì đâu.” Hắt nhìn Từ Đạt, lại cười: “Từ Đạt, năm đó Lý Dung Trị can đảm cưới cô, lúc ta ở Bắc Đường nghe được việc này, còn khen hắt gan dạ, lại dám vứt lời cảnh cáo trước kia của ta sang một bên, nhưng nay thấy cô càng ngày càng xinh đẹp, ta quả thực có chút tiếc nuối đó nha.”

Từ Đạt giật giật khóe miệng, muốn hỏi hắt vì sao lại xuất hiện ở Đại Ngụy? Vì sao lại đi cùng với Đông Quy? Vì sao trên người vẫn là trang phục hoa lệ, dáng điệu ngông nghênh kiểu con cháu hoàng tộc như trước? Vì sao không có thê thiếp hầu hạ? Nhưng, cuối cùng cô chỉ nghiêm nghị nói:

“Nếu tôi bị chôn hơn mười ngày... đã tiêu tụy hốt hác nhìn không ra từ lâu rồi, tài năng nhìn thấu bề ngoài của vương gia thực đáng ca ngợi nha.” Lát sau, lại lẩm bẩm: “Tôi bị chôn sống hơn mười ngày thật ư?” Nếu bị chôn sống nhiều ngày như vậy, tại sao vẫn còn sống?

Ôn Vu Ý liếc mắt nhìn Đông Quy đang có chút mệt mỏi, đáp thay:

“Lúc ta trên đường đi qua Tây Huyền, bị Âm phủ tiểu tướng quân nhờ vả, mang Đông Quy đi theo, mười chín ngày trước mới đến nơi này, chợt nghe tin hoàng hậu bệ hạ bị vùi ở đường núi huyện Đắc Khánh.”

“Nơi này không phải huyện Đắc Khánh sao?”

“Đương nhiên không phải. Nơi này cách ngọn núi đó cũng khoảng mười dặm. Ta từng đến đó xem thử, lúc ấy huyện Đắc Khánh đang huy động hết thủy binh lính đến đào bới, nhưng địa thế như vậy mà muốn đào ra cô thì quá khó khăn.”

Cô ngẩn ra. “Vậy ngài và Đông Quy làm sao cứu tôi ra được? Đông Quy ông... không phải ông đến gần tôi sẽ ới ra sao?”

Đông Quy sắc mặt tái nhợt, cười, cố sức nói:

“Hoàng hậu bệ hạ, người vừa trở về từ cõi chết, trong cơ thể âm khí rất vượng nên tôi mới có thể đến gần người. Đến khi âm khí của người tan hết, Đông Quy tôi phải lui đi.”

Từ Đạt ghen hòng nhìn trần trời. “Ông nói, lúc xưa ông tránh tôi là bởi vì...”

“Tôi vốn nên là người của hoàng hậu bệ hạ, nhưng, thể chất của tôi thiên về âm, vận mệnh có chữ Quỷ (), tương tự với Tam tiểu thư, nên xin Tam tiểu thư tạm thời thu nhận tôi, đợi đến khi hoàng hậu bệ hạ có cần gì, Đông Quy tự nhiên sẽ xuất hiện.”

Từ Đạt tròn mắt. Đây là nguyên nhân khiến Từ Hồi không thể chịu được cùng khi ở chung một căn phòng với cô? Không phải là vốn không thích cô?

Quỳnh Ngọc nhìn Đông Quy, lại nhìn nhìn vị mẹ nuôi mới gặp này. Nhóc bước xuống giường, bưng nước trà đến, mỗi người một ly, lúc đưa tới trước mặt Từ Đạt, nhóc trèo lên giường, giúp vị mẹ nuôi xinh đẹp nhưng thoát nhìn rất hốc hác, lại không phải là thê thiếp của chú vương gia này uống nước.

Từ Đạt cảm kích nhìn nhóc một cái, gương mặt đen óng của Quỳnh Ngọc chuyển màu hồng hồng. Nhóc rất thích mẹ nuôi nhìn một cái như vậy, vì thế lại nhảy xuống giường bưng chén thuốc đã lạnh lại, nhìn Từ Đạt tha thiết..

Từ Đạt khẽ cong khóe miệng, chỉ cảm thấy đứa bé này quả thực đáng yêu, thủ lĩnh ở dưới cửu tuyền cũng nên vui lòng nhắm mắt. Hai người, Lý Dung Trị và cô, nhất định phải có một người nguyện ý tin cậy, nếu không, hai kẻ đều không thể tin bất kỳ người nào xấp vào một chỗ, đối với Đại Ngụy mà nói thực không tốt chút nào.

Vậy, nếu Lý Dung Trị không thể tin cậy người khác, cô đành phải tin thôi. Tần Quỳnh Ngọc chắc chắn là con của thủ lĩnh, cô nhẹ nhàng xoa xoa mái đầu nhỏ của nó, hai tai nhóc ta đỏ rần, ấp úng nói: “Mẹ nuôi uống thuốc.”

Cô cười để mặc nó dứt, đến khi uống xong, mới nhìn Đông Quy, ôn nhu nói:

“Đông tiên sinh đã cứu tôi thế nào vậy?”

“Lúc ấy tính mạng hoàng hậu bệ hạ như chỉ mảnh treo chuông, sống chết khó rõ, tôi mới ở đây làm phép, ngăn người lại phía trước Vong Xuyên [1], vốn tưởng rằng hoàng hậu bệ hạ có thể thuận lợi đi theo Đông Quy Đại Ngụy, nào hay người lại nhầm là Đương Quy (đương quy: đang về, ý là bạn Từ Đạt nhầm tên anh Đông Quy này thành Đương Quy, cứ tưởng là mình đang trên đường về địa phủ nên phép thuật mới không linh nghiệm). Từ khi tôi học pháp thuật tới nay, trong lòng biết không có việc gì vô cớ mà xuất hiện, hai chữ Đương Quy của hoàng hậu bệ hạ, tuy miệng là gọi tôi, nhưng trong lòng tất có ý muốn về địa phủ, người đã nghĩ như vậy, pháp thuật cũng không hữu dụng, bởi vậy kéo dài đến hơn mười ngày, ý nghĩ của người đột ngột thay đổi, nhớ tới hai chữ Đông Quy, vì thế mới có thể đem người ra ngoài.”

Ôn Vu Ý chỉ ra tán chuối rậm rạp phủ kín bên ngoài căn nhà gỗ, nói:

“Đông Quy tiên sinh nói chuối ở Đại Ngụy che giấu âm khí, có thể tạo đường đến cõi âm để dùng, cô rơi ra từ hai cái lá chuối kia đó, ta cùng Quỳnh Ngọc mới vội vã kéo cô ra. Mười chín ngày nay ta lo gần chết, chỉ sợ cô lúc ra... tay chân dập nát thì biết làm thế nào... Vậy mà ngay trên người cô có một tử thi che chắn,

mới bảo vệ cô vô sự. Quỳnh Ngọc sáng nay đã chôn hẩn rồi, dựng một cái bia không có chữ cho hẩn nữa, Từ Đạt, lúc nào cô có thể xuống giường, phải đi bài lạy một chút đi.”

“Đương nhiên rồi.” Cô thấy khi Ôn Vu Ý nói đến chỗ này, mặt lộ vẻ kỳ lạ. Không chỉ có hẩn cảm thấy quái lạ, ngay cả trong lòng cô cũng cảm thấy kinh hoàng, cô thực muốn hỏi: Đây là thật hay giả? Hay là mấy người này cứu cô từ huyện Đắc Khánh ra, đem cô giấu chỗ này rồi kiếm chuyện lừa cô? Thế này còn hợp lý hơn.

Nhưng, cô lại biết Đông Quy chắc chắn làm được. Từ Hồi thuở nhỏ hay ở chung với mấy người này, thỉnh thoảng cô lại bắt gặp thần thần quỷ quỷ, lâu cũng thành quen, nhưng mà đối tượng đổi lại thành chính mình, quả thực là...

Đông Quy ôn hòa nói:

“Hoàng hậu bệ hạ, vài năm trước khi Tam tiểu thư đến Đại Ngụy, có nhắc với hoàng hậu bệ hạ rằng, lúc trước nếu người chạy trốn, không làm hoàng hậu Đại Ngụy, đời này chúng ta sẽ không gặp lại. Nhưng nếu người thành hoàng hậu Đại Ngụy, năm hai mươi lăm tuổi sẽ có kiếp nạn này, Đông Quy chắc chắn sẽ dốc sức cứu giúp, kể tiếp phải chờ đến khi mệnh của hoàng hậu bệ hạ thực sự hết, Đông Quy mới có thể xuất hiện trước mặt người được.”

Cô nghe vậy, ngẩn ra. hẩn Ngụ ý của hẩn, là đời này chỉ có thể tiếp xúc gần gũi có hai lần.

Vì cô đến như vậy, khuất dưới trướng của Từ Hồi; vì cô đến như vậy, ngàn dặm cũng không quản, lập tức chạy đến? Là vì... số mệnh sao?

Nếu chuyện này xảy ra lúc cô còn thuở thiếu niên, có người cam nguyện đầu quân vào trướng, đi theo cô, lấy thân phận môn khách toàn tâm toàn ý trả giá vì cô, cô chắc chắn sẽ mừng rỡ như điên, đi đường cũng nhún nhảy.

Nhưng, tự khi trở thành hoàng hậu, bắt đầu nắm trong tay quyền lực quyết định số phận người khác, biết rõ thủ hạ càng thân tín càng làm việc tốt, cô lại sợ sẽ có một người vì cô mà bán mạng không e ngại.

Đông Quy trước mắt, nhìn có vẻ như yếu đuối, lại hao phí hơn phân nửa cuộc đời để giải hạn cho cô, cô... có tài đức gì chứ? Từ Đạt chột dạ, cảm thấy không đáng giùm hẩn, ai ai cũng không nên chịu trói buộc của vận mệnh bản thân, nên vì chính mình mà sống mới phải.

Đông Quy như nhìn thấu nội tâm suy nghĩ của cô, khẽ cười nói:

“Đại Ngụy hoàng hậu có ý nghĩ này, là phúc của con dân Đại Ngụy. Hoàng hậu bệ hạ, mệnh là trời sinh, vận số là tự thân nắm giữ, năm đó nếu người quyết định đi, hôm nay chính là một Từ Đạt khác, không liên quan gì đến Đông Quy cả. Chính như Đông Quy, nếu ngay từ đầu không muốn tới đây, vậy thì, hoàng hậu bệ hạ giờ chỉ là một u hồn trong địa phủ không khác gì. Những người thân quen gần gũi chúng ta dệt thành một tấm lưới, mỗi người tự nắm một đầu chèo, cho dù ai muốn buông tay đều chẳng trách đối phương, đều là ý muốn của cá nhân thôi. Lời tiên đoán của Tây Huyền Viên Đồ, cũng chẳng qua chỉ là kết cục của một người không chịu cố gắng, không muốn lựa chọn mà thôi, sao có thể suy thành tương lai cả đời của ai được?”

Ngớ mặt ra.

“Tây Huyền Viên Đồ bảo người một đời bình thuận, hoàng hậu bệ hạ nghĩ thế nào gọi là bình thuận?”

Từ Đạt nghe vậy sững sốt, nhìn về phía Ôn Vu Ý, lại nhìn nhìn Tiểu Quỳnh Ngọc mặt hồng lượng đang đứng bên cạnh lén lút sờ sờ tay áo của cô. Cô cười, nắm chặt bàn tay nhỏ bé đen thui của Tiểu Quỳnh Ngọc, nói:

“Bắc Đường Vương gia năm đó mất bao công sức mới có thể trở lại Bắc Đường, nay ngàn dặm ly hương, gặp được nhau vô vàn khó khăn, Đông Quy, ông vì tôi mà kiên nhẫn bao năm chỗ Từ Hồi chỉ vì chờ giờ phút này, Quỳnh Ngọc là trẻ con mà cũng chút nữa đi đời nhà ma, tôi nghĩ, mọi người so với tôi đều vất vả hơn hẩn, hai chữ bình thuận này của tôi cũng không phải là nói suông.”

“Hoàng hậu bệ hạ có suy nghĩ này... là rất tốt. Thuở nhỏ hoàng hậu bệ hạ không vì lời của Viên Đồ mà bỏ phí cố gắng tập luyện, khác hẳn với người thường, mặc dù không phải cam tâm tình nguyện trở thành quốc mẫu Đại Ngụy, nhưng mấy năm qua người vẫn vì Đại Ngụy mà dốc lòng tận tâm. Bình thuận? Có người cả đời bình thuận đến không hề sóng gió, nhưng ngày ngày đêm đêm trong lòng kẻ đó vẫn khúc mắc oán hận

vận mệnh chính mình; có người cả đời sóng to gió lớn nhận phải bao nhiêu khổ ải, nhưng mỗi một đợt tai ách trôi qua rồi, người đó chính là ‘thuyền quá thủy vô ngân’ [2], tiếp tục cuộc sống vui vẻ của hân, người nói xem, đối với bọn họ, ai sẽ cho rằng đời mình tương đối bình thuận?”

Ôn Vu Ý cười, đi đến trước mặt cô, nói:

“Đông tiên sinh nói cũng thực có đạo lý. Cái lão Viên Đồ chết tiết kia, chẳng qua là một gã tiểu nhân tầm nhìn hạn hẹp của Tây Huyền thôi, tất nhiên sẽ nghĩ chuyện cô cả đời bình thuận là việc quá mức đau khổ... Mà khoan, rốt cuộc cô là người Tây Huyền hay là dân Đại Ngụy?”

Từ Đạt cười nói: “Vương gia cứ xem tôi là Từ Đạt, đừng coi tôi như người nước nào hết.”

Hân ha ha cười. “Đúng vậy. Từ Đạt chỉ là Từ Đạt thôi. Đạo trước Viên Đồ quả thật nói ta chắc chắn sẽ vùi xương nơi đất khách, từ khi ta rời khỏi Bắc Đường, thê thiếp kẻ chết người phiêu bạt, nay bên cạnh chỉ còn lại Quỳnh Ngọc, nhưng ta không phải vẫn đang sống đây sao, vùi xương đất khách thì thế nào? Chẳng lẽ Ôn Vu Ý không tiếp tục cuộc sống khoái hoạt vui vẻ?” Một giây sau, thấy Từ Đạt kinh ngạc nhìn hân, vẻ mặt hân hơi dịu xuống, ôn nhu nói: “ Bao nhiêu người ta gặp, cũng chỉ có cô khiến ta cảm thấy đau lòng đến vậy. Quả nhiên, ta ngàn dặm xa xôi tìm cổ nhân là đúng.”

“Vương gia sao không thử ở lại Đại Ngụy lâu dài? Năm đó tôi chỉ một lòng tâm niệm Tây Huyền, nghĩ chỉ có Tây Huyền mới là quê nhà thực sự, nhưng nhiều năm nay, thực lòng cũng đã coi Đại Ngụy là nhà. Có thể nói, có phải quê nhà hay không, cũng là từ trong lòng mình thôi.” Cô chân thành nói.

Hân chỉ mỉm cười, không đáp mà hỏi ngược lại: “Cô phải về bên cạnh Lý Dung Trị?”

Cô không chút suy nghĩ đáp: “Đương nhiên rồi.”

“Ai, quả thực là đáng tiếc quá nha, năm đó Lý Dung Trị đánh một canh bạc, mạo hiểm vì cô, nay lại có được toàn bộ chân tình của cô, thật là... kẻ thắng cuộc rồi đó.” Ôn Vu Ý mang vẻ mặt tiếc hận khôn cùng, liếc mắt nhìn Quỳnh Ngọc một cái.

“Mẹ nuôi, Quỳnh Ngọc đỡ người nằm xuống nhé, Đông Quy nói mẹ phải ngủ thật lâu thì âm khí mới có thể tan đi, mới có thể khỏe mạnh trở lại.” Quỳnh Ngọc lại nhìn cô đầy trông đợi, thân mình nho nhỏ tiến vào trong lòng cô.

Nhóc vừa nói xong, cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, thậm chí trong cơ thể còn có một nguồn khí vướng mắc, cực kỳ khó chịu, không khỏi nôn khan vài lần. Cô theo lời nằm xuống, Quỳnh Ngọc lập tức đắp chăn giúp cô, chui vào chăn ôm cô ngủ.

“Quỳnh Ngọc làm tốt lắm.”

Cô nhắm mắt lại, mơ hồ nghe được tiếng Ôn Vu Ý hỏi Đông Quy: “Thế là được rồi?”

“Ừ, tôi bắt buộc hoàng hậu tỉnh dậy trước, nói rõ nguyên do, để người biết mình vẫn còn sống, kéo lúc người ở trong mộng ý chí dao động, sẽ lập tức lâm vào hôn mê. Dương khí của Quỳnh Ngọc rất tốt, rất hữu ích đối với hoàng hậu, chẳng qua chỉ nằm yên như vậy, không đến một năm rưỡi sẽ ổn.”

“Chuyện quỷ thần này đúng là ‘loạn thất bát tao’ thật...” Ôn Vu Ý bật cười. “Ta thấy, Viên Đồ kia còn lâu mới bì được ông, nhưng lại được Tây Huyền tôn làm thần sư.”

“Viên Đồ thấy được Vương gia vùi xác quê người, tưởng rằng đây là kết thúc của ngài, nhưng lại không thấy được sau khi vương gia rời khỏi Bắc Đường mới có một con đường sống. Tầm nhìn hân quả hạn hẹp, hà tất phải phân chia quê mình quê người làm gì, mảnh đất dưới chân nơi chúng ta đứng, chính là quê hương của chúng ta.”

Ôn Vu Ý ngồi xuống cạnh giường, liếc mắt nhìn Từ Đạt một cái, ha ha cười: “Có lẽ ông nói đúng. Bốn vương tử sau khi trở về Bắc Đường, không thấy được tình người chân thật nữa, thực muốn nghĩ không có ai không dám ăn thịt người, ai ngờ đến nay còn có phúc gặp lại cổ nhân thật lòng đối đãi với bốn vương tử xưa ấy, cũng coi như là điều tốt khi ly hương đi.”

Từ Đạt không nghe được gì nữa, ý thức mờ mịt, rơi vào giấc mộng ngọt ngào tràn bóng tối nơi quê nhà.

[1]: Vong Xuyên: con sông dưới Âm phủ, có cầu Nại Hà bắc qua. Người ta khi chuyển kiếp đầu thai, bước qua sông, uống chén canh Mạnh Bà thì sẽ quên hết toàn bộ những sự việc kiếp trước.

[2]: “Thuyền quá thủy vô ngân”: thuyền xuống nước, lúc đầu sẽ tạo ra vài đợt sóng nhưng sau đó mặt nước lại lặng yên không vết tích. Ý chỉ việc không quan tâm đến quá khứ, dĩ vãng.

15. Chương 15

Tờ mờ sáng, một chiếc xe ngựa lọc cọc lăn bánh trên con đường ở kinh thành. Sau xe thò ra một khuôn mặt nhỏ nhỏ đen đen, tò mò nhìn ngã tư đường gọn gàng sạch sẽ.

Một người đàn ông xách một bọc nặng, dắt một con ngựa đen đi ngang qua chiếc xe. Nhóc đen đen nhỏ nhỏ kia ơ một tiếng:

“Chú ơi, chú với chú Vương gia nói người Đại Ngụy không cường tráng như thế nhỉ.” Vừa to vừa cao.

Từ Đạt vốn đang nửa dựa vào Tiểu Quỳnh Ngọc, thiêm thiếp ngủ, nghe được lời này, thấy Đông Hồi cùng Ôn Vu Ý vẫn còn nhắm mắt dưỡng thần, cô ló ra vừa thấy, về mặt kính ngựa, quay lại kêu lên: “Dừng xe, không cần đến nhà nữa.”

Ngay sau đó, cô vén rèm xe lên, dùng chất giọng vẫn còn khàn khàn gọi to: “Đại công tử... khụ khụ, Từ Đạt đã trở về.”

Bóng dáng cao lớn chợt đứng sững lại.

“Đại công tử, trời mới tinh mơ, anh xách túi theo là muốn đi đâu?”

Thân hình kia chậm rãi di chuyển lại gần. Đầu tiên hắn thấy trong xe ngựa một khuôn mặt bé nhỏ đen đen, lòng đầy nghi hoặc, giọng nói này hơi là lạ, nhưng, cô tự xưng là Từ Đạt, Từ Đạt sao lại biến thành thế này, sau khi chuyển thể thay đổi hình dạng quá nhanh ư? Tiếp theo, hắn lại nhìn lên trên, cũng đen như vậy, quả thực là gương mặt của Từ Đạt không sai.

Hắn đắm đắm nhìn, chiếc túi trong tay rơi xuống.

Đây vẫn là lần đầu tiên cô thấy công tử cao quý kiêu ngạo Ô Đồng Sinh này đực mặt ra như thế nha.

Cô gượng cười: “Là tôi không tốt, nửa năm này đã làm Đại công tử lo lắng.”

“...” Về mặt hắn không chút thay đổi, đôi mắt liếc về phía chân trời đã ửng chút sắc hồng nhưng vẫn còn mờ tối, mãi đến khi nhìn thấy Bắc Đường Ôn Vu Ý đang ngồi trong xe, hắn mới chậm rãi cất giọng thì thào: “Nhị tiểu thư... Người đã trở lại, thật là quá tốt... Trời thật là đẹp, người đầy đủ trắng tròn vành vạnh...” Nói xong lời cuối cùng, hắn đã không biết mình đang nói cái gì.

Ngay cả người tính tình lãnh đạm như Ô Đồng Sinh cũng bắt đầu hoảng hốt mờ mịt, hướng chi là những kẻ khác? Nghĩ thế, Từ Đạt vốn muốn về nhà trước, đợi Lý Dung Trị thượng triều xong thì sẽ hồi cung sau, nhưng bây giờ... Cô nghĩ, thôi thì vào cung thẳng luôn đi. Nhưng khi tiến đến cửa cung mới phát hiện, tất cả thị vệ đều đã được thay đổi, không có lệnh bài nhất quyết không châm chước.

Ô Đồng Sinh thấy thế, bước lên một bước, nói: “Ta là người thân cận nhất bên cạnh hoàng hậu bệ hạ, người đi chuyển cáo cho Đại Ngụy thị vệ đeo đao Tiền Lâm Tú bên cạnh hoàng thượng, rằng có việc quan trọng cần nói.”

“Người thân cận nhất bên cạnh hoàng hậu?” Thị vệ chần chừ trong một khắc, gật đầu trả lời: “Bây giờ hoàng thượng đang thượng triều, tôi sẽ đi tìm Tiền đại nhân, nhưng không chắc chắn là có thể mời ngài ấy đến... Có phải liên quan đến việc tuyển hậu hôm nay không?” Lúc y nói những lời này, cảm giác cô nương đứng chệch xa phía kia chợt giật mình nhìn lại.

Y theo bản năng nhìn vào mắt cô, sau đó hơi ngần ra, vội vàng chạy đi tìm người.

Đúng lúc đó, mưa phùn bắt đầu lất phất bay, những tia nước bắt đầu ken dày, sắc trời cũng ảm đạm hẳn. Từ sáng sớm, tâm trạng Tiền Lâm Tú đã không yên, lúc nào trong đầu cũng lờn ánh mắt của bệ hạ tối hôm qua khi nhìn những bức tranh mỹ nhân.

Hôm nay bách quan vào điện, cũng hết thường ngày, nhưng trong lòng cậu lại cảm thấy như mưa gió sắp đến. Cậu nghe thị vệ trực cửa cung báo cáo lại, thoáng do dự, lập tức nghĩ ra rằng người nọ nhất định là Ô Đồng Sinh.

Ô Đại thiếu lúc này lại tìm cậu làm gì? Xưa nay cậu vẫn có điều kính sợ với tài võ nghệ của Ô Đồng Sinh, lại thêm tính tình trời sanh của Ô Đồng Sinh nếu không có việc gì tuyệt đối sẽ không tìm đến, liền nói với Lý Dung Trị:

“Bệ hạ, Ô Đồng Sinh tìm thần. Có nên...”

Bước chân của vị Đại Ngụy bệ hạ đang định vào điện thượng triều bỗng khựng lại, thị vệ xung quanh đều yên lặng không một tiếng động. Hắn quay đầu lại, nhẹ giọng hỏi: “Y tìm cậu làm gì?”

Âm giọng kia gọn một chút khẩn cấp khác thường, Tiền Lâm Tú khẽ nhói lòng, không đành nhìn chủ thượng lại ôm một tia hy vọng không có thực, liền nói: “Có thể là muốn rời đi, đúng lúc lại nhớ ra thứ gì hoàng hậu bệ hạ từng trao cho anh ta, muốn nhờ thần chuyển lại cho bệ hạ, cho nên...”

“Được rồi, cậu đi lấy đi, đừng để y đợi lâu. Xong buổi triều, đưa thứ đó đến ngự thư phòng.”

Tiền Lâm Tú lĩnh mệnh. Cậu vội vàng đi đến cửa cung, lúc đầu chỉ thấy được Ô Đồng Sinh đang cầm dù che, đứng trong một góc.

“Ô Đại thiếu!”

Ô Đồng Sinh lưỡng lự một lát, giao dù lại cho người đứng sau, lập tức đi nhanh đến.

Tiền Lâm Tú để ý thấy trong góc cửa cung còn có một người đang đứng, người nọ buông dù, mệt mỏi tựa vào tường tiếp tục gõ gõ tay. Trong góc khuất bóng, cậu không rõ là ai, vả lại chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng là —

“Ô Đại thiếu, có chuyện gì khẩn cấp không?”

“Hôm nay Lý Dung Trị muốn chọn hậu?”

“...” Cậu quả thực không biết rốt cuộc hôm nay bệ hạ định làm cái gì.

Ô Đồng Sinh cười nhạt:

“Đến nay cùng lắm chỉ mới nửa năm mất tích, Lý Dung Trị đã tuyển hậu, chuyện này Nhị tiểu thư làm sao mà chịu nổi. Mới nửa năm, cho dù người đã chết, xương cốt vẫn còn chưa lạnh, hẳn quả thực nghĩ rằng Từ Đạt có thể bị thay thế dễ dàng như vậy ư?”

Tiền Lâm Tú nghe vậy, tức giận mắng:

“Ô Đại thiếu nói chuyện phải có lương tâm một chút.” Cậu thoáng nhìn, từ chiếc xe ngựa đang đậu ở xa có người che dù, từ từ đi đến góc tường cửa cung. Mắt cậu rất tinh, chú ý thấy người này rất giống con công lõe loét diêm dúa Bắc Đường Ôn Vu Ý, tiếp theo, con công sắc sỡ kia tại cầm lấy dù che giúp cho người nọ. Cậu thoáng chút nghi ngờ, nhưng không kìm được tức giận trong lòng, tiếp tục mắng: “Nửa năm nay bệ hạ dày vò dần vật thể nào tôi đều thấy rất rõ, cho dù bây giờ ngài ấy tuyển hậu phi, tôi cũng sẽ tuyệt đối dốc lòng. Mấy tháng nay ngài ấy sai người bán hết những con điều hầu bay ngang tầm cung hoàng hậu, đập gãy cánh, nếu cứ như vậy, anh nói bệ hạ sẽ trở thành thể nào? Không bằng để ngài ấy nhận rõ sự thực, cho dù không tìm được thi thể, đem quần áo đưa vào lăng tẩm trước cũng được... Khoan đã, cái gì gọi là cho dù người đã chết, xương cốt cũng còn chưa lạnh, rõ ràng... Bắc Đường vương gia?”

Ôn Vu Ý tựa tiểu phi tiểu, bung dù trong làn mưa, chậm rãi bước đến. “Lâm Tú, cậu còn nhớ rõ ta hử, xem ra trí nhớ của cậu cũng không tồi.”

“Ngài...”

“Lâm Tú, sao bệ hạ lại phải bắt điều hâu xuống bể cánh? Thú vui mới của ngài ấy sao?” Có người hỏi như vậy.

“... Ai cần người lo, người là ai?”

Ô Đồng Sinh nghiêng mình lui một bước, lộ ra người đứng sau.

Khuôn mặt đen tuyền nhưng xinh đẹp, nhuốm sắc bạch tiểu tụy nhưng chân mày lại vương nét cười, mái tóc dài đôi chỗ ẩm ướt, đúng là người Ôn Vu Ý đang che dù giúp. Tuy rằng người đó rất mỹ lệ, nhưng cậu sợ hãi vô cùng!

Sắc mặt Lâm Tú trắng nhợt, run run tát vào miệng, chỉ chỉ cô, giọng run lấy bầy:

“Á...”

“Đừng đưa vào lãng tử, ta vẫn còn sống mà...”

“Á á á, ma! Maaa~~~” Cậu liên tục lui về phía sau, kinh hoàng hét chói tai. Lần đầu tiên trong đời cậu gặp ma! Lần đầu tiên đó!

“... Lâm Tú, ta đã nói ta còn sống cơ mà...”

“Ma! Ma! Hồn phách hoàng hậu bệ hạ đã hiện về, cuối cùng cũng bị bệ hạ triệu về ư ~”

“Này, ngậm miệng lại!”

Dù buổi triều đã bắt đầu.

Tiền Lâm Tú vội vàng kéo một viên quan nhỏ bé ở ngoài điện lại, suy nghĩ một lát, lấy đao xuống, mới lén lút bước vào điện, cuối cùng lôi một viên quan khác ra, nói nhỏ mấy câu vào tai.

Viên quan kia liếc cậu một cái đầy kỳ lạ, không hiểu gì hết cũng đi vào, thẳng đến chỗ Minh Nguyệt, lặng lẽ truyền lại lời.

Minh Nguyệt cúi đầu lui ra ngoài, vừa đến ngoài điện đã thấp giọng hỏi:

“Cậu tìm tôi có chuyện gì? Bây giờ bệ hạ đang ở...”

Tiền Lâm Tú ghé vào tai hắn thì thầm, Minh Nguyệt ngẩng phắt đầu lên, vừa thấy viên quan nhỏ bé kia, sắc mặt trắng bệch, trợn tròn mắt. Nhưng dù sao cũng đã trải qua muôn vàn sóng gió, hắn bình tĩnh lại cực nhanh, nhẹ giọng nói:

“Thần dẫn hoàng... đi vào. Bây giờ bệ hạ ngài ấy...”

Viên quan nhỏ trống rỗng cười nói :“Đang bàn luận việc lập hậu?”

“Đương nhiên không phải. Mời theo thần.” Bước lên đại điện, đúng lúc hoàng thượng hạ chỉ, một quan viên nhất phẩm bị áp giải ra ngoài.

Viên quan nhỏ khẽ giật mình, quay đầu nhìn ông lão quan nhất phẩm đang không ngừng kêu oan kia. Nếu cô nhớ không nhầm, bệ hạ rất không thích người này, nhưng thủy chung vẫn án binh bất động, gia tộc viên quan này có hơn mười người đều có chức danh trong quan trường, phải chờ tập hợp đầy đủ chứng cứ phạm tội, xác thực trong gia tộc có bao nhiêu người kết bè đồng lõa, sau đó mới bắt người, mà nhanh như vậy đã điều tra xong cả rồi ư?

Cô đi theo Minh Nguyệt, cúi đầu bước vào điện. Trong điện có tiếng rì rào khe khẽ, nhưng cô không nghe rõ cho lắm, Minh Nguyệt kính cẩn kéo nhẹ tay áo quan của cô, nói nhỏ: “Xin đứng bên cạnh thần.”

“Có chuyện gì vậy?” Cô thì thào hỏi: “Bộ Hình đã điều tra rõ ràng toàn bộ một nhà Lưu đại nhân?”

Minh Nguyệt quay đầu thấp giọng hỏi một viên quan khác, quay lại đáp: “Chưa ạ. Nhưng bệ hạ đã hạ chỉ, bắt giữ toàn bộ một nhà của Lưu đại nhân trước, để bộ Hình thẩm vấn một thể.”

Cô sững sờ. “Lưu đại nhân là đại thần có công giúp bệ hạ đăng cơ năm đó, dù thế nào cũng...” cũng không thể ‘minh mục trưng đả’ (trắng trợn) như thế chứ, có tội thì nên phạt, nhưng trong mắt người ngoài bệ hạ chính là đang đại sát công thần đó.

Huống chi, năm ngoái hấn từng bảo cô, cô nói đúng, chuyện của Ô Đồng Sinh là một ví dụ đáng rút kinh nghiệm, án của Lưu gia không thể bắt oan một mạng người nào, cần phải điều tra rõ, đợi bộ Hình đưa chứng cứ phạm tội lên, còn hấn sẽ đứng một bên không nhúng tay.

Minh Nguyệt thấp giọng nói: “Con gái của Lưu đại nhân cũng bị dẫn giải vào bộ Hình.”

“Sao?”

“Bộ Hình không khoan dung với phụ nữ cho lắm, hỷ dung cũng là chuyện có thể xảy ra.”

“Việc này...”

“Mấy hôm trước Lưu đại nhân đã đem chân dung con gái mình đưa vào cung.”

“...” Tim cô nhảy thịch thịch, nắm chặt bàn tay đang rịn rịn mồ hôi. Chẳng lẽ... Cô đang định ngẩng đầu nhìn người ngồi trên long ỷ trong điện kia, đột nhiên nghe thấy người nọ cười hỏi:

“Còn việc gì không? Nếu không còn, bãi triều đi.”

Tiếng cười kia, làm người ta thấy như ‘mao cốt tung nhiên’ (nổi gai ốc). Là do đã lâu lắm rồi cô không nghe thấy tiếng của Lý Dung Trị sao? Thính giác có đôi phần lạ lẫm.

Bách quan đối mặt nhìn nhau. Hôm nay buổi thượng triều vẫn như lệ thường, không có vấn đề gì lớn, chỉ là bệ hạ đã loại bỏ một gã quan... Một lão thần bước ra, nhìn chằm chằm cái tượng hốt [1] đang cầm trong tay, nói: “Thần có việc bẩm tấu.”

“Chuẩn.”

“Từ khi Đại Ngụy lập nước tới nay, bất kể là quy chế song vương của hoàng đế khai quốc, hoặc là quy chế hậu phi sau này, vị trí hoàng hậu chưa từng bị bỏ trống. Lúc xưa tiên hoàng Đại Ngụy từ lúc thiếu niên đã có con nối dòng, bệ hạ đang tuổi cường tráng, nhưng kết hôn cùng Từ hoàng hậu đã bốn năm vẫn chưa có con, nay Từ hoàng hậu đã thành ký ức... Bây giờ đang đúng thời khắc thái bình, xin bệ hạ suy nghĩ cho thân mình, suy nghĩ cho Đại Ngụy, tức khắc chuẩn bị việc tuyển hậu đi ạ.”

“Thời khắc tốt sao... Trần Khanh nói đúng, là nên tuyển hậu.”

Từ Đạt mí mắt khẽ run, nhếch nhếch miệng, lặng lẽ quay đầu lại nhìn ra phía xa xa ngoài cung. Tiền Lâm Tú đang khoái chí nhảy tới nhảy lui, vẩy tay lia lịa, thoạt nhìn chẳng khác gì gà trống đang khiêu vũ.

Con gà trống này, quả thực không nói sai sao? Bệ hạ thực đang đợi cô sao? Còn nói bệ hạ đang thượng triều không thể bãi triều trước giờ, vội vàng kéo cô đến, bảo để bệ hạ nhìn một cái trước đã, vui mừng được khắc nào hay khắc nấy.

“Bệ hạ!” Bách quan mừng rỡ.

Người đàn ông mặc kim bào ngồi trên cao lại ảm áp mỉm cười, nói:

“Trẫm đã xem qua các bức chân dung rồi, đều là mỹ nhân cả. Những cô gái đó chắc chắn không thể nâng nổi kim đao, trẫm cũng không ép buộc, nhưng vẫn phải có yêu cầu căn bản.” Hấn ra lệnh cho thái giám: “Truyền ý chỉ của trẫm, sau khi đưa những cô gái thanh tú mỹ lệ đó vào cung, kiểm tra kỹ lưỡng xong, bỏ hết vào quan tài đóng nắp lại, để một ngày một đêm, nếu có ai có thể còn sống đi ra, trẫm lập tức tôn nàng ấy làm quốc mẫu!”

Bách quan nghe vậy, quỳ rạp cả xuống đất, chỉ còn Từ Đạt đứng ngơ ngẩn tại chỗ. “Bệ hạ bớt giận!”

Lý Dung Trị mỉm cười:

“Trẫm có nổi nóng đâu, tức giận cái gì? Thiên tử Đại Ngụy không phải hạng người tham luyến sắc đẹp, tuyển hậu mà chỉ để tâm đến dung nhan, đó là sỉ nhục trẫm. Trẫm là cửu ngũ chí tôn gần gũi với thiên thượng nhất, người đứng bên cạnh trẫm phải gần trời ới được. Năm đó hoàng hậu bệ hạ liên kết quỷ thần, có thể từ cõi chết sống lại, Đại Ngụy hoàng hậu sau này ít nhất cũng phải làm được như thế chứ!” Ngự khí vô cùng dịu dàng bình thản, hoàn toàn không thấy nửa phần tức giận, tựa như thực mong có thể tìm được một vị nữ thần như vậy.

Tất cả quan viên quỳ phục dưới điện, không dám thở. Hần từ từ đảo ánh mắt qua một lượt, cuối cùng dừng lại ở viên quan nhỏ bé, người duy nhất không quỳ xuống kia.

Nói hẳn nhỏ, là vì chiều cao của hẳn chỉ thấp hơn các viên quan khác một chút, nhưng thân hình gầy yếu, trang phục quan lại mặc trên người có chút quá khổ.

Chắc là hẳn còn đang ngây ngẩn, đã quên quỳ xuống đất, hai mắt đặt một góc vuông chăm chăm vào tượng hốt đang cầm trong tay, không thể thấy rõ diện mạo hẳn được. Quan viên nào đây? Tại sao mình không có một chút ấn tượng nào? Lý Dung Trị thấy hẳn đứng bên cạnh Minh Nguyệt, mà trong bách quan trên triều, bình thường Minh Nguyệt không bao giờ đứng quá gần một người nào cả. Có lẽ Minh Nguyệt từng làm một tiểu quan bán nghệ ở Tây Huyền, bởi vậy khi trở về Đại Ngụy luôn độc lai độc vãng, không giao hảo cùng bất kỳ kẻ nào, vì thế trong lòng hẳn luôn có một chút áy náy với cậu ta.

Hơn nữa, Minh Nguyệt cùng Lâm Tú vì đi tìm Từ Đạt, đã chuốc bao nhiêu khổ ải ở huyện Đắc Khánh... Ánh mắt Lý Dung Trị bỗng quét đến hình dáng đang nhảy tới nhảy lui ở ngoài điện kia.

Lâm Tú!

Tim hẳn bộp một tiếng, nói: “Hạ ý chỉ của trẫm, mau tuyên Tiền Lâm Tú ở ngoài điện vào!”

Thái giám vội vàng vâng mệnh. Tiền Lâm Tú nhanh nhẹn đi vào, bước chân nhẹ nhàng như sắp bay lên, cậu đi vào trước điện, quỳ xuống nói: “Bệ hạ, Tiền Lâm Tú đã đến.”

“... Cậu lấy cái gì về rồi?”

“Là một thứ tốt, vô cùng tốt ạ! Bệ hạ...” Tiền Lâm Tú đứng ngoài điện, không rõ bên trong đã xảy ra những chuyện gì, bây giờ thấy, tất cả mọi người đều quỳ xuống, nhưng Từ Đạt vẫn đứng thẳng không quỳ. Đúng vậy, cô là hoàng hậu bệ hạ, quỳ cái gì chứ?

“Thứ tốt? Thứ tốt gì?” Từ Đạt để lại cái gì tốt chứ? Nàng không để lại một thứ gì cả!

Tiền Lâm Tú chỉ vào Từ Đạt, cười nói: “Bệ hạ vẫn chưa thấy sao? Chính là...”

Từ Đạt tiến lên, quỳ gối bên cạnh Tiền Lâm Tú, nâng tượng hốt nói:

“Bệ hạ, thần có tin tức tốt!”

Tiền Lâm Tú há hốc mồm, trừng mắt nhìn cô.

Lý Dung Trị khẽ nhíu mày: “Nói.”

“Bệ hạ muốn tìm một cô gái tinh thông quỷ thần làm hậu, thần biết rất rõ có một người như vậy. Cô ấy từng sống lại từ trong quan tài, gần đây tại trở về từ hoàng tuyền, là một người đánh cũng không chết, nay cô ấy muốn tìm một vị hôn phu gần gũi trời cao. Thần thấy, bệ hạ cùng cô ấy là ý trời tác hợp, không biết ý bệ hạ thế nào?”

Lý Dung Trị khẽ nheo mắt, chậm rãi đứng dậy, bước xuống bậc thềm, đứng trước mặt cô. Hần quét mắt qua Tiền Lâm Tú, Lâm Tú đang mắt chữ O mồm chữ A nhìn viên quan nhỏ bé này.

Giọng nói của viên quan to gan này khàn khàn trầm thấp, tựa như đã lặn lội bao nhiêu dặm trường vẫn chưa uống được một ly nước mát lành. Âm thanh đó, hẳn chắc chắn chưa từng nghe qua.

“Người...”

Viên quan buông tượng hốt xuống, cúi đầu lấy ra từ ống tay áo một vật. Lý Dung Trị chăm chú nhìn, là một sợi dây đỏ thắm.

Lòng hẳn gọn một tia ngờ vực, lại nghe viên quan cất lời:

“Dầu là phải có tâm ý của bệ hạ, nhưng cô ấy cũng là người bướng bỉnh, dù có gả cho ai cũng phải có một đồng tâm kết mới được. Vài năm trước, cổ đem đồng tâm kết đưa ột người, nhưng lúc đó không phải là thực tình muốn gả, chỉ thăm nghĩ đến việc lừa thân của người đó thôi... Lần này, là chân tâm thành ý muốn đưa đồng tâm kết cho vị hôn phu mà cô thương quý...” Giọng càng lúc càng ỉu xiu, duyên do rằng cô thử

không biết bao nhiêu lần, sợi dây tết lại đều chẳng ra hình thù gì cả. Cô học cùng chủ quán, nhưng tay cô vụng về không sửa được, ngay cả Quỳnh Ngọc còn tết được vài cái, cô thì quây cho ‘loạn thất bát tao’.

Cuối cùng, cô mất hết hy vọng, giờ hai tay lên cao, trong lòng bàn tay là sợi dây thắm đỏ kia. “Nếu bệ hạ có ý với cô ấy, xin giúp cô hoàn thành đồng tâm kết.”

Lý Dung Trị mở to mắt nhìn lòng bàn tay đen mịn kia. Ống tay áo của viên quan nhỏ bé đó quá rộng, lúc giờ tay lên cao tay áo trượt xuống, hé ra cánh tay.

Màu da tay, cũng đen óng.

Lý Dung Trị dời mắt nhìn, đôi lần mở miệng định nói, lại thấy mình chỉ lắp bắp được những tiếng vô thanh. Mắt hấn thẳng băng không chớp, phải gắng lắm mới ép được bản thân quay lại chỗ Lâm Tú.

Mắt Lâm Tú đỏ hoe, gật mạnh đầu.

Hắn lại kéo ánh nhìn đến Minh Nguyệt đang quỳ phía xa, Minh Nguyệt phục trên đất, nhưng khóe môi lại ướp một nụ cười.

“Bệ hạ không muốn sao? Một cô gái như vậy không phải dễ gặp đâu.” Cô thúc giục.

Hắn mù mẫm nhìn viên quan này, chậm chạp vươn tay lấy sợi chỉ đỏ trong lòng bàn tay cô, bắt đầu tết lại đồng tâm kết.

Từ Đạt nhẹ nâng mắt, thấy những ngón tay hấn lập cập vấp vấp, vài lần còn trượt mất sợi dây, rõ là quá xúc động đến không thể cầm nén, nhưng ít ra, cô nghĩ, còn khéo léo hơn cô.

Cô lại rũ mi xuống, hơi mỉm cười, mãi đến khi cảm thấy có người dè dặt đặt đồng tâm kết lại trên lòng bàn tay cô, mắt cô bắt được hình ảnh nó, cười nói: “Bệ hạ khéo tay thật.”

“Người... ngừng đầu lên.” Giọng hấn khàn đặc.

Cô không ngừng, chỉ nâng đồng tâm kết lên cao. “Bệ hạ có chân tâm thành ý nhận lấy đồng tâm kết này? Nếu là thành tâm thực lòng, xin đồng ý cô gái ấy. Trừ khi hai bên đều đã thực sự tuyệt lòng, không thể phân tâm với một cô gái nào khác nữa.”

“... Người xứng đôi với trăm... ít nhất... cũng phải là một mỹ nhân da đen... Nếu không tận mắt thấy được, trăm... sao có thể nhận lời?”

Cô nghe vậy, thực dứt khoát ngừng mắt lên nhìn thẳng hấn, thản nhiên cười.

“Bệ hạ, thế nào?” Cô nghĩ nghĩ, hất mũ quan xuống, mái tóc đen óng xỏa dài xuống thắt lưng.

Hình như trong điện có người hét lớn gì đó, cô không để ý, chỉ chăm chăm nhìn hấn. Hơi gầy một chút, phong thái vẫn như xưa, đôi ngươi ấm và sáng ngời đang bắt chặt lấy cô, không chớp.

Nghĩ kỹ thì, đây là lần đầu tiên cô thấy hấn bộc lộ xúc cảm mãnh liệt đến mức như vậy nha. Nếu không phải do chấn động, kích động, xúc động, rung động đã đạt ngưỡng vô tận thì làm thế nào có vẻ mặt đó được? Tim cô mềm hấn, dịu dàng nói: “Nếu bệ hạ nguyện lòng, cô ấy cũng đồng ý bệ hạ, trừ khi mệnh cổ đã hết, nếu không, bất kể cổ phiêu bạt đến đâu, nhất định sẽ trở về bên cạnh bệ hạ, cùng với ngài, nắm tay ngài, đi hết con đường một kiếp.”

“... Lâm Tú.” Hấn vẫn không dời mắt.

“Thần đây ạ.”

Lý Dung Trị vốn muốn hỏi cậu, hôm nay rốt cuộc là ngày mấy tháng mấy, có phải mình đang nằm mơ hay không? Người trước mặt là ai? Nhưng hình như hấn trúng bùa choáng, chỉ thấy môi cô mấp máy như khẩu hình: “Bệ hạ, có hơi lạnh.”

Hấn vô thức đỡ cô đứng lên.

Nhẹ quá! Từ Đạt khỏe mạnh lúc trước, Từ Đạt đây là hơn phụ nữ Đại Ngụy... sao có thể gầy đến mức như vậy? Lạnh buốt mỏng manh, gương mặt tiêu tụy, nhưng nét cười của cô vẫn không tàn, đem đồng tâm kết đưa cho hấn.

“Bệ hạ, nếu nhận đồng tâm kết, đó chính là cho phép tôi.”

“... Trẫm vẫn luôn chờ... chờ cô ấy đòi hỏi trẫm dù chỉ một điều... Cô ấy yêu cầu, chính là cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh trẫm, toàn bộ trả giá đều là thực dạ... Tất nhiên ta sẽ đồng ý. Dù cô ấy có hỏi bao nhiêu lần, ta vẫn đồng ý mà thôi...”

Hơi cay xốc lên mũi, cô nhẹ cười:

“Vậy, bệ hạ, có phải là nên rút lại ý chỉ, để những cô gái xinh đẹp trong tranh này được tự do quyết định chuyện hôn nhân của mình? Bất người ta nhốt vào quan tài cũng hơi tàn nhẫn đó.” Cô lại nắm tay hắn, siết nhẹ, cười nói: “Bệ hạ, tay ngài chợt lạnh chợt nóng, là bị Từ Đạt làm hoảng hốt sao? Sứ mệnh của Từ Đạt vẫn chưa hoàn thành đâu, nay đã trở về, bệ hạ có vui mừng không?”

“Sứ mệnh?” Hắn khàn giọng hỏi, nhìn đôi môi bợt bạt của cô mở ra khép lại. Là người sống! Quả thực là người sống. Âm giọng tuy hơi khản khô, không như trước đây, nhưng đích xác là người trong lòng hắn, không thể lầm được.

“Sứ mệnh đi cùng bệ hạ. Hoàng thượng của một quốc gia làm sao có thể không có hoàng hậu đi cùng? Nếu đời này Từ Đạt là hoàng hậu, vậy thì làm bạn đường của bệ hạ là việc đương nhiên! Vị trí này, tôi phải ngồi cho vững vàng vào nữa.” Cô đảo mắt qua bách quan trên điện đều đang ngó người ra, cất cao giọng: “Từ hoàng hậu đã dùng thân thể quý thần để trở về, chính là hợp với yêu cầu của bệ hạ. Vì thế việc tuyển hậu sau này, không cần nhắc lại nữa. Bãi triều đi!”

“Từ Đạt! Từ Đạt!”

Có người vỗ vỗ vào má cô.

Cô mơ mơ màng màng tách hai mi mắt, thấy Lý Dung Trị đang ngồi bên cạnh giường. “Dung Trị...”

Ánh mắt hắn động lại trên gương mặt cô, xót xa nói: “Uống thuốc nào.”

Cô ồm một tiếng, một cung nữ đến dìu cô ngồi dậy, để Lý Dung Trị dứt từng muỗng thuốc. Cô để ý thấy, tấm phòng này hình như hơi lạ... Cô cúi đầu vừa thấy, lòng chợt hoảng hốt: “Bệ hạ, đây là long sàng đó!”

“Đúng vậy.” Hắn cười, lau qua khóe miệng cô, khi ngón tay lướt qua môi cô, đột nhiên dừng lại, nói mà không quay đầu: “Ra ngoài hết đi, trẫm chăm sóc hoàng hậu được rồi.”

Các thái giám cung nữ xếp thành một hàng đi ra ngoài, hắn lập tức kéo mở cổ áo của cô ra, lộ ra xương quai xanh cùng chiếc yếm.

Cô há hốc miệng. “Bệ hạ...” Giữa ban ngày ban mặt, hắn cởi mở như thế từ khi nào vậy?

“Gầy quá.” Hắn lướt ngón tay trên da cô, đứng giữa bầu ngực một lúc lâu, chuyển xuống eo. “Chẳng có tí thịt nào.”

Mặt cô đỏ lựng. “Đúng là gầy đi rất nhiều. Bệ hạ tạm thời chịu đựng cây gậy tre chán phèo này đi, đến khi Từ Đạt mập lên, cảm giác lúc ôm sẽ thích mê.”

Lý Dung Trị cười khê: “Lời này chính xác là nàng nói đấy.” Nói xong, hắn kéo cổ áo lại giúp cô, lại nhích đến gần một chút, dứt cô từng muỗng thuốc. Thuốc cạn, hắn đặt chén xuống, nói: “Thái y bảo cơ thể nàng suy nhược, phải tắm bổ nhiều vào.”

“Đông Hồi nói dương khí của thiếp vẫn quá ít, âm khí không chịu tan đi, nếu có thể trở về xin bệ hạ độ khí, chắc sẽ nhanh hơn rất nhiều.”

Lý Dung Trị nghe vậy, rất ngạc nhiên. “Đông Hồi?”

“Là người bên cạnh Từ Hồi, toàn bộ lần này là ông ấy thi triển pháp thuật để cứu thiếp...” Cô nói còn chưa xong, đã thấy hắn cởi giày ra leo lên giường, từ phía sau đưa cô vào một cái ôm ấm áp.

“Độ khí như thế nào? Thế này đúng không? Hay phải dùng phương pháp khác?”

Từ Đạt hơi choáng vì sự chủ động của hắn, nhưng cô luôn luôn không tỏ vẻ gì, chỉ cười: “Thời gian này chuyện quốc sự chỉ trông vào tài năng của bệ hạ, ngài ôm Từ Đạt một cái là đủ rồi.”

Cánh tay kia tăng thêm một phần lực, khiến toàn bộ lưng cô dịch sát vào trong lòng hắn, chặt không một khe hở. Hắn nói: “Như này nhé? Có chỗ nào chưa đủ chặt không?”

Mặc dầu Từ Đạt không nhắm mắt, nhưng cũng có thể nghe ra một giọt lo âu ẩn trong giọng nói của hắn, thậm chí còn thêm chút bối rối, như không biết mình đang chìm trong mộng hay ngồi giữa đời. Tim cô chưa xót, kiên quyết xoay người lại, vòng tay ôm lấy lưng hắn.

“Sao lại về trễ như vậy? Không phải người báo tin cho ta nữa.” Hắn nhẹ giọng hỏi, không ngừng vuốt ve mái tóc dài xoa trên lưng cô. Sợi tóc có chút khô xơ, nhưng đã là của Từ Đạt, trong mắt hắn, ngàn tóc này còn quý hơn cả ngàn vàng.

Cô nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng tim hắn trong lồng ngực, thỏa mãn cười nói:

“Thiếp ngủ suốt nửa năm, mãi đến vài ngày trước Đông Hồi cho rằng cứ như vậy cũng không ổn. Dương khí của đế vương cực mạnh, chỉ bằng để ngài giúp đỡ thiếp để phục hồi.” Cô khéo léo né đi câu hỏi, vì sao không phải người đến báo tin. Trong nửa năm đó, cô có tỉnh lại vài lần, có xin Bắc Đường vương gia thông báo giúp, nhưng tất nhiên Bắc Đường vương gia chỉ khoải ngồi xem kịch, hoàn toàn không muốn nhắc tay giúp cô dù là chút việc vặt vãnh này.

Quỳnh Ngọc dù sao cũng chỉ mới là đứa trẻ, đã sớm không kham được việc cả ngày phải ôm cô ngủ, dương khí của nó tuyệt đối không thể so sánh với đế vương Đại Ngụy. Đông Hồi trăm suy ngàn tính, rốt cuộc lại mạo hiểm thực hành pháp thuật, gọi cô tỉnh dậy lần nữa, về kinh lần này tìm Thiên tử làm cứu tinh.

“Từ Đạt!”

Cô lại bị lay lắc, lơ mơ nói: “Ngài yên tâm, thiếp chỉ ngủ, không phải chết, đừng rung thiếp nữa làm gì. Bệ hạ, bãi triều xong ngài công thiếp về nhằm chỗ rồi, đây không phải là tẩm cung hoàng hậu, là tẩm cung Thiên tử mà, phụ nữ không ngủ chỗ này được, tối nay ngài công thiếp trở về đi.”

“Không sao hết, bắt đầu từ hôm nay, nàng cứ ngủ lại ở đây.”

Tai cô có vấn đề á?

“Từ Đạt, sau này chúng ta đều già đi, thành Thái thượng hoàng và Thái hậu, cùng đi ngắm băng tuyết Đại Ngụy nhé.”

“Ừ, được.” Cô cười. Trong não hiển hiện hình ảnh một cặp vợ chồng tóc trắng như sương run run ôm nhau trước băng tuyết, cô liên cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Hắn làm sao thế nhỉ? Xưa giờ những lời như thế chưa bao giờ được thốt đầu.

“Từ Đạt, chờ nàng khỏe lại, chúng ta sinh một hoàng tử nhé.” Hắn ôn nhu nói. Vòng ôm siết chặt thêm một chút, lại sợ cô bị ôm lâu sẽ không thoải mái, cẩn thận đặt cô nằm thẳng trên giường, phủ chăn lên hai người, cẩn thận từng li từng tí để hơi ấm của mình truyền được sang cô.

Phải làm thế nào mới có thể khiến cô hấp thụ được nhiều dương khí nhỉ? Âm khí động mãi không tan? Nghĩ là cô từng cận kề miệng vực tử thần, đến giờ vẫn còn nguy hiểm? Hắn tuy thân là Thiên tử, nhưng cũng chỉ biết tìm những loại thuốc trân quý thượng đẳng cho cô, còn chuyện quỷ thần hắn thực không biết cách tháo gỡ.

Hắn nghĩ nghĩ một chút, nhẹ nhàng hé nửa tà áo của cô ra, để da thịt cô chạm được vào mình.

Cô ngái ngủ mở mắt, mơ mơ màng màng nở một nụ cười với hắn.

Tim đập dội trong lồng ngực, hắn cất giọng khàn khàn:

“Từ Đạt, nàng không hận ta ư? Ta để nàng đến huyện Đắc Khánh, gặp phải đại nạn này...”

Cô đang buồn ngủ hết sức, nhưng vẫn vô thức đáp lời hắn:

“Không hận chàng, chàng là người đàn ông thiếp yêu cả cuộc đời, nếu thiếp không đi, chàng chính là người chịu khổ, thiếp tình nguyện chuốc lấy cực nhọc bao nhiêu cũng được, miễn đừng lây đến chàng. Dung Tri, lúc nào đến giờ chàng phải rời đi, cứ việc đi, đừng đánh thức thiếp nhé...”

“... Ừ.” Hắn lên tiếng, thấy cô quả đang thiếp đi, cũng không muốn đánh thức cô lần nữa.

Hắn kê mặt mình vào sát chóp mũi cô, chỉ hy vọng cách này có thể giúp cô được một chút.

Hắn chưa bao giờ ân ái cùng cô vào ban ngày, dù là ban đêm cũng chú ý rời khỏi tầm cung của cô, chưa từng thấy vẻ khốn khổ không che giấu kia, chỉ gặp nụ cười dịu dàng mà cô bày ra cho hắn thấy.

Nếu có thể thấy sớm hơn thì đã tốt, nếu có thể thấy nhiều hơn thì đã tốt. Rõ ràng vài năm nay hắn có bao nhiêu cơ hội ngắm nét cười như vậy, nhưng đã không nhìn cho tử tế.

Nếu cô đi vĩnh viễn không về, làm sao hắn biết cô đã từng cười với hắn như vậy?

Nếu cô đi vĩnh viễn không về, ngoại trừ một cái đồng tâm kết, toàn bộ ký ức về sự chung sống của hai người, chỉ gói gọn lại trong những đêm cố định cô cùng hắn ái ân!

Chỉ có những đêm đó! Mà những đêm đó, là hắn cho cô!

Là hắn cho chính mình!

Nghĩ đến đó, tim hắn đập gấp gấp hơn. Nhìn chăm chú lại, trước mắt rõ ràng vẫn là Từ Đạt, ánh mắt hắn chăm chăm cắm vào không dứt, si mê nhìn dung nhan đang say ngủ.

Hơi gầy, da trắng tái đi một chút, có vẻ tiêu tụy mệt mỏi, thậm chí thân thể không được điều dưỡng tốt nên hơi già hơn bình thường. Nhưng, cô là Từ Đạt, Từ Đạt đã trở về.

Con điều hầu nhỏ này đã tung cánh bay về.

Hắn nghe từng nhịp thở đều đặn của cô, để hơi thở ấm áp đó vờn nhẹ gương mặt hắn.

Cô lẩm bẩm cái gì đó trong mộng, khóe miệng ngọt ngào nhấc lên.

Hắn nhìn, không thể chế ngự được bản thân, đôi môi cũng vẽ hình một đường cong hạnh phúc.

Hắn nhẹ nhàng nói: “Dung Trị.”

“... Dung Trị.” Cô vô thức lẩm rầm theo trong giấc ngủ, bờ môi không giấu nổi ngọt ngào.

Thấy thế, trong lòng hắn tràn ngập thỏa mãn trước giờ chưa từng có. Cho dù là đạt đến ngôi vị này, cho dù là nhờ được cái đỉnh trong mắt, hắn cũng chưa từng vui vẻ như vậy.

Hắn giật giật cánh môi, khép kín suốt nhiều năm khiến bản thân không thể dứt khoát thốt ra những câu thực dạ, nhưng giây phút này, hắn quá muốn nói, quá muốn siết mạnh cô vào lòng, đoạt lấy thân tâm của cô.

Hắn dò dẫm vài lần, những tiếng giấu kín trong đáy tim vẫn định buông lời chột ào lên phá tan rào chắn nơi cổ họng, nhẹ nhàng vọt ra từ miệng hắn:

“Từ Đạt, cô gái ta yêu.”

Chân mày khóe miệng hắn động nét cười, người mắt nhìn thẳng vào cô, nửa giây không rời.

Một năm nay hình như hơi kỳ quái.

Từ Đạt lỏa thể ngâm mình trong suối nước nóng. Cô không biết bơi, cho nên mỗi lần đến suối nước nóng thì phải dựa người vào bờ mới an tâm. Vòng hai tay trên bờ đá, cảm hơi ngéech lên, nghĩ nghĩ đến một năm trở về này, quả thực là có nhiều chuyện lạ.

Người Đại Ngụy có câu gì mà gái ba mươi như sói như hổ, ý là phụ nữ sau ba mươi tuổi lửa lòng sẽ bùng lên dữ dội, nhưng cô nghĩ, câu này ráp vào Lý Dung Trị vô cùng chuẩn xác.

Hắn hơn ba mươi, đang tuổi cười trág, trước kia đường đường là một quân vương nghiêm khắc với bản thân, nhưng cô vừa về chưa tới một tháng, vào một đêm trăng mờ gió lớn, tuột hết quần áo của cô. Cô tưởng hắn đang định giúp cô thay quần áo, mở miệng cảm ơn, ai ngờ vị bệ hạ anh minh này lại bật cười:

“Từ Đạt, loại chuyện này cũng phải cảm ơn sao? Có phải ta cũng nên nói một câu làm phiền nàng nhé?”

Bàn tay nóng rẫy của hắn mơn trớn bầu ngực trần của cô, trượt xuống cặp mông teo ngắt chưa có thịt, thương xót hỏi:

“Từ Đạt, thân thể nàng có chịu đựng nổi không?”

Hắn tiếp tục sờ sờ đôi chân được vùi trong chăn đã bắt đầu có hơi ấm, tỉ mỉ vuốt ve, lại cười:

“Từ Đạt, ngực nàng nhỏ quá đi mất, mau bồi bổ lại đi, chân cũng gầy đi rất nhiều rồi, muốn đứng lên chắc phải cố đỡ lắm á.”

Cô ngẩn tò te, lúc hắn nói xong những câu này, thân thể nhẹ nhàng phủ lên người cô, cô chỉ có thể trợn mắt nhìn đôi người đang tỏa sáng trong bóng đêm kia.

“... Bệ hạ, đây là long sàng đó...”

“Giờ thì đúng là nàng đang nằm trên long sàng.”

“Hôm nay bệ hạ đã gặp chuyện gì... mà đến nỗi không không chế được vậy?”

“Ta suy đi nghĩ lại, chỉ có phương pháp này là độ dương khí cho nàng ổn nhất, vừa nhanh lại không có trở ngại gì, nhưng nếu trong quá trình làm mà nàng không chịu được cũng phải nói nhé.”

“...” Bệ hạ ngài cho thiếp là ma nữ chuyên hấp thụ tinh khí của đàn ông trong mấy bức tranh quý thần của Đại Ngụy sao? Thừa biết hắn chỉ là vợ đại một lý do nào đó, nhưng cô vẫn lập tức ‘ngôn bất do trung’ (nghĩ một đằng nói một nẻo): “Bệ hạ anh minh, nói rất có lý.”

Đêm đó, cô lạc mình trong ánh mắt cong cong ngập ánh sáng như ngọc của hắn, để mặc hắn nhân bóng tối mà ‘tể ngư thiết dương’ (giết bò mổ dê __=). Nửa đêm khát nước tỉnh dậy, thấy Lý Dung Trị đang ôm mình ngủ rất sâu, khỏe miệng hơi nhếch, như con hổ đang há hê hay mèo con ăn no uống say xong lăn ra ngủ bất tỉnh nhân sự... Lòng cô vui không tả xiết, bởi vì Lý Dung Trị vốn dễ tỉnh ngủ, ít khi có được một giấc ngon như vậy.

Cô lơ đãng nhìn quanh ngoài rèm giường, tấm bình phong vốn không biết bị khiêng đi đâu, hai ngày nay lại xuất hiện trong tấm cung hắc để cô viết lời can gián lên trên, thậm chí bên cạnh bình phong luôn sẵn sàng bút mực để cô múa bút mọi lúc mọi nơi. Không biết cô có thể gián ngôn một câu kiểu vậy hay không: Bệ hạ anh minh khi độ khí cũng đừng khách khí như vậy!

Sau đó, cô kín đáo gọi thái giám ở Kính sự phòng tới, xác nhận rằng đêm đó không phải là ngày hoan ái cố định trong tháng.

Sau nữa, những bản ghi chép ở Kính sự phòng bắt đầu dày hẳn lên... làm nghi ngờ của cô càng thêm sâu.

Ngày cố định của sinh hoạt vợ chồng hoàn toàn rối loạn, lúc nào cô cũng bị ép nhận dương khí của hắn. Chuyện này... cũng không phải bị ép, hưởng thụ thực vui vẻ như thế, mắc gì cô lại không hưởng? Rõ ràng trong cơ thể đã hết âm khí từ lâu, nhưng cô vẫn rất thích thú nhận dương khí đó. Cô không thể không thừa nhận, so với cảm giác lúc sinh hoạt vợ chồng những ngày cố định trong dĩ vãng, hoan ái tự do tùy ý suốt một năm này làm cô mê mẩn hơn nhiều.

Lúc đầu cô nghĩ hắn định bù lại số lần sinh hoạt vợ chồng cố định đã bỏ lỡ trong nửa năm cô mất tích, ai ngờ, số lần của một năm này đã hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của cô.

Bây giờ, cô ngủ trên long sàng hắn, khi giờ lâm triều sắp đến, hắn sẽ xuống giường trước, tới một gian phòng nhỏ khác để thay quần áo, rồi trở về gọi cô, ngày nào không lâm triều, hắn sẽ ngủ thêm một chút, mãi đến khi nắng tràn vào phòng, hắn mới đánh thức cô dậy, cùng nhau rời giường. Cho đến nay, cô chưa hề quay lại ngủ ở tấm cung của mình qua đêm.

Nếu như khi bình thường cô ngủ tự động chuyển sang trạng thái con tôm, hắn lập tức mở tay chân của cô ra, bắt cô ôm hắn, làm hại thói quen này của cô bị cưỡng quyết sửa thành — khi ngủ tứ chi sẽ vô thức quăn lắt hắn.

Thậm chí, lần trước cô cố tình đùa hắn, cười bảo: “Bệ hạ chắc chắn là rất yêu Từ Đạt.”

“Ừ, ta chưa bao giờ yêu một người nào đến thế.” Hắn cũng không ngẩng đầu lên khỏi xấp tấu chương, còn bồi thêm một câu: “Có khi khó chịu một chút, nhưng chỉ cần nàng đừng để ta lo lắng, thì cũng ít khó chịu hơn hẳn.”

Cô lập tức trợn tròn mắt, tiếp theo là cúi đầu xuống nhìn tấu chương mà tâm hồn bay lạc đầu đầu, tiện thể nhích người, đổ mặt ngồi gần hẳn thêm một chút. Lần này, cô nghe được lời này là thực tâm, rất dễ dàng... Lúc trước chúng như mằm rể bị đè ép không thể vươn lên, hẳn đề phòng ‘căn thâm địa cố’, trừ khi vạn bất đắc dĩ, hẳn không bao giờ nói lời thực, thậm chí, có khi hẳn nói thực lòng chỉ để đổi lấy ích lợi, nhưng lần này...

Nếu một năm trước có ai nói với cô, Lý Dung Trị sẽ buông thả bản thân đến như vậy, có đánh chết cô cũng không tin — điều này trong mắt hẳn gọi là điếm báo bê tha, đọa vào con đường mê muội.

Hắn là một quân vương kiểm chế chính mình quá mức, khắc nghiệt vô cùng, chỉ sợ bước lỡ một bước, bây giờ lại cho phép bản thân phóng túng, dù chỉ là một mức độ nhất định, cũng quả thực khiến cô nắc nỏm kinh ngạc.

Thời gian trước cô còn chọc vào giới hạn của hắn, khiêu khích ngay trước mắt hắn, vậy mà cũng thành công, làm cô choáng váng sững sờ, ngay cả thái giám Kính sự phòng một năm nay cũng phải phụng mệnh chạy đi chạy lại một sắp chết, cô cũng không phải là không biết xấu hổ.

Hay là, hắn đang suy nghĩ xem có cách nào giúp cô thụ thai? Sáu năm đã qua, ngay cả bóng dáng một đứa trẻ cũng không có, hẳn chỉ cười, khẳng khái nói không vội.

Hắn không vội, bách quan cũng giả vờ không vội. Nếu những người đó đã không nóng ruột, cô còn gấp gáp làm gì?

Hơi ấm lượn lờ trong suối nước nóng ru cô buồn ngủ. Ngày xưa, cô cùng Lý Dung Trị rất hiếm khi đến ngâm trong dòng suối nước nóng này, chỉ có sau khi đại hôn cô tò mò nên tới ngâm một lần, sau nghe thái y bảo ngâm suối nước nóng rất tốt cho cơ thể, Lý Dung Trị ba năm lần nhắc cô, cô mới tạm thời đặt tấu chương xuống một téo để đến ngâm.

Cô lại nhắm mắt dưỡng thần, đầu óc phiêu lãng tới chuyện chính sự. Có âm thanh người nào đó đến gần, cô cũng không hỏi là ai.

“Từ Đạt, ngâm lâu quá rồi.”

Cô ngẩng người, mở mắt chớp được một góc long bào vàng chói, nhấc đầu lên, đúng là Lý Dung Trị đang mỉm cười nhìn cô.

Cô nhìn khói trắng luẩn quẩn trong suối, toàn bộ cung nữ đều đã lui hết ra ngoài.

“Thiếp ngâm lâu đến như vậy sao? Đến tận lúc bệ hạ đi ngủ?” Cô lấy làm lạ.

Hắn cười thành tiếng, đưa một chiếc khăn mềm mại hình chữ nhật đến, nói: “Mau đứng lên đi.”

Khuôn mặt bánh mật của cô chuyển thành hồng rực, lẩm bẩm: “Từ khi nào mà ngài chú ý đến cả những việc nhỏ nhặt của thiếp như vậy?” Cô hít sâu một hơi, trang nhã bước lên.

Lớp khăn ấm áp lập tức phủ lên người.

Miệng cô hơi cong lên cất chứa ý cười, ngược mắt lên gặp ánh nhìn ôn nhu quyến luyến kia của hắn, thâm sủng sót.

“Bệ hạ?” Sao lại nhìn cô như vậy?

Hắn hoàn hồn, cười đáp: “Không có gì, chỉ là mấy ngày nay thấy nàng cười rất nhiều. Trước kia nàng cũng hay cười, nhưng không như hiện tại... cười đến hạnh phúc.”

Cô kinh ngạc sờ sờ khóe môi, ngượng ngùng cười trả lời: “Thiếp cũng không chú ý lắm, chắc là có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn, cũng buông thả hơn một chút.”

Hắn cười, giúp cô vén mái tóc dài vào khăn, nắm đôi tay cô vì nước nóng mà trở nên mịn màng hồng ửng, bước đến chỗ trường tháp.

Cô lại bồi thêm một câu: “Cũng có thể bệ hạ anh minh. Một năm nay, bệ hạ thư giãn thả lỏng tâm trí nhiều, thiếp thấy vậy thực mừng rỡ, hạnh phúc hơn là phải rồi.” Ngụ ý là bảo hắn thư giãn thêm chút nữa, đừng ép uống mình quá đáng.

Hắn cười, cầm lên một chiếc lược ngọc, để cô ngồi xuống, giúp cô chải mái tóc đen óng chấm lưng.

Tim Từ Đạt nhảy nhót, xác định bốn phía không có bóng cung nữ nào, không thì chuyện này quả thực... Trong lòng cô hớn hở vô cùng đó!

“Lạnh không?” Hắn dịu thanh hỏi.

“Không ạ, thiếp còn sợ bệ hạ thấy nóng nữa.”

“Chung quanh không có ai, gọi ta là Dung Trị đi.”

“... Dạ.” Cô nghi miệng mình đã cong đến sắp thành tàn phế luôn rồi. Tim cô tựa như vừa uống được nguyên một thùng mật ngọt sánh, yên lặng hưởng thụ khoảnh khắc an tĩnh này.

“Từ Đạt, nàng cũng biết ngày xưa ta luôn gò ép bản thân quá mức sao?”

Cô ngẫm nghĩ một chốc, cười đáp: “Bệ... Dung Trị, trong lòng chàng vốn đã rõ ràng hơn bất kỳ ai khác. Một bậc quân vương như vậy, nếu cả đời đều có người can gián bên cạnh, muốn chàng bước vào con đường u mê sa đọa cũng rất khó.”

Cô nhớ một ngày nào mình đứng trên điện, nghe hắn mỉm cười nhẹ nhàng bảo muốn những mỹ nhân trong tranh đó vào tất trong quan tài, đó là một gương mặt cô chưa bao giờ thấy.

Cô phân vân trong im lặng, quay lại nhìn hắn, dịu dàng nói:

“Trị quốc là một con đường dài. Cung giương quá căng sẽ đứt, bây giờ bên cạnh chàng đã có thiếp, thiếp sẽ luôn luôn nhìn giúp chàng, thấy giúp chàng, bên mình quân luôn có hiền thần, không phải tranh Đại Ngụy đều nói như vậy sao? Quân vương nào, thần tử này, lời này hẳn là không sai được.”

Hắn chỉ nhẹ cười, buông lược, cất tiếng:

“Nàng nói đúng. Một người như ta mà có thể khiến nàng cam tâm tình nguyện trở về, không cần đập gãy hai cánh nàng cũng cam nguyện cả đời theo ta giúp đỡ, vậy thì chắc con người như ta cũng không tệ lắm. Ta không cần ép mình đến nỗi chết sớm làm gì.” Chốc sau, lại nói: “Nàng vẫn không quên lời hứa của nàng hôm đó chứ?”

Tim cô gợn một giọt chua xót, lặp lại lời hứa hôm đó trên điện, ôn dịu nói:

“Tôi nguyện theo Lý Dung Trị, trừ phi mệnh Từ Đạt đã đứt, nếu không, bất kể là phiêu bạt chốn nào, nhất định sẽ trở lại bên cạnh Lý Dung Trị.”

Lời dứt, cô thấy mừng vui vô tận rõ ràng trên gương mặt tuấn tú của hắn, rõ là cô cũng nên vui vẻ theo, nhưng chỉ cảm thấy mũi nghèn nghẹt, tim âm ỉ rừng rục đau.

Cô nhìn hắn, không chớp mắt. Nhẹ mím một nụ cười, hắn sẽ sàng rút mao dao trên người cô xuống, quan sát kỹ càng trong một khắc, nhướng mày lên cười: “Thịt đầy hơn một chút rồi đó. Ban đêm sờ rầm cũng cảm nhận được, nhưng phải nhìn thực tế thì mới có thể xác định.”

“...” Mặt cô đỏ như ứa máu, bật cười. Đã một năm rồi, không đầy đặn được chút nào mới là lạ.

Hắn sợ cô nhiễm lạnh, lập tức khoác vào giúp cô từng lớp áo. Cô nhìn thẳng vào hắn, trên mặt hắn động một nụ cười say lòng người, bàn tay khéo léo giúp cô thắt lại từng lớp, lúc đeo bao tay vào cho cô còn cần thận không để cánh tay cô quệt qua.

Cô mê say nhìn từng động tác cử chỉ của hắn, trong thần sắc hắn ẩn hiện một mẫu thỏa mãn. Nhịp tim cô vô duyên vô cớ bỗng dừng gia tốc, đẩy tim lại trong vắt xanh veo như gương, gọi cô nhớ một điều đáng ra đã phải làm từ rất lâu về trước.

Cô nợ chính mình, nợ cả hắn!

“Tóc vẫn còn ướt, đừng buộc kéo đau đầu, lát nữa bảo cung nữ khoác thêm áo choàng tránh gió cho nàng. Được rồi, đi thôi.” Hắn cười.

Đột ngột, cô giữ chặt tay hắn.

“Lý Dung Trị, chàng nhắm mắt lại đi.”

“Sao?” Hấn cười.

Cô vẫn chăm chú nhìn hấn, cánh môi cong lên, chậm rãi vòng tay quanh người hấn, cúi đầu khe khẽ hát:

“Ta có đôi bàn tay to lớn, binh sĩ a, chàng có nguyện ý theo ta? Ta có bộ ngực tròn đầy, binh sĩ a, chàng có muốn sờ? Ta cũng đủ sức lực khiến chàng vui sướng, sóng giường trăm ngàn đong đưa bỏ sao đành, đừng để ta thương nhớ chàng quá mức, một ngày dài tựa trăm năm... Nữ lang (cô gái, cách gọi cũ) Từ Đạt, người Tây Huyền Từ gia, hôm nay cơ duyên kỳ ngộ với chàng, chỉ mong cùng chàng mặn tình nồng ý, chàng có nguyện lòng hay không?”

Cô đứng trước mặt hấn. Mắt hấn vẫn khép, nhưng khóe miệng lại thể hiện sự vui mừng tột cùng, so với nét cười khi đang cơ nằm đó còn rạng rỡ hơn bảy phần.

Lúc này, Lý Dung Trị hấn là thực thực thực thực mừng rỡ.

Mùi cô cay nghệt, im lặng ứa nước mắt.

“... Lý Dung Trị ta đương nhiên là nguyện lòng.” Hấn đáp từng chữ, cẩn thận mà sung sướng.

Thời gian đứng lại, cô dậm bước lên, ôm hấn thật chặt.

“Lý Dung Trị! Tây Huyền Từ gia Từ Đạt, từ giờ phút này, là uyên ương cùng chàng một đời không chia cách!”

[1]: Tượng hốt - : là thứ máy ông quan hay cầm khi lên châu. Nó như thế này

16. Chương 16

Mấy trăm năm sau –

“... Nói đến cây kim đao kia, trải bao đời Hoàng hậu, chỉ duy một Hoàng hậu bệ hạ Từ Đạt mới có thể cầm lấy, nhưng kim đao vốn ẩn chứa sát thần, suốt cả đời bà chỉ thực sự nâng lên ba lượt. Một lần chính là đợt biến cố ở cửa cung Cửu trùng, một lần là khi thám tử Bắc Đường hành thích hoàng đế Đại Ngụy, lần cuối là khi giao chiến cùng Bắc Đường. Bên cạnh bà luôn có tướng quân trẻ tuổi Tần Quỳnh Ngọc, người này đúng là mãnh tướng, đã vì Đại Ngụy mà lập không biết bao nhiêu chiến công, đồng thời lúc chàng ta xuất hiện, buổi thịnh cường của Đại Ngụy xác định tam giác sắt – Đế, Hậu, Tướng, song vương cùng trị, thần tướng mở cõi, thời vua Thiên Đức quả thực không hiếm. Tần Quỳnh Ngọc từng bị người ta chỉ trích vì xuất thân Tây Huyền, nhưng trên đại diện chàng chỉ nói: Hoàng hậu bệ hạ là người ở đâu, chàng ta là người ở đó, dù có ngày Hoàng hậu bệ hạ muốn trở thành dân Nam Lâm, chàng chắc chắn cũng sẽ đi theo. Lập tức Hoàng hậu chỉ cười cười, hỏi chúng thần ‘Vậy, chư khanh bảo Hoàng hậu là người từ đâu đến nào’, từ đó về sau, tuyệt không kẻ nào dám nói năng gì về xuất thân của Tần Quỳnh Ngọc nữa. Các vị, nhìn xem, đây là bức tranh vẽ kim đao, cái đao này ngay cả tướng quân trẻ tuổi Tần Quỳnh Ngọc, cùng với sự phụ chàng ta, Ô Đồng Sinh, cũng không thể nâng nổi đâu.” Người đàn ông trung niên đang kể chuyện có hai chòm râu trên mặt, để giúp người nghe hình dung rõ cảnh tượng, đặc biệt trải ra cuộn tranh đã chuẩn bị từ trước.

Tòa tửu lâu này có ba tầng, lầu một cực kỳ rộng rãi, lầu hai, ba tạo thành hình cung tròn, nhả khách ngồi ở những bàn xếp cạnh hình cung đó, từ trên cao nhìn xuống vị tiên sinh đang thuật chuyện đời xưa ở lầu một kia.

Trong cuộn tranh quả thực có kim đao, nhưng lại là một cô gái cầm kim đao.

Chuyện mấy trăm năm trước này, người kể cũng kể vô số lần, người nghe cũng chẳng thấy có gì mới lạ, nhưng hiếm khi gặp người ‘chém đinh chặt sắt’ đưa tranh vẽ kim đao ra như thế, ánh mắt đều không kìm được chăm chú vào bức tranh kia.

“Ồ, cô gái này, có phải là Hoàng hậu đệ hạ Từ Đạt?” Có kẻ tò mò hỏi.

“Đúng vậy!” Người đàn ông trung niên cười ha hả. “Trên triều đình, Từ Hoàng hậu còn mạnh mẽ hơn cả Thiên Đức Đế. Nếu Thiên Đức Đế đóng vai phản diện thì Từ Hoàng hậu chính là người đứng phía sau. Người đời cũng gọi Từ Hoàng hậu là Hoàng hậu thép.”

“Trông quả là một mỹ nhân Đại Ngụy chính gốc nha.” Mọi người chụm đầu lại. “Chỉ là màu da hơi đen chút thôi.”

“Đen đến như vậy sao? Đúng là chẳng khác gì than nha, ta nhớ là không đen đến thế mà, dáng vẻ cũng không giống vậy.” Có người nói.

Gã đàn ông trung niên nghe thế, ngẩn người ra, nâng đầu nhìn cô gái trẻ vừa cất tiếng — cô che mặt, nhưng mắt mày thanh tú điểm lệ đầy thanh xuân, khóe mắt hơi nheo, ước chừng mười tám mười chín tuổi, mặc trang phục của phụ nữ Đại Ngụy, đang đứng trước bức tranh nghiêng đầu ngấm ngĩa.

Gã nhớ, cô gái trẻ này lúc này ngồi ở chiếc bàn phía đông lầu một. Gã uể oải cất lời:

“Cô nương muốn phá vỡ cuộc vui, vậy thì nên dùng diện mạo thực mà gặp người chứ, che mặt để làm gì?”

Cô giương mắt nhìn gã, lạ lùng cười: “Tiên sinh không biết phụ nữ Đại Ngụy bước ra khỏi cửa đều phải che mặt sao?”

Gã trung niên né đi câu này, lại nói tiếp:

“... Bức tranh này là do tổ tiên truyền lại, cô nói Hoàng hậu không giống như thế, có chứng cứ gì không?”

“Có nha, nhà tôi cũng có tranh do tổ tiên truyền lại, có điều diện mạo chả giống vậy đâu, à...” Cô giơ cánh tay ra, để cho gã thấy rõ. “Đâu chừng chỉ đen như thế này thôi.”

Người trong tửu lâu ồ lên, tiểu nhị vội vàng xông tới kéo tay áo của cô xuống, gấp gáp nói:

“Cô nương là thiên kim thâm khuê cơ mà? Ở Đại Ngụy không thể hở hang tùy tiện, nếu không sẽ không gặp được cho người nào tốt đâu.”

Cô ở một tiếng, lại nhìn bức tranh kia. Người không giống, kim đao cũng khác hẳn, tám phần là gã này chỉ vì kiếm sống mà lừa bịp người khác. Cô quay về bàn mình, ghé mắt đón một ánh nhìn từ tầng hai, nhưng chỉ kịp thấy chủ nhân ánh nhìn đó đã xoay lưng lại.

Có khách quan nói lớn:

“Chuyện của Từ Hoàng hậu nghe đã nhiều, hay là ông kể một chút về Thiên Đức đế Lý Dung Trị đi. Nghe nói ngài một đời anh minh, cả đời chỉ có một Từ Hoàng hậu, một người duy nhất yêu thương không kiềm chế, đúng vậy không?”

Đầu óc gã trung niên kể chuyện vẫn còn ngập tràn da thịt nồn nà trơn mịn vừa rồi kia, nuốt nuốt nước miếng, gắng gượng gọi hồn về, đáp:

“Đúng vậy! Thiên Đức đế Lý Dung Trị không gần nữ sắc, cũng không thích thú sắc đẹp, chỉ duy đối với một việc vô cùng coi trọng, đó là Hoàng hậu sắc lập phải hơn người, liên hệ được quỷ thần, có thể sống lại từ cõi chết, chỉ có thể mới xứng đôi cùng ngài, vừa vặn tao ngộ Từ Hoàng hậu đã trải qua ba lần chết đi sống lại... Một lần ở Tứ phương quán, bà bệnh nặng mà mất, quan tài đã sắp chuyển đi, nghe nói bà đập vỡ quan tài bước ra, đánh bọn đầu trâu mặt ngựa cút thẳng khỏi Tứ phương quán, kinh động bốn phương. Lần thứ hai, nửa năm sau cái chết vì sập núi tại huyện Đắc Khánh, bà nhập hồn vào một viên quan để vào triều, nghe được lời thề của Thiên Đức đế chỉ cưới con gái quỷ thần, lúc đó mới tuyên bố bà chính là Từ Đạt hồi sinh, lập tức đăng cơ phượng vị (làm Hoàng hậu). Lần thứ ba... cô nương che mặt, cô muốn nói gì sao?” Gã trung niên thấy góc kia hơi tay lên.

“Xin hỏi... Viên quan kia là đàn ông, Từ Đạt nhập hồn vào người ông ta, sao có thể đăng cơ phượng vị được? Lấy thân thể đàn ông á?” Cô thực rất ngạc nhiên.

“Chuyện này... Nếu bà có thể chết đi sống lại, tức phải có được năng lực quỷ thần, biến viên quan này về hình dạng nguyên gốc của bà cũng không phải chuyện quá khó!”

“Ồ, té ra là rứa...”

“Lần thứ ba, cuộc chiến với Bắc Đường đã tới hồi chiến thắng, bà lại trúng phải tên, ngã ngựa bỏ mình. Lúc quân đội khai hoàn trở về kinh đô, trên đường đi có thần nhân tặng một cô gái, nói là cô ấy có thể chất giống Từ Hoàng hậu, có thể vượt âm phủ trở về dương thế, không bị giới hạn bởi sinh tử trần gian, đúng là bạn đồng hành tốt nhất với Thiên Đức đế Lý Dung Trị.”

Có người ngồi ở khách điểm cất giọng chen vào:

“Việc này ta cũng có nghe. Thiên Đức đế cả đời luôn thích những người như thế, nên nghe xong ngài vô cùng mừng rỡ, muốn cô gái kia vào quan tài nằm một ngày một đêm, đại quân sẽ dừng lại hạ trại để chờ. Cô gái đó bằng lòng, bước vào quan tài, lúc sắp phong quan thì Thiên Đức đế đột nhiên nói: Trẫm là thân kim long, tuyệt đối không chấp nhận chuyện lừa dối, để phòng vạn nhất, đập bỏ quan tài gỗ, thay quan tài đá đi. Lập tức liền phái người đưa cô ta vào trong quan tài đá. Đang lúc phong quan, lại có người đẩy mình đổ máu, từ trong trướng của Thiên Đức đế lao đảo chạy ra, lớn tiếng quát: Thiên Đức đế đã thích con gái quỷ thần, lại nguyện chỉ cưới một hậu, chính là Từ Đạt! Từ Đạt đã trở về! Bà lập tức gọi người mở quan tài, đầu pháp thuật cùng cô gái kia, đầu đến mù trời mịt đất, cuối cùng cô ta bại trận, Từ Đạt ba lần chết đều hồi sinh lại phục hồi phượng vị. Tội nghiệp Thiên Đức đế cố chấp chỉ cưới con gái quỷ thần, vất vả lắm mới đổi được một cô con gái quỷ thần khác, ai ngờ vẫn là Từ Hoàng hậu, chỉ là ngài không thể bỏ được sở thích kia...”

Cầm cửa cô gái trẻ ngồi trong góc rớt bịch xuống đất.

Quả nhiên người nhà mình nói chẳng sai, chuyện lưu truyền ở Đại Ngụy so với chuyện truyền lại trong nhà cô khác nhau xa lắm.

Rõ ràng lần thứ ba Từ Hoàng hậu trúng tên ngã khỏi ngựa, Ô Đồng Sinh vốn bảo vệ Hoàng hậu suốt trận đấu lập tức kéo bà rời khỏi chiến trường, mới tránh được kết cục bị vó ngựa phanh thây. Lúc ấy Hoàng hậu chỉ bị trúng tên ở vai, căn bản hoàn toàn không nguy cấp đến tính mạng, nhưng Ô Đồng Sinh cùng Thiên Đức đế thấy tên từ hướng của Đại Ngụy bắn ra, hiển nhiên là có kẻ người Đại Ngụy có ý muốn hại bà. Nếu không phải số Từ Đạt may mắn, đột ngột xoay ngựa, thứ mũi tên kia xuyên qua chắc chắn đã là yết hầu.

Thiên Đức đế lập tức phao tin rằng bà đã chết, giấu bà trong trướng để dưỡng thương. Trên đường khai hoàn trở về, có quan viên địa phương giở mảnh khốe bịp bợm, Thiên Đức đế cả đời ghét nhất là chuyện sau tin dữ của Từ Hoàng hậu lại có kẻ mưu đồ hậu vị, liền sai người nhét cô gái kia vào quan tài đá, không ngờ sau khi Từ Hoàng hậu tỉnh lại nghe tin, từ trong trướng lao ra ngăn cản, ngã đến cả người bê bết máu, bị người ta tưởng nhầm là vừa từ dưới cửu tuyền đi lên... Lúc cô đọc đến đoạn này thì cười sặc nước, người thời xưa, đúng là mê tín hết chịu nổi.

Cô gái nằm trong quan tài kia sau khi được cứu ra, đầu pháp thuật cái gì, cô ta sắp tắt thở đến nơi, lúc được ra chỉ lập tức khóc lóc quỳ xuống xin tha tội.

Rốt cuộc là chuyện tích tượng truyền trong nhà cô là giả, hay là dã sử Đại Ngụy lưu lại có vấn đề?

Cô lại nghe gã trung niên đó nói:

“Không sai không sai, đúng như lời của vị quan khách này, nhưng riêng lần thứ tư... Từ Hoàng hậu đi không trở về. Người Tây Huyền dù sống lâu vẫn kém thọ hơn người Đại Ngụy một chút. Sau khi bà đi, Thiên Đức đế bị âm khí tà ma nhập vào người, đổ bệnh nặng, sau khi tỉnh lại thấy quan tài mất tích, Thiên Đức đế không bị thương gì mà chỉ cười, nói rằng Từ Hoàng hậu vốn là con gái quỷ thần, cả đời chết đi sống lại bao nhiêu lần rồi, chờ thêm một thời gian nữa bà sẽ từ hoàng tuyền trở về thôi. Ai hay, một lần chờ này tới ba năm, đằng đằng ba năm không thấy Từ Hoàng hậu trở lại, lúc đó quần thần cùng nhau bầm tấu, hậu vị không thể bỏ không, nhưng Thiên Đức đế chỉ muốn tìm con gái quỷ thần làm hậu, mà thiên hạ đã không còn một người con gái quỷ thần thứ hai nữa. Từ Hoàng hậu không về, hậu vị không có ai nắm giữ, mãi đến ba năm sau, Thiên Đức đế thoái vị, trở thành Thái thượng hoàng, trưởng tử của ngài và Từ Hoàng hậu lên ngôi tân hoàng, một năm nữa, Thiên Đức đế cũng ra đi theo. Thực đáng tiếc, lão nhân gia ngài trước khi mất vẫn không được một lần gặp lại Từ Hoàng hậu, không biết sau khi Từ Hoàng hậu trở về từ hoàng

tuyền, mấy trăm năm nay rốt cuộc là thế nào, tại sao lại nhẫn tâm không nhìn Thiên Đức để một lần cuối?” Gã thở dài, theo bản năng liếc lại phía cô gái đáng yêu đang nhoe nhoẹt nước mắt kia.

Vừa thấy, gã lập tức hoảng hốt. “Cô nương, sao cô lại khóc?”

Cô hoàn hồn, lau nước mắt, xấu hổ né tránh ánh nhìn của đám đông. Hình như từ tầng hai lại có ánh mắt chiếu lại, cô cũng không để ý, chỉ đáp:

“Tiên sinh, mỗi khi tôi nghe người khác nói đến đoạn này, lúc nào cũng rơi nước mắt. Khúc này so với chuyện trong nhà tôi truyền lại không khác biệt bao nhiêu, nhưng tôi luôn luôn cảm thấy không phải như thế. Ở lần thứ tư, Thiên Đức để đã biết Từ Hoàng hậu đi thật chứ? Chuyện âm khí tà ma nhập vào người, chẳng qua chỉ là mải miết lo lắng cho Từ Hoàng hậu, quan tài mất tích, biết đâu lại là ngài ấy đem giấu vào lăng tẩm, lừa quần thần rằng Từ Hoàng hậu sẽ tự cử tuyền trở về như trước, là vì tổ huấn của Đại Ngụy bảo rằng hậu vị không thể để trống, ngài chỉ không muốn lập lại hậu phi nữa thôi. Tuy nói rằng ở tuổi ngài ấy đã không tính là trẻ, nhưng bao năm qua các vị đế vương sáu bảy mươi tuổi vẫn nạp phi tử trẻ măng cũng không phải chuyện hiếm, tôi thấy, ngài chỉ là muốn cả đời không phụ vị thê tử Từ Hoàng hậu này thôi. Ba năm sau tân hoàng lên ngôi, không bao lâu nữa thì Thiên Đức để cũng mất, lúc qua đời ngài cười bảo: chuyện này vui vẻ, gặp lại cố nhân, từ nay táng chung, đời này đã đủ. Lời này, chính là ám chỉ kế hoạch Hoàng hậu nhập vào lăng tẩm trước là do một tay ngài sắp đặt, Từ Hoàng hậu ở trong lăng đang chờ ngài, tôi nghĩ vậy đó.” Chỉ là thương cho Thiên Đức để thôi. Mỗi lần nghĩ tới cảnh những năm sau khi Từ Hoàng hậu đi rồi, Thiên Đức để vẫn còn phải giả vờ vui vẻ rằng bà sẽ sớm về mà, trong lòng cô xót đau không dứt, cảm lòng không đành đến giọt giọt nước mắt rơi.

“Ồ... Cô... Cô gái này thật là... rất đa cảm nha...” Đúng là một cô bé đáng yêu! Phải dụ gạt cô ta mới được, gã trung niên bèn nói: “Có thể cô nói đúng, Đại Ngụy từ khi khai quốc tới nay, trong các đời con cháu sau này cũng chỉ có Thiên Đức để là vâng theo tổ huấn, khôi phục chế độ song vương của Đại Ngụy. Lúc ấy giữa tứ quốc vốn là cân bằng, nhưng thời kỳ Thiên Đức để tại vị, Nam Lâm Bắc Đường mất không ít lãnh thổ, chuyện này không thể không kể đến công của Từ Hoàng hậu, Thiên Đức để dĩ nhiên cũng cực kỳ coi trọng bà. Sau khi Từ Hoàng hậu đi, quần thần tâu lập hậu mới, có thể sẽ tại vị bình thường không khác gì Từ Hoàng hậu, Đại Ngụy song vương, thịnh thế không dứt, nhưng ngài không đồng ý, cho dù có lập hậu khác, cũng không thể được như Từ Hoàng hậu.” Gã lấy lòng thế chắc được rồi nhỉ.

Cô gật đầu, vừa lòng. “Tiên sinh nói rất chính xác.”

Bỗng dưng, từ tầng hai có giọng nam truyền xuống. Hắn nói:

“Loạn lạc ở cửa cung cửu trùng, huynh đệ tàn sát, Thiên Đức để có thể ghi nhớ giáo huấn, ba đời sau đó cũng không hề xảy đến chuyện tương tự như vậy, cũng có thể coi như là ngài ấy anh minh.”

Cô hướng ánh nhìn lên, đôi mắt của vị chủ nhân giọng nói kia vẫn quay lưng về phía cô. Cô cười đáp: “Đúng vậy. Nếu tôi sống ở mấy trăm năm trước, nhất định phải nói với ngài ấy một câu: Bệ hạ thực anh minh. Tránh được bao nhiêu mạng sống vô tội vì chuyện tranh chấp ngôi vị hoàng đế mà bị vạ lây.”

Chàng trai trẻ tuổi ở lầu hai kia cười nói:

“Nhắc đến biến loạn ở cửa cung cửu trùng, không thể không đề cập đến vị tướng bên cạnh Từ Hoàng hậu, Ô Đồng Sinh. Ông ấy cả đời không nhận một chức quan Đại Ngụy, không ngờ còn sống thọ hơn cả Từ Hoàng hậu. Có người còn nói, Từ Hoàng hậu chỉ có tuổi thọ tương đương người Tây Huyền, chính là chút phúc lành cuối cùng trời cao tặng bà vậy, để bà ra đi sớm một chút, không phải chịu nỗi đau mất Thiên Đức để. Từ lần thứ tư Từ Hoàng hậu ra đi đó, Ô Đồng Sinh không đi đâu nữa, chỉ tiếp tục ở lại kinh thành, đến đêm Thiên Đức để về trời, ông ấy cũng biến mất. Theo cách nói của cô nương, ta nghĩ, ông ấy đã phối hợp tác chiến với Thiên Đức để, giả vờ như Từ Hoàng hậu sẽ sớm trở về, hoàn thành tâm nguyện của nhà vua.”

Mắt cô sáng rực rỡ, rất có thiện cảm nhìn bóng lưng chàng trai kia.

Chàng trai kia lại nói:

“Từ sau khi Ô Đồng Sinh biến mất, từng có tin đồn ông định cư trên núi Ô Lô nằm giữa biên giới Tây Huyền – Đại Ngụy. Ông ấy một đời không kết hôn, những đứa trẻ bên cạnh đều là con nuôi cả. Thiên Đức để khi qua đời từng hạ chỉ, sau này Ô Đồng Sinh muốn đi đâu, đều không được ngăn cản. Con cháu của Thiên

Đức đế hậu biết ơn ông đã hy sinh vì Từ Hoàng hậu, ban lệnh rằng chỗ nhà họ Ô ở núi Ô Lô đó, quan viên ở Ô Lô không được quấy nhiễu người họ Ô, thậm chí bọn họ mặc đồ Tây Huyền hay đồ Đại Ngụy cũng cấm nhúng tay vào, dần dà, Ô gia trở thành chúa tể một phương, không chịu quản thúc của Đại Ngụy.”

Gã trung niên kể chuyện kia thấy sức chú ý của mọi người đều đổ cả về thanh niên lầu hai kia, cô nương che mặt cũng rục rục hai mắt nhìn chăm chăm hẳn, gã hơi bực mình, phì một tiếng:

“Ô Đồng Sinh cả đời không kết hôn, đúng là rất kỳ quái. Tục truyền ông ta tướng mạo tuấn nhã, thân hình cao lớn, là nhân tài hạng nhất ở Tây Huyền, ngay cả ở Đại Ngụy cũng ít có người nào có thể so sánh. Cả đời ông ta vì Từ Hoàng hậu mà không kết hôn, không phải là có ý đồ bất chính gì với Từ Hoàng hậu trong đó chứ?”

Cô nghe vậy, tức mình đập bàn.

Chàng trai trẻ tuổi ở lầu hai lại cười đáp:

“Tiên sinh nói sai rồi. Ô Đồng Sinh không phải vì Từ Hoàng hậu mà không kết hôn, ông là vì chính mình mới không kết hôn. Thân gặp đại nạn, không ai giúp đỡ, tâm trí người tuyệt vọng luôn có thiên lệch. Ông lại là hậu nhân của danh môn, tính tình chắc chắn là cao ngạo. Gặp kiếp nạn, chỉ duy một Từ Đạt vươn tay giúp đỡ, ông biết ơn bà, một lòng vì bà, rốt cuộc không có cách nào tin tưởng những người khác, không có cách nào yêu quý bất kỳ ai. E rằng trong mắt ông, ngoại trừ Từ Đạt, tất cả những kẻ trên đời đều đã ruồng rẫy ông ấy. Một khi đã như vậy, xét tính tình ngạo nghễ kia, chắc chắn sẽ không tìm người yêu, cũng không vì việc nói dối mà lấy vợ. Đáng tiếc, Ô gia một tay ông thành lập, lại bị một tên đệ tử không ra gì hủy hoại mất.”

Khóe mắt gã trung niên giật giật, hoảng hốt: “Công tử đây là có ý gì?”

Có người khách không chịu được, xen vào:

“Chẳng lẽ tiên sinh không nghe nói, gần đây ở kinh đô Đại Ngụy xuất hiện một gã hái hoa tặc ư? Gã này mặc quần áo Tây Huyền, tự xưng là người ở núi Ô Lô, giỏi bỏ thuốc, chuyên xuống tay với các thiếu nữ xinh đẹp, mấy ngày trước còn dám to gan mò đến quấy trong phủ một vị quan. Nghe nói có quan viên triều đình định dâng lời bẩm tấu, muốn diệt sạch mấy tên dân núi ti tiện vô sỉ ở núi Ô Lô nữa.”

Lại có người đòi gã trung niên kia kể chuyện lịch sử, hẳn đồng ý, miệng đang huyền thuyên chuyện dã sử hấp dẫn thú vị, mắt lại liếc theo cô gái che mặt đang cầm bọc đồ bước ra khỏi lầu.

Dù không thấy rõ mặt, nhưng chỉ nhìn đôi mắt và thân hình cũng biết cô vô cùng duyên dáng, lại còn mặc y phục Đại Ngụy bằng tơ lụa mỏng mảnh, quả thực là... Gã nhớ lại làn da non mịn trên cánh tay cô, nuốt nước miếng. Rõ ràng nhất bạch che tam xấu, nhưng màu da kia của cô lại đẹp đến vô cùng.

Gã vô thức hướng mắt lên lầu hai, không rõ tự lúc nào, vị công tử vừa kể chuyện kia đã chuyển chỗ ngồi, dịch đến bên cửa sổ... Không phải là đã nhìn thấy hình bóng của cô nương kia rồi chứ?

* * * *

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, lại nhanh chóng khép lại.

Hắn lập tức giương mắt, tay đã chạm vào thanh chuỷ thủ trong tay áo.

Trong phòng tối đen như mực, có người đến bên giường, thấp giọng nói:

“Cô đừng sợ, tôi không phải hái hoa tặc, tôi muốn vén màn, đừng kêu.” Dứt lời, vén rèm lên, hỏi: “Đã tỉnh?”

“... Ừ.” Hắn khẽ đáp.

Người đến là nữ, nghe giọng thì rõ là –

Cô cười: “Tỷ tỷ chớ hoảng sợ, cho tôi mượn giường dùng một chút. Chị xích vào tỳ.” Thấy người trên giường không hề động cựa, cô khéo léo đẩy nhẹ qua một bên, lập tức kéo chăn trên giường qua. “Đừng vội, gian phòng này vốn là tôi đặt, thiên kim đại tiểu thư chị lại đặt một đồng tiền lớn hơn, hại chủ quán trả lại bạc của tôi. Chị giành phòng này với tôi để làm gì? Lúc tôi đi ra tều lâu phát hiện có người rắc chút phấn trên tay áo tôi, làm tôi cả người sặc sụa mùi thơm. Phấn này ở núi Ô Lô vốn dùng để dỗ con nít ngủ,

nhưng giờ lại vấy vào người tôi, tôi nghĩ đi ngẫm lại, hóa ra thuốc hái hoa tặc ở kinh thành dùng chính là thứ này. Mấy người Đại Ngụy các người thật là, ngay cả chút thuốc mê cũng chịu không nổi sao?”

“Thiên kim tiểu thư chốn khuê phòng vốn không bao giờ đụng đến thuốc mê, chịu không nổi là phải.” Hấn đáp.

Cô hả một tiếng, nghiêng qua một bên giường nhìn lại. “Là anh?”

Hấn cười: “Là tôi. Cô nương nên đi nhanh đi, tránh hủy hoại danh tiết của mình.”

Cô chớp mắt mấy cái, cười nói:

“Tôi chẳng sợ. Thứ danh tiết đó tôi không để vào mắt. Sao công tử phải chi một đồng tiền đặt gian phòng này?”

“Vì đây là phòng mà cô đặt.” Hấn để ý, cô quả nhiên không hề không sợ, rất tự nhiên nằm trong chăn.

Cô suy nghĩ một chốc, ơ một tiếng, xoay người lại: “Anh phát hiện tên hái hoa tặc đó nhìn tôi chòng chọc, mới thay thế tôi ở trong gian phòng này?”

Trong bóng tối, cô nhìn không rõ lắm, nhưng có thể cảm giác được hấn đang mỉm cười.

“Buổi chiều công tử nhắc đến chuyện của Ô Đồng Sinh, tôi đã rất có thiện cảm với anh rồi, giờ lại phát hiện cảm tình của tôi với anh như sông Lệ trải dài vô tận vậy.” Cô hi hi cười. Sau khi Thiên Đức đế băng hà, sông Lệ đột ngột chảy xiết. Ai ai cũng nói, năm đó sông Lệ kiệt nước, thủy là để Thiên Đức đế tìm được Từ Hoàng hậu trở về Đại Ngụy, tưởng như là thần thoại, nhưng, cô thực thích thần thoại này.

Hấn cười: “Từ lúc gặp cô nương đến giờ, trừ khi rơi nước mắt vì Thiên Đức đế, hình như lúc nào cô cũng cười cả.”

“Ừ ừ, người nhà của tôi nói tôi có phúc tu luyện từ kiếp trước, hai kiếp đều hoan hỉ.”

“Hai kiếp đều hoan hỉ?”

“Ồ, Đại Ngụy không có cách nói này sao? Nghe nói đời trước vui vẻ, kiếp sau nhất định sẽ luôn luôn mỉm cười. Người nhà tôi nói vận cứt chó đời trước của tôi đã qua rồi, kiếp trước tôi đối xử với người khác tốt lắm, kiếp này mới an lành như vậy.”

Hấn bật cười, cảm thấy cô gái này thực thẳng thắn từ trong ra ngoài, không hề có chút tâm cơ vận xoắn gì.

Cô lại thở dài:

“Hôm nay công tử bệnh vực Ô Đồng Sinh, tôi quả thực rất vui. Ông ấy là tiên tổ tôi, tuy chỉ là trên danh nghĩa, không hề có chút máu mủ, nhưng tôi vẫn rất có cảm tình với ông. Nếu không phải nhờ ông ấy, Từ Hoàng hậu đảm bảo sẽ không sống đến mệnh tuổi của người Tây Huyền, chắc chắn cũng không tới phiên Thiên Đức đế yêu Từ Hoàng hậu một đời như thế... Công tử, tôi nói chữ yêu này, không sao chứ?”

“Tất nhiên là không sao.” Hấn cười.

“Người Đại Ngụy các anh, nghe nói phần lớn đều không muốn nói chuyện yêu đương?”

“Ừm...”

“Không nói đến cũng tốt. Mỗi khi vừa nghĩ đến Thiên Đức đế che dấu chuyện Từ Hoàng hậu ra đi, còn phải ép lòng mỉm cười, tôi đều nghĩ, tội gì phải thế? Nếu tôi là Từ Hoàng hậu, chỉ mong ngài ấy sống được vui vẻ, cho dù lập hậu lập phi gì cũng được. Công tử, nếu anh là Thiên Đức đế, cũng làm như ngài ấy sao?”

Hấn nghe vậy, trầm ngâm một khoảng, nhẹ giọng trả lời:

“Thiên Đức đế cả đời chỉ có một Hoàng hậu... Nếu tôi chỉ có một người phụ nữ, lại sớm chiều quần quýt cùng cô ấy hơn mười năm, chưa từng có ai khác, tôi nghĩ cũng không thể tuân theo tổ huấn, mà làm hết như ngài ấy vậy... Là Tăng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu Sơn bất thị vân.”

(Từng qua biển lớn, không gì nước,

Chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mây.

Ly tứ – Nỗi nhớ xa cách, Nguyên Chấn.

~> Đã trải qua một mối tình đẹp thì khó mà yêu thêm lần nữa.

Vợ trước của Nguyên Chấn là con gái Kinh triệu doãn họ Vi, tên Huệ Tùng. Khi Huệ Tùng chết, Nguyên Chấn làm bài thơ này khóc vợ. Lời thơ bóng bẩy nhưng ý tứ rất chân thành – Chấn ví vợ mình như nước bể thăm, mây non Vu, đã chung sống với nhau rồi thì trong thiên hạ khó có được người đàn bà nào có thể thay thế, theo daovien.net)

Cô suy tư chốc lát, gật đầu. “Anh nói có lý.”

“Cô nương là hậu nhân của Ô Đồng Sinh, thì phải là người núi Ô Lô, vậy lần này đặc biệt tới là để tóm hái hoa tặc?”

“Không phải vậy, tôi không đặc biệt tới, chỉ là thuận tiện thôi. Tôi đã mười chín, người trong nhà sợ tôi tìm chồng không ra, dẫn mấy người nhà họ Ô đến cho tôi lựa, đều đã trưởng thành cả, bình thường tôi coi như anh em trai, giờ lại muốn làm người chung giường chung gối, tôi bị dọa hết hồn, cầm đầu chạy lẹ khỏi Ô Lô. Muốn tìm đàn ông, tôi tự tìm, chẳng phải việc gì khó.”

Hắn im phắc một lúc lâu.

“Công tử?”

“Núi Ô Lô... Một vợ nhiều chồng?”

Anh chàng này sợ hoảng rồi? Cô nhếch miệng cười. “Không phải, chỉ có tôi thôi. Ô Đồng Sinh cả đời chỉ kính trọng vị Hoàng hậu da đen Từ Đạt, số tôi thật không may, lúc sinh ra màu da hơi sậm, bọn họ lập tức kiên quyết coi tôi như thế hệ thứ hai, mấy người đó rõ ràng đều lớn tuổi hơn tôi, lại gọi tôi là Nhị cô nương hoặc Nhị tỷ hết.”

“Nhị cô nương... Nhị cô nương...” Miệng hắn lầm rầm để nhớ.

Mặt cô đỏ rực, cảm thấy giọng Đại Ngụy của người này không hề khó nghe, hơn nữa chữ Nhị cô nương từ trong miệng hắn kia, thật tình là... có chút làm tim cô khó thở. Nếu đêm nay không bắt hái hoa tặc, cô đã thấp nền để nhìn rõ diện mạo anh ta.

Cô cong môi, triệt tiêu ý nghĩ tà ác vừa hiện trong đầu, nói:

“Tóm lại, tôi vừa nghĩ đến việc trên giường tôi là anh với em tôi, da đầu tôi đã tê rần, da đầu bọn họ cũng chẳng khác, cho nên tôi tìm đường chạy mất. Tìm được người tôi vừa ý rồi, bọn họ sẽ không ép tôi nữa.”

“...Cô tìm?”

“Trên đường đến kinh thành, có ba người cũng khá thuận mắt. Trước đó tôi đã hỏi rõ ràng, bọn họ chưa cưới vợ, cũng chưa có người yêu. Giờ tôi đang phân vân một chút, không biết nên tìm ai đến cửa để giới thiệu?”

Đầu tiên, hắn bị “số lượng” làm giật mình, sau đó lại nghe cô giới thiệu, không nhịn được khẽ cười. “Nhị cô nương cho rằng đến cửa giới thiệu, có thể đem người cô yêu về nhà?”

Cô cười đáp:

“Công tử hiểu lầm, đó không phải người tôi yêu. Nhà tôi chỉ mong tôi cả đời thông dong vui vẻ, có thành thân sinh con hay không đều không thành vấn đề. Nhưng trong cuộc đời có rất nhiều lạc thú, mà nam nữ hoan ái lại là lạc thú lớn nhất nhân sinh, tuổi tôi vừa đủ, bọn họ bảo tôi hoan ái một lần.”

“...Nhị cô nương, loại chuyện này nên tìm người cô yêu mới tốt. Nếu không có tình cảm, người con gái sẽ phải chịu thiệt.”

Cô ha ha cười:

“Hóa ra công tử vẫn là người Đại Ngụy, không thích nói chuyện yêu đương. Không sao cả, anh cho rằng tôi chịu thiệt, thật ra tôi chỉ muốn hưởng thụ, không tính là thiệt thòi. Còn như yêu hay không, tôi còn chưa nếm trải, nếu cứ canh cánh trong lòng, tìm sai người trao tình cảm, mãi không vui vẻ được, không phải đau

khổ cả đời?” Nói đến đây, cô mềm giọng. “Thiên Đức để làm tôi nghĩ mà sợ, thích một người, cuối cùng còn phải ép lòng giấu chuyện sống chết của người ấy, đau khổ đến chừng nào, thôi thà không yêu còn vui hơn.”

“...Sao cô lại biết ngài ấy đau khổ? Đời người dài ngắn khác nhau, dù sao cũng phải có người đi trước. Cũng có thể, ngài ấy cam tâm tình nguyện để Từ Hoàng hậu đi trước để tránh cho bà nỗi đau phải đưa tiễn ngài ấy, ngài cam tâm tình nguyện xếp đặt hết thảy, lại không ai phát hiện Từ Đạt đã chết, có lẽ vì vậy ngài mà cảm thấy mừng vui.”

“Phải... Công tử nói thực có lý...” Cô xoa xoa mũi, tránh nước mắt lại rơi xuống. Hình như gặp được người yêu cũng không dễ, nhưng điều kiện đầu tiên là phải có người thích cô. Tuy vị công tử rất tốt này chưa nói gì, nhưng suốt đường đến kinh, cô đều thấy mọi người cho rằng ý tưởng của cô rất kinh thế hãi tục.

Cũng bởi vậy, cô mới phát hiện té ra không phải cô kỳ lạ, mà là cách mọi người ở Ô Lô dạy dỗ cô mới kỳ lạ. Thế cũng tốt, người trong nhà cô không muốn đụng, nhưng người ngoài cũng không thể yêu cô, thôi thì, cô tìm tình một đêm vậy.

Đột nhiên, cửa kêu cạch một tiếng. Cô lập tức cảnh giác.

Chàng trai bên cạnh khẽ kéo ống tay áo của cô, cô hơi ngạc nhiên, ngay sau đó lại nghe hần nhẹ giọng nói sát tai:

“Nhị cô nương, thất lễ.”

Hần bay qua trên người cô, chuyển đến phía ngoài giường. Cô bị ép xích vào trong, tròng lớn mắt nhìn hình dáng mơ hồ trong bóng tối kia.

Hần đang làm gì?

Hần không xoay đầu lại, nhẹ nhàng phủ chắn lên mặt cô.

Cô chớp mắt mấy cái. Hạn là đang... bảo vệ cô?

Rèm giường bị xốc lên. “Người đẹp ơi...”

Cô náu trong chăn, rút chủy thủ từ trong giày ra.

“Ta vừa nhớ đến làn da mịn màng của nàng, lòng nóng như lửa, một giây cũng không dứt... Ai đó?”

Hần kẻ chủy thủ vào cổ tên hái hoa tặc, chậm rãi bước xuống giường, ép gã đến chỗ sáng.

“Tiên sinh, ông ở kinh thành kể chuyện bao nhiêu tháng như vậy, còn dùng hết thủ đoạn, rõ ràng là gọi người tới bắt ông đó.”

“Người... Người là...”

“Còn có ta nữa!” Cô xoay người ngồi dậy, cười nói: “Tiên sinh kể chuyện đã đến phòng của người ta, đúng lúc lắm, ta muốn quyết toán sổ sách với người, người đến núi Ô Lô trộm thuốc mê, giả mạo người họ Ô, chuyện này phải tính thế nào mới trả lại được thanh danh cho bọn ta đây hả?”

“Người... các người cùng chung một giường, là đã...” Giọng điệu kia hối tiếc không tả nổi, chỉ hận mình không đến sớm một khắc.

Cô mặt nhẩn mày nhíu, nghe thấy dâm tà đầy rẫy trong lời gã, xuống giường, đứng sau công tử kia hỏi:

“Người trộm thuốc của ai? Hay là có ai đưa cho người? Mau nói rõ!”

“Nếu ta nói thật, cô nương có đồng ý để ta chạm vào người không?”

Cô còn chưa kịp đồ quạu, chợt nghe hần á đau một tiếng, hai lỗ mũi rùng rùng máu đỏ, lại nghe tiếng công tử kia nhặt giọng: “Chết cũng không chịu hồi cải, còn muốn mạo phạm Nhị cô nương?”

“Nhị cô nương? Cô là Nhị cô nương!” Hán tử trung niên kia bật thốt lên. “Ta đã gặp cô rồi! Hóa ra cô lại xinh đẹp mỹ miều như vậy, dung mạo cô rõ ràng là người Tây Huyền –”

Cô cảm thấy giọng của tên hái hoa tặc này khi hét lớn hơi quen tai, nhíu mày nhớ lại, tức khắc hiểu ra. Mấy tháng trước, người nhà cô nhặt được một người bị trọng thương, nhưng tên đó chỉ khoảng hai, ba mươi

tuổi, không lâu sau y rời đi. Cô chỉ nhớ gã đó từng đứng từ xa nhìn mình, hét to cái gì đó, cô còn nghĩ có phải do mình xấu quá nên làm hấn sợ mất vía bỏ chạy hay không.

Té ra tên này đã trộm thuốc mê trong nhà, lại giả trang làm trung niên, khiến người ta không tra rõ y từ đâu đến.

Cô cảm giác không khí có chuyển động khác thường, rõ ràng là âm thanh rất nhẹ khi người trong nhà cho con nít thuốc mê.

“Cẩn thận!” Cô kêu, kéo công tử đang ở trước mặt qua chỗ khác, che cho hấn khỏi dính thuốc.

Bột thuốc văng đầy mặt cô.

“Vẩy thuốc cũng phải có kỹ thuật, người đổ hết lên mặt ta, bịt kín hai lỗ mũi, ta nghẹt thở chết mất thì người còn làm hái hoa tặc cái nỗi gì?”

Công tử ở phía sau che miệng khụ một tiếng.

Gã hái hoa tặc còn chưa kịp cất lời, cô lại nói:

“Kỹ xảo thế nào, ta dạy cho người vậy.” Tay áo cô vung lên, gã lập tức ngã xuống đất không dậy nổi.

“Nhị cô nương thật là lợi hại...”

“Ể, đừng tới đây, cái này là Ba bước là ngất. Dùng cho người lớn...” Cô hấp tấp quay lại căn phòng không cho hấn đi tới, thuốc này dù nín thở cũng bị hôn mê, á á... Á... Miệng cô há ra một nửa, xoay lại quá nhanh, miệng túi trong tay áo chưa buộc kỹ, thuốc mê bên trong văng đầy người hấn.

“...”

Cô biết hấn chịu không thấu, ôm lấy hấn đứng lúc hấn lao đảo lui lại phía sau. Mặt cô hồng ửng, buồn bực nói: “Thực xin lỗi, tôi quên mất anh không phải người nhà tôi, người Đại Ngụy vốn yếu đuối...”

“Cô nương đang cười nhạo tôi?” Hấn nói nhẹ hẫng, cố sức chống đỡ, từ từ chuyển sức nặng dựa sang người cô. Thân mình cô cao hơn một chút so với phụ nữ Đại Ngụy, hình như có chút... đầy đặn, quả thật giống như người Tây Huyền mà tên hái hoa tặc nói. Lúc cô nửa ôm nửa dìu hấn đến ngồi xuống cạnh giường, hấn vờ như không biết tứ chi hai người đụng chạm sát nút, thậm chí còn bắt cần đụng vào chỗ mềm mại của cô.

“Thực xin lỗi...” Cô ảo não, cẩn thận dìu hấn tựa vào cột giường, xoay người rót nước. “Tôi sơ sót quá, công tử giúp tôi như thế, tôi lại hại người một nhà. Công tử, thuốc này hơi nặng với các anh, nhưng muốn giải cũng đơn giản lắm, chỉ cần uống một chén nước, thân thể lập tức có thể hoạt động bình thường trở lại.”

Tay cô nhẹ nhàng chạm vào mặt hấn, sờ tới sờ lui, đụng đến miệng hấn, cẩn thận nghiêng chén cho hấn uống nước. Thuận tay vén mái tóc thật dài của hấn lên, chờ hấn uống cạn nước, cô cười:

“Được rồi, uống thuốc giải xong, không sao nữa.”

“...Nhị cô nương muốn trừng phạt hấn như thế nào?”

Cô hơi kinh ngạc thấy hấn vẫn còn có thể nói chuyện rõ ràng hữu lý như thế, không khỏi kính trọng thêm vài phần.

“...Nhị cô nương?”

Cô nghĩ ngợi một chốc. “Vốn nên đưa hấn đến quan phủ, nhưng tôi thực có chút không tiện...”

“Để tôi đi cho.”

Cô cười: “Đa tạ đa tạ.”

Cô thấy hấn không nói nữa, đoán rằng hấn đang nhắm mắt khôi phục tinh lực. Cô nhắc ghế đến ngồi trước mặt hấn, hai tay khoanh trước ngực, tạm thời đóng vai trò thần giữ cửa, bảo vệ hấn chu toàn.

Mãi đến khi chân trời đã ửng chút sáng, trong phòng vẫn còn tối đen, cô nghĩ nghĩ, lấy từ trong bao quần áo ra bộ Thâm y Tây Huyền. Cô xoay lưng lại hấn, quay mặt vào góc, rút thắt lưng ra.

“...Nhị cô nương, cô đang làm gì?”

Cô hơi kinh ngạc một chút. “Anh tỉnh rồi hả?”

“Nhị cô nương muốn thay quần áo?”

Cô ờ, thẳng thắn nói: “Tôi xưa giờ không thích trang phục nữ của Đại Ngụy, hơn nữa trên áo đã dính bột thuốc, ra đường không khéo sẽ làm người khác trúng phải, vậy thì là lỗi của tôi. Thế nên tôi nhân bóng tối thay quần áo, trời sáng rồi đi cũng dễ hơn.”

“...Tôi có thể nhắm mắt để bảo vệ trong sạch của cô, nhưng, cô tốt hơn nên thay trên giường đi. Thả rèm giường xuống, tôi ngồi bên ngoài, không quay đầu lại là được.”

Quả là chính nhân quân tử nha, cô cười: “Tốt.” Cô trèo lên giường, theo lời buông rèm xuống, nhanh chóng cởi quần áo, mặc vào váy Thâm y của mình.

Lúc cô đi ra, sắc trời bên ngoài càng sáng hơn một chút, cô nhìn hắn đang ngồi ở đầu giường, mặc dù vẫn còn tối, nhưng quần áo hắn đã lờ mờ thấy được.

Cô nuốt nuốt nước miếng.

“Nhị cô nương?” Hắn quay đầu nhìn cô.

Cô mỉm cười: “Công tử họ gì?”

“Tại hạ họ Tiền.”

“Tiền? Họ thực hay!” Cô xuống giường, dọn dẹp bao túi, đi đến trước mặt hắn, nói: “Đêm nay đa tạ Tiền công tử, từ biệt lần này, cũng không biết có cơ hội gặp lại hay không...” Ngẫm lại thực có chút nuối tiếc.

“Nhị cô nương ở tại núi Ô Lô, đúng không?”

Lời này của hắn nhuộm mùi sâu xa khó hiểu, cô đáp: “Tôi ở tại núi Ô Lô, nhưng trước mắt chưa thể về được. Tuy mấy anh em tôi thả tôi đi ra, nhưng không phải tất cả đều đồng ý cho tôi đi, trước khi bọn họ tìm ra tôi, tôi phải hoãn ái một lần mới được, đáng tiếc...” Đáng tiếc cái gì? Cô có chút không muốn, có chút tiếc hận, nghe theo bản năng réo gọi, khẽ cúi đầu chạm vào môi hắn.

Hết đụng lại chạm, cô liếm liếm môi, hơi chưa đã thèm, không kìm được muốn hôn sâu, nhưng miệng hắn khép chặt, cô không thể phá cửa mà vào, đành phải thở dài. Người ta không thích cô, nếu cô cứ tiếp tục cưỡng ép, ngoại hiệu của cô có thể sửa thành hái hoa tặc được rồi. Cô ngượng nghịu nói: “Hóa ra hôn người khác lại có cảm giác như thế. Tiền công tử cứ coi như bị chó con cắn một miếng, trời sáng là quên mau thôi.”

“...Bị chó con cắn một miếng?” Hắn nói khê.

Cô lấy từ bên hông ra một chiếc túi nhỏ, đặt vào tay hắn. “Đây là thuốc mê Ba bước là ngắt của núi Ô Lô, tôi đưa cho anh. Tôi chắc anh là chính nhân quân tử, tuyệt đối sẽ không làm chuyện như hái hoa tặc, nếu không, vừa rồi anh đã coi tôi như hoa mà hái từ lâu rồi.”

Hắn thầm bật cười, nhìn chằm chằm gương mặt trẻ thơ đang nghiêm túc giảng giải kia.

Lờ mờ không rõ, nhưng đã mơ hồ thấy được hình dáng thân thể mềm mại, trên mặt chỗ nào cũng dính đầy bột trắng, thực nhìn không ra cô có phải mỹ nhân hay không.

Hắn thấy lông mi cô cũng dính bột, tay hơi giật giật, cuối cùng vẫn kìm lại động tác của mình.

Cô không phát hiện ra, nhìn hắn một cái, dịu dàng nói:

“Cáo từ, Tiền công tử.” Lưu luyến không rời, nhưng vẫn phải xốc lại tinh thần, đẩy cửa bước ra.

Chẳng bao lâu sau, hắn nghe thấy tiếng ngựa dưới lầu, có người lên ngựa rời đi.

Hắn cúi mắt, chỉ chốc lát, thân thể rốt cuộc đã có thể tự do hoạt động. Hắn lập tức đứng dậy. Vốn nên điệu tên hái hoa tặc này đến nha môn, nhưng trước tiên hắn phải nhìn lại chiếc giường tối hôm qua hai người đã nằm chung cái đã.

Trong đồng chăn vẫn còn hơi ẩm đang bừa bộn trên giường có một vật bất lấy mắt hần. Nhặt lên, là đồng tâm kết Đại Ngụy đã không còn phổ biến từ lâu.

Hần kê vào mũi ngửi, trên kết có mùi hương cô còn lưu lại, hiển nhiên kết này là của cô, hơn nữa đã mang trên người khá lâu. Gương mặt hần cất chứa một nét cười, cất giữ nó thật cẩn thận, lại đi đến bên cửa sổ nhìn xuống ngã tư phía xa.

Trời đã sáng rõ, nhìn không sót một thứ gì.

Thốt nhiên, cuối phố có người giục ngựa lao đến.

Hần nhìn không rời mắt.

Người cưỡi ngựa kia mặc Thâm y Tây Huyền tối màu, tay áo rộng phất phới bay, eo lưng thon nhỏ. Cô vừa ngẩng mặt, một cơn gió lạnh chợt thốc đến, thổi hơn nửa mái tóc dài lòa xòa che khuất khuôn mặt, nhưng không giấu nổi đôi mắt long lanh sáng như ngọc đầy linh lợi kia.

Cô thấy được bên cửa sổ có người, thoát đầu khẽ giật mình, sau thấy rõ khuôn mặt của hần, ngậm ngẩn đôi chút.

“Tiền công tử?”

Miệng hần khẽ cong lên, cất cao giọng đáp: “Đúng vậy.”

Cô lẩm bẩm vài tiếng, hần không nghe được, nhưng vẫn thấy khẩu hình kia: Hóa ra còn dễ nhìn hơn ba người trước nữa, phiền quá nha, phải sắp xếp thứ tự thế nào mới ổn đây?

Hần mỉm cười.

Cô lại ngẩng đầu nhìn hần, cười hỏi:

“Không biết trong nhà Tiền công tử đã có thê thiếp hay chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Trong lòng đã có người thương hay chưa?”

“Chưa hề.”

“Tốt lắm! Nhà tôi ở núi Ô Lô, giờ tôi tạm thời chưa thể trở về, sẽ thuê một ngôi nhà ở ngoại ô, nếu công tử đối với tôi có...”

Nói còn chưa xong, chợt nghe có người hô: “Nhị cô nương!”

“Tiểu Nhị! Cuối cùng cũng tìm thấy người!”

Cô kinh ngạc quay đầu nhìn lại. Chết người! Là người ở núi Ô Lô, hơn nữa còn là một mớ huynh trưởng đệ đệ đuổi theo đòi bắt cô. Chắc là vừa nãy cô nói quá lớn, mới phát hiện ra kinh thành cô trốn.

Cô khẽ cắn môi, đá mạnh bụng ngựa, quay đầu lại nhìn hần một cái, hét to:

“Công tử có duyên sẽ gặp lại! Tôi tên là Ô Đạt Sinh! Tôi sẽ quay lại tìm anh, mấy tháng này anh không được có người yêu khác, tôi coi anh là người quan trọng nhất, những kẻ khác tôi có thể không cần...” Bóng dáng kia đã khuất biến ở đầu đường.

Hần nghe, cười nheo mắt, biết thừa cô đã không nghe thấy nữa, nhưng vẫn nhẹ giọng đáp:

“Không sao, cô không đến tìm tôi, tôi đi tìm cô là được.”

Kết thúc

Năm Thiên Đức –

Nửa canh giờ đêm nguyên đán này, luôn luôn chỉ có hai người bọn họ.

Tuy rằng những năm gần đây, thời gian hai người quần quýt đã tăng đột biến, nhưng thói quen nửa canh giờ ngày mùng một này hần vẫn tiếp tục giữ.

Từ Đạt ngồi trên trường tháp, để mặc cho người đàn ông đang gối lên đầu cô khép hờ mắt, thoải mái nghỉ ngơi.

“Đang nghĩ gì vậy?” Lý Dung Trị cũng không hé mi, cười hỏi.

Hai tay cô nhẹ phủ lên mắt hắn, đáp:

“Từ Đạt đang nghĩ, vị thị vệ đeo đao bên cạnh chàng kia, hai ngày trước vừa nói cho thiếp biết, chàng từng vẽ dung mạo thiếp năm ba mươi tuổi?”

“...”

“Cậu ta còn giao hòm đó cho thiếp, thiếp mở ra xem rồi. Năm nay thiếp đúng ba mươi, là tuổi phụ nữ Đại Ngụy như sói như hổ, tuy rằng năng lực như sói như hổ này trước mặt bệ hạ chỉ có thể chấp tay chào thua. Bệ hạ, người thấy Từ Đạt người vẽ có giống với thiếp bây giờ không?” Cô dịu dàng hỏi.

Hắn kéo tay cô xuống, mở đôi ngươi đen lách ra bình tĩnh nhìn cô, cười trả lời:

“Người thật đẹp hơn.”

“À... Dung Trị.”

“Hửm?” Hắn khép mắt định ngủ tiếp thêm một lát, nhẹ nhàng kéo tay cô. Nghĩ thử xem năm nay có lý do gì để ngăn không cho cô đi xa vì chính sự.

Ra khỏi kinh thành, sẽ dễ dàng rời khỏi tầm tay của hắn, hắn luôn sợ... luôn sợ chuyện ở huyện Đắc Khánh sẽ xảy đến một lần nữa.

Từ Đạt cười nói: “Thiếp vừa nhớ ra, Đông Hồi từng nói, suốt đời chỉ có thể gặp thiếp hai lần, một lần là ở huyện Đắc Khánh, lần còn lại là...” Còn lại là khi cô chết già, lúc đó cô không hiểu tạo sao lúc cô chết già cũng tìm đến cô? Nay nghĩ tới, thuật âm dương của Đông Quy rất giỏi! Chắc là đến để giúp cô lựa chọn.

“Đông Quy? Sao?”

Cô khẽ khàng vuốt chân mày hắn, cười nói:

“Dung Trị, thiếp đã từng nói với chàng, chỉ mong kiếp sau tái sinh ở một chỗ không có người nào của kiếp này, bình lặng trôi qua một đời như vậy. Nhưng bây giờ, thiếp lại nghĩ, kiếp sau cũng có thể gặp chàng thì tốt biết mấy, chỉ cần có chàng là được. Đến lúc đó, thiếp muốn xin Đông tiên sinh sau khi thiếp chết đi, sẽ giúp thiếp kiếp sau có thể đến chỗ của chàng.”

Trí óc hắn đông lại, không hề dịch động.

“Dung Trị, cả đời này là thiếp chiều ý chàng. Kiếp sau, chàng liệu mà kiếm cách để chiều thiếp đi.”

“...Được.” Hắn lại khẽ đáp thêm một lần: “Được.”

Cánh tay ôm cô khẽ siết, hắn khép mắt lại, hàng mi thật dài run rẩy, khàn giọng nói:

“Kiếp sau, ta chỉ toàn tâm toàn ý yêu nàng, không có thiên hạ nhà họ Lý, chỉ có nàng cùng ta.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-la-hoang-hau>